

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Başmeleğin Öpücüğü

NALINI SINGH

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

LONCA AVCISI - 2. Kitap

Lonca Avcısı serisinin bu ikinci kitabında, güzelliğin ve kana susamışlığın hüküm sürdüğü ve meleklerin her şeyin hâkimi olduğu bu dünyadaki okurun yolculuğu devam ediyor.

Vampir avcısı Elena Deveraux, bir yıllık komadan uyandığında değişmişti. Artık, kanatlan gece yansı ve şafak renklerinde olan bir melektir. Ama Elena'nın vücudu hâlâ kırıklandı ve uçabilmek için iyileşmesi gerekiyordu. Son derece çekici bir şekilde tehlikeli sevgilisi Başmelek Raphael ise geçmişten bugüne hep "benim" dediklerine karşı korumacı ve kontrolcü olmuştu. Ne var ki, Elena söz konusu olduğunda otoritesi hiçbir işe yaramıyordu...

Birbirlerini henüz anlamaya başlamışlarken Raphael, bir diğer başmelek olan Lijuan'dan bir balo davetiyesi almıştı. Bu daveti reddetmenin ölümcül sonuçları olabilirdi; bu yüzden Raphael, balonun olacağı ve onları korkunç bir kabusun beklediği Pekin'e gitmeden önce Elena'nın uymasını sağlamalıydı. Çünkü kadim ve merhametsiz Lijuan, ölümlerin gücünü taşıyordu ve özellikle Elena için korkunç planları vardı...

"Her şeyiyle muhteşemli!"

— CINA SIKHAWATTEE, *New York Times* Çıkıştan Yazarı

"Meleklerin gizemli dünyası, Nalini Singh'in gün geçtikçe kendini geliştiren yeteneğiyle bir araya geliyor... Serinin ikinci kitabı için raflarınızda yer açmanız iyi olursunuz!"

— ROMANTIC TIMES (TOP PICK)

Çevirmen: Biser Tuzen Zambaklı

72986

72986

81

81

81

Başmeleğin Öpücüğü
Özgün Adı | *Archangel's Kiss*
Nalini Singh

Yayın Koordinatörü | Tuğçe Nida Sevin
Yayına Hazırlayan | Berke Kılıç
Düzeltili | Gizem Sert
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz
Kapak Görseli | Elyse Regehr/Getty

1. Baskı, Kasım 2015, İstanbul
ISBN: 978-605-5016-58-6

Türkçe Çeviri © Bige Turan Zourbakis, 2015
© Yabancı Yayınları, 2015
© Nalini Singh, 2010

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu eser Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

NALINI SINGH

Başmeleğin
Öpücüğü

Lonca Avcısı: 2. Kitap

Çeviren

Bigge Turan Zourbakis

YARATILIŞ

Şıp.

Şıp.

Şıp.

"Gel buraya küçük avcı. Tadına bak."

Havada, duvarlarda, ayaklarının altında kan. "Ari?"

"Ari güzel güzel kestiriyor." Elena'nın kaçmak, koşmak, KOŞMAK istemesine sebep olan kikir kikir bir gülüş. "Mmm, sanırım Belle'i tercih ederim." Kırmızıya bulanmış bir parmak ağzına çalındı, dudaklarına bastırıldı.

Diline kan sızdı.

Ablasının kanı.

İşte o zaman çılgılık attı.

BİRİNCİ BÖLÜM

Elena balkonun tırabzanlarına tutunup aşağıdaki kayalık vadiyle birlikte uzayıp giden dar boğaza doğru baktı. Buradan kayalar dış gibi sivri görünüyordu, ısırma, yırtıp parçalamaya hazırdılar. Buzlu rüzgâr onu acımasızca çenesine alıp ısırma tehdidi savurunca Elena daha sıkı tuttu parmaklığı. “Bir yıl önce,” diye mırıldandı, “Barınak’ın varlığından haberim yoktu, bugünse buradayım.”

Mermer ve camdan alabildiğine uzanan bir şehir dört bir yana yayılıyor, zarif hatları jilet gibi keskin, yakan güneşin altında göz kamaştırıyordu. Koyu renk yapraklı ağaçlar geniş şehri ortadan bölen boğazın her iki yanında gözü rahatlatıcı yeşillikler oluşturuyordu, ufuktaki manzaraya dorukları karla kaplı dağlar hâkimdi. Yol yoktu, yükselti yoktu, buranın öbür dünyaya ait güzelliğini bozacak hiçbir ayrıntı yoktu.

Yine de, tüm güzelliğine rağmen, burada bir yabancılık, parıltılı yüzeyin arkasında sinsice bekleyen belli belirsiz karanlık bir his gizliydi. Dağ rüzgârlarının ısırma ferahlığıyla kaplı bir nefes çekip kafasını kaldıran Elena... meleklerle baktı. O kadar çok melek vardı ki. Adeta kayanın

içinden kendiliğinden yükselmiş olan bu şehrin tepesindeki gökyüzünü kanatlar dolduruyordu.

Melek çarpmasından muzdarip olanlar, yani melek kanadı gördüğünde gerçek anlamda kendinden geçen faniler, taptıkları varlıklarla dolu bu mekânda olmak için ayılıp bayılırlardı. Elena bir başmeleğin, kahkahalar ata ata bir vampirin gözünü çıkarışını görmüştü, göz yuvarını yiyormuş gibi yapışını, sonra elinin içinde sıkıp ezişini izlemişti. İşte bu, diye ürpertiyle düşündü, hiç de kafasındaki cennet fikri değildi.

Arkasında bir kanat çırpıldığını duydu, hemen ardından güçlü eller kalçalarını sıktı. "Yorulacaksın, Elena. İçeri gir."

Her ne kadar onu, güçlü, tehlikeli, her şeyiyle eksiksiz erkeksiliğini hissetmek ve kanatlarının hassas yüzeyine değmek Elena'nın zevkle kendinden geçip sarhoş olmasını istemesine sebep olduysa da, hiç istifini bozmadı. "Artık bana emir verme hakkına sahip olduğumu mu sanıyorsun?"

New York Başmeleği, yani şimdi bile Elena'nın bir yanının ödünü patlatacak derecedeki ölümcül yaratık, enseindeki saçları kaldırıp dudaklarını Elena'nın tenine şöyle bir dokundurdu. "Tabii ki. Sen benimsin." Hiç şaka iması yoktu, doğrudan sahiplenici bir ifadeydi bu.

"Bence sen şu gerçek aşk olayının özünü tam kavrayamadın." Raphael, ağzının içine ambrosya akıtmıştı, Elena'yı ölümlüden ölümsüze dönüştürmüş, ona kanat – kanat!– vermişti ve hepsi de aşk sayesindeydi. Elena için, bir avcı, bir fani... artık fani olmayan Elena içindi.

"Her ne dersen de, yatağa dönme vaktin."

Hemen ardından Elena kollarındaydı, gerçi parmaklığı bıraktığını hatırlamıyordu ama bırakmış olmalıydı çünkü elleri yine kanla doluyordu, derisi geriliyordu. Canı acıyordu. Elena o yavaş, sıcak yanma hissini yok etmeye

çalışsa da, Raphael onu sürgülü kapılardan geçirip etraflarındaki dağlar kadar sağlam ve taşınmaz, mermer ve kuarz taşından yapılma hisarın en tepesindeki görkemli cam odaya soktu.

Elena'nın damarları öfkeyle kabardı. "Çık zihnimden, Raphael!"

Neden?

"Çünkü sana defalarca söylediğim gibi, ben senin kuklan değilim." Raphael onu bulut yumuşaklığındaki yatağa, pofuduk yastıklara koyarken Elena dişlerini sıkı. Fakat doğrulup oturma pozisyonuna geçerken şilte elinin altında sertti.

"Bir sevgili," -Tanrım, tutmuş bir başmeleğe vurulmuştu, inanamıyordu- "karşısındakine bir partner olmalı, parmağında oynattığı bir kukla değil."

İnsanları köleye dönüştüren bir yüze ait kobalt gözler, kusursuz zarafete... ve biraz acımasızlığa sahip çehreyi çevreleyen gece karası saçlar. "Bir yıl komada kaldıktan sonra topu topu üç gündür uyanıksın," dedi Raphael, Elena'ya. "Bense bin yıldan uzun süredir yaşıyorum. Seni ölümsüz Yaratmamdan önce bana nasıl denk değilsen, hâlâ değilsin."

Elena'nın sinirden kulakları uğuldayıp tıkanı. Daha önce bir kere yaptığı gibi Raphael'i bir daha vurmak istedi. Zihni o düşüncenin ucundan şelale gibi akan görüntülerle aşağı döküldü; ıslak kırmızı kan püskürmesi, yırtık bir kanat, Raphael'in şoktan donakalan gözleri. Hayır... onu bir daha vurmayacaktı ama Raphael onu şiddete itiyordu. "O zaman neyim ben?"

"Benimsin."

Bunu, başmeleğin sesindeki saf sahipleniciliği duyup suratındaki karanlık tutkuyu görünce omurgasından yukarı elektrik verilmiş gibi olması yanlış mıydı? Muhtemelen.

Ama Elena'nın umurunda değildi. Umurunda olan tek şey, artık oyunun kurallarının değiştiğini düşünen bir başmeleğe bağlı olduğuydu. "Evet," diye onayladı. "Kalbim senindir."

Raphael'in gözlerinde tatmin dolu bir ışık yandı.

"Ama başka bir yerim değil." Elena geri adım atmaya yanaşmayarak dimdik bakışlarını ona kilitledi. "Ben daha bebek yaşta bir ölümsüzüm. Tamam, ama yine de bir avcıyım. İşe almaya karar vereceğin kadar iyi bir avcıyım."

Tutkunun yerini gıcıklık aldı. "Sen bir meleksin."

"Sihirli melek parası olan bir melek mi?"

"Para bir nesne değildir."

"Tabii ki değildir. Sen Midas'tan zenginsin," diye mırıldandı Elena. "Ama senin sakız gibi çiğneyip attığın oyuncağın olmayaca—"

"Sakız gibi mi?" Raphael keyiflenmişti.

Elena ona hiç aldırmadı. "Sara, istediğim zaman işime geri dönebileceğimi söyledi."

"Artık meleklerle olan sadakatin, Avcı Loncası'na olan sadakatinden önce geliyor."

"Michaela, Sara, Michaela, Sara," diye yalancıkdan düşünceli bir sesle mırıldandı Elena. "Kaltak Tanrıça mı, en yakın arkadaşım mı? Uf, sence hangi tarafı seçeceğim?"

"Önemli değil, değil mi?" Raphael tek kaşını kaldırdı.

Elena'nın içinden bir ses, başmeleğin bir bildiği olduğunu söylüyordu. "Nedenmiş?"

"Uçana kadar hiçbir eylem planını uygulamaya geçiremezsin."

Elena'nın çenesi kapandı. Raphael'e aksi aksi bakarak arkasına yaslandı ve çivit mavisi, gölgeli gece yarısı ve gün ağarmadan önceki en koyu lacivert tonlarında başlayan ve sonunda müthiş bir altın-beyazlıkla sonlanan kanatlarını yavaşça çarşafların üstüne serdi. Somurtma çabası tamı tamına iki saniye sürdü. Elena ve surat asmak hiçbir zaman

iyi bir ikili olmamışlardı. 'Yüz karası' kızıyla ilgili her şeyden tiksinen Jeffrey Deveraux bile onu bu günaha sürükleyememişti.

"O zaman öğret," dedi Elena dikleşip. "Hazırım." Uçma sancısı boğazına bir yumruk gibi indi. Ruhunu yırtan vahşi bir arzuydu bu.

Raphael'in yüz ifadesi değişmedi. "Yardım almadan balkona bile yürüyemiyorsun. Tüyü bitmemiş kuş yavrusundan bile güçsüzün."

Elena büyüklerin kendilerinden küçük kanatlara, daha küçük vücutlara kol kanat genişini daha önce görmüştü. Çok değil ama yeterli sayıda izlemişti.

"Barınak," dedi, "gençler için güvenli bir yer mi?"

"İhtiyacımız olan her şey." En katıksız günahla dolu gözler kapıya doğru kaydı. "Dmitri geliyor."

Elena, Dmitri'nin baştan çıkarıcı kokusunun bir tüy, seks ve boşta kalmış hazlar gibi süzülüp etrafında dolaştığını duyunca derin bir nefes çekti. Maalesef meleğe dönüşse bile, bu vampir numarasına bağıışıklık kazanmamıştı. Madalyonun öbür yüzü de doğruydı. "Tartışamayacağın bir konu var; hâlâ vampirlerin kokusunu alıp iz sürebiliyorum." Bu da Elena'yı doğuştan avcı yapıyordu.

"Bizim için gerçekten işe yarar olma potansiyeline sahipsin, Elena."

Raphael acaba ne kadar kendini beğenmiş bir laf ettiğinin bilincinde mi diye merak etti Elena. Hiç sanmıyordu. Hayal edemeyeceği kadar uzun yıllardır yenilmez olarak yaşamak, Raphael'in bu kibirli doğasını perçinlemişti... Ama hayır, diye düşündü Elena. Raphael de yara alabiliyordu. Kıyamet koptuğunda ve Kandan Gelen Bir Melek, New York'u yıkmaya kalktığında Raphael, kırık vücudunu Manhattan tepelerinde bir binada terk etmektense Elena ile birlikte ölmeyi seçmişti.

Elena'nın anıları bulanıktı ama lime lime olmuş kanatları, kan revan içindeki suratı, korumacı bir şekilde onu sımsıkı tutan elleri ve aşağıdaki şehrin sokaklarının geçit vermez sertliğine düşüşlerini hatırlıyordu. Kalbi sıkıştı. "Bana bir şey söyleyebilir misin, Raphael?"

Raphael çoktan dönmüş, kapıya doğru gidiyordu. "Ne öğrenmek istiyorsun, Lonca Avcısı?"

Elena, onun dil sürçmesi karşısında gülüşünü sakladı. "Sana nasıl hitap edeceğim? Kocam mı? Dostum mu? Erkek arkadaşım mı?"

Elini kapının koluna koymuşken duran başmelek ona taş gibi sert bir bakış fırlattı. "Bana 'Efendim' diyebilirsiniz."

Elena kapalı kapıya bakakalarak Raphael onunla oyun mu oynuyor diye merak etti. Anlayamadı; ruh halini, doğrularını ve yalanlarını okuyacak kadar iyi tanııyordu onu. Ölümün hayaleti karşısında bir acı ve korku ıstırabı içinde bir araya gelmişler, eğer Uram kandandoğan meleğe dönüşmeyi seçip dünyaya katliamla dolu bir yarık açmaya kalkmasaydı, belki de oluşması yıllar sürecektir bir birlikteliğe çabucak itilmişlerdi.

Raphael, Elena'ya efsaneye göre yalnızca gerçek sevginin bir başmeleğin dilinin ucunda ambrosya açmasına, bir insanı meleğe çevirmesine sebep olabileceğini anlatmıştı ama belki de Elena'nın dönüşümü en derin hislere bağlı değildi ve her şey nadir yaşanan bir biyolojik simbiyozdu? Sonuçta vampirler, melekler tarafından Yaratılıyordu ve bu dönüşümün ayrılmaz bir parçası biyolojik uyumluluktuk.

"Kahretsin." Elena bir elinin ayasıyla kalbini ovuşturup aniden giren sancıyı yok etmeye çalıştı.

"Çok ilgimi çekiyorsun."

Başmelek daha en başta böyle demişti. O halde belki de bir beğeni ögesi de vardı arada. "Dürüst ol, Elena," diye fısıldadı Elena, Raphael'in ona armağanı olan heybetli ka-

natları okşayarak, “beğeniyle içine düşen sendin.”

Ama köleliğe teslim olmayacaktı.

“Kıçımın efendisi.” Elena balkon kapılarının dışındaki yabancı semaya gözlerini dikti ve inadının demir gibi sertleştiğini hissetti. Artık beklemek yoktu. Hâlâ insan olsaydı, koma kaslarını eritip yok etmezdi. Ancak o kaslar, Elena’nın hayal bile edemeyeceği bir dönüşüm geçirmişti. Her şey zayıftı, yeniydi. Dolayısıyla Elena rehabilitasyona girmeye ihtiyaç duymuyordu, egzersize ihtiyaç duyuyordu. Özellikle de kanatları için. “Şimdiden iyi vakit yoktur.” Yatakta doğrulup adamakıllı oturma pozisyonuna geçtikten sonra derin, sakinleştirici bir nefes aldı... ve kanatlarını iki yana açtı.

“Tanrım, çok acıyor!” Elena dişlerini sıkıp gözlerinin kenarlarından yaşlar aka aka kullanılmamış, tanımadığı kasları esnetmeye devam etti, yeni biçim almış kanatlarını yavaşça katladı ve sonra dışarı doğru genişletti. Hareketi üç kez tekrar ettikten sonra ve gözyaşları dudaklarını ıslatıp tuzlu tadıyla ağzının içini doldurduktan sonra, cildi camdan içeri sızan güneş ışığında parlayan, incecik bir ter tabakasıyla kaplandı.

İşte o sırada Raphael yeniden içeri girdi. Elena bir patlama bekliyordu fakat Raphael gözlerini ondan hiç ayırmadan sadece yatağın tam karşısındaki sandalyeye oturmakla yetindi. Elena da yorgun argın onu izlerken, Rafael ayak bileğini dizinin üstüne koyup elindeki kenarları varaklı kalın beyaz zarfı botuna vurmaya başladı.

Elena, başmelekle göz temasını sürdürerek iki kere daha gerindi. Sırtı jöle gibiydi, karın kasları o kadar gerilmişti ki ağrıyordu. “Ne var o,” durup nefes aldı, “zarfın içinde?”

Elena kanatlarını arkasında çat diye kapatıp aniden yatağın başucuna yaslandı. Raphael’in ne yaptığını anlaması birkaç saniye sürdü. Başmelek ayağa kalkıp yatağa

bir havlu atıp sonra yeniden yerine dönerken bile Elena en derinde bir yerde içinin soğuduğunu hissetti. Hayatta olmayacaktı öyle bir şey.

Ne var ki, sinirinin girdap gibi dönen öfkesi altında yüzünü silip çenesini tuttu. Çünkü Raphael haklıydı; Elena ona denk değildi, yakınından bile geçemezdi. Ayrıca koma da onu hırpalamıştı. Ancak şu andan itibaren Elena melek olmadan önce geliştirmeye başladığı kalkanlar üstünde çalışmaya koyulacaktı. Elena'nın şansı göz önüne alınırsa, bir ihtimal kalkanları daha uzun süre tutmayı öğrenebilirdi.

Tutulmuş omuz kaslarını gevşemesi için zorlayarak yatağın başucunda bıraktığı bir bıçağı alıp lekесiz metali havlunun kenarıyla temizlemeye başladı. "Daha iyi misin?"

"Hayır." Raphael dudaklarını sımsıkı kapadı. "Beni dinlemelisin, Elena. Sana zarar vermeyeceğim ancak üstündeki kontrolümün sorgulanmasına sebep olacak davranışlarda bulunmana göz yumamam."

Ne? "Başmeleklerin tam olarak nasıl ilişkileri olur?" diye sordu, cidden meraklanarak.

Raphael bir dakika durdu. "Michaela ve Uram'ınki bozulduğuna göre, artık bildiğim tek sağlam ilişki var."

"Kaltak Tanrıça da bir başka başmelek, o yüzden onlar eşitti."

Raphael'in başıyla onaylaması, hareketten çok düşünce ifade etti. Başmelek o kadar güzeldi ki aklın çalışmasını zorlaştırıyordu, hem de Elena onun ruhunun dokusuna işlemiş umursamazlıktan haberdar olmasına rağmen. İşte o umursamazlık, yatakta öfkeli bir kontrolcülüğe, bir kadına çılgılık attıran, yalnızca arzuyu bilen bir bedeni gerim gerim veren bir kontrolcülüğe dönüşüyordu.

"Diğer ikili kim?" diye sordu Elena, boğazına kadar yükselen cinsel açlığını hissederek. Elena uyandığından beri Raphael ona sarılıyordu, tutuşu güçlü, sağlam ve bazı

zamanlarda içini eritecek kadar hassastı. Ancak bugün, Elena'nın bedeni daha yoğun bir dokunuşa hasretti.

"Elijah ve Hannah." Raphael'in gözlerinin içi parlayıp daha önce bir ressamın atölyesinde gördüğü bir renk tonuna dönüştü. *Prusya*. Adı buydu, Prusya mavisi. Koyu. Egzotik. Elena'nın, New York Başmeleği tarafından sahiplenilene kadar bir melekte rastlanacağını asla hayal etmediği bir biçimde dünyevi.

"İyileşeceksin, Elena. Ondan sonra sana meleklerin nasıl dans ettiğini öğreteceğim."

Dışarıdan bakıldığında sakın görünen o ifadedeki tembel sıcaklık karşısında Elena'nın dudakları kurudu. "Elijah mı?" diye sordu, davetkâr ve buğulu bir sesle.

Raphael göz temasına devam etti, dudakları hem içini gıcıkliyordu hem de merhametsizlerdi. "Hannah ile ikisi yüzyıllardır birlikte. Hannah her ne kadar zaman içinde gücünü arttırsa da, Elijah'ın zevcesi olmakla yetindiği söyleniyor."

Elena bu eski moda kelime üstünde bir an kafa yordu. "Kanatlarının altındaki rüzgâr mı?"

"Öyle de denebilir." Raphael'in yüzü birden sert çizgiler ve köşelerle dolup en saf, en hoyrat biçimiyle erkek güzelliği ortaya çıktı. "Solmayacaksın."

Elena bunun bir itham mı, yoksa emir mi olduğunu kestiremedi. "Evet, solmam." Konuşurken de Raphael'in inanılmaz gücü karşısında kendi kimliğini koruyabilmek için iradesinden son kırıntısına kadar faydalanması gerektiğini biliyordu.

Raphael tekrar zarfa hafifçe vurmaya başladı, eylemi keskin, kastiydi. "Bugünden itibaren vaktin kısıtlı. İki ay içinde ayaklanmış, havada geziyor olmak zorundasın."

"Neden?" diye sordu Elena, içi sevinçle çağılsa da.

Prusya mavisini siyah buz olup dondu. "Lijuan senin şerefine bir balo veriyor."

"Zhou Lijuan'dan, yani en yaşlı başmelekten mi bahsediyoruz?" İçinde çağılayan köpükler duruldu, cansızlaştı. "O... farklı."

"Evet. Evrim geçirdi." Raphael'ın ses tonunda bir gece yarısı tınısı fısıldadı ve neredeyse elle tutulacak kadar somut, kalın gölgeler belirdi. "Artık tam olarak bu dünyaya ait değil."

Elena'nın derisi karıncalandı, çünkü bir ölümsüzün bunu demesi için... "Neden benim şerefime balo veriyor? Beni tanımıyor ki."

"Tam aksine, Elena. Tüm On'lar Meclisi senin kim olduğunu biliyor. Seni işe aldık sonuçta."

Elena dünyanın en güçlü bedeninin, onunla ilgilendiğini düşününce soğuk terler döktü. Raphael'ın de içlerinden biri olması işini kolaylaştırmıyordu. Elena, başmeleğin neler yapabildiğini, taşıdığı gücü, gerçek kötülüğe geçen o çizgiyi ne kadar kolaylıkla aştığını biliyordu. "Artık sadece dokuz kişiler," dedi Elena. "Uram öldü. Tabii eğer ben komadayken yerine geçecek birini bulmadıysanız?"

"Hayır. İnsanların zamanı bizim için bir şey ifade etmez." Bir ölümsüzün gayet sıradan ilgisizliğiyle konuşmuştu. "Lijuan'a gelince; bu güçle alakalı ve o, benim küçük evcil hayvanımı, zafiyetimi görmek istiyor."

İKİNCİ BÖLÜM

Evcil hayvanı. Zafiyeti.

“Bunlar onun kelimeleri mi, yoksa senin mi?”

“Ne fark eder?” Hiç oralı olmadan omuz silkti. “Doğru sonuçta.”

Elena affetmez bir isabetle bıçağı fırlattı. Raphael bıçağı keskin tarafından havada yakaladı. “En son kanı akan sen değil miydin?” diye sordu sohbet edercesine ve bıçağı az önce lekesiz olan beyaz halıya atıp elini yumruk yaptı. Tek saniye içinde kan akışı durdu.

“Bir bıçağı avucumun içinde sıkmamı sağlamıştın.” Raphael’in süratine tarık olduğu için Elena’nın kalbi hâlâ küt küt atıyordu. Yüce Tanrım. Bir de Elena bu adamı yatağına almıştı. Şimdi onu daha da çok arzuluyordu.

“Hımmm.” Raphael ayağa kalkıp ona doğru yürüdü.

Tam o saniye, Elena’ya hiçbir zaman zarar vermeyeceğini söylemiş olsa da, Elena o kadar emin değildi. Raphael gelip tam karşısına oturunca ve tek kanadı bacaklarının üstüne düşünce Elena parmaklarıyla çarşafı sıktı. Sıcacık, şaşırtıcı derecede yüksek bir ağırlık hissetti. Melek kanatları sırf gösteriş olsun diye yoktu. Elena da öğrenmeye

başhyordu ki, sırf kas ve kemiği kaplayan tendonlardan oluşuyorlardı ve tıpkı diğer kaslar gibi kullanılmadan önce güçlendirilmeleri gerekiyordu. Eskiden Elena, çok yorulursa ayağı takılır düşer diye endişelenirdi. Şimdiyse, gökyüzünden aşağı düşer diye endişelenmek zorundaydı.

Fakat o sırada gözlerinin önünde dans eden tehlike bu değildi.

Hayır, tek görebildiği mavilikti.

Raphael'den önce, mavi hiçbir zaman günahın, baştan çıkarıcılığın rengi olmamıştı. Ya da acının.

Raphael öne doğru eğilip canını acıtacak kadar kırıcı zevkler verebilecek parmaklarıyla Elena'nın boynundaki saçları geriye itti... ve düzensiz atan nabzına bir öpücük kondurdu. Elena titredi, ellerini başmeleğin saçlarına doladığını fark etti. Raphael onu tekrar öpüp midesindeki sıcaklığı patlattı ve tembel tembel tüm vücuduna yayıp yavaş giden her kalp atımında Elena'nın isteğini kabarttı.

Elena görüş açısının kenarında bir şey ışıldayınca Raphael'in onu melek tozuyla, bazı fanilerin sahip olmak için fahiş fiyatlar ödediği o yozlaşmış, leziz maddeyle kapladığını fark etti. Ancak Raphael'de ona özel bir karışım vardı. Elena zerrecikleri nefesiyle içine çekerken baştan çıkışın gücü yoğunlaştı, öyle ki Elena yalnızca seks düşünü- nür oldu, kanatlarındaki ağrı da, öfkesi de unutulup gitti.

"Evet," diye fısıldadı Raphael ağzının içine doğru. "Bence ebediyen ilgimi çekeceksin."

Bu söz o ânın büyüsünü bozmalıydı aslında ama bozmadı. Raphael'in bakışları, ses tonu böylesi erotik bir vaat yüklüyken bu imkânsızdı. Elena onu kendine çekmeye çalıştıysa da Raphael çenesini sıkı. "Hayır, Elena. Bir yerlerini kırarım." Dobra bir cümle. Bir gerçek. "Al, oku." Raphael zarfı çarşafın üstüne atıp ayağa kalktı, o ihtişamlı beyaz kanatlar, her bir teli ışıltılı altın rengine bulanmış tüyler

Elena'yı zevkten toza çevirebilirdi.

"Kes şunu." Elena nefes nefeseydi, ağzının içinde başmeleğin ateşli erkeksi tadı kalmıştı. "Ben bunu ne zaman yapabileceğim?"

"Zamanla gelişen bir yetenek ve her melek edinemez." Raphael kanatlarını arkaya katladı. "Belki dört yüz yıl sonra anlarsın."

Elena uzun uzun baktı. "Dört yüz? Yıl?"

"Artık ölümsüzsün."

"Ne kadar ölümsüzüm?" Salakça bir soru değildi. Elena'nın da çok iyi öğrendiği üzere, başmelekler bile ölebilirdi.

"Ölümsüzlüğün gelişmesi, oturması zaman alır ve sen daha şeklini şemalini bile tam kazanmadın. Şu anda güçlü bir vampir bile seni öldürebilir." Raphael başını yavaşça yana eğip dikkatini camın arkasındaki göğe çevirdi. Cam dışarıyı yansıtıyordu, böylece Elena kimsenin onu izlediğinden endişe etmeden rahatça Barınak'ı izleyebiliyordu.

"Barınak bugün çok popüler bir yer oldu galiba." Raphael bunu diyerek balkon kapılarına doğru yürüdü. "O baloya gitmek zorundayız, Elena. Daha azını yapmak, ölümcül bir zayıflık göstergesi olurdu." Kapıları arkasından kapatıp kanatlarını açtı ve dikey uçuşa geçti.

Başmeleğin istem dışı yaptığı güç gösterisi Elena'nın nefesini kesti. Artık sırtında kanatların ağırlığını hissettiğinden Raphael'in dikey kalkışlarının olağandışı doğasını daha iyi anlıyordu. Raphael balkonun önünden geçip Elena daha onu seyrederken ortadan kayboldu. Elena ise hâlâ Raphael'in öpücüğüyle havadaki hareketlerinin başarisına duyduğu hayranlık karışımı içinde yüreği küt küt atarken, nihayet yatakta duran zarfa baktı.

Kalın beyaz zarf parmaklarına değdiği anda kolları gerim gerim gerildi. Tüyler ürpertici bir duyuydu, sanki zarf

çok soğuk bir yerdeydi ve ne olursa olsun ısınmayacaktı. Bazıları buna mezar soğukluğu derdi.

Elena'nın tüyleri diken diken oldu.

Elena kollarını sallayıp zarfın arkasını çevirdi. Mühür kırılmıştı ama hangi şeklin bulunduğu seçilebiliyordu. Bir melekti. Elbette, diye düşündü Elena, gözünü mühürdeki şekilden ayıramadan. Siyah mürekkeple yazılmıştı ama bu onu neden rahatsız etti, bilmiyordu. Elena kaşlarını çatarak zarfı iyice burnuna soktu.

"Ah Tanrım." Görüntünün içinde saklı sırrı keşfedince bir fısıltı çıktı içinden. Resim bir illüzyon, bir hileydi. Bir taraftan bakınca mühür diz çökmüş, başı öne eğik bir melekti. Ancak odak noktanızı değiştirdiğinizde melek gözlerini size dikeyordu, göz yuvarları boştu ve kemikleri bembeyazdı.

Artık tam olarak bu dünyaya ait değil.

Raphael'in bu sözleri birdenbire yepyeni bir anlam kazandı.

Elena içi titreyerek zarfın kulakçığını kaldırıp içindeki kartı çıkardı. Ağır krem rengi malzemedendi, babasının özel yazışmalarında kullandığı pahalı kâğıtları hatırlattı ona. Eski tip altın harfler kullanılan bir el yazısıyla yazılmıştı. Elena nedenini bilmeden parmağını yazının üstünde gezdirdi, sanki gerçek altın mı, değil mi anlayabilirdi. "Gerçek olsa şaşırmam doğrusu." Lijuan çok, çok yaşlıydı. Ne de olsa kadim erk sahibi birisi ömrü boyunca muazzam zenginlik toplamış olabilirdi.

Komik ama Elena, Raphael'i her ne kadar güçlü görse de, hiçbir zaman kadim görmüyordu. Raphael'de bu kavramı inkâr eden bir hayat doluluk vardı. Bir çeşit... insaniyet mi? Yo. Raphael insan değildi, insana yakın bile değildi.

Ama Lijuan gibi de değildi.

Elena gözlerini tekrar karta çevirdi.

*Seni Yasak Şehir'e davet ediyorum, Raphael.
Gel, kucak açtığın bu insana hoş geldin diyelim
hep birlikte. Bu ölümsüz ve bir zamanlar ölümlü
arasındaki bağın güzelliğini görelim. Binyıllardır ilk
kez ilgimin uyandığını hissediyorum.*

-Zhou Lijuan

Elena, Lijuan'ın ilgisini uyandırmak istemiyordu. Hatta On'lar Meclisi'nin diğer üyelerinden hiçbirinin yakınında bile bulunmak istemiyordu. Raphael'in onu öldürmeyeceğinden çoğunlukla emindi. Ancak diğerlerine gelince... "Ah, kahretsin."

Küçük evcil hayvanım.

Zafiyetim.

Elena bu sözlerden nefret ediyor olabilirdi ama yine de bu, doğruluklarını eksiltmezdi. Eğer New York Başmeleği onu sahiden seviyorsa, o halde Elena sırtına hedef tahtası koysa yeriye.

Bir kez daha Raphael'in yüzü kanlı, yırtık, kanatları paramparça halini gördü. Ebedi yaşamdansa ölümü seçen bir başmelek canlandı gözünde. Elena'nın asla unutmayacağı bir gerçektir bu, dünyadaki diğer her şey sarsılıp değişse de, Elena'ya sağlam dayanak olan gerçektir.

"Her şey değil," diye mırıldandı, telefona uzanarak. Çünkü burası her ne kadar çok eski bir yiğitlik ve mertlik döneminden kalma gibi görünse de, rahatlık ve konforu son teknoloji ürünüydü. Düşününce hiç şaşırtıcı değildi aslında, melekler maziye tutunarak asırlar boyu hayatta kalmıyordu. New York'taki Başmelek Kulesi, bulutları delen yapısıyla buna kusursuz bir örnekti.

Hattın diğer ucunda telefon çalarken Elena balkon kapılarının dışına bakmaya başladı, o Kule'yi yöneten ihtisamlı

varlığı, sevgilim demeye cüret ettiği başmeleği aradı gözleri.

Telefonun çalması durdu. "Merhaba Ellie." Çatlak bir ses ve ardından yüksek bir esneyiş geldi.

"Hastır, seni uyandırdım." Elena her neredeyse, New York'la arasındaki saat farkını unutmuştu.

"Sorun değil, erkenden zıbardık. Bir dakika." Hışırdama sesleri, bir tıkırtı ve Sara hatta geri döndü. "Deacon'ın bu kadar çabuk uyuyakaldığını hiç görmemiştim. Gerçi 'selam Ellie' tarzı bir şey mırıldandı sanki. Sanırım küçük kızımız bugün onun pestilini çıkardı."

Elena, Sara'nın 'korkunç-orospu-çocuğu' kocasının küçük Zoe'nin peşinden koşmaktan turşu gibi olduğunu düşünüp gülümsedi. "Onu da uyandırdım mı?"

"Yok, beton gibi uyuyor." Fısıldadı Sara. "Şimdi bak-tım. Oturma odasına giriyorum."

Elena, Sara'nın çevresini zihninde rahatlıkla canlandırdı; karamel tonlarındaki şık koltukların ortama nasıl sıcaklık kattığını, duvardaki siyah beyaz kocaman Zoe portresini ve suratı köpüklü pozunu. O çarpıcı kiremit taşı bina Elena için, kendi evinden sonra yuva diyebileceği tek yerdi. "Sara, benim dairem ne oldu?" İki gün önce Barınak'ta onu ziyarete gelen Sara'ya sormayı akıl edememişti, zihni hâlâ ölmenin... ve gece yarısıyla şafak karışımı kanatlarla uyanmanın kaosuyla doluydu zira.

"Üzgünüm, tatlım." Sara'nın sesinden acılı anıların yankıları çıktı. "Her şeyden sonra... Dmitri eve girişi kapattı. Ben de seni nerede tuttuklarını öğrenmeye odaklandığımdan fazla ısrar etmedim."

Elena evini en son gördüğünde bir duvarında kocaman bir delik vardı, her taraf kan içinde ve ıslaktı. "Seni suçlamıyorum," dedi, özel sığınağının kapatıldığını, eşyalarının kırık dökük ve unutulmuş halini düşününce kalbine sap-

lanan hançeri içine gömerek. "Senin de derdin başından aşkın zaten." Başmelekler kapışması sırasında New York zifiri karanlığa gömülmüştü, Uram ve Raphael aşağıdaki şehirden enerji çektikçe güç hatları kesilmiş ve elektrik direkleri fazla voltaj yüklemesine maruz kalmıştı.

İki ölümsüz arasındaki kıyamet savaşından tek hasar gören, elektrik şebekesi değildi. Elena'nın zihni ona parçalanmış binalar, ezilmiş arabalar ve en az bir helikopter pistinin zarar gördüğünü gösteren yamulmuş pervanelerden bir enstantane gösterdi.

"Çok kötüydü," diye itiraf etti Sara, "ama hasarın büyük kısmı onarıldı. Raphael'in adamları düzenledi hep. Hatta inşaat işlerini melekler yaptı ki her gün rastlanan bir manzara değildir."

"Herhalde vince ihtiyaç olmamıştır."

"Hayır. Meleklerin ne kadar güçlü olduklarını, o beton blokları kaldırıp taşıdıklarını görene kadar hiç bilmiyordum." Elena'nın boğazına yapışan, konuşulmayan bir duygu yoğunluğuyla dolu bir sessizlik oldu. "Yarın sabah evine uğrarım," dedi Sara sonunda, kontrollü bir tonlamayla, "sana ne âlemde olduğunu anlatırım."

Elena yutkundu, keşke Sara gene burada olsaydı diye diledi, böylece kollarını uzatıp en yakın dostuna sarılabiliirdi. "Teşekkürler, Dmitri'ye evde nöbet tutan çam yarmalarına haber vermesini söylerim." Elena hiç önemli değilmiş gibi yapma çabalarına rağmen, sahip olduğu ufak tefek eşyanın, değerli objenin, bir avcı olarak çıktığı seyahatlerinde topladıklarının ne kadarının hayatta kaldığını merak etti.

"Hah! Onun çam yarmalarını ben bir elim arkada bağlyken indiririm." Şen şakrak bir kahkaha duyuldu. "Tanrım, Ellie, sesini her duyuşumda içim rahatlıyor resmen."

"Artık çok daha uzun süre duyacaksın, çünkü ölümsüzüm," diye ona takıldı Elena, esasında ise hayatındaki değişimin muazzamlığını kavrayabilecek durumda değildi. Avcılar, genç vefat ederdi. Sonsuza dek yaşamazlardı.

"Evet. Ben göçüp gittikten çok uzun zaman sonra da bebeğime ve onun bebeklerine göz kulak olabileceksin."

"Bundan bahsetmek istemiyorum." Sara, Random ve hatta Deacon'sız bir gelecek düşününce Elena'nın kalbi ağrıyordu.

"Aptal kız. Bence harika bir şey bu, bir armağan."

"Emin değilim." Rehine olarak değeri hakkındaki düşüncelerini Sara ile paylaştı. "Sence paranoyak mıyım?"

"Hayır." Şimdi Sara, çetin ceviz Lonca Yöneticisi gibi konuşmaya başlamıştı. "O yüzden sana yolladığım silah dolu çantanın içine Vivek'in özel tabancasını da koydum."

Elena parmaklarını avucunun içinde sıkı.

O silahı en son kullandığında Raphael'den haliya oluk oluk kan akmıştı ve Dmitri neredeyse Elena'nın gırtlığını kesecekti. Fakat Elena parmaklarını teker teker açarken, bunların hiçbirinin kanatları sakat bırakmak amacıyla yapılmış bir tabancanın değerini azaltmadığını düşündü. Bakışlarını pencerenin ilerisindeki gökyüzüne çevirdi. Elena hiçbir insanın bilmemesi gereken şeyleri fısıldayan bir yerde, çevresi ölümsüzlerle dolu haldeydi. "Sağ ol. Her ne kadar beni bu duruma sokan sen olsan da."

"Hey, bok gibi paran oldu ama."

Elena gözlerini kırıştırdı.

"Unutmuştun, değil mi?" Sara kahkaha attı.

"Komada yatmakla meşguldüm," diyebildi Elena boğulur gibi. "Raphael bana ücretimi ödedi mi?"

"Son kuruşuna kadar."

Ne anlama geldiğini idrak etmesi bir saniye sürdü. "Vay anasını." Yatırılan depozito bile, Elena'nın ömrü boyunca

kazanmayı umacağından daha yüksek bir miktardı. Üstelik de toplamın çeyreğiydi. “Bence ‘bok gibi para’ deyişi az kahr.”

“Evet. Ama seni hangi iş için tuttuysa, görevini tamamlamıştın ki Uram’la olan kavgayla bir bağlantısı olduğunu düşünüyorum?”

Elena dudağını ısırды. Raphael bir sürü kişiyi işkence edip öldüren o sadist canavarla ilgili her türlü bilgi konusunda onu açık açık uyarmıştı; Elena hangi faniye söylerse, o kişi ölürdü. İstisna yoktu. Belki artık bu kural değişmişti ama Elena tam kavrayamadığı bir ilişkiye olan inancı uğruna en yakın arkadaşının hayatını riske atamazdı. “Söyleyemem, Sara.”

“Bana bütün diğer sırları anlatıyorsun da, bunu mu anlatmıyorsun?” Sara sinir olmuş denemezdi, sadece meraklıydı. “İlginç.”

“Hiç deşme oraları.” Elena, Uram denen dehşetin slayt gösterisini hafızasından izlerken midesi bulana bulana bir hal oldu. Hele o son oda... Çürüyen etin iğrenç kokusu, kana bulanmış kemiğin parlaması, ölen bir vampirin kafatasından oyup çıkardığı gözleri.

Elena gırtlığını yakan safrayı bastırmaya çalışıp dikleşirken içindeki kaygının derinliğini sesine yansıtmaya çalıştı. “Kötü haber.”

“Ecelime susamadım daha... Ah, Zoe uyanmış.” Her bir heceye anaç sevgi doldu hemen. “Şuna da bak, Deacon da uyandı. Zoe’nin babası en ufak bir ağlamasına uyanıyor artık, değil mi tatlışkom?”

Elena zihnini temizleyen bir nefes çekti. Sara’nın sözlerinin yarattığı sevgi dolu görüntüler Uram’ın bıraktığı yoksunluğu kovaladı. “Bence her geçen gün daha mide bulandırıcı oluyorsunuz.”

“Bebeğim artık neredeyse bir buçuk yaşında, Ellie,” diye fısıldadı Sara. “Onu görmeni istiyorum.”

“Göreceğim.” Söz verdi. “Gerekirse gebereceğim ama şu kanatları kullanmayı öğreneceğim.” Tam cümleyi bitirirken gözleri Lijuan’ın davetiyesine çevrildi ve ölüm, iskelet gibi eliyle boğazını sıktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ne var ki, Sara ile konuşmasından bir hafta sonra Elena kendini ölümü değil, intikamı düşünürken buldu. "Acıya meraklı olduğumu anlamıştım ama sadist olduğumu bilmiyordum," dedi Dmitri'nin arkasından, kahrolası vampirin onu alıp taşıdığı ıssız kaplıcanın ılık sıcaklığında kemiklerinin eridiğini hissederek. Tabii önce kaslarını sertleştirmek amacıyla yaptıkları eğitim seansında Dmitri kıcını toza çevirmişti.

Vampir arkasını dönüp kara gözlerinin, bir masumu günaha, günahkârı cehenneme gitmeye ayartacak gözlerinin tüm gücünü Elena'ya çevirdi. "Sana ne zaman," diye mınıldandı kapalı kapılar ve yıkılan tabuları andıran bir sesle, "benden şüphe etmen için bir sebep sundum?"

Elena'nın dudaklarını, bacaklarının arasını, sırtından aşağısını bir tüy okşadı.

Vampirin kokusunun taşıdığı potansiyel karşısında derisi kasıldı. Avcı doğanlar için afrodisyaktı bu koku ama Elena geri çekilmedi, Dmitri'nin onu böyle parmağında oynatmaktan zevk aldığıнын farkındaydı. "Neden buradasın? New York'ta olman gerekmiyor muydu?" Dmitri

Raphael'in Yedileri'nin, yani Raphael'i daha kendisinin görmediği tehditlerden bile koruyan küçük bir grup vampir ve meleğin lideriydi.

Elena, kendisinin Raphael'in zırhında büyük bir yarık olduğunu hissettiği anda Dmitri'nin onu buz soğukkanlılığıyla katletmekten hiç çekinmeyeceğinden adı gibi emindi. Raphael belki sonrasında vampiri öldürürdü ancak Dmitri'nin bir zamanlar ona dediği gibi, Elena da ölmüş olurdu. "Tabii ki küçük bir hayran grubu arkandan az gözyaşı dökmezdi." Elena ister istemez Kule'nin vampir kanadında bir gece gördüklerini, Dmitri'nin başının, dolgun hatlı bir sarışının boynunun üstüne doğru kıvrılışını ve kadının aldığı zevkin havayı nasıl şehvetli bir parfüme boğduğunu hatırladı.

"Kalbimi kırıyorsun." Samimiyetsiz bir gülümseme, yaşının ağırlığı ihtiyarlıktan kemiklerine çökmüş bir vampirin aldığı keyif. "Dikkat etmezsen, benden hoşlanmadığını düşünmeye başlayacağım." Gözünü bile kırpmadan ince pamuklu gömleğini çıkardı -üstelik bu yükseklikte yerde karlar olmasına rağmen- ve pantolonunun en üst düğmesine elini attı.

"Bugün ölmeyi mi planlıyorsun?" diye sordu Elena sohbet edercesine. Çünkü vampir ona elini sürerse, Raphael, Dmitri'nin kalbini yerinden sökerdi. Elbette başmeleğin bunu yapması biraz zor olurdu, çünkü Elena ondan önce davranıp onu keserdi. Dmitri o yaydığı kokuyla Elena'nın vücudunu arzuyla yakıp tutuşturabilirdi ancak Elena'nın iradesi zorlanamazdı. Bu vampir tarafından olmazdı. Ve onun, efendim diye hitap ettiği kişi tarafından da olmazdı.

"Büyük bir havuz." Dmitri pantolonunu çıkardı.

Elena vampirin vücudunun kaslı yan tarafını hafifçe gördü ve gözlerini kapattı. Eh, diye düşündü yanaklarını yakan sıcaklığın bilincine vararak, en azından ten rengine

dair tüm kafa karışıklığını açıklığa kavuşturmuştu; Dmitri yanık tenli değildi. Cildinin egzotik bal tonu doğuştan... ve kusursuzdu.

Bir su şapırtısıyla vampirin havuza atladığını anladı. "Artık bakabilirsin, avcı." Sırf alaycılık yüklüydü seslenişi.

"Bakmak isteyeceğimi de nereden çıkardın?" Elena gözlerini açıp bakışlarını tam karşısındaki nefes kesici dağ manzarasına çevirdi. Avcılar namus bekçisi değildi ancak Elena arkadaşlarını özenle seçerdi. Yanında çıplak kalabilirdiği –ve zayıflığını gösterebildiği– insanlara gelince, o liste hepten kısaydı. Dmitri ise hiçbir biçimde, şekilde ve açıdan o listede yer almıyordu.

Elena uzaklardaki karlı zirveli dağlara odaklanırken geniş bakış açısıyla da Dmitri'yi tek gözüyle takip etti. Dmitri peşinden gelse, şu haliyle ona karşı koyup sağ çıkamazdı Elena ama bu, iyice kolay lokma haline gelecek demek de değildi. *Tüy ve pırlanta, seks ve zevk*. Kokular etrafını sardı, binlerce ipek ip dolandı ama sesleri yoktu. Elena'yı tam o anda kaygılandıran, Dmitri'nin avını ölçüp biçen yırtıcı bakışıydı.

Dmitri silkinip başını arkaya atmadan önce neredeyse bir dakika süzdü onu, sonra kollarıyla doğal havuzun kayalık kenarına tutundu. Elena arkasına doğru bir bakış atarken mecburen itiraf etmeliydi ki vampir, en zalim zevkler kadar seksiydi. Kara saçlar, kara gözler, acı ve zevki eşit derecede çağrıştıran bir ağız. Ancak Elena ona karşı istem dışı bir kadınsı beğeni dışında bir şey hissetmiyordu. Elena'nın bağımlılığı ve kurtuluşu maviydi.

En acı çikolatadan bir parça etrafım sardı.

Yoğun. Zorlayıcı. Gayet sesini duyuran bir kokuydu.

Elena dişlerini sıkı. "Kapat şunu." Bedeni kaskatı kesildi, göğüsleri istenmeyen, bir o kadar da ham duyduğu bir arzuyla semsertti.

“Gevşiyorum.” Erkeksi kibirle kaplı sinir bozuculuk, Dmitri’nin efendisinin kim olduğu göz önüne alınınca hiç şaşırtıcı değildi. “Vücudumun ayrılmaz bir parçasını kontrol altında tutmak zorunda kalırsam rahatlayamam.”

Elena inandığından emin olmadığı bir lafla ahkâm keserek cevap veremeden önce, kenarları gümüşe batırılmış, cennet mavisini tüyler tam önünde suya düşüp yüzdü. Elena’nın aklına başka bir gün, başka bir tüy, Raphael’in elini açıp gözlerinde sahiplenici bir bakış parlarken yere gümüşü mavi toz döküşü geldi. Dmitri’nin kokusunun tevinde yarattığı uyarıcı etkiyle savaşmak için bu anıyı kullanarak tam arkasında yere inen ayırt edici kanat sesine odaklandı Elena. “Merhaba Illium.”

Melek arkasından yürüyüp Elena’nın sağındaki karla kaplanmış çıkıntıya oturdu, kot pantolonunu çıkarmadan bacaklarını suya soktu. Barınak’taki birçok meleksi erkek gibi Illium da sadece kot giyiyordu, adaleli göğsü güneş ışığında çıplak geziyordu. “Elena.” İnsanüstü derecede nefes kesici altın rengi gözleriyle bir ona, bir Dmitri’ye baktı. “Bilmem gereken bir şey var mı?”

“Ona, on bininci kez ölüm tehdidi savurdum,” diye paylaştı Elena, bir elle havuz kenarındaki bir kayayı kavrayarak. Dmitri’ye gitme, kokusunu yalayıp kendinden geçme ve yok olma dürtüsüne karşı koyarken taş avucunun içine battı. Vampir, bakışıyla sessizce meydan okuyarak onunla alay ediyordu. Cinsel çekim ne olursa olsun, aralarındaki gerilim seksle ilgili değildi. Elena’nın, Raphael’in yanında olma hakkıyla ilgiliydi. “O da beni eşek sudan gelinceye kadar dövmüş kadar etti,” diye tamamladı sözünü Elena, vücudu uyarılarla dipdiri olsa da, sesi aynı seviyede kaldı.

“Bazı çevrelerde,” diye mırıldandı Illium, uçları mavi olan siyah saçları rüzgârda dalgalanırken, “buna ön sevişme deniyor.”

Dmitri gülümsedi. "Elena benim ön sevişme işaretlerimi umursamıyor." Gözlerinde kan ve çelik hatıraları parladı. "Gerçi..."

O anda deniz kokusu, vahşi girdaplı bir fırtına beynine hücum etti. *Elena, Dmitri neden çıplak?*

Havuzun yüzeyi buz tutmaya başladı.

"Raphael, hayır!" diye bağırdı Elena. "Ona donarak ölmemi izleme zevkini yaşatmayacağım!"

Öyle bir şeye hayatta izin vermem. Buzlar geri çekildi. Anlaşılan Dmitri ile bir konuşma yapmam gerekiyor.

Elena düşünceleriyle Raphael'e ulaşmaya çalıştı, gerçi içgüdüsel olarak konuşmak geliyordu içinden, kalbi ve ruhu hâlâ değişmez bir biçimde insandı çünkü. *Gerek yok. Onunla başa çıkabilirim.*

Çıkabilir misin? Gücünü perçinlemek için yüzyıllar boyu vaktin olduğunu unutma sakın ama. Yumuşak bir ikazdı. Onu fazla zorlarsan, içinizden biri ölür.

Elena yanlış anlamamıştı. *Dediğim gibi, Başmelek, benim yüzümden kimseyi öldürme.*

Gelen cevap serin bir esinti, bir ölümsüzün sahipleniciliğinin damgasıydı. *O, Yediler'inin lideri. Bana sadıktır.*

Elena, Raphael'in söylemediği cümleyi tahmin etmişti bile; Dmitri'nin sadakati, onun ölümüne denk olabilirdi. *Kendi savaşımı kendim veririm.* Elena'nın kimliğinin bir parçasıydı bu zaten, benliğinin özü bu kendi ayakları üstünde durabilme yeteneğine bağlıydı.

Kazanma umudun sıfır olsa bile mi?

Sana bir defa söyledim, bir gölge gibi yaşamaktansa Elena olarak ölmeyi yeğlerim. Raphael'i bu asla değişmeyecek, ölümsüz olsa bile aynı kalacak gerçeğe bırakıp dikkatini tekrar Dmitri'ye çevirdi Elena. "Raphael'e bir şey söylemeyi mi unuttun?"

Vampir omuz silkerek sağ tarafına bir bakış fırlattı. "Yerinde olsaydım, mavi ajanı beni daha çok endişelendirirdi."

"Bence Illium kendi başının çaresine bakabilir."

"Seninle flört etmeye devam ederse, pek sanmıyorum." İncecik, hatta zarif bir sıcaklık uzantısı, şampanya renginde güneş ışığı geldi üstüne. "Raphael paylaşımcı bir tip değildir."

Elena, vampiri gözleriyle olduğu yere mihlayıp midesinde dönen sıcaklığı, Dmitri'nin bilerek körüklediğı sıcaklığı duymazdan gelmeye çalıştı. "Belki de sadece kıskanıyorsun."

Illium homurtu gibi bir sesle kahkaha atarken Dmitri gözlerini kıstı. "İsilikle kaplı olmayan kadınları becermeyi tercih ederim."

"Bunu duyduğum için kalbim öylesine kırıldı ki, söyleyecek söz bulamıyorum."

Illium kahkahasının gücünden neredeyse tepetaklak suya düşecekti. "Nazarach geldi," diyebildi sonunda Dmitri'ye, Elena'nın bir tutam saçını parmak uçlarında gezdirirken. "Seninle bir kaçma girişimini cezalandırmak amacıyla yapılan bir Kontrat'ın uzantı maddeleri hakkında görüşmek istiyormuş."

Dmitri içine işlemiş şehvetli zarafetiyle sudan çıkarken yüzünde hiçbir ifade belirmedi. Bu kez Elena gözlerini açık tutup sessiz irade savaşını kaybetmeyi reddetti. Dmitri'nin vücudu, saf kasların, pantolonunu çekerken güçle gerinen kasların üstüne gerilmiş, güneş dokunuşlu bir pürüzsüzlüktü.

Dmitri fermuarını kapatırken Elena ile göz göze geldi, pırlantalar ve tüy ve o tartışılmaz, ham cinselliğın baş döndürücü kokusu bir kolye gibi Elena'nın boynuna dolandı... ya da bir ilmek gibi. "Bir sonraki sefere kadar." Koku azaldı. "Hadi gidelim." Son ifadesi Illium'a yönelik ve emir tonuyla doluydu.

Illium ayaklanıp basit bir hoşça kalla yanından ayrılınca Elena hiç şaşırmadı. Mavi kanatlı melek, Dmitri ile kafa buluyor olabilirdi ancak tıpkı Elena'nın nihayet tanıştığı Yediler'in geri kalanı gibi, onu sorgusuz sualsiz takip ederdi. Ayrıca her biri Raphael için gözünü bile kırpmadan kendi hayatını ortaya sererdi.

Bir meleğin yere inmesiyle sular Elena'dan öteye doğru dalgalandı.

Denizin, yağmurun kokusu, dilinde vahşi ve tertemiz...

Elena derisinin davul gibi gerildiğini hissetti, sanki birden içindeki ateşi tutamayacak kadar ufalmıştı. "Beni kızdırmaya mı geldin, Başmelek?" Raphael'in kokusu her zaman Elena'nın avcı hislerine hitap etmişti, sevgili olmadan önce bile. Şimdiyse...

"Tabii ki."

Ancak Raphael yaklaşıp havuzun kenarına çömelirken Elena onunla göz göze gelmek için başını çevirince nefesi yarıda kesildi. "Ne?"

Raphael elini uzatıp Elena'nın kulaklarındaki sade gümüş halkaları çekip çıkardı. "Bunlar artık yalan oldu." Elini kapattı ve tekrar açtığında buharlı suyun üstüne gümüş tozu dökülüp ışıldadı.

"Ah." Sade gümüş takılar, erkek ya da kadın fark etmeksizin tüm bekârlar içindi. "Umarım onların yerine takacak bir şey vardır," dedi kanatları harika bir şekilde suya batmış olan Elena ve döndü, böylece kollarıyla kenardaki çıkıntıya sarılıp başmeleğin yüzüne bakabildi. "Marakeş'te bir pazardan almıştım onları."

Raphael diğer elini açınca başka bir çift halka küpe Elena'nın gözünü kamaştırdı. Yine küçük ve bir avcı için pratik, çok güzel, vahşi bir kehribardı. "Artık sen," dedi küpeleri Elena'nın kulağına takarak, "gayet iyi ve sahilci bir şekilde birisine bağlısın."

Elena, Raphael'in yüzük parmağına baktı ve sahiplenici duyguları kabarıp içinde fırtınalar kopardı. "Kehribarın nerede?"

"Daha hediye etmedin."

"Ben sana bir şey alana kadar takacak bir yüzük bul." Çünkü Raphael de özgür değildi, bir başmelek yatacak kişilerden gelecek davetlere açık değildi. Elena'ya, bir avcıya aitti. "O pişmiş kelle gibi sırttan vampir fahişelerini öldürüp halılara kan bulaştırmak istemem."

"Çok romantiksin, Elena." Raphael net bir ses tonuyla, değişmez bir ifadeyle konuşmuştu ama Elena içinden ona güldüğünü biliyordu.

O yüzden de başmeleğe su attı. Ya da atmaya çalıştı. Aralarındaki su donup şeffaf damlacıklardan bir heykele dönüştü. Beklenmedik bir hediyeydi bu, Raphael'in bir zamanlarki genç halinin kalbine şöyle bir bakmış sayılıyordu. Elena elini uzatıp suya dokundu... bir de baktı ki, su donmamıştı. Hayretler içinde kaldı. "Nasıl bu şekilde tutabiliyorsun?"

"Çocuk işi." Sular durulurken rüzgâr Raphael'in saçlarını karıştırdı. "Sen de biraz daha büyüyünce bu tarz şeyleri kontrol edebileceksin."

"Melek terimleriyle, tam olarak kaç yaşındayım ben?"

"Eh, yirmi dokuz yaşındakiler bizim için yeni yürümeye başlayan bebekler."

Elena elini kaldırıp parmaklarını Raphael'in sert uyluğunun üstünde gezdirince heyecandan midesi kasıldı. "Bence sen beni bebek olarak görmüyorsun ama."

"Doğru." Raphael sesini alçalttı, cinsel organı siyah pantolonunun kalın kumaşı altında sertçe kabardı. "Ancak hâlâ iyileşme döneminde olduğunu düşünüyorum."

Elena çok hoşuna giderek başını kaldırıp baktı. "Seks rahatlatıcıdır."

“Benim istediğim türde seks değil.” Sakin sözlerle konuşurken o gözlerde beyaz şimşekler çakararak Elena’ya, başıboşluk yapsın diye ayartmaya çalıştığı kişinin New York’un Başmeleği olduğunu hatırlattı.

Ancak Elena ilk seferde hayatta kalmasını ona teslim olmasına borçlu değildi. “Benimle suya girsene.”

Raphael ayağa kalkıp etrafından dolandı ve Elena’nın arkasına geçti. “Eğer beni izlersen, Elena, ikimize de verdiğim sözü bozabilirim.”

Elena zaten arkasını dönerdi, Raphael’in ayaklarını yerden kesen erkeksi güzelliğinin baştan çıkarıcılığına direnmesi olanaksızdı ama sonra dedi ki, “Canını acıtmam çok kolay olurdu.”

Elena ilk kez yeni ve beklenmedik bir durumla başa çıkmanın sadece kendisi olmadığını fark etti. Yerinden kalarak Raphael’in botlarının karlara kütür kütür değişimini, kıyafetlerinin mahrem bir fısıltıyla vücudundan sıyrılışını dinledi. Raphael’in kollarının ve omuzlarının gücünü zihin gözüyle görebiliyordu, parmakları karnının girintili çıkıntılı yüzeyini, uyluk kaslarını okşamak için yanıp tutuşuyordu.

Sular etrafında dalgalanınca Elena bacaklarını birbirine bastırdı, kendisinininkinden çok daha büyük ve güçlü bir bedenin varlığından rahatsız oldu. Raphael yaklaşınca nefesini tuttu ve başmelek ellerini Elena’nın iki yanındaki taşlara yasladı. Raphael sırtına yaslanabilsin diye kanatlarını iki yana açıp sert bir nefes çekti içine Elena. “Raphael, hiç yardımcı olmuyorsun.”

Başmeleğin cinsel organının ısısı tenine değip canlı bir iz bıraktı ve Elena’nın kanatları vücudunun sıvı gibi erimiş çekirdeğine doğrudan hisler gönderdi. Bir saniye sonra Raphael dudaklarını Elena’nın kulağına sürttü. “Bana işkence ediyorsun, Elena.” Etini çok da yumuşak olmayan bir şekilde dişledi.

Elena yüksek bir sesle, şaşırarak kısa bir çığlık attı. "Bu ne içindi?"

"Bir yıldan uzun zamandır cinsel ilişkiye girmedim, Lonca Avcısı." Koca bir el, güçlü ve son derece erkeksi parmaklarla Elena'nın tek memesini cüretkârca sıktı. "Arzular ruh halimi etkiliyor."

"Ne yani, ben komadayken aletini bir vampire sokmadın mı?"

Raphael, çizgiyi aştığını gösterecek biçimde memesinin ucunu acıtarak çimdikledi. "Bu kadar mı onursuz olduğumu düşünüyorsun?" Havayı adeta buz kaplamıştı.

"Kıskançlık ve hüsrân içindeyim," dedi Elena, geriye uzanıp avucunu başmeleğin yanağına bastırdı. "Ve bok gibi görüldüğümün farkındayım." Öte yandan, ömürlerinin ilk birkaç on yılını geçirmiş vampirler nefes kesiciden de öte görünüyordu, ciltleri lekesiz, vücutları zapzayıftı. Çok az insan bir melek ile yatmanın kıyısından geçebilirdi. İnsanlar, meleklerle yaşar sınıftan değillerdi.

Raphael elini Elena'nın yan tarafından aşağı indirdi. "Doğru, biraz kilo verdin ama yine de seni aklını oynattırana kadar becermek istiyorum."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Elena'nın birkaç saniyeliğine beyni durdu. Konuşabildiğindeyse yalnızca soluk soluğa bir inilti çıkarabildi. "Beni öldürmeye çalışıyorsun."

Göğsünün en gergin yerini sıkı eliyle neredeyse acıya yakın bir zevk verdi Raphael. "Seni lime lime parçalamaktan çok daha iyi bir ceza biçimi."

"Ölü bir kadınla seks yapamazsın, desene?"

"Aynen."

Raphael iki eliyle vücudunu okşayarak aşağı doğru inip, başparmaklarını Elena'nın sıkı poposunun üstünde gezdirince Elena omurgasında alevler yanıyor zannetti. "Bunu söylediğin zamanların yarısında, ciddi olup olmadığından şüpheleniyorum."

Başmelek tensel işkencenin ortasında parmaklarını durdurdu. "Bunu bilmemi istediğinden emin misin? Bir zayıflık göstergesi çünkü."

"Birisinin ilk adımı atması lazım." Elena tek ayağını kaldırıp Raphael'in baldırının arkasına sürüp indirdi.

Boynunda atan nabzın üstüne bir öpücük kondurdu Raphael. "Böylesi bir dürüstlük, melekler arasında sana iyilik getirmez."

“Peki ya sana karşı?”

“Ben gücümü koruyup devam ettirmek için bildiğim yöntemleri uygulamaya alışkınım.”

Elena çenesini ellerine yaslayıp Raphael’in, kanatlarının sırtından çıktığı noktalardaki düğümeleri açmasını hissetti. O kadar şahaneydi ki Elena başka bir erkeğin arkadaşı bile olsa, ona o noktadan dokunmasına izin vermeyeceğini anladı. İhanete eş olurdu bu. “Sen de oldukça dürüstsün.”

“Belki de bizbizeyken,” dedi Raphael yavaşça, bu meseleye kafa yorarak, “bir zafiyet değil, bir güç olabilir.”

Elena şaşırarak kafasını arkaya çevirdi. “Sahi mi? O zaman bana kendinle ilgili bir şey söyle.”

Raphael parmağını özellikle gergin malum bir noktaya bastırınca Elena inledi ve başını kendi ellerinin üstüne düşürdü. “Tanrı bana acısın.”

“Merhamet istemen gereken kişi Tanrı değil.” Raphael bunu, son derece samimi olmaya başlayan, sahiplenici bir tınıyla belirtmişti. “Ne öğrenmek istiyorsun?”

Elena aklına gelen ilk soruyu ortaya attı. “Annenle baban hayatta mı?”

Her şey dondu. Suyun ısısı o kadar hızlı düştü ki, Elena’nın nefesi kesildi ve panikle kalbi küt küt attı. “Raphael!”

“Bir kez daha, özür dilerim.” Elena’nın boynuna soluk veriş gibi bir sıcaklık değdi, sular artık ceset mavisi durmayan cildini ısıttı. “Kimlerle konuşuyordun?”

Sular ısınmış olabilirdi ama başmeleğin sesi hâlâ bir kutup esintisiydi. “Hiç kimseyle. Birisine anne babasını sormak gayet olağan bir aktivitedir.”

“Sorduğun kişiler benim annemle babamsa hayır.” Raphael tüm vücudunun ağırlığını Elena’ya doğru bastırıp kollarını beline doladı.

Elena garip bir biçimde Raphael’in bir teselli aradığını

düşündü. İçinde bu kadar muazzam bir güç taşıyan bir varlık hakkında böyle düşünmek çok tuhaftı. Elena kavrayamadı ama hiç tereddüt etmeden kollarını Raphael'e sardı, başmeleğin suda onu dik tutacağına güveniyordu. "Eski yaraları deştiysem özür dilerim."

Eski yaralar.

Evet, diye düşündü Raphael, avcısının kokusunu içine çekerken, vahşiliğini bünyesinde zor zapt ediyordu resmen. Elena'nın, yani kendisi ölümsüze dönüşse de, onu bir parça insana çeviren bu faninin bir ölümsüz ırkına neler yapacağını merak etmişti Raphael. Ancak Elena'nın kendisine neler yapacağını merak etmekten hiç vazgeçmemişti.

"Babam," dedi, sözcüklerine kendi bile şaşırarak, "uzun zaman önce öldü."

Her taraf alev alev, babasının öfkeli çılgılığı, annesinin gözyaşları. Dudaklarında tuz tadı. Kendi gözyaşları. Raphael, annesinin, babasını öldürmesini izlemiş ve ağlamıştı. Daha çocuktuktu, melek ırkı arasında gencecik bir oğlandı.

"Üzüldüm."

"Bir ebediyet evveldi." Ancak nadir anlarda, kalkanını indirirse hatırlıyordu. Bugünse, Elena onu gafil avlamıştı. Beyni kafasında kalan son görüntülerle çalkalandı. Babasına değil, annesine aitti görüntüler. Kadının narin ayakları kendi oğlunun yaşam kanıyla lekelenmiş çimlere basarak uzaklaşıyordu. Annesi o kadar güzel, o kadar yetenekliydi ki, melekler onun uğruna savaşıp can veriyordu. Hatta sonunda, Raphael'in düşmüş, kemikleri kırık bedeninin üstüne eğilirken güzelliği güneşi bile gölgede bırakıyordu.

"Şşş, canım. Şşş."

"Raphael?"

İki kadın sesi üst üste bindi, biri onu geçmişe, diğeri şimdiye çekti.

Eğer bir seçim yapılmışsa, Raphael bir yıl önce şehir dört bir yanda harabeye dönüşürken New York'un üstündeki gökyüzünde yapmıştı o seçimi. Şimdi de dudaklarını Elena'nın kıvrımlı omzuna bastırdı, sıcaklığını, son derece fani sıcaklığını içine çekip anıların buzunu eritti. "Bence suda yeterince kaldın."

"Hareket bile etmek istemiyorum."

"Seni uçurarak götürürüm."

Sudan kaldırılırken Elena'nın, henüz kırılgan vücuduyla karşı koyuşu çok zayıftı.

"Kımıldama, avcı." Raphael özenle Elena'nın kanatlarını kuruladıktan sonra pantolonunu giydi, ardından bir çeşit sahiplenicilik, tatmin ve daha önce hiç bilmediği bir dehşetle Elena'nın giyinmesini seyretti. Eğer Elena gökyüzünden düşseydi, eğer geçit vermez toprağa savrulsaydı, hayatta kalamazdı. Çok gençti, daha yeni doğmuş bir ölümsüzdü.

Raphael'in kucağına gelip kollarını boynuna sarınca, dudaklarını köprücük kemiğine değdirince Raphael ürperdi ve kollarını Elena'ya dolayarak yavaş yavaş batan güneşin ışınlarıyla ince ince turuncumsu kızıl tonlarına bürünen göğsüne yükseldi. Yüksekçe, bulut seviyesinin üstüne çıkmak yerine alçakta kaldı, Elena'nın soğuğu hissettiğinin bilincindeydi. Raphael ne bulacaklarını bilseydi çok daha farklı bir seçim yapardı fakat hal şuydu ki, Elena kâbusu ondan önce gördü.

"Raphael! Dur!"

Başmelek, Elena'nın sesindeki telaş karşısında durdu ve kendi mıntıkasının sona erip Elijah'inkinin başladığı sınır çizgisinde havada bekledi. Barınak'ta bile sınırlar vardı. Çizilmemiş, konuşulmamış ama yine de var olan sınırlar.

Bir güç, diğerine aşırı yakında bulunamazdı. Çünkü kendi türlerine zarar verecek bir yıkıma sebep olunması kaçınılmazdı. "Ne oldu?"

"Baksana."

Raphael, Elena'nın kolunun gösterdiği yönü takip edince güneşin yüzlerce bakır tonuna boyadığı bir beden gördü. Sınırın Raphael'e ait tarafında, küçük, sessiz bir karenin içinde uzanıyordu. Raphael'in görüş becerisi çok keskindi, bir yırtıcıdan daha iyiydi, yine de hiçbir kıpırtı, hiçbir yaşam izi seçemedi. Ancak orada yatan erkeğe ne yapıldığını gördü. Öfkesi infilak etti.

"Beni indir, Raphael." Elena gözlerini, yaralarının feci ıstırabını azaltmaya çalışarak kendi içine kıvrılmış bedenden ayırmadan dalgın dalgın konuştu. "İz bırakan bir vampir kokusu olmasa da, nasıl iz sürüleceğini bilirim."

Raphael olduğu yerde kaldı. "Hâlâ iyileşme dönemin-desin."

Elena başını aniden kaldırdı, gümüş rengi gözleri sıvı cıvaya dönmüştü. "Sakin beni özümde olduğum kişiden alıkoymaya çalışma. Sakin cüret etme buna." O sözlerin içinde, o öfkede çok eski bir şey vardı, sanki Elena ile birlikte yaşılanıyordu.

Elena uyandığından beri Raphael iki kere zihnine girmişti, her ikisi de Elena'nın kendisine zarar vermesini önlemek içindi. Bugün, aynı ilkel dürtüler Elena'nın emirlerini kulak ardı etmeye sevk ediyordu onu. Elena belki doğuştan avcıydı ama henüz bu durumu kaldıracak kadar güçlü değildi.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Elena, her kelimesinde gergin acılarla, "ama zihnimi ele geçirirsen, beni dürtülerime aykırı davranmaya zorlarsan, seni asla affetmem."

“Bir kez daha ölmene seyirci olmayacağım, Elena.” On’lar Meclisi, avını kovalarken amansız olduğu ve işinde en iyisi olduğu için görevde onu seçmişti. Fakat o zaman Elena kovulup yerine başkası alınabilirdi. Şimdiyse Raphael’in varlığının ayrılmaz bir parçasıydı.

“On sekiz yıldır,” ağırbaşlı sözler, hayalet görmüş gibi bir bakış, “tam da babamın olmamı istediği insan olmaya çalıştım. Doğuştan avcı gibi yaşamadım. Her gün biraz daha can çekiyordum.”

Raphael de ne olduğunu biliyordu. Neler yapabileceğini biliyordu. Eğer Elena’nın iradesini kırarsa, ebediyen kendinden tiksiniirdi. “Dediklerimi harfiyen yapacaksın.”

Elena hemen başıyla onayladı. “Tanımadığım topraklardayız, yalapşap hazırlanarak gitmeye hiç niyetim yok.”

Raphael yumuşak bir inişe geçerek cesetten birkaç metre ötede yavaşça yere konup zamanın ağır tortusunu taşıyan, iki katlı bir evin gölgesinde durdu. Elena iki saniye daha ona tutundu, sanki çok fena dövülmüş vampirin yanına çömelmeden önce kaslarını kontrol altına alıyordu. Raphael de Elena’nın yanına çömelip parmaklarıyla vampirin nabzını yokladı. Yaratılanlar söz konusu olduğunda nabzın atması, her zaman iyi bir yaşam belirtisi olmayabilirdi.

Vampirin zihninin ikili ekosunu, kısacası bu adamın ölüme ne kadar yaklaştığını duyması birkaç saniye sürdü. “Yaşıyor.”

Elena nefesini verdi. “Tanrım, birisi gerçekten canını yakmak istemiş.” Vampir öyle feci dövülmüştü ki, kemik üstünde ezilmiş kıyma gibiydi. Bir zamanlar yakışıklı olmalıydı, muhtemelen böyle düşünmesinin sebebi Elena’nın sezdiği olgunluktan ama zaten adamın yüzüne bakıp da anlaşılması mümkün değildi.

Bir gözü şişmekten kapanmıştı. Diğeri... göz yuvarına öylesine hiddetli bir şekilde sokulmuştu ki, orada bir gözü olması gerektiğini bilmeseniz, yanağın nerede bitip gözün nerede başladığını anlayamazdınız. Ne gariptir ki, dudaklarına dokunulmamıştı. Boynun altından itibaren kıyafeti derisiyle bir olmuştu, ona tekrar tekrar vurulduğunun kanıtıydı bu. Hele kemikleri... Bir zamanlar bir kot pantolon olan kumaş parçasının altından kanlı kanlı, kırık parçalar halinde çıkıyorlardı.

Adamın bu halini görmek, neler çektiğini tahayyül etmek içler acısı bir durumdu. Vampirler kolay kolay şuuru-nu kaybetmezdi ve saldırının haşinliği göz önüne alınırsa, Elena saldırganların en son olarak adamın kafasına tekme attığını tahmin etti. Yani tüm azabı çekerken vampirin bilinci açık demekti. "Kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Beyni fazlasıyla örselenmiş." Raphael kollarını vampirin altına sokup Elena'nın yüreğini daraltan bir dikkatle hareket etti. "Onu bir hekime götürmem lazım."

"Ben bekleyip--" Raphael daha rahat tutabilmek için bedeni kıpırdatınca Elena donakaldı. "Raphael."

Havaya sanki aniden çiy düşmüştü. "Gördüm."

Vampirin göğüs kafesi kemiğinin üstünde, bir uyumsuzluk yaratırcasına yara almadan duran bir deri parçası kalmıştı. Orası sanki bilerek temiz bırakılmıştı. Dayağın ne kadar soğukkanlı bir biçimde atıldığını düşününce midesi büzüştü Elena'nın. Bunu yapanlar, en son vampirin beynine saldırmıştı. "Ne o?" Çünkü vampirin derisi yaralı değildi ama üstünde bir iz bırakılmıştı. Etine bir sembol dağlanmıştı. Alt kenarı biraz dalgalı, uzunlamasına bir dikkörtgen, bir içbükeyin üstünde oturuyordu, içbükey de küçük bir kâseyi içine alıyordu. Hepsini dimdik tutan uzun, ince bir çizgi çekilmişti.

“Bu bir *sekhem*, başmeleklerin firavun olarak yöneticilik yaptığı ve tanrıların temsilcisi olarak adlandırıldığı bir dönemden kalma bir güç sembolü.”

Elena suratının ateş bastığını, sonra donduğunu hissetti. “Birisi Uram’ın yerini almak istiyor.”

Raphael ona hemen çıkarıma varma demedi. “İzini sür. Illium ben dönene kadar sana göz kulak olacak.”

Elena, Raphael ayağa kalkarken kafasını kaldırıp baktı ancak gün batımının az ışığında bile Illium’un mavi kanatlarını seçemedi. Neyse ki, bacakları Raphael gittikten sonra titremeye karar verdi. Başmeleği bugün nihayet onu duymuş gibiydi. Herhalde Raphael bir daha onu iradesi dışında hareket etmeye zorlamadan önce uzun uzun düşünürdü.

Ancak Raphael, Elena’nın yorgunluğunun boyutlarını kavrasaydı, onu kucağına alıp yatağa atmasına hiç kimse engel olamazdı. Elena’nın kanatları sırtında elli kilo ağırdı sanki, baldır kasları ise jöleden farksızdı. Derin bir nefes verip bir yerlerden güç topladı ve vampirin bedenini buldukları noktanın etrafında dönmeye başladı, burası ıssız olsa da, kuş uçmaz kervan geçmez bir yer olduğu için sevindi.

Sonuç olarak, izi bulandıran başka kokular yoktu. Köşedeki ağaç, dallarının üstündeki yaprakların ağırlığıyla eğilmiş bir çeşit sedirdi ve sonbaharda çam kokusu yaymıyordu, iğne yaprakları yere saçılmıştı. O koku, döve döve tanınmayacak hale gelecek kadar cılkı çıkarılmış vampire aitti. Elena ne kadar uğraşırsa uğraşsın, başka bir koku bulamadı.

Aynı zamanda yerde herhangi bir eyleme dair bir kanıt da yoktu, kaldırım taşları temizdi, birkaç kuru yaprak uçuyordu ve vampiri buldukları noktada birkaç damla koyu kan lekesi kalmıştı. Elena herhangi bir delili yok etmemek

adına, olay mahallini müthiş bir özenle inceleyerek saçılan sıvıların otuz santim çapında dağıldığını teyit etti.

"Alçak bir yükseklikten aşağı atılmış," dedi Raphael'e, başmelek yanma inince. "Ayrıca burada kanatlar sürüsüne bereket olduğundan..." Elena hafifçe yalpaladı.

Elena düşeceğini idrak edemedi Raphael onu demir kuvvetinde kucaklayarak aldı. "O halde yapacağın bir şey yok. Uyanınca vampirle konuşacağız."

"Ya alan? Ne olur ne olmaz, incelenmeli."

"Dmitri ekibini topladı, yoldalar."

Savaşmadan pes etmek Elena'nın ruhuna aykırıydı ancak bugün bedeni kapanıyordu, kanatları kanların arasında yerlere sürünmek üzereydi. "Kurbanın neler anlattığını bilmek istiyorum." Sözleri peltak peltak çıkmıştı, son düşüncesi de yaşayan bir canlıyı bir mesaj olarak bırakabilecek derecede soğukkanlı birisinin Uram'ı mumla aratacağıydı.

Efendim.

Elena'yı kanatları gece yarısı ve şafak tonlarında yumuşacık yayılmış, yüzüstü yatırdıktan sonra bir saat geçmeden yataktan sessizce kalkan Raphael pantolonunu giyip Dmitri'yi holde karşıladı. Vampirin suratı ifadesizdi ancak Raphael onu yüzlerce yıldır tanıyordu. "Neler keşfettiniz?"

"Illium onu tanıdı."

"Nasıl?"

"Anlaşılan adam, poker oyununda Illium'dan kazandığı yüzüğü takıyormuş."

Raphael vampirin parmaklarını görmüştü. Çoğu o kadar kötü kırılmıştı ki, çuval gibi derinin içinde kalmış çakıl taşlarına benziyorlardı. Yine de deri yırtık değildi. Bu seviyede bir canilik, zaman ve duygusuzluk gerektirirdi. "Kimmiş?"

“Adı Noel. Bizden biri.”

Raphael öfkesinin granit gibi sertleştiğini hissetti. Kim-
senin, onun adamlarından birini katletmesine göz yum-
mazdı. Cevap vermesine fırsat kalmadan Dmitri devam
etti, “Neden üstüne iz vurulduğunu bana söylemedin?”
Sözleri aralarında mayın tarlası oluşturdu, hâlâ kanayan
yarayı saklayan bir kabuk oldu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

“Yanık izi geçecek.” Raphael vampirden bakışlarını ayırmadı. “Solacak.”

Dmitri birkaç saniye boyunca ağzını bile açmadı, sonra derin bir nefes çekti. “Şifacılar, Noel’in göğüs boşluğuna sokulmuş bir şey buldular. Vampiri kaçırانlar kemiklerini kırıp içini açmış, sonra da izi saklamaya yetecek kadar iyileşmesini beklemişler.”

Dayağın metotlu bir biçimde atıldığının bir başka örneği idi işte. “Neymiş?”

Dmitri cebinden bir hançer çıkardı. Kabzasında ufak ama belirgin bir *L* vardı, Avcı Loncası’nın sembolü. Raphael’in içi soğudu, damarlarında kabarıp akan gazap ve öfke aşikârdı. “Başka bir başmeleğin yarattığını yok ederek On’lar Meclisi’nden biri olmayı planlıyor.”

Yaşlılar da Elena’yı aynen böyle görüyordu; Raphael’in yarattığı birisi, onun malıymış gibi. Başmeleğin kalbine sahip olduğunu, öyle ki Raphael’in onun uğruna yapmayacağı şey, onu güvende tutmak için aşmayacağı sınır olmadığını anlamıyorlardı. “Olay mahallinde bu olayın arkasındaki kişinin kimliğini tespit etmeye yarayacak herhangi bir ipucu buldunuz mu?”

“Hayır ama size meydan okuyacak kişi çok azdır,” dedi Dmitri, hançeri tekrar cebine sokarak. “Hatta yapıp da yanına kâr kalacağını sanan daha da azdır.”

“Nazarach, Barınak’ta,” dedi Raphael, diğer meleğin tehlikeli olamayacak kadar ihtiyar olduğunu bilincindeydi. “Başka kimin kendini bir aday olarak görebileceğini araştırıp bulun.”

“Başmelek olmasına ramak kalan bir kişi var zaten.”

Aslında yalnızca On’lar Meclisi bu gerçekten haberdar olabilirdi ancak Raphael, Dmitri’ye başmelek akranlarından bile daha çok güveniyordu. “O kişinin de böyle oyunlar oynamaya ihtiyacı yok.” Bir başmelek olmak, On’lar Meclisi’nde yer almak demekti. Bu kadar basit ve kaçınılmazdı.

“Eskilerden biri.” Melekler tarihi, başmelekliğe eremeden On’lar Meclisi’nden biri haline gelen nadir örneklerle şahitti. Hiçbir zaman uzun yaşamazlardı. Ancak varlıkları, sonucunda kaçınılmaz olarak ödenen bedelden habersiz, sırf gücün sarhoşluğuna aç ve hasret olanlara karanlık bir umut veriyordu. “Başkalarını ayartacak kadar güçlü birisi.”

“Bir şey daha var,” dedi Dmitri, Raphael, Elena’ya geri dönmek üzere arkasını dönerken. “Michaela,” On’lar Meclisi’nin bir başka üyesinin adını anmıştı, “mesaj gönderip Barınak’a ulaşmak üzere olduğunu haber verdi.”

“Tahminimden uzun bekledi.” Michaela ve Elena ateşle barut gibiydi. Dişi başmelek, ilgi odağı olmamaya dayanmıyordu. Yine de Elena kaba saba avcı kıyafetleri ve açık renk saçlarıyla bir odaya girdi mi, güç dengeleri en hassas biçimde değişiveriyordu. Raphael, Elena’nın bunun farkında olduğunu sanmıyordu ama bu yüzden Michaela ilk tanıştıkları günden beri Elena’dan nefret ediyordu.

“Michaela’ya ya da bu güç arayan kişiye karşı olsun,” Dmitri, Raphael’in arkasındaki kapalı kapıya doğru baktı, “o henüz kendini savunacak kadar güçlü değil. Hayatını

sona erdirmek için çok az bir çaba yeterli olacaktır.”

“Illium ve Jason buradalar. Ya Naasir?” Raphael, Elena’ya göz kulak olması için yalnızca Yediler’ine güvenebilirdi.

“Dönüş yolunda.” Raphael’in güvenlik güçlerinin başı olarak Dmitri, her bir adamının her an nerede olduğunu kesin bilirdi. “Elena’nın asla yalnız kalmamasını sağlarım.”

Raphael konuşulmayan sözleri de işitti. “Senin yanında güvende olur mu?”

Vampirin yüz ifadesi değişti. “Sizi zayıflştırıyor.”

“O benim kalbim. Daha önce bir defa yaptığın gibi koru onu.”

“Eğer bu kararın sonuçlarını bilseydim... Ama olmuş bilin.” Dmitri kısa ve öz bir şekilde kafa sallayınca Raphael, Yediler’inin Elena’nın karşısında diklenmeyeceğini anladı. Bazı başmelekler, ona karşı diklendiği için Dmitri’yi öldürebilirdi fakat vampir o hakkı kazanmıştı.

Dahası Raphael, Dmitri ve diğer Yediler’in ona verdiklerinin değerini çok iyi biliyordu. Onlar olmasa Raphael, Elena daha doğmadan çok önce bir başka Uram’a, bir başka Lijuan’a dönüşmüş olabilirdi. “Vardiyanın büyük kısmını Illium’a ver. Elena en az ona karşı çıkıyor.”

Dmitri homurtuya benzer bir ses çıkardı. “Kıymetli Bluebelliciği ona âşık olacak ve sonra meleği öldürmek zorunda kalacaksın.”

“Elena için, onu seven birisinden daha iyi bir muhafız düşünülebilir mi?” Yeter ki o muhafız, bir başmeleğin dostunu koruduğunu asla unutmasın. İhanete hoşgörü yoktu. “Michaela saat kaçta gelecekmiş?”

“Bir saat içinde. Akşam yemeğine davet edilmeyi önerdi.”

“Kabul et.” Düşmanını tanımak her zaman iyiydi.

Elena acımasızca rüyasız bir uykudan, yalnız olmadığını fark ederek uyandı. Ayrıca yanındaki, duyularını dolduran temiz yağmur kokusu değildi. Ne var ki, gardını almadan durdu. Yatakta kıpırdanıp açık balkon kapılarından dışarı doğru bakarak Illium'un göze çarpan mavi kanatlarını, gayet umursamaz bir tavırla tırabzanlara oturmış, bacaklarını aşağıdaki uçuruma doğru sarkıttığını gördü.

Yıldızlı gökyüzünün önünde silueti belirlediğinden mit ve efsaneden çıkmış gibi görünüyordu. Fakat Elena'nın bugün öğleden sonra tanık olduğu üzere, eğer bu mekân bir masalsa, karanlık ve kanlı kökenden bir masaldı. "Dikkat etmezsen aşağı düşebilirsin."

Illium dönüp ona baktı. "Gel yanıma otur."

"Hayır, sağ ol. Kırık kemiklerimi iyileştirmeyi yeni bitirdim." New York'ta düştüğü zaman Elena'nın kırılmadık yeri kalmamıştı. Ancak ne gariptir ki, o son anlarında hiç acı duymamıştı. Tek hatırladığı, bir huzur hissiydi.

Derken Raphael onu öpmüştü.

Ağzına altın rengi ve sıra dışı, hiçbir şeyle kıyaslanamaz derecede erotik ambrosya tadı dolmuştu ve Raphael'in kolları onu güvende tutmuş, başmelek onu ölümden çekip almıştı.

"Yüzündeki ifade," diye mırıldandı Illium. "Bir zamanlar bana öyle bakan bir kadının olmuştu."

Elena, Illium'un melek sırlarından bir faniye... sevdiği bir faniye bahsettiği için tüylerini, uçma yeteneğini kaybettiğini biliyordu. "Sen de ona aynı şekilde mi bakıyordun?"

Altın tozu rengi gözleri, aralarındaki mesafeye rağmen zorlayıcı bir bakışla parladı. "Sadece o biliyordu. Ve dünyada çelik ve camdan şehirler yükselmeden çok zaman önce toprağa karıştı." Illium dikkatini tekrar önündeki manzaraya çevirdi.

Elena yatakta doğrulup meleğin kanatlarının, karanlıkta ışıldayan gümüşü maviliğin kıvrık güzelliğine bakarak Illium acaba hâlâ kaybettiği sevgilisinin yasını tutuyor mu diye merak etti. Fakat bu soruyu sormak ona düşmezdi. "Vampire ne oldu?"

"Adı Noel. Henüz bilinci açılmadı." Melek çıplak bir sesle konuştu. "Bizden biriydi."

Elena, saldırganın izini bulmadan pes etmeyeceklerini anladı. İçindeki avcı da aynı fikirdeydi. "On'lar Meclisi'ne girmeye çalışan meleğin çabaları ne oldu?" Dünyaya, en şeytani zevklere düşkün bir başmelek daha lazım değildi.

"İkincil planda." Düz bir ifadede bulundu Illium. "Noel'e hakaretinden, Raphael'e hakaretinden dolayı onu öldürdüğümüz zaman halletmiş olacağız."

Elena kötülüğün filizlenmeden kökünün kazılmasını anlıyordu fakat ölümsüzlerin süratli adalet anlayışına alışkın değildi. "Tahminimce meleklerin bir yargılama sistemi ve yargıcı yok."

Karşı taraftan bir homurtu geldi. "Uram'ı gördün. Mahkemeye bir gün bile çıkmasını ister miydin?"

Hayır. Uram'ın hainliklerinin anısıyla beyni girdaba dönen Elena, "Bana Erotique'ten bahset," dedi.

Illium, vampirlerin sahip olduğu Manhattan'daki bu çok özel gece kulübünün adını anan Elena'ya tek kaşını kaldırdı. "Kariyer değişikliği yapmayı mı düşünüyorsun?"

"Geraldine orada dansçıydı da." Elena, Uram gırtlığını kestikten sonra can çekişirken kadının gözlerinde gördüğü yakarışı asla unutamayacaktı. "Yaratılmayı çok istiyordu."

"Ölümsüzlükten keyif alır mıydı, emin değilim." Illium bacaklarını parmaklıktan çekip balkona indirerek kapıya doğru yürüdü ve eşiğe yaslandı. "Geraldine bana göre doğuştan kurbandı."

Elena vampir kokusuyla kaplı o soluk, soluk benzi-
ni hatırladı kadının. Dünya ona vampir-fahişesi derdi ve
bir zamanlar Elena da bu fikre katılırdı ama vampirler ve
âşıklarıyla dolu bir salonun başında durup izlemeden;
baştan çıkarışın, bir uyuşturucu olmanın yanı sıra, aynı
zamanda en olgun değişim, kazananın bütün geceyi kay-
bedene zevk vermekle geçireceği bir oyun olduğunu anla-
masından önceydi bu.

Ancak Geraldine, Elena'nın Kule'de gördüğü adam ve
kadınlar gibi değildi, rahat bir tensel özgüvenle doluydu.
Illium haklıydı. Geraldine bir kurban olmuştu. "Sonsuza
dek de öyle kalırdı."

"Evet." Illium, kanatları arkasında narin bir yay oluştu-
rarak gözlerinin içine baktı. "Şu konuda bana güven, Ellie.
Kurban olmak iyi bir şey değil."

"Sen nasıl bu kadar iyi biliyorsun?" diye sordu Elena,
Geraldine'in ölümlük yakarışındaki sessiz çaresizliği anım-
sayıp. "Kurban değilsin."

"Bir keresinde bir insanı vampire çevirdim," diye mırıl-
dandı Illium, kirpikleri gözlerindeki ifadeyi gölgeledi. "Bi-
yolojik açıdan uyumluydu ve kişilik testlerini geçti. Ama...
özü yoktu, benlik bilinci yoktu. Bunu çok sonra keşfettim,
iş işten geçmişti. Kendini başka bir meleğe, kurbanı sahip
olmayı seven bir meleğe bağlamıştı."

"Öldü mü?"

"Tabii ki. Kurbanların ömrü uzun sürmez."

Ölümsüzlüğün karanlık yanlarından birine çıplak bir
bakıştı bu. "Ne kadar çok yaşarsan, o kadar çok hata ya-
parsın."

"Ve o kadar çok keder taşırsın."

Elena bu ağırbaşlı yorum karşısında şaşırmalıydı bel-
ki ancak yeni yeni öğreniyordu ki Illium, dünyaya gerçek
yüzünü nadiren gösteren bir melekti. Tıpkı efendi dediği
erkek gibi. "Her şeyi hatırlıyor musun?"

“Evet.”

Bir yetenek. Bir lanet.

Hatıraların insanı en keskin jiletten bile daha iyi kanatacağının bilincinde olan Elena, geçmişten şimdiye bir adım attı. Yakında geri dönüp ikisinin de başına musallat olacaktı nasılsa. “Kırpiklerin de saçların gibi mi?”

Illium hiç tereddütsüz, Elena’nın sohbetine karşılık verdi. “Evet. Çok güzeller... Görmek ister misin?”

Elena dudaklarını yamulttu. “Kibir günahdır, Bluebell.”

“Varsa böbürleneceksin derim ben.” Illium sırtarak gidip yatağın kenarına tünedi. “Bak.”

Elena merakla baktı. Gerçeği söylemişti; kırpikleri mürekkep siyahıydı ve uçları, aynı saç telleri gibi parlak maviye batırılmıştı, gözlerinin altın rengiyle zıtlık yaratıyordu. “Güzeller,” dedi Elena gayet sıradan bir edayla.

Illium surat astı. “Ben de tam saçlarını taramayı teklif etmek üzereydim.”

“Kendi saçımı kendim tararım, sağ ol.” Elena meleğin omzunu dürtükleyerek yataktan itti. “Bana fırçayı verse-ne.”

Illium saç fırçasını Elena’ya atıp balkona geri döndü. “Niçin burada olduğumu neden sormadın?”

“Gücüme tam kavuşmadım, Raphael aşırı korumacı. Anlamak zor değil.” Elena’nın içinde bulunduğu fiziksel durum soğuk, sert gerçekle uzlaşmasına katkı sağlamıyordu. Kellesi birden fazla ölümsüz için esaslı bir ödüldü. Özellikle de içlerindeki en güzel ve en acımasız için.

“Anlaşılan, başmelek olmayı kafasına koyan bu şahıs,” dedi Illium omzunun üstünden, “kalbine Lonca hançeri saplayarak izini bırakmayı planlıyor. Ya da belki de o hançeri kafanı tek darbeye kesmekte kullanarak.”

Elena kendi düşüncelerinin yankısına şaşırdı ama aslında şaşırmamalıydı. Çünkü beğenin ya da beğenmeyin,

Elena hatırlanan anılarda Yaratılan ilk melekti. "Sanırım hangi dehşetengiz yollarla ölebileceğimi düşünmeye başlamadan önce biraz yiyecek bir şeylere ihtiyacım var."

"Ortak alanda yemek var."

"Raphael nerede?"

"Toplantıda."

Elena birden fazla kez içgüdüleri tarafından kurtarılmıştı. Şimdiyse elini fırçanın oymalı ahşap sapının üstünde sıkı. "Kiminle?"

"Seni delirtecek birisiyle."

"Seni dostum sanmıştım."

"Ki şu anda seni gereksiz yere işkillenmekten kurtarmaya çalışıyorum."

İşkillenmek mi? "Lafı gevelemeyi bırak da söyle."

Illium ağzı kulaklarında sırtarak döndü. "Michaela."

Hemen bir anı canlandı. Raphael'in kanatlarındaki bronz melek tozunu hatırlayıp dişlerini sıkı Elena. "Kaltak Majesteleri için Barınak çok sessiz bir yerdir diye düşünmüştüm." New York, Milan, Paris; Michaela'nın bölgeleri daha çok bunlardı.

"Haklısın." Illium'un gözlerinde bir ışık çaktı. "Ama nedense birdenbire buraya özel ilgi duymaya başladı."

Elena fırçayı saçında çekiştire çekiştire gezdirirken başucunda bıraktığı tokayı buldu ve ele avuca sığmaz yelesini tepeden atkuyruğu yapıverdi. Bacaklarını yatağın kenarından aşağı sallandırınca Illium imalı imalı öksürdü. "Şu halinle onların yanına gitmeni tavsiye etmem."

"Geri zekâlı değilim," diye mırıldandı Elena. "Egzersiz yapmak istiyorum."

"Yarın sabaha kadar dinlenmen gerekiyor."

"Güven bana, vücudumu tanıyorum." İnleyerek ayağa kalktı. "Eğer kaslarımı şimdi gevşetmezsem, yarına daha kötü olacaklar."

Illium ağzını bile açmadı, yalnızca Elena'nın banyoya yürüyüşünü seyretti. Elena ise kapıyı kapatıp yüzüne su çarptı ve kendine, Raphael ile Michaela arasında yaşıyor olabilecekleri düşünmemeyi emretti. Raphael'in, Michaela ile yatmasından korkmuyordu. Raphael gayet bariz bir şekilde aldatan bir tip değildi. Elena'dan sıkılırsa –ve evet, bunu düşünmek bile içini sızlatıyordu– suratına söylerdi. Dahası, içinden bir ses Raphael'in, Michaela'nın güzelliğinin ardındaki zehri gördüğünü söylüyordu.

Ancak dışı başmeleğin nefes kesici çehresini, kralları baştan çıkarıp imparatorlukları yıkmış vücudunu unutmak olanaksızdı. Tam aksine Elena'nın aynadan kendisine bakan yüzü ise çok inceydi, cildinde bir yıldır uyumanın verdiği iz hâkimdi. Özgüven pek kolay değildi. "Yeter." Yüz havlusunu elinden bırakıp banyodan çıktı.

Yatak odası boştu fakat Illium'un yakınlarda olduğundan hiç şüphesi yoktu. Elena geniş balkona doğru yürüyüp Lonca Akademisi'nde öğretilen esneme hareketleri serisini yapmaya başladı. Hareketlerin çoğunu hâlâ uygulayabilse de, birkaçını yaparken yaratıcılığını kullanması gerekiyordu çünkü artık kanatları devreye giriyordu. İki kere takıldı, sonunda yere sürünen kenarları havada tutmayı hatırlamak için kendini zorladı. Bu, bilgisayarda yazı yazarken kollarını havada tutmakla aynı etkiydi. Gittikçe daha da artan, yavaş bir kas ağrısı duydu.

İnatçı bir azimle bu ağrıya aldırmadan harekete devam etmek istedi ancak bugün öğleden sonra içinde bulunduğu durumu hatırlayıp ara verdi. Tekrar yatak odasına doğru sürünürken ve büyük oturma alanına geçerken bir yerde meyve suyu bulup kafaya dikti. Tadı taptazeydi, ferahtı, demek ki Ortaçağ'dan kalma görünen bu dağ ve kayaların derinlerde bir yerinde bir portakal bahçesi gizliydi.

"Sana telefon geldi."

Elena topuğu üstünde dönüp Illium'un şık, gümüş bir telefon kulaklığı taşıdığını gördü. Ortaçağ'dan kalmalık buraya kadardı. "Çaldığını duymadım."

"Sen şekerleme yaparken sesini kısmıştım." Melek telefonu uzattıktan sonra meyve kâsesinden bir elma aldı. "Arayan Ransom."

Illium'un samimi konuşmasına şaşırarak ahizeyi kulağına götürdü Elena. "Selam yakışıklı."

Diğer avcının gülümseyerek cevap verdiğini duydu. "Uçmaya başladın mı?"

"Yakında."

"Son zamanlarda ilginç tiplerle arkadaşlık ediyorsun."

Odanın ayrı bir parçasıymış gibi görünen balkondan dışarıya doğru yürüyen mavi kanatlı meleğe bir bakış atıp sordu Elena, "Illium'la nerede tanıştın?"

"Erotique'te."

"Dansçılardan tanıdığın var mı?" Ransom sokaklarda büyümüş, o günlerdeki tanıdıklarıyla teması koparmamıştı.

"Birkaç tane. Oradan çok iyi bilgi toplarım. En güçlü vampirler bile, bir kadının ağzı aletlerinin yakınındayken çene çalıyor."

Elena şaşırmamıştı, vampirler de sonuçta bir zamanlar insandı. Ardında kalan yankıların yok olması uzun zaman alıyordu. "Eee, ne gevelediler?"

Hatta bir çıtırtı oldu. "...bilmek istiyormuş."

"Ne?" Elena telefonu kulağına bastırdı.

"Senin hayatta olduğun haberi yayılmış. Anladığım kadarıyla, herkes seni kan emici sanıyor. Gerçeği bilenlerin hiçbirisi ağzından bir şey kaçırmamış."

"Güzel." Elena başkasına açıklamadan önce bu yeni gerçeği kafasına oturtmak için zamana ihtiyaç duyuyordu. "Bana anlatmak istediğin bu muydu?"

“Hayır. Dansçılardan biri, vampirlerin senin bir yıl hayatta kalacağına dair iddiaya girdiklerini duymuş.”

“Olasılıklar ne?”

“Doksan dokuza bir.”

Elena hangisinin kazanan taraf olduğunu sormadı. “Benim bilmediğim ne biliyorlar?”

“Duyduğuma göre, Lijuan misafirlerini evcil hayvanlarına yem etmeyi alışkanlık haline getirmiş.”

ALTINCI BÖLÜM

Raphael, Michaela'nın kristal şarap kadehini zarif dış yüzeyini kusursuzlaştırmak için yüzyıllarca uğraşmış bir kadının çabasız zarafetiyle dudaklarına götürüşünü seyretti. Objektif konuşmak gerekirse, Michaela güzeldi, belki de dünyanın en güzel kadınıydı. Ten rengi krema katılmış, kusursuz bir egzotik kahve tonuydu; gözleri mücevherleri utandıracak bir yeşildi; saçlarıysa bronz, kahve ve arada yüz ayrı tonla gölgelenmiş siyahtı.

Nefes kesiciydi ve Michaela dış görünüşünü, başkalarının silah kullanışı kadar etkin ve duygusuzca kullanırdı. Eğer ölümlü ya da ölümsüz erkekler bu güzelliğin ağına düştükleri için can verdilerse, bu onların suçuydu.

"Eee," diye dudaklarını uzattı, dilinden akan zehri bala bulayarak, "avcın hayatta kalmış." Raphael bir yorum yapmayınca hayal kırıklığına uğramış gibi sesler çıkardı. "Neden sır gibi sakladın?"

"Elena'nın hayatta kalmasıyla bu kadar ilgilendiğini bilmiyordum." *Yalnızca ölüsüyle ilgileniyorsun.*

Neyse ki, Michaela anlamazlığa vurmadı. "Tuşe." Şarap kadehini kaldırıp tokuşturarak altın rengi içecekten bir yu-

dum aldı. "Onu öldürürsem çok kızar mısın?"

Raphael o capcanlı zehirli gözlerin içine bakıp acaba Uram, cariyem dediği kadının fesat kalbinin içini görmüş müydü diye merak etti. "Avcım senin çok ilgini çekiyor sanki." Raphael, bu yorumu kasten yapmıştı. Elena *onundu* ve onu koruyacaktı.

Michaela sözlerini elinin tersiyle geri itti. "İlginç bir avdı ancak artık yeteneklerini yitirmiştir ve fazla kolay lokma olmuştur. Herhalde onu kendi haline bırakırım."

Çok kolay, içinde gizli hesaplar barındıran bir yorumdu. "Bence," dedi Raphael, diğer başmeleğin hatalı varsayımını düzeltmeden, "Elena kendi başının çaresine bakabilecek durumda."

Michaela'nın elmacık kemikleri, erkeklerin dokunmak için canını verdiği derisinden sıvrılarak çıktı. "Elbette onu bana denk görmüyorsunuzdur, değil mi?"

"Hayır." Raphael bekledi, Michaela'nın suratının tatminle zevkten dört köşe oluşunu izledi. "Elena tam manasıyla eşi benzeri olmayan bir şey."

Buz gibi bir saniyeliğine, dişi başmeleğin maskesi kaydı. "Dikkat et, Raphael." Karşıdan bir yırtıcı hayvan bakıyordu, soğukkanlı bir beceriklilikle parmaklarındaki kanı temizleyecek, kurbanının ayaklarının dibinde acıdan kıvrınmasını izleyecek bir yırtıcı. "Sırf o senin evcil hayvanın diye pençelerimi içeri sokacak değilim."

"O zaman ben de Elena'ya pençelerini içeri sokmasını söylemem." Raphael kendi şarabından bir yudum içip koltukta arkasına yaslandı. "Baloya gelecek misin?"

Bir göz kırpışla maske tekrar yerine oturdu, el değmemiş ve kusursuzdu. "Tabii ki." Michaela elini saçında gezdirdi ve bu hareketi, çoğu erkeği çıldırtacak kadar tenini sergileyen, zeytin rengi elbisesini göğüslerine iyice bastırdı. "Lijuan'ın hisarına daha önce hiç gittin mi?"

"Hayır." Başmeleklerin en yaşlısı, Çin'in upuzun sınırları içinde saklı duran bir kalede yaşıyordu. "On'lar Meclisi'nden kimsenin gittiğini de sanmıyorum." Gerçi Raphael, asırlar boyunca bir sürü adamını içeri sokabilmişti. Şu anda da bu görev Jason'a aitti ve Raphael'in baş ajanı her geri dönüşünde Lijuan'ın sarayından daha da rahatsız edici haberler getiriyordu.

Michaela kadehindeki içkiyi şöyle bir döndürdü. "Uram bir keresinde çok daha gençken oraya davet edilmişti," diye anlattı. "Lijuan onu hemen sevmiş, ısınmıştı."

"Uram buna sevinmeli miydi, yoksa tam aksi mi emin değilim."

Yumuşacak, samimi bir kahkaha attı Michaela. "Artık bayağı... insanlıktan kopmuş, değil mi?" On'lar Meclisi'nin bir üyesinden gelen bu yorum Lijuan'ın ne kadar 'evrildiğinin' bir kanıtıydı.

"Uram sana kalesi hakkında ne söylemişti?"

"İçerisinin geçit vermez olduğunu ve sayısız servetle dolu olduğunu." Michaela'nın gözleri parladı, ya o servetleri düşündüğünden ya da âşığını anımsadığından. Raphael karar veremedi. "Bu kadar çok sanat eserini, duvar halılarını ve mücevherleri hiçbir arada görmediğini söylemişti. Ona inandım mı emin değilim. Sen hiç Lijuan'ın pırlanta taktığını gördün mü?"

"Hiç ihtiyacı yok ki." En katıksız beyaz tonunda saçları ve Raphael'in bu dünyanın hiçbir yerinde görmediği, garip, incimsi gri gözleriyle Lijuan hiç takısız, süssüz, unutulmaz bir tipti. Ayrıca bu günlerde, diye düşündü Raphael, diğer başmeleğin ilgisi diğerlerinin hayal bile edemeyecekleri bir dünyaya saplanmıştı. Lijuan son bir yıldır korunaklı kalesinden dışarı adım atmamıştı, başmelek akranlarıyla buluşmak için bile. Bu da baloyu iyice ilginç kılıyordu. "Bütün Meclis'i mi davet etti?"

"Chari davetiye almış," dedi Michaela, yine eski bir âşığından söz ederek, "Neha'nın da aldığını söyledi, o yüzden tahminimce Lijuan diğerlerini de davet etti. Favashi'den sana eşlik etmesini istemelisin. Bence İran prensesimiz koluna seni takmak isterdi."

Raphael, Michaela ile göz göze geldi. "Dünya üstündeki her güzel kadını öldürebilseydin, öldürür müydün?"

Michaela'nın tebessümü bir an bile solmadı. "O dakika."

Elena kaşlarını çatarak telefonu kapatıp balkona çıktı. "Illium, Lijuan'ın evcil hayvanları hakkında bir bilgin var mı?"

Diğer melek, gözleri yuvalarından fırlayarak ona döndü. "Ransom'm kaynakları çok sağlamış."

Evet, diye düşündü Elena, öyledir. Fakat o bile, vampirlerin kesin öleceğine inanmasını sağlayan bu yaratıkların kimliğini keşfedememişti. "Ne onlar?" Elena'nın zihni ona bir açıklama sunarken omurgası kazık gibi sertleşti. "Kana susamışlığa teslim olmuş vampirler değil ya?" Sürekli şiddet döngüsü içinde sıkışmış, beslenmekle açlık arasında gidip gelen bu vampirler en sosyopat katiller oluyordu çünkü.

"Gel buraya, küçük avcı. Tadına bak."

Illium hayır anlamında başını sallayınca Elena dibe gömülü kalmayı reddeden bir anının üstüne kapıyı kapattı, Illium'un saçları dağlardan gelen sert rüzgârla havalandı. Gecenin içinde duran bir mücevherdi, güzelliği o kadar yoğundu ki gözler yıldızlardan çok, mecburen ona kayıyordu. Elena yaşam hattına tutunup şimdide kaldı. "Michaela neden seni hâlâ öldürmedi?"

"Ben erkeğim. Beni becermeyi tercih eder."

Bu dobra cevapla Elena bir saniye dengesini kaybetti. "Yattınız mı?"

“Sence seksten sonra çiğ çiğ yenmek ister gibi bir halim mi var?”

Elena şaşırıp sırtarak yüzünü rüzgâra çevirdi ve tenini ısıran ferahlığı hoşuna gitti. “Eee, Lijuan’ın evcil hayvanları diyorduk.”

“Raphael’e sor.”

Raphael’in o anda nerede olduğunu hatırlayınca Elena’nın tebessümü kayboldu. Dikkatini dağıtacak bir şeyler arayıp tam altlarında uzanan boğazda, yerin yarılıp derinleştiği boğazda sağlı sollu nokta nokta geçen ışıklara baktı. “Bana sakın aşağıda insanların yaşadığını söyleme?” Işıkların çok, çok aşağısından sular akıyordu ama öyle bile olsa, Elena suyun geçişinin öfkeli gümbürtüsünü hissedebiliyordu.

“Neden? Mağaralar en mükemmel kuş yuvasıdır.” Illium’un sırtması, yüzüne güneş vurmuş gibi bembeyazdı. “Bende bir tane var. Uçabildiğin zaman görmeye gelmelisin.”

“Bu gidişle, uçabilene kadar seksen yaşına gelirim ben.”

Yüzünü ay ışığına doğru kaldırarak, “Sadece ilk uçuşa kadar,” dedi Illium yumuşakça. Işıklar transa geçmiş bir ifade kattı suratına, derisini şeffaflaştırdı, saçlarını safirlere batırılmış binlerce abanoz teline çevirdi. “İlk uçuş hayatta unutmayacağın bir şey. Kanatlarını ilk açtığında gelen o hava akımı, baş döndürücü özgürlük hissi, olman gereken kişi olmanın verdiği sevinçle ruhunun dans edişi...”

Elena, meleğin sözlerindeki beklenmedik şiirselliğe şaşırdığından neredeyse Raphael’in inmeye hazırlandığını görmeyecekti. Neredeyse ama. Çünkü başmelek yakınlardayken başka hiç kimse ve hiçbir şey Elena’nın dikkatini ayık tutamazdı. Illium’un, tam yanında sesinin soluğunun kesildiğinin bilincinde bile olmadan, Raphael’in inişinin yıkılan zarafetini inceledi. Illium pırıldayan bir bıçak kadar güzel olabilirdi fakat Raphael... Raphael ihtişamlıydı.

"Gitme vakti bence."

Illium'un kalktığını hissetti Elena ama uzaktan uzağa farkına vardığı bir gerçektir bu, gözleri kaçınılmaz bir biçimde tam önüne inen başmeleğe odaklanmıştı. "Yemek nasıldı?" diye sordu, ortaya çıkarması sonsuza kadar sürececek sırlarla dolu o kobalt gözlerin içine bakarak.

"Sağ çıktım."

Aslında Elena'yı gülümsetmesi gereken bir laftı ama içindeki sahiplenicilik son derece şiddetliydi. Hatta o sahiplenicilik, yeşil gözlü dişi başmeleğin şu anda onu tırnağının ucuyla öldürebileceğini bilmenin verdiği keskinlikle törpüleniyordu. "Michaela üstünde izini bıraktı mı?"

"Kontrol etsene?" Raphael kanatlarını iki yana açtı.

Elena birdenbire saçma bir kırılğanlık duyarak balkonun parmaklığına tutundu. "Güç kazanmak uğruna gerekirse kalbini söküp yiyebilecek, mezarının üstünde neşeyle tepinebilecek bir kadınla vakit geçirmek istiyorsan, karışmak bana düşmez."

"Ah, ama sana katılmıyorum, Elena." Güçlü kollarıyla Elena'yı her iki yanından sarıp büyük elleri parmaklıkları tuttu. "Kanatlarını sık."

Elena'nın, diğer meleklerde gördüğü gibi kanatlarını nasıl arkasında düzgünce katlayıp koyacağını keşfetmesi bir dakika sürdü. "Göründüğünden daha zormuş."

"Kas kontrolü gerekiyor." Raphael yakınlaştığı için sözleri Elena'nın tam ensesine vurdu, kanatları aralarında sıkışmıştı.

Canı acıdı... Cildini aklıkla, arzuyla tutuşturan bir acı duydu Elena. Raphael'in vücudunun her hareketi, dudaklarının her teması doğrudan en merkezdeki noktasına gidiyordu. Fakat Elena onunla tanıştığı andan beri Raphael'e karşı duyduğu cazibeye direniyordu. Hiçbir zaman kolay hedef olmamıştı. "Hangi konuda katılmıyorsun?" diye

sordu, bakışlarını koyu kara gecenin içinde, birbirinden kopuk yuvalara uçarak çırpılan kanatlara çevirip.

Eve dönen melekler.

Onlar Elena için karanlıkta birer gölgeden ibaretken burada, en gizli yerlerinde durmak garip bir düşünce, garip bir histi.

“Michaela ile vakit geçirmeyi tercih ettiğim zamanların seni çok ilgilendirdiğini düşünüyorum.”

Elena, başmeleğin sözlerinin altında tehlikeli bir tını sezinledi, avcı içgüdülerini iğnelerken ayak parmaklarını kıvrmasına sebep olan bir tınıydı. “Öyle mi?”

“Tıpkı senin kanatlarının mavi toza bulanmasının beni çok ilgilendirdiği gibi.”

Elena gözleri yuvalarından fırlayarak parmaklıktan geriye doğru kaçtı. Ya da kaçmaya çalıştı. “Raphael, beni bırak da görebileyim.”

“Hayır.”

Elena derin bir nefes verdi. “Kes şunu. Illium’un kötü bir niyeti yoktu.”

“Melek tozu içgüdüsel bir eylem değildir... Tabii eğer seks sancıları içinde değilsen.” Parmaklarıyla Elena’nın meme ucunun semsert çıkıntısını tutup çekti, New York Başmeleği’nin bir zamanlar yatakta kontrolünü kaybedişinin tenindeki şok edici derecede uyarıcısıydı bu hareket. “Gayet önceden ayarlanan bir eylemdir.”

“Eğer aşağı inmemiş olsaydı,” dedi Elena, arzularının kamçısı arasında zorla konuşarak, “ona dayak atardım. Zincirlerini zorluyor.”

Raphael dudaklarını kulaklarında, elini yıkıcı bir samimiyetle göğsünü avuçlayacak şekilde tutarak aşağı indirdi. “Illium her zaman hayatını çarçur etmeye meyillidir.”

Elena’nın elinde değildi. Başmeleğin daha iyi dokunabilmesi için boynunu arkaya doğru kıvrıdı. “Yine de Yediler’inden birisi.”

"Bence bu durumda, senin en sevdiğin güvenlik görevlisi olduğunun farkında." Boynuna değen öpücükler, Raphael'in aklında tek şeyin olduğunu anlatan sıcak ve cinsel dokunuşlar.

Elena arzuyla boğuklaşan bir kahkaha patlatıp arkaya uzanarak bir elinin parmaklarını Raphael'in yanağında gezdirdi. "Ben de senin üstünde o etkiye sahip miyim?"

Raphael boynunu dişledi. "Eğer Bluebell'in yarın hayatta kalırsa, cevabını öğrenirsin." Raphael vücudunu Elena'ya bastırdı, ateşli, sert, talepkârdı ve elleri kıyafetin altına girip çıplak memesinin üstüne kapandı.

"*Raphael.*"

Nihayet Elena'nın arkasını dönmesine izin verip balkonun parmaklığına dayadı onu. Elena'nın içgüdüleri onu kanatlarını metalin üstüne açmaya ve aşağıdaki kayalara düşmekten kurtarmaya yöneltti. Hayır, diye düşündü aynı zamanda. Raphael aşağı düşmesine asla izin vermezdi ki. Eğer o düşerse, Raphael de onunla birlikte düşerdi. "Öp beni, başmelek."

"Nasıl istersen, Lonca Avcısı." Dudakları Elena'nın dudaklarına değdi, erkeksiydi ve meleklerin bu tür fiziksel zevklere girmeyecek kadar 'evrildiğinden' bahseden mitlerin hepsini yalancı çıkaracak kadar dünyeviydi.

Elena gırtlığının dibinden inilti çıkararak kollarını Raphael'in boynuna sardı, öpüşmesine karşılık verip içine karışmak istercesine parmak ucunda doğruldu. Raphael'in eli göğsünün yanma sürtününce zevkten her yanı ürperdi. Raphael'in alt dudağını ısırp gözlerini açtı. "Şimdi."

"Hayır." Bir başka ateşli seksi öpüşme.

Elena öpüşmeden ayrılıp elini Raphael'in kash göğsünden aşağı, daha da aşağı indirdi. Semsert uzantısının üstüne saramadan Raphael parmaklarını yakaladı. "O kadar zayıf değilim," diye itiraz etti Elena.

"Ama o kadar güçlü de değilsin." Raphael'ın gözbebeklerinden güç fışkırıyordu. "Benim istediğim şey için."

Elena donakaldı. "Neymiş o?"

Her şey. Deniz ve rüzgâr. Temiz ve vahşi... Elena'nın zihninin içindeydi.

"Sana açlığımı, kalbimi vereceğim," dedi Elena, bağımsızlığını ve daha fazlasını koruma savaşı vererek ve sonuza dek sürecek ilişkilerinin temelini atmaya çalışarak. "Ama zihnim benimdir. Bunu kabul et."

"Yoksa?" Tam istediğini almaya alışkın bir varlığın soğukkanlı sorusunu duymuştu Elena.

"Yoksa ne olacağını o zaman görürsün." Elena balkona yaslanıp bedeni tatmin olmamış arzularla ağrıyarak başmeleğe baktı sadece. Kusursuz güzellik ve zulüm dengesine, kusursuzluğuna ve karanlığına baktı. Başmeleğin kendi açlığı da yüzünü sirke koklamışa çevirmişti, o mükemmel kemik yapısı çok dramatikti. Ancak Raphael bir daha Elena'yı öpmeye yeltenmedi.

"Her yerini kırarım."

Raphael'ın ona daha önce söylediği sözler aralarında görünmez bir duvar gibi aklına geldi Elena'nın. Haklı olduğunu bildiğinden derin bir nefes çekti Elena. "Bir sorum var."

Raphael, sanki ebediyen vakti varmış ve Elena tek kadınmış gibi sabırsızlanmadan bekledi. Elena'nın nefesi kesilebilirdi. Yani babasının gözünde sıradan bir avcı olan Elena Deveraux nasıl olup da bir başmeleğe sorular sorma hakkına sahip olmuştu?

"Lijuan'm evcil hayvanları hakkında ne biliyorsun?"

Raphael yavaşça gözlerini kırptırarak Elena'mn onu şaşırttığını belli etti. "Bu soruyu sormayı nereden öğrendiğini sorgulamaya cüret edebilir miyim?"

Elena gülümsedi.

Raphael'in ifadesi değişip Elena'yı dağlayıp kavuran bir yoğunluğa dönüştü. "Daha önce dediğim gibi," gözleri kora dönmüştü "ebediyeti çok ilginç kılacaksın."

Elena, başmeleğin kanatlarından çıkan ışığı işte o zaman fark etti. Parlak, ölümcül, tam da Raphael'i olduğu kişi kılan, bir şehri hizaya getirecek kadar gücü bedeninde taşıyan bir başmelek yapan ışığı. İçgüdüsel olarak kanatlarıyla uçmaya hazırlandı. Adrenalin o kadar güçlüydü ki, kelimelere dökmesi çok zordu. "Parlıyorsun."

"Öyle mi?" Raphael, Elena'nın saçlarını çözdü, parmakları tellerin arasında gezindi. "Lijuan'ın evcil hayvanları, dirilttikleridir."

Elena doğrudan bir cevap almanın şaşkınlığıyla bu çabaya karşı koyan ciğerleriyle derin bir nefes aldı. Raphael'in varlığının, gücünün baskısını ezmek için mücadele etti. Başmeleğin onun gözünü korkutmak için yapmadığının bilincindeydi ve bu yüzden, ondan hesap sormadı. Raphael yalnızca *varlığını* sergiliyordu. Ayrıca Elena da bir başmelekle dans etmeyi planlıyordu, bunları kaldırmayı öğrenmek zorundaydı. "Vampirlerle alakalı bir şey mi?"

"Hayır. Başmelekler yaşlandıkça," dedi Raphael, parıltısı sönmeye başlayarak fakat gözleri hiçbir insanın sahip olamayacağı metalik tonda kalarak, "bazı güçler kazanır."

"Senin zihinsel yeteneklerin gibi," diye mırıldandı Elena, kalbi küt küt atarak. "Ve görünmezlik ısıltısı gibi." Bazı başmeleklerin insanlar arasında görülmeden, bilinmeden dolaşabildiği bir duyulsa, paranoya alır yürürdü.

"Evet. Lijuan aramızda en yaşlımız ve hal böyleyken en çok yeteneklere sahip kişi de o."

"Yani bu yeniden doğanlar, sadece onun yaratabildiği bir şey mi?"

Raphael kömür karası saçlarını alnından aşağı düşüren bir şekilde kafa salladı.

Eliyle o saçları arkaya atıp oyalandı, yoğun ipeksiliğiyle oynadı Elena. "Ne peki onlar?"

"Lijuan," dedi Raphael, gece yarısına yakın bir sesle, "ölüleri kaldırıp yürütebiliyor."

Elena'nın kalbi bir saniye durdu ve Raphael'in gözlerinde gerçeği okudu, ağzından çıkan lafın berbatlığını beyininde işledi. "Yani bir şekilde insanları gerçekten yaşama geri döndürebildiğini kastetmiyorsun, değil mi?"

"Ben buna yaşam demezdim." Raphael başını öne eğip alnını Elena'nın alnına yasladı.

Elena elini başmeleğin ensesine kaydırıp ona sarıldı ve Raphael, hiçbir faninin bilmediği şeyleri anlattı Elena'ya.

"Yürüyorlar ama konuşmuyorlar. Jason bana var oldukları ilk birkaç ayda duygulara sahip gibi bir halleri olduğunu anlattı, yani kendileri de ne olduklarının farkında ancak yeniden doğan bedenleri üstünde hiçbir güce sahip değiller. Lijuan'ın kuklaları onlar."

"Yüce Tanrım." Kendi bedeninde esir kalmak, bir kâbus olduğunun bilincinde olmak... "Peki, onları nasıl hayatta tutuyor?"

"Lijuan gücüyle onları uyandırıyor ama sonra kanla besleniyorlar." Raphael'in sesi bir iplik gibi Elena'nın etrafını sarıp hücrelerini dehşetle doldurdu. "Yaşlı olanlar, uzun zaman önce toprağa karışmış olanlar kendi kemiklerini etle kaplı tutabilmek için yakın zamanda ölenlerin etiyile besleniyor."

Elena'nın ruhu üşüdü, buz gibi oldu. "Sen de o yeteneği kazanacak mısın?"

YEDİNCİ BÖLÜM

Raphael, bir kez daha ellerini Elena'nın saçlarına soktu. "Yeteneklerimiz kim olduğumuzla bağlantılı. Hiçbir zaman dirilmişleri yaratma becerisine sahip birine dönüşmem umarım."

Elena ürpertiyle kollarını Raphael'in gövdesine sardı. "Son yıllarda yeri yetenekler kazandın mı hiç?" Çünkü Elena onu tanıyor, ne kadar ince bir buzun üstünde kaydığını biliyordu. Daha kısa zaman öncesine kadar Raphael bir vampirin bütün kemiklerini tek tek kırmış, zavallı yaratığı şuurunu yitirmiş vaziyette bırakmıştı. Manhattan'ın asla unutmayacağı bir cezaydı bu. "Raphael?"

"Gel." Raphael havaya yükseldi.

Elena kısa bir çığlıkla başmeleğin boynuna tutunmaya çalıştı. "Önceden haber verseydin bari."

"Reflekslerine güveniyorum, Elena." *Sonuçta, sen Uram'ı vurmasaydın, New York belki de kan gölünde boğulacaktı.*

Elena homurtuya benzer bir ses çıkardı. "Her şeyi ben yapmadım. Ona ateş topları fırlatışını hatırlıyorum."

"Melek ateşi," diye mırıldandı Raphael. "Tek dokunuşla seni öldürebilirdi."

Başmelek onları Barınak'ın ışıklarının etrafını saran, engin sıradağların müthiş güzelliğinin üstünde uçururken Elena suratını Raphael'in göğsüne sürüp şöyle dedi, "Beni öldürmek zordur."

"Dikkat et, avcı." Raphael birden dalıp, akan bir şelalenin tam dibine doğru uçtu. "Hâlâ canın yakılabilir."

O kadar yakınlardı ki, Elena eliyle suyun pırıltılı güzelliğine değebilirdi, damlacıklar ay ışığının altında pırlanta taneleri gibiydi. İçinde hayret ve huşu duyguları kabardı. "Raphael!"

Raphael yükselip her bir yıldızın kristali andırdığı, buz kadar şeffaf gece göğüne doğru uçurdu onları.

"Güçlü bir vampirin beni öldürebileceğini söyledin," dedi, soğuşun yanaklarına renk getirdiğini, rüzgârın saçlarını dolaştırdığını hissederek. "Melek ateşi sanırım. Başka neye karşı savunmasızım?"

"Melek ateşi en kolay yöntemdir, ama ateş savuramayan başmelekler başka yollara başvurur."

"On'lar Meclisi'yle takılmayı planlamıyordum, o yüzden güzel."

Raphael'in dudakları kulağına değişiyor, ayak parmaklarına kadar onu yakıyordu ancak sözleri... "Hastalık artık senin düşmanın değil, ancak akranın melekler de seni öldürebilir. O kadar gençsin ki, bir uzvunu kaybetesen ölersün."

Elena bu şiddet dolu görüntüyü hayal edince yutkundu. "Çok sık olur mu böyle şeyler?"

"Hayır. Genelde kafa kesilip yakılır. Çok az melek bundan sağ çıkar."

"Birisi bundan nasıl sağ çıkabilir?"

"Melekler dayanıklıdır," diye mırıldandı Raphael, yana sapıp onları aşağı uçurarak.

“Muazzam bir yer burası,” dedi Elena, uzaklardaki ışıklara bakış atarak. “Buranın varlığından nasıl kimsenin haberi olmaz?”

Raphael yatak odalarının dışındaki balkona inene kadar cevap vermedi. “Ölümsüzler birçok konuda anlaşmazlığa düşebilir ancak şu noktada hemfikiriz; Barınak’ımız asla faniler tarafından öğrenilmemeli.”

“Ya Sara?” Elena parmaklarını Raphael’in koluna bastırdı. “Onun zihnine bir şey yaptın mı?”

“Hayır.” Engin, acımasız mavilikteki gözler ona yukarıdan bakıyor, diğer her şeyi dışarıda bırakıyordu. “Ancak bundan bahsederse, anlattığı kişileri susturmak zorunda kalırım.”

Elena’nın midesine soğuk bir düğüm yerleşti. “Kalbimi kıracak olsa bile mi?”

“Kimseye anlatmadığından emin ol işte.” Raphael, Elena’nın yanağını avuçladı, parmakları serin gece havasında soğumuştur. “Duyulmayacağından da.”

Elena ondan uzaklaştı. Bu kez Raphael onu bıraktı, balkonun başına kadar yürüyüp yerkabuğunun etinde açılmış yarığa bakmasına ses çıkarmadı. Artık yanan ışık azalmıştı, sanki melekler yatmaya gidiyordu. “Ben senin dünyanın bir parçası değilim, Raphael. İçimde hâlâ insanım. Arkama yaslanıp arkadaşlarımdan doğranmasını izleyemem.”

“Senden daha başkasını beklemezdim zaten.” Raphael kapıları açtı. “Hadi gel, uyuyalım.”

“Böyle bir laftan sonra uyumamı nasıl beklersin?” Elena topuğunun üstünde dönüp dimdik suratına baktı.

Raphael de ona baktı, öylesine güç dolu bir varlıktı ki böyle bir varlığın onu sevdiğini kabul edemiyordu Elena. Peki ama bir başmeleğin sevgisi insan sevgisi gibi miydi? Yoksa daha derine mi işliyordu? Kalbin kanını mı akıtıyordu?

"Daha çok genç olduğunu hep unutuyorum," dedi Raphael. Elena'ya doğru yaklaşıp parmaklarını şakaklarında, çenesine doğru gezdirdi. "Ölümlüler yok olur gider, Elena. Basit bir gerçek bu."

"O halde ben de arkadaşlarımı, ailemi unutmamalı mıyım?"

"Onları hatırla," dedi Raphael, "ama aynı zamanda günün birinde yanında olmayacaklarını da hatırla."

Matem, Elena'nın içinden gözü dönmüş bir canavar gibi çıktı. Sara'sız, Beth'siz bir dünya hayal edemedi. Kız kardeşiyle bağı belki ikisinin de yaptığı seçimler sonucu biraz zayıflamıştı ama bu demek değildi ki Elena onu eskisinden daha az seviyordu. "Öyle bir kayba dayanabilecek cesaretim olduğundan emin değilim."

"Zamanı gelince öğrenirsin."

Raphael'in sesindeki acı, Elena'nın kalbine sapına kadar bir hançer soktu. "Kim?"

Aslında bir cevap duymayı beklemiyordu. Raphael onun sevgilisi olabilirdi ancak aynı zamanda bir başmelekti. Ve başmelekler için sır tutmak bir sanattı. Böylece Raphael parmak boğumlarını Elena'nın yüzünde dolaştırırken, "Dmitri," dedi ve Elena'nın cevap vermesi bir dakika sürdü.

"İradesi dışında Yaratıldı," diye tahmin etti Elena, bir keresinde Dmitri ile çocuklardan bahsedişlerini hatırlayarak. Acaba vampir, çocuklarının yaşlanmasına mı taruk olmuştu? Sevdiği karısını mı kaybetmişti?

Raphael bu kez yanıt vermeden Elena'yı yatak odasına doğru götürdü. "Dinlenmen gerek, yoksa balo zamanı uçmaya hazır olmayacaksın."

Elena da başmeleğin zorla gözüne soktuğu gerçeklerden sarsılmış vaziyette onu takip etti.

Raphael bir elini Elena'nın omuzlarına koydu. "Askıları çöz." Raphael'in bedeninin sıcaklığı, Elena'nınkinin üstünden dipdiri bir dokunuştı, görünmez ve kaçınılmazdı.

Aynı çabuklukla Elena'nın kanatları duyularla, diğer her şeyi kasıp kavuran bir ihtiyaçla yangın yerine döndü. Nefes almak, konuşmak çaba gerektiriyordu. "Raphael, beynimin içinde misin?" Elena konuşurken bile geriye çekilip göğüslerinin üstünden çaprazlama geçirilmiş kumaşın bağını çözüyordu.

"Hayır." Uzun, güçlü parmaklar köprücük kemikleriyle, göğüs kafesinin başladığı yerle oynuyordu. "Yumuşacık bir tenin var, Lonca Avcısı."

Elena'nın bütün hücreleri dindirilemeyen bir susuzlukla yandı. "O zaman bana ne oluyor?"

"Hâlâ oluşumunu tamamlıyorsun."

Raphael, Elena'nın üstünü çıkardı ve Elena, kumaşın her bir ipliğinin Raphael'in parmak uçlarından geçişini hissedip ürperdi.

"Boynunun kıvrımında ne tadı alıyorum biliyor musun?" Raphael dudaklarını tam da o noktaya bastırdı. "Ateş ve toprak, bahar fırtınalarının içine inceden bir çelik sertliği."

Elena titreyerek bir elini Raphael'in yoğun ipeksi saçlarına soktu. "Beni böyle mi görüyorsun?"

"Sen busun." Raphael elini Elena'nın kalçasına inen çıkıntıya doğru götürüp yavaşça baştan çıkarmca Elena umutla karnını içine çekti.

Fakat hiçbir şey Elena'yı, Raphael'in eli bariz bir niyetle göğsünün üstüne çıktığındaki yıldırım çarpması şokuna hazırlayamazdı. Elena tüm benliğiyle Raphael'deki değişime uyum sağlayarak izliyordu.

Ardından Raphael tekrar boynunu öptü ve Elena'nın tüm duyuları paramparça oldu. Saçına soktuğu eli sıkıp

arkasına döndü, Raphael'in yüzünü avuçları arasına aldı, o güzel, acımasız ağzım kendi ağzıyla kapattı. Öpüşmeleri çılgınlar gibiydi, Elena'nın arzularının kudurmasıyla, Raphael'in sahipleniciliğiyle doluydu. Bir erkek eli kalçalarına giderken diğeri boynunu kavradı ve Elena'nın geri çekilmesine engel oldu.

Elena'nın göğüsleri artık Raphael'in gömleğinin üstüne bastırıyordu, kumaş hassaslaşmış meme uçlarına nefis, neredeyse acı verir bir şekilde masaj yapıyordu. Elena, Raphael'in ona yaptıklarının öcünü almak istercesine dudaklarını ısırırdı. Raphael de onu ısırırdı ancak uzun uzun, etini yavaş yavaş bırakırken Elena nemli bir sıcaklık patlamasıyla bacaklarını birleştirdi.

Anında elini Raphael'in gömleğinden içeri soktu. Raphael onu bileğinden yakaladı. "Hayır, Elena."

"O kadar narin değilim," dedi Elena hayal kırıklığı içinde, "Merak etme."

Raphael bir saniye bileğini sıktı, sonra yere bırakıp bir adım geri atarak aralarındaki bağı kopardı. Elena arzuladığı şey için onunla savaşmaya hazırdı, kafasını kaldırıp baktı ve... donakaldı. "Raphael." Gözlerinin içinde deniz mavisi alevler, tıpkı Uram'a o son, kıyameti koparan savaşta fırlattığı melek ateşleri gibi harlanmış yanıyordu.

"Git yat," dedi Raphael, bir buz tabakası kadar serin bir sesle.

Ancak ateş yanmaya devam ediyordu. Elena kalbinin sıkıştığını hissederek kollarını kendi vücuduna sardı, göğüslerini kapattı. Kendini mi yoksa Raphael'i mi koruyordu, bilmiyordu. "Geri dönecek misin?"

"Dönmemi istediğinden emin misin?" Elena cevap vermeden Raphael arkasını dönüp balkon kapılarından geçmişti bile.

Başmeleğin dağlık bir gecenin karanlığında uçuşunu

izledi, ardından kendi derisine koyu kırmızı yarım ay şekilleri kazıyan parmaklarla kapıyı kapattı ve yatağa girdi. Fakat bütün örtüleri kat kat üstüne çekse de, titremesinin geçmesi uzun sürdü.

Bildiğini sanmıştı, anladığını zannetmişti. Ama hayır. Elena uyandığından beri Raphael'e, sanki 'güvenliymiş' gibi davranıyordu. Bu geceyse hoyrat bir uyanış yaşamıştı. Raphael asla güvenli biri olmazdı. Bir hataya bakardı ve başmelek onu öldürürverirdi.

Elena bu riski, bu şansı göze alacak kadar kuvvetli miydi?

"Beni biraz ölümlü yaptın."

Elena'nın onu vurduğu gece söylemişti bunu Raphael, o kadar çok kanı akmıştı ki Elena ağlamıştı, kızıl kanı durdurmak isterken elleri titremişti. Raphael o zaman korkmuş muydu mesela? Raphael hiç korkunun doğasını anlıyor muydu? Elena cevapları bilmiyordu ve sorsa bile, Raphael'den alacağından şüpheliydi.

Elena korkuyu çok yakından tanıyordu. Ancak, diye düşündü kasları gevşeyerek, sonunda korku duymamıştı. Vücudu paramparça kırılmış halde Raphael'in kucağında yatarken korkmamıştı. İşte cevabı buydu.

Evet, dedi Raphael'le konuşarak, zihinsel bağlarının gücünü ve nereye kadar uzandığını bilmeden de olsa. *Evet, geri dönmeni istiyorum.*

Raphael cevap vermedi ve Elena onu duyup duymadığından bile emin değildi. Ancak gecenin derinlerinde, Raphael'in dudaklarını boyun çukurunda hissetti, büyük bir erkek bedeninin karanlık sıcaklığının üstüne sarındığını, kanatlarının arada sıkıştığını... iki melek arasında tarif edilemez bir yakınlığı sezinledi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Elena tek başına uyandı ancak başucunda onu bekleyen bir fincan kahve duruyordu, tam Kaderin Gülü'nün yanındaydı. Bu paha biçilmez nesneyi Raphael ona tanışmalarından kısa süre sonra hediye etmişti. İmkânsız görünse de, tek parça elmastan oyulmuş bir heykeldi. Elena hediye iade etmeye çalışsa da, ertesi sabah yine başucunda buluyordu.

Gözlerini romantikliği su götürmez hediye den ayırmadan yataкта çabalayıp doğruldu ve başını döndüren kahvenin kokusunu içine çekti. Daha bir yudum almamıştı ki acıyla karışık satensi bir okşama serinliği hissetti.

"Dmitri." Elena gırtlaktan gelen bir sesle kupayı yerine koyup çarşafı göğsünün üstüne kadar çekti.

Tam vaktinde.

Vampir belli belirsiz bir kapı tıklatmasıyla içeri daldı. "Eğitime geç kaldın."

Elena'nın bakışı vampirin elindeki zarfa kaydı. "O ne?"

"Babandan." Dmitri zarfı ona uzattı. "Yarım saat sonra aşağıda ol."

Elena onu duymadı bile, çünkü gözleri zarfa kenetlenmişti. Jeffrey Deveraux yine ne istiyordu? "Geliyorum."

Sözcükler Elena'nın boğazına takılan taşların arasından geçti.

Dmitri pırlanta ve krema öpücüğüyle, Elena'nın nefesini boğazına dizen, bacaklarını istem dışı bir tepkiyle birbirine yapıştıran tensel bir tehditle yanından ayrıldı. Fakat anlık bir dikkat dağılmasıydı bu. Elena çok geçmeden tekrar tek başınaydı ve birden dişlerini çıkarıp saldırabilirmiş gibi zarfa baktı. Kendi kendine, "Korkaklık etme, Ellie," deyip zarfı açtı. Lonca'daki adresine gönderildiğini gördü.

Dudakları hafifçe kıvrıldı. Babası kim bilir ona ulaşmak üzere kızının pis, insanlık dışı mesleğini incelemek zorunda kaldığı için ne kadar sinir olmuştu. *Yüz karası*. Elena'nın, babasının çatısı altında geçirdiği son gecede babası böyle demişti ona. Elena bu lafı hiç unutmamıştı, hiçbir zaman da unutmayacaktı.

Zarftan yırtarcasına çıkardığı mektuba yapıştı. Deveraux ailesi avukatlarından gelmişti. Babasının işine hürmeten kasanın kirasını onların ödemesini tavsiye ediyordu, gerçi artık kasanın içindekiler yalnızca Elena'ya aitti.

Elena kâğıdı avucunda buruşturdu. Neredeyse unutmuştu... Hayır, yalandı. Anısını bilerek beyninde bir köşeye tıkıştırmıştı. Annesinden ona kalan mirastı, anlıyordu. Marguerite Deveraux, Elena'ya kendince ufak bir mal varlığı bırakmıştı, geri kalanı Beth'e gidecekti.

Fakat o kasanın içindekiler... Elena'nın çocukluğuna aitti.

Şıp.

Şıp.

Şıp.

"Gel buraya, küçük avcı. Tadına bak."

Elena tam işini yapamayan ellerle örtüyü üstünden atıp yataktan çıktı, mektubu çarşafların arasında terk edilmiş halde bırakıp banyoya girdiği gibi duşu açtı. Parmakları musluğun üstünden kayıyordu. Dudağını kanatacak

kadar ısırpı tekrar denedi. Sonunda, çok şükür, sular yumuşak, ılık bir yağmur gibi aktı başından. Uykusunu alıp götürdü ancak hiçbir şey şu anda içinde uyanan anıları yok edemezdi.

Ariel her kızın sahip olmak isteyeceği bir ablaydı. Elena'yı bir kere bile başından defetmezdi, gerçi Elena ergen ablasının hayatında neler olup bittiğini sürekli öğrenmek isteyip onu kuruttuğunun farkındaydı. En büyükle-ri olan Mirabelle daha terslemeye müsaitti ama Elena'ya beyzbol oynamayı öğretmişti, uzun saatler boyunca sabırla ona topu atmayı ve tutmayı çalıştırmıştı.

Yin ve Yang derdi anneleri iki büyük kızına. Ari tatlılık-tı, Belle de baharat.

"Belle, bu kılıkla nereye gidiyorsun bakayım?"

"Ah, hadi ama anne. Son moda bu."

"Son moda olabilir, mon ange ama baban bu şortla dolaştığını görürse, bir ay ev hapsi cezası alırsın."

"Anne ya!"

Elena mutfak masasında oturup kıkır kıkır güldüğünü, on beş yaşındaki uzun bacaklı ablasının üstünü değiştirmek için üst kata çıktığını hatırladı. Masanın karşı tarafında anlamayacak kadar küçük yaştaki, beş yaşındaki Beth de onunla birlikte gülmüştü.

"Siz iki canavar, hemen meyvenizi bitirin."

Elena annesinin eşsiz aksanlı sesini hatırlayınca yüreği burkuldu, elini yanağına götürüp Marguerite'in öpüşünün solgun yankısını aradı. "Anne." Kırık bir fısıltı, bir çocuk yakarışı gibi çıktı sesi.

Sonrasında çok kan akmıştı. Elena kaymış, pat diye düşmüştü. Belle'in can çekişen nefeslerini duymuş, Ari'nin dehşet dolu gözlerini görmüştü. O zaman bile ablası onu korumaya çalışıyor, sesi gırtlığında gurlayan kanla dolu çıkarak ona kaç diyordu. Fakat Slater Patalis, Elena'yı öldürmekle ilgilenmiyordu. Onun için başka planları vardı.

"Tatlı küçük avcı."

Elena suları üstünden silkeleyip duştan çıktı ve yoğun bir dikkatle kurulandı. Raphael'in yapısını gördüğü gibi kanatlarını açıp kapattı, sonra sırtından aşağı inen acıyla nefessiz kaldı. Bitmek bilmez anıların kısır döngüsünü kırdığı için acıya sarılarak, yanları beyaz çizgili, bol siyah eşofman altı ve kendiliğinden sutyenli siyah askılı bluzdan oluşan egzersiz kıyafetlerini giydi.

Ona ait olan dolapta bulduğu tüm giysiler gibi bu da kanatları olanlar için tasarlanmıştı; bluzun boksör yakası dardı ve üç parçalıydı, kanatlarının yanlarında birer parça ve sırtından aşağı inen bir diğer parça vardı, sonra geniş bir kuşak oluyordu ve Elena kuşağı beline sarıp kopçasının sıkılığını ayarladı. Göğüs bölgesini kavramak için fazladan destekliydi. Elena vücudunun dikkatini dağıtıp öğrenmesi gerekenlere engel olmayacağına inanınca sarı nemli saçlarını sımsıkı ördü.

Ardından etrafı dağınık bırakmaya alışkın olmadığından yatağı topladı, mektubu bir çekmeceye tıktı ve dışarı çıktı. Cam duvarlı yatak odası, Elena'nın zaten kullandığı geniş oturma alanına bağlanıyordu. Oturma alanının dışında, koridorun karşısında bir ofis ve küçük ama iyi donanımlı bir kütüphane vardı. İkisi de şeffaf duvarlarıyla dağları odanın içine getiriyordu. Alçak raflar kitaplarla doluydu, kimisi yeni, kimisi eskiydi ama Elena karmaşık bir bilgisayar alanı gördü. Korunaklı kalenin en üstünde, yukarı yerleştirilmiş merkez noktasında yer alıyordu. Üst katlara doğru başka yaşam alanları, Yediler'in, başka vampir ve meleklerin odaları devam ediyordu. Fakat en üst kanat Raphael'e aitti, özeldi.

Koridor merkez noktasının iki yanından çıkan merdivenlere ulaşıyordu ve beklenmedik nesnelerle bozulmuş,

muntazam çizgilerin senfonisiydi. Soldaki duvarda, bıçağına kadim runik sayılar kazınmış bir pala asılıydı, çeliği jilet gibi keskin parlıyordu. Elena, Dmitri'nin o bıçağı tuttuğunu hayal edebiliyordu, acaba bir zamanlar ona mı aitti diye merak etti. Çünkü Dmitri yaşlıydı, Elena'nın tanıdığı en yaşlı vampirlerden biriydi.

Birkaç metre ileride, bir el halısı sağ duvarın büyük kısmını kaplıyordu. Elena dün neredeyse yarım saatini bu halıya bakmakla geçirmişti, anlamadığı bir şey onu bu halıya çekiyordu. Şimdi, dışarı çıkmaya ihtiyacı olmasına, boğazındaki bulantıyı fiziksel eylemle kesmek istemesine rağmen ayakları tereddüt etti ve durdu. O kıymetli ipliklerin arasında bir hikâye anlatılıyordu, Elena anlamak için yanıp tutuşuyordu.

Halıda güneşin önünde altın rengi duran bir melek görünüyordu, yangının ortasında kalmış bir orman köyüne doğru inişe geçtiği sırada yüzüne gölge düştüğünden kim olduğu seçilmiyordu. Bir başka melek de ona doğru yükseliyordu, saçları sırtından aşağı simsiyah iniyordu, kanatları Elena'nın gördüğü en saf beyaz rengindeydi. Uçarken yüzüne düşen saç telleri suratını kapatıyordu ve o melek de bir gölgeydi. Ancak ıstırapla kıvranan köylülerin yüzleri, eteklerini yalayan, kolunu kabartan alevlerin arasında kalmış bir kadının bakışlarındaki dehşet... Her biri en ince detayına kadar dokunmuştu.

Kindi o iki melek? Yangına yardım etmeye mi çalışıyorlardı? Yoksa bu kıyımın sebebi onlar mıydı? En önemlisi de, diye düşündü Elena, teninden ürpertiler geçerek, Raphael niçin bu rahatsız edici görüntüyü hemen hemen her gün görmeden edemeyeceği bir noktaya koydurmuştu?

Raphael yaralı vampire yukarıdan baktı, hakaretin he-saplanarak yapıldığını, suratını kıymaya çevirene kadar Noel'i dövme zahmetine girildiğini çok iyi idrak ediyordu ancak vampirin tek gözü yara almamıştı. Diğer yaraların sebep olduğu şişliklerin ortasında, donuk bir maviydi. Diğer gözü ezilmişti. Burnu gitmişti ancak dudakları, kusur-suz bir şekilde el değmeden kalmıştı.

Boynun aşağısından itibaren her yeri ezilmişti, kemik-leri o kadar çok kırılmıştı ki, bazıları tozdu. Raphael de kısa süre önce sadakatsizliğin cezası olarak bir vampirin kemiklerini kırmıştı. Germaine'in kemiklerini eliyle çt diye kırvermişti. Zalim bir cezaydı, Germaine ömrünün sonuna kadar hatırlayacaktı ancak Raphael yaparken hiç zevk almamıştı.

Noel'in saldırganlarıysa yaptıklarından kesinlikle büyük zevk duymuşlardı, bir mesaj verme noktasını aşacak kadar gebertmişlerdi vampiri. Asıl izleri, göğüs kemiğinin üstündeki eti bürümüş, kötü huylu kanser şeklindeydi ancak şifacıları Keir aynı zamanda vampirin sırtında ve suratında bot izleri bulmuştu. Ayrıca vampirin içinde tek bıraktıkları nesne hançer değildi. Yaralarına cam kırıkla-rı batırılmış, vampirin eti bu camın üstünden kapanmıştı. Başka tür dayağa da maruz kalmıştı vampir, bedeni kesen ve yırtan bir nesnenin saldırısına uğramıştı. Tek teselli, vampir şuurunu yitirip bayıldıktan sonra yapılmış olma-sıydı.

Raphael kendisinin böylesi anlamsız bir acımasızlığa kadir olmadığından kesin emin olmak isterdi, ancak bir yanı emin değildi. Nadiel da bir zamanlar en büyük baş-meleklerden biri olarak görülüyordu.

Ne var ki bir şey *kesindi*, Raphael, kendi adamlarının iş-kence ve kıyımını karşılıksız bırakmazdı. "Bunu sana kim yaptı?" diye sordu.

Vampirin gözü donuk baktı. Hayatta kalacaktı ancak beyni aynı olacak mıydı? "Bilmiyorum." Cevap şaşırtıcı derecede netti, o kadar netti ki Raphael, Noel'in gerçekten iyileşme ihtimaline dair fikrini yeniden gözden geçirdi. "Üstüme atladılar."

"Genç değilsin," dedi Raphael, Dmitri'den vampirin geçmişini öğrendiği için. Görünüşe göre bu vampir, Yediler'in hemen altında çalışan ekibin güvenilir bir üyesiydi ve Dmitri'nin, zekâsı ve sadakatinden ötürü Raphael'in karşısına çıkarmayı planladığı bir adamdı. "Bu kadar kolay yem olmamalıydın."

"Birden fazlaydılar. Kanatlar. Kanatları duydum."

Raphael daha önce bir başmeleği öldürmüştü. Onun eline bakanlara işkence ederek isim yapmaya çalışan bir meleği indirmekten hiç çekinmezdi. "Başka iz var mıydı?"

"Göremedim." Vampir sağlam gözünü Raphael'e çevirdi. "Dayak başlayınca gözlerimi çıkardılar."

Vampirin bakışının donukluğu birden bir mana kazanmıştı. Göz sonuçta hasar almadan bırakılmamıştı, eskisinin yerine yeniden çıkmaya başlamıştı. "Saldırganlarına dair herhangi bir şey sezdin mi?"

"Benim Elijah'dan bir mesaj olduğumu söylediler." Göğsünden hırıltı gibi bir öksürük çıktı.

Raphael hiçbir başmeleğe dostum demezdi ama Elijah da düşmanı sayılmazdı. "Erkek miydi, kadın mı?"

"O sırada aklımı yitirmiş gibiydim." Sözleri tonlamasızdı. "Bana sırf hainlikten yapıldı gibi geldi. Ama içlerinden en az biri acı vermekten zevk alıyordu. Bende izlerini bıraktıkları sırada... birisi kahkahalar atıyordu, kahkahalar, kahkahalar."

Elena, Dmitri ile çalışmasından sonra tekrar duşa dn-
mş, üstünü giyinmeye hazırlanıyordu ki bir şey tüyler
rpertici bir ıslıkla havayı deldi. Elena sertçe yere düştü,
bir dirseğini taş zemine çarpıp diğer elinin avucunu çizdi.
Kanatları hasar almaktan kurtulmuştu ama sırf Elena yana
doğru düşmeyi akıl ettiği için. Bunun bedeliyse sol bğ-
rnde kocaman bir yara, kolunun kemiğine kadar işleyen
bir ağrıydı.

Elena yere çarptıktan bir saniye sonra avcı dikkatiyle
başını yukarı kaldırdı, eğer hareket etmezse keklik gibi
avlanıvereceğini biliyordu. Hiçbir şey sezinlemediğinden
ayağa kalkmaya karar verdi. O zaman bile yalnızca sessiz-
lik duydu, Raphael'in muntıkasının bu bölgesi nemli dağ
havasında yetişip coşan ağaçlarla doluydu. Yüz metre a-
pında başka melek konutu yoktu.

Elena acaba durup dururken kendine sıkı bir darbe mi
yedirdiğini düşüne düşüne yavaşca kendi etrafında dai-
re çizdi. O ıslık sesi, şeye çok benziyordu... Elena tam da
ayakta durduğu noktanın karşısındaki ağaç gövdesine
saplanmış, hâlâ sallanan bıçağın sapını gördü. Hafiften bi-
leğini burktuğu için topallayarak bıçağı şöyle bir kokladık-
tan sonra eline aldı.

Krk ve pırlanta ve iyi kızların istememesi gereken her şey.

"Kahrolası vampir." Elena onu kaçırdığı için kendine o
kadar sinir oluyordu ki, haerin kabzasına sarılmış ve las-
tikle bağlanmış kâğıdı çekmek için iki kere denedi.

Mesaj koyu renk harflerle, güçlü, erkeksi bir el tarafın-
dan yazılmıştı.

Burası sana bir Barınak değil. Sen avsın. Bunu unutma.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Raphael, Elena'nın elinin derileri kalkmış, ayağını sürüye sürüye içeri yürüyüşünü izledi ve Yediler'in liderini sonunda öldürmesi mi gerektiğini merak etti.

"Onu öldüreceğim," dedi Elena, oturma alanlarındaki koltuğa çökerek. "Ve her dakikasından zevk almayı planlıyorum."

Elena'nın yüzündeki kana susamış ifadeyi değerlendiren Dmitri'yi ona bırakmaya karar verdi Raphael. "Ayağına baktıralım mı?"

"Gerçekten çok hızlı iyileşiyor gibi." Elena soru soran bir bakış attı. "İyileşme yeteneğim arttı mı?"

"Bir noktaya kadar. Basit çizikler ve burkmalar bir güne kadar geçer ama daha yeni dönüştüğün göz önüne alınırsa, kırıkların iyileşmesi haftalar sürebilir."

"Aylar sürmesinden iyidir." Elena yaralanmayan elini yüzünde gezdirdi. "Başmelek işleri yapmakla meşgulsündür diye tahmin ettim."

Elena'nın bu berduş ve harap haline bakan başkaları zayıflık görebilirdi. Raphael ise güç, azim ve kimsenin kıramayacağı bir irade gördü. "Noel'le konuştum."

"Ne dedi?" Elena sorusunu bitirdiğinde son derece ciddileşmişti. "Takip edebileceğimiz elle tutulur bir iz yok."

"Evet. Barınak'ta, Elijah'a ait muntikanın sapa bir bölgesinde tek başına dolaşırken pusuya düşürülmüş." Şehrin içinde oradan oraya trafik geçişi serbestti, kurallar çiğnenmediği sürece tabii. "Jason'a kontrol ettirdim ama hiçbir tanığa ulaşamadı."

"Ya pusu kurdukları arazi?"

"Her türlü ögeye açık. Geçtiklerine dair herhangi bir iz varsa da, çoktan uçup gitmiştir." Bu da çok dikkatli planlamalar yapıldığını gösteriyordu. "Ayrıca Noel çok feci yaralanmıştı, onu düşürenlerin üstünde kendi kan ya da terlerinden bırakıp bırakmadıklarını anlamak imkânsızdı."

Elena hayır anlamında başını salladı. "Bence bırakmamışlardır zaten. Onu ilk gördüğümüzde kılı kırk yararak araştırdım, o bölgede hiçbir koku yoktu. Peki ya sırtındaki ayakkabı izleri?"

"Yeteri kadar detaylı değil. Eti iyileşmeye başlamıştı bile." Raphael bunun da kasten yapıldığından emindi. Bot izlerini saklamak için değil, cam kırıklarının iyice derine gömülmesini ve Noel'in ayılıp bilinci açılırken ölesiye acı çekmesini sağlamak içindi.

"Durum ne kadar kötüymüş?" Sessiz bir soruydu.

"Canilik."

Elena yaralı elini dizine koydu, koyu altınımsı derinin altında tendonları beyaz kaldı. "Elijah açısına inanıyor musun hiç peki?"

"Benimle oyun oynamaktan öteye geçmeyecek bir amaç." Elijah, Raphael'i öldürmeye karar verse, böyle ufak tefek oyunlarla zaman harcamazdı. "Elijah'ın fethetmek gibi bir arzusu yok."

Elena başmelekle göz göze geldiğinde hayal kırıklığı açıkça ortadaydı. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

“Sen güçlendikçe, sana zarar vermek zorlaşacak.”

Elena, sanki Raphael’ın söylediğinin farkında olmadığı bir şeyi duymuş gibi yoğun bir yüz ifadesiyle baktı. “Senin için kişisel bir dava. Tıpkı Illium ve diğerlerinin kişisel olması gibi.”

“Benim adamlarıma elden çıkarılabilir piyonlar gibi davranılmasına izin vermem.” Ayrıca Elena’nın peşine düşecek her kim olursa, gözünü bile kırpmadan hayatına son verirdi.

“Avcılar böyle çalışır işte. Bir saldırı, hepimize saldırı demektir.” Hızlıca kafa salladı. “İçimden bir ses birisinden şüphelendiğini söylüyor.”

“Nazarach yedi yüzyıldan yaşlı ve her yaşlanan gibi onun için de acı, bir zevk haline dönmüş durumda.” Nazarach, aynı zamanda Raphael’e borçluydu. Eğer hainlik etmeye kalkarsa, karşılığında alacağı ceza tüm dünyayı çalkalardı.

Elena çektiğinin farkına varmadığı bir bıçağın sapıyla oynadı. “İşte o zaman çizgiyi aştığını anlarsın.” Kafasını kaldırıp baktığında gözlerinde bir şey gizliydi. “Sana iyi geldiği zaman.”

“Sen o çizgiyi hiçbir zaman aşmayacaksın,” dedi Raphael, kıpırdayıp Elena’yı dik tutarak. Kendinden emin olmayabilirdi ama Elena’yla ilgili en ufak bir şüphesi yoktu.

“Nereden biliyorsun?” Elena’nın yüzü bin kâbusunu örten bir maskeydi. “Uram öldüğü zaman çok sevindim. Piç herifin ölmesinden mutlu oldum.”

“Çektiği acılardan zevk duydun mu?” diye fısıldadı Raphael kulağına. “Kanı akınca, eti yanınca gülümsedin mi? Uram’ın hayatına son verdiğim zaman sen kahkahalar attın mı?”

Elena başını hayır anlamında sallamadan, kollarını ona sımsıkı sarmadan önce bu fikirlere karşı koyduğunu hissetti Raphael. “Hiç endişeleniyor musun?”

“Evet. Zulüm, yaş ve gücün bir getirisi galiba.” Lijuan’ı düşündü Raphael, ölüleri yerinden kaldırıp oyuncaklarla oynayan bir çocuk gibi onlarla oynayışını düşündü. “Kalbimin derinliklerine bakıyorum ve o uçurum da bana bakıyor.”

“Düşmene izin vermeyeceğim.” Hiddetli bir vaatti.

Raphael Elena’yı, ölümlü kalbine sahip ölümsüzünü bağrına bastırdı.

Bir saat sonra, Raphael’in kollarını hâlâ üstünde hisseden Elena bir sınıfa girdi. Yarım dairedeki yerini alırken on çift pırlıl pırlıl göz sessiz bir büyüleniş içinde ona bakıyordu. Elena da kendi çapında gözlerini dikmişti çevresine. En genç ölümsüzlere en yakın olduğu zaman şimdiydi ve tahmininden çok daha kırılgan görünüyorlardı, kanatları o kadar narindi ki eliyle yırtabilirdi.

Sonunda, ip gibi saçlarını iki yandan kuyruk yapmış, sonbahar ve günbatımı renklerinde kanatları arkasında katlanmış küçük bir kız konuşma cesaretini gösterdi. “Sen çocuk musun?”

Elena dudağının içini ısırp bir koltuk görevi gören, büyük sert yastıkta kıpırdandı. Neyse ki, köşede tam onun boyutlarında bir minder bulmuştu. “Hayır,” diye cevap verdi, Raphael ile konuşmasından sonra hiç beklemediği şekilde morali yükselerek. “Ama kısa süredir meleştim.” Elbette Dmitri ona melek kültürüyle ilgili bilgisini geliştirmede ivme kazanması için derslere katılacağını, cehaletinden kurtulacağını söylediğinde bunu hiç tahmin etmemişti.

Kalkan ellerin ardından melekten meleğe fısıldaşmalar oldu. Sonunda badem gözlü bir kız şöyle dedi, “Önceden ölümlüydün.”

"Evet." Elena öne eğilip dirseklerini dizlerine koydu.

"Öyle yapmaman gerek," diye aceleyle fısıldadı solunda oturan, iri, siyah dalgalı saçlı bir çocuk. "Jessamy görse başın belaya girerdi."

"Teşekkürler." Elena arkasına yaslandı ve dört yaşında olduğunu tahmin ettiği çocuk onaylayarak başını salladı. "Neden öyle durmama izin yok?"

"Çünkü duruşun için hiç iyi değil."

"Mükemmel, Sam," dedi bir yetişkin sesi Elena'nın arkasından. Bir saniye sonra da uzun mavi bir elbise giymiş, uzun boylu, kopacak kadar ince bir melek Elena'nın sağ tarafından dolaşıp yarım dairenin en başına doğru yürüdü. Herhalde, korkulan Jessamy bu olsa gerek, diye düşündü Elena.

"Gördüğüm kadarıyla hepiniz yeni öğrencimizle tanışmışsınız," dedi öğretmen.

Sam elini kaldırdı.

"Evet Sam?"

"Ona etrafı gezdirebilirim."

"Çok nazıksın." O katı kahverengi bakışların içinde bir kıvılcım çakıp göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu.

Ancak Elena görmüştü ve bu kadına kanı kaynadı.

"Şimdi," dedi Jessamy, "Elena'nın ilk günü olduğu için bizim çoktan işlediğimiz bazı konuları tekrar etmek istiyorum, özellikle de fizyolojimizle ilgili olanları."

Elena, Sam'e bir bakış attı. "Sen dört yaşında değilsin, değil mi?"

"Bebek *değilim*," diye kafa tutan bir çocuk gibi cevap verdi Sam, sonra yanlarında oturanlar ikisini de susturdu.

Derken Elena her bir kasın, kemiğin, tüyün, yön ve istikameti kontrol edenlerden sürüklenmeyi azaltıp hızlı itiş arttıran tüylere kadar hepsinin adını ve işlevini diğer öğrencilerden dinleyip öğrendi.

Ders sona erdiğinde Elena'nın kafası bilgiyle dolup taşıyordu ve daha öğreneceği ne kadar çok şey var diye hevesleniyordu.

"Gidebilirsiniz," dedi Jessamy sınıftakilere ayağa kalkarken. "Elena, seninle biraz konuşmak istiyorum."

Sam'in hayal kırıklığı iri kahverengi gözlerinden belliydi. "Seni bekleyeyim mi?"

"Evet," dedi Elena. "Barınak'ın bu kısmına daha önce gelmemiştim." İki yana yayılan şehrin tam göbek noktasındaydı ve Illium'a göre tarafsız arazide yer alıyordu.

Sam öylesine masum bir şekilde gülmüştü ki Elena birdenbire onun adına korku duydu. "Oyun alanında bekliyorum o zaman." Öğretmene bir baş selamı verip kapıdan çıkarken uçları siyah, kahverengi tüyleri yeri süpürdü.

"Sameon," dedi Jessamy nazikçe.

"Hop." Çocuk bir daha güldü. "Pardon." Kanatlarını yukarı kaldırdı.

"Göremeyeceğim kadar uzaklaştığı saniye kanatlarını yine düşürecek." Jessamy üstü kitaplarla dolu bir masanın yanındaki büyük boy minderleri işaret etti. "Sana kim derse katılmanı söyledi?"

Yerlerini alırken Elena'nın içi kuşkuyla doldu. "Dmitri."

"Ah." Öğretmenin gözü parladı. "Ufaklıklarla birlikte olmaman gerekiyordu. Ben sana özel ders vereceğim."

"Dmitri'ye derisini yüzme tehdidi savuracağım," diye mırıldandı Elena, "ama dersten keyif aldım. Başka zamanlar da gelip oturmamın sakıncası var mı? Varlıklarıyla bile bana bir şeyler öğretiyorlar."

"İstedğin zaman gel." Jessamy'nin ince yüzü ciddileşti. "Ama Zhou Lijuan'ın yanından sağ çıkmak için çok daha hızlı öğrenmen lazım."

Elena duraksadı.

"Dirilmişlerden haberim var," dedi Jessamy, dehşet dolu kalın bir sesle. "Ben meleklere ait bilgiyi saklayan emanetçiyim. Tarihi yazmak benim görevim ama bu tarihi keşke yazıyor olmasaydım."

Elena sessizce başıyla onaylayıp elini masadaki kitapların üstüne koydu. "Bunlar benim okumam için mi?"

"Evet. Yakın geçmişimize dair kesin bir bakış sergiliyorlar." Ayağa kalktı. "Okuyabildiğin kadar çok oku. Ne kadar küçük ya da büyük olursa olsun, her türlü sorun için bana danış. Aramızdaki en yaşlılarla dans ederken bilgi, çok büyük bir güçtür."

Elena ayağa kalktı ve melek, arkasından bir şey almaya gidince gözleri Jessamy'nin kanatlarına kayd. Sol taraftaki, Elena'nın midesini burkacak bir biçimde bükülmüştü.

"Uçamıyorum," dedi melek hiçbir içerleyiş sezdirmeden, Elena ağzını bile açmadığı halde. "Doğuştan böyleyim."

"Ben..." Elena başını iki yana salladı. "O yüzden olduğun kişisin."

"Anlamadım."

"Naziksin," dedi Elena. "Sanırım tanıştığım en tatlı ve nazik melek sensin." Gözleri yanık pas rengi ve saçları koyu kestane parıldayan bu zayıf melekte kötülüğün zerrisi yoktu. "Acıyı anlıyorsun."

"Sen de öyle, Lonca Avcısı." Jessamy onu çok iyi ölçüp biçen bir bakış attı gün ışığına çıkarlarken, hemen arkasından da sessiz ama yoğun bir mutluluk ifadesine büründü. "Galen."

Elena, Jessamy'nin bakışını takip edince okulun önündeki yüksek platforma inen bir melekle karşılaştı. Kaslı, kızıl saçlı erkeği bir yerden gözü ısıırıyordu, gerçi onu hayatında hiç görmediğine yemin edebilirdi. Derken o uçuk yeşil gözler Elena ile kesişti ve içlerindeki soğuk uyarı, Elena'nın hafıza barajının kapaklarını açtı.

Yerde kanayarak duran Raphael. Elinde sedyeyle içeri uçan iki melek. Bu meleğın Elena'ya bakışını, onu çift camlı penceresinde açılan delikten aşığıdaki karanlığı fırlatmak... ve artan hızla vücudunun düşüp yere arpışını, omurgasının atırt diye kırılışını, kafatasının beyninin üstünde yumurta kabuğı gibi atlayışını izlemek ister gibi bir bakıştı.

Meleğın fikrini değıştirmediği çok belliydi.

"Merhaba Galen." Bu kez o gözlerde bir çeşit kınama ifadesi saklıydı.

Erkek melek sonunda Elena'dan gözlerini ayırdı ama konuşmadı. Elena da işareti alıp Jessamy'ye veda ederek merdivenlerden aşığı indi, ilkel bir uyanıklık hissiyle ensesindeki tüyler diken diken oldu.

"Buradayım!"

Elena şaşırarak kafasını kaldırıp bakınca Sam'in küçük vücuduna göre fazlasıyla büyük duran kanatlarıyla yukarıda uçuğunu gördü. "Uabiliyor musun sen?"

"Sen uamıyor musun ki?" Sam, Elena'nın yanında havada durdu.

"Hayır."

"Ah." Sarsaka sola dönüp Elena'nın yanına indi. "O zaman ben de yürürüm."

Elena, Sam'in kanatlarının bal dök yala derecesinde temiz yerleri süpürdüğünü görünce gülmek için kendini zor tuttu. "Havada kalmak senin için daha mı kolay?"

"Bazen, güzel bir rüzgâr varsa." Elena'nın elini çekip avlunun diğier tarafındaki birisini işaret etti. Elena kafasını kaldırıp bakınca kartal kanadı desenli, geniş omuzlu bir meleğın yaklaşıp indiğini gördü. "O Dahariel. Yaşlılardan birisi."

Dahariel, Elena ile göz göze geldi.

Yaş. Şiddet. Gücün kamçısı.

Dahariel kısacık bir baş selamı vermeden ve Elena'nın öğrendiği kadarıyla başmelek Astaad'ın bölgesi olan tarafa doğru yürümeden önceki o bakışta saklıydı hepsi. Elena sıcak güneşe rağmen titredi. Dahariel gözden kaybolurken, işte bu, duygusuz bir maharetle bir adamı dövüp geriye posasını bırakabilecek birisi olabilirdi, diye geçirdi içinden.

Sam yine elini çekiştirdi. "Hadi gel."

Minik tur rehberi Elena'yı kampüste gezdirirken tepedeki gökyüzü masmavi ve açıktı, Elena da zihnini susturdu. Bu çocuklar doğuştan ölümsüzdü, dış görünüşlerine rağmen çoğu muhtemelen ondan büyüktü.

Fakat yaş, göreceli bir kavramdı. Elena onların yüzünde Sara'nın bebeği Zoe'de gördüğü masumiyetin aynısını görüyordu. Dünyanın onlara sunacağı acı gözyaşlarının tadını almamışlardı henüz.

Daha yaşlı, daha güçlü melekler ne kadar zorba olsalar da, Barınak'ın bu bölümünü şiddetin lekesinden uzak tutmak için çaba göstermişlerdi görünüşe göre. Binlerce karanlık sır fısıldayan bir şehrin ortasında bir vahaydı burası.

Elena başının üstünde bir hava akımı, yetişkin bir meleğin kanatlarını hissetti.

Kafasını kaldırıp bakınca bir mavilik göze çarptı, hemen arkasından Illium yere indi. Sam de dâhil bir sürü çocuk kelebekler gibi başına üşüşürken, çığlıklar atıp kıkırdaştılar. "Kurtar beni, Elena," dedi Illium tekrar havalanırken... ama fazla yükseğe çıkmadı, ufaklıkların takip edemeyeceği kadar yükselmedi.

Elena gülerek oyun alanındaki oyuncaklardan birine oturup meleklerin pike yaparak dalışa geçişini seyretti. Belle görse bayılırdı, diye düşündü birden. Çevik ablasının bir sırrı vardı; kelebekleri çok seviyordu. Elena ona bir keresinde kral tacı şeklinde bir bozuk para çantası vermişti, bir ikinci el satışında bir kuruşa bulmuştu bunu. Kendi

harçlığıyla almıştı ablasına. Ve Slater Patalis'in bacaklarını paramparça kırdığı ve Belle bir çocuğun kenara atılıp unutulmuş oyuncak bebeği gibi görüldüğü gün, kot pantolonunun cebinde bu çanta duruyordu.

Kan denizinin ortasında parıldayan turuncu pullar, Belle'in cansız parmaklarının kırmızıya batık duruşu dün gibi gözünün önündeydi hâlâ.

ONUNCU BÖLÜM

Raphael, Barınak'ta, Elijah'ın alanının dış balkonuna indi, Elena'nın Hannah ile tanışmak isteyeceğini tahmin ediyordu. Ancak Elena hâlâ, daha dün doğmuş bir ölümsüzdü. Raphael, başmelek ve meleklerin fevri ruh hallerine hiç güvenmediğinden Elena'nın canını riske atamazdı. Ayrıca Elijah ve Michaela'nın, tam da bu zamanda Barınak'a gelmeyi tercih etmesi tesadüf olamazdı.

Hannah'nın balkona çıkışı manolya kokusundan belli oldu. "Raphael." Kadın iki elini öne uzattı. "Çok uzun zaman oldu."

Raphael ellerini tutup yanaklarından öptü Hannah'yı. "Elli yılı geçti." Hannah, Güney Amerika'daki evinden pek ayrılmazdı. "İyi misin?"

Evet anlamında başını sallayan Hannah'nın abanoz rengi cildi güneş ışığında parladı, saçları güneş ışınlarını yakalayan korlarla dolu kıvrıkcık siyah bir kütleydi. "Avcımla tanışmaya geldim."

"Beni şaşırtıyorsun, Hannah." Hannah onu içeri almak için arkasını dönerken Raphael ellerini aşağı indirdi.

Hannah sıcak ve hoş bir sesle bir kahkaha patlattı. "Benim de kusurlarım var. Merak da içlerinden biri."

"Elena seni evinden çıkarabildiğini duyunca koltukları kabarcak."

Hannah oymalı, küçük bir sehpaye yürüyüp incecik camdan üflenmiş şişeyi aldı. "Şarap?"

"Teşekkürler." Raphael etrafına bakınca her bir tabloda, her bir mobilyada Hannah'nın sanatçı elinin dokunuşunu gördü. "İnsanların bildiğinden daha çok seyahat ediyorsun."

Ufak, sırdaş bir tebessüm. "Elijah birazdan burada olur. Kısa süre önce geldik."

"Teşekkürler." Raphael, dişi meleğin uzattığı altın rengi içeceği aldı ve parıltısı aklına başka bir zamanı, başka bir mekânı hatırlattı. Kollarında can veren bir avcının saçlarının beyaz bir örtü gibi arkaya dökülüşünü. Ve uzun zaman önce öldüğünü zannettiği kalbinin ıstıraplar içinde paramparça kırılışı.

"Tadı neye benziyor?" diye sordu Hannah.

Raphael başını iki yana salladı. Ambrosya... O an tarif edilemezdi... ve tek kelimeyle ona özeldi.

Hannah bir saniye sonra sessiz bir uysallıkla başını eğdi. "Senin adına seviniyorum, Raphael."

Raphael meleğin gözlerinin içine bakıp bekledi.

"Seni hep dostum olarak görmüşümdür," dedi Hannah sessizce. "Diğerleri Elijah'm arkasından kuyusunu kazmak istese, senin katılmayacağını bilirim."

"Bu güvenin nereden geliyor?"

"Yüreğimden tabii ki."

Elijah o anda nemli saçlarla dışarı çıktı. "Raphael. Elena'nı getirmedin mi?"

Benim Elena'm.

Ölümsüzlerin ondan bahsedişlerini duysa avcısı ne derdi diye merak etti. "Bu seferlik değil." Belki bir gün çünkü Elijah, Raphael'in güvенеbileceđi bir başmelekti. Ancak bugün değil.

"Gelin," dedi Hannah, "oturalım." Raphael'in gözü önünde Elijah'a döndü ve aralarında sessiz bir iletişim oldu, çünkü Hannah oturmadan önce dudakları kıvrıldı.

"Eee," dedi Elijah, eşi zarif bir olgunluğa sahip bir duruşla ona şarap koyarken. "Duyduğuma göre Michaela teşrif etmiş."

"Görünüşe göre Barınak bu günlerde tam onun ağzına layık."

Diğer başmelek hafifçe gülümsedi. "Hannah sana en son yaptığı tablodan bahsetti mi? Sıra dışı bir yapıt."

"Daha yeni başladım," diye çekingen kaldı Hannah. "Ama neredeyse kendi kendine ortaya çıkıyor."

Sonraki yarım saat böyle rahat sohbet ortamında geçti ve Raphael görüşmelerinin nasıl bir biçim alacağını tahmin etse de, sabırsızlandığını hissetti. Alışkın olmadığı bir histi bu. O kadar uzun zaman yaşadıktan sonra, sabır sanatını iyi öğrenmişti. Ama sonra bir avcıyla tanışmıştı ve her şey değişmişti.

Nihayet, Hannah da bir bahaneyle yanlarından ayrıldıktan sonra Raphael, Elijah ile birlikte balkonda dikiliyordu. "Ona her şeyini anlatıyor musun?" diye sordu Raphael.

"Çok kişisel bir soru. Senden alışkın olmadığım bir tarz."

"Elena bana melek ilişkilerini sordu. Tanıdığım çok az kişi olduğunu düşündüm."

Elijah çok aşağılarda gürül gürül akan, geçen asırlarla derinleşmiş yarıklarda kıvrıla kıvrıla giden nehre baktı. "Hannah benim bildiklerimi bilir," dedi sonunda.

"O zaman niçin bizimle durmadı?"

“Benim eşim olduğunu biliyor. On’lar Meclisi’nin işlerine müdahil olmak gibi bir arzusu yok.” Durdu. “Sen anlamazsın, çünkü senin avcın her zaman Meclis’le haşır neşir olmuştur.”

“Hannah’nın gücüne sahip birisi,” üstelik de Raphael’in onu son görüşünden bu yana dışı melek çok daha kuvvetlenmişti, “kanatların altında yaşamakla nasıl tatmin olabilir?”

“Hannah’nın siyasetle hiç ilgisi yok.” Elijah dönüp Raphael’e uzun uzun baktı, çenesi taş gibiydi. “Adımı kullanmaya cüret edecek başka hiçbir meleğin de olamaz zaten.”

“Bir hataya yöneltecek bir kibir sergiliyorsun,” diye cevap verdi Raphael, Elena’nın ona sımsıkı sarıldığı, sanki Raphael onu uçuruma yuvarlanmaktan fiziksel olarak kurtaracakmış gibi durduğu o gergin anlardan birinde söylediği bir cümleyi tekrar edercesine. “Şan istiyor. Bu yüzden de adı duyulmalı.”

“Öfkeni anlıyorum, Raphael,” Elijah’m öfkesi de şiddetli bir ateşti, “fakat bunlarla oyalanıp asıl sorundan uzaklaşamayız.”

“Bir şey duydun.” İşte oradaydı, diğer başmeleğin sesinden belliydi.

Elijah başıyla onayladı. “Söylenenlere bakılırsa Lijuan balo gecesi, dirilttiklerini teşhir edip gösteriş yapacakmış.”

Raphael de o kadarını tahmin etmişti zaten. Jason, Lijuan’ın dirilttikleri onu bir köşeye kıştırıp suratının bir yanını tırmaladıktan sonra getirdiği son raporda yeniden uyanan ölülerden oluşan ordunun her geçen gün güçlendiğini anlatıyordu. “Lijuan’ın evriminin boyutları öğrenilirse doğacak sonuçlara hazırlıklı olmalıyız.”

“Dünya sarsılır,” dedi Elijah, tanyeri kadar yumuşak bir sesle. “Ve bizden biraz daha korkmayı öğrenirler.”

"Her zaman dezavantaj denemez buna." Korku, fanilerin saçma sapan riskler almasını, bir ölümsüzün her savaşı muhakkak yeneceğini unutmasını önerdi.

Elijah'ın suratı batan güneşin turuncu kızıl ışıkları vuran, altın rengi saçlarını alazlı gösteren, aristokratik bir silüetti. "Sence bu durumda bu fikir uygun mu?"

"Fanilerin sağı solu belli olmaz. Lijuan'ı canavar da belleyebilirler, onu tanrıça da ilan edebilirler."

Hannah biraz daha şarap isterler mi diye sormak için uğrayınca Elijah arkasına baktı. "Raphael?"

Raphael hayır anlamında başını salladı. "Teşekkür ederim, Hannah."

"Rica ederim."

"Lijuan'm dönüştüğü varlığa baktıkça," dedi Elijah eşi yanlarından ayrıldıktan sonra, "bir yanım hepimizi bekleyen son bu diye korku duyuyor."

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, yeteneklerimiz kim olduğumuzla sıkı sıkıya bağlantılıdır." Raphael hâlâ beklenmedik yeni yeteneğini anlayamıyordu. Nereden çıktığını, hangi tohumdan, hangi eylemden filizlendiğini... "Bir melek sırf gücünü kanıtlamak için bir köydeki her ailenin ilk doğan çocuğunu almaz."

Elijah gözle görülür şekilde şok oldu. "Lijuan'ın böyle yaptığını hiç duymadım."

"Ben doğduğumda, sen doğduğunda o zaten kadim bir melekti." Üstelik de Elijah, Raphael'den üç bin yaş daha büyüktü. "Zamanın pusu içinde yitip gitmiş pek çok eylemde bulundu."

"O halde sen nereden biliyorsun?"

Raphael diğer meleğe dümdüz baktı.

Bir süre sonra Elijah başını salladı. "Bizim bilmememiz, zekamız hakkında sonuca varmaya yetmez. Aldığı çocukları ne yapıyordu?"

"Anlaşılan bazılarını fani evcil hayvanları diye yetiştiriyor, onu eğlendirdikleri sürece yanında tutuyordu. Diğerlerini de vampirlere yemek diye veriyordu."

"İşte buna," dedi Elijah, "inanmam." Yüzünde tiksintiden bir maske olmuştu. "Çocuklara dokunulmaz. En kutsal yasamız budur."

Melek doğumları nadirdi, çok nadirdi. Her çocuk bir armağan olarak görülürdü ancak... "Aramızdan bazıları, bunun sadece melek çocuklar için geçerli olduğu görüşünde."

Elijah'ın kemikleri bembeyaz gerildi. "Sen peki?"

"Hayır." Bir an susup yalın bir dürüstlikle durdu. "Anne babalarını yakalamak için ölümlü çocukları tehdit ettim." Ancak anne babalarının başkaldırısı ne olursa olsun, çocuklarına elini bile sürmemiştir Raphael.

"Ben de varlığımın ilk yarısında aynısını yaptım," dedi Elijah. "Ta ki tehdidin, eylemin kendisinden bir adım geride olduğunu anlayana kadar."

"Evet." Bir sene önce Sessizlik'in, yani gücünü belli bir biçimde kullanmanın yol açtığı, soğuk, insanlık dışı duygusuz durumun pençesindeyken Raphael'in içindeki karanlık, fani bir çocuğun hayatına bir tohum taneciği kadar değer biçmişti. Raphael'in ruhunda bir lekeydi bu, asla af aramayacağı bir suçtu. Çünkü affedilmez bir hareketti. Fakat Raphael bir daha asla bir çocuğun hayatıyla fidye oyununu oynamayacaktı. "Lijuan tarafından işlenen iğrençlikleri keşfeden kişi," dedi, Elena olmasa neye dönüşürdüm kim bilir, diye bir kez daha sorgulayarak, "her türlü şüpheyi eritecek olaylara tanık olmuş."

"Cesetleri gördüm." Jason'ın sesi çatlama noktasındaydı, normalde sağlıklı bir kahverengi tonu olan tenindeki kabile dövmesi simsiyah parlıyordu. "Minicik, büzüşüp kurumuş şeylerdi. Bunları hatıralık eşya gibi saklıyor."

Nasıl oldukları gibi korunuyorlar peki?"

"Vampirleri kanlarını bitirdikten, onları öldürdükten sonra Lijuan hepsini kurutuyor." Jason'ın kara gözleri Raphael'in gözlerine kenetlendi. "O odada bebekler var, efendim."

Raphael şimdi bile içinde derin bir iğrenme ve nefret duymadan hatırlayamıyordu bu duyduklarını. Bazı şeyler vardı ki, asla yapılmamalıydı. "Uram yaşasaydı," dedi, en son ambrosyanın tadını aldığı, bir faniyi kendisine ait yaptığı gece öldürdüğü başmelekten dem vurarak, "çoktan Lijuan'ın evriminin yolunu yarılamış olabilirdi. Sırf vampirlerinden birine hakaret ettiler diye bütün bir kasabayı katletti, beşiklerindeki bebekleri bile doğradı."

"Noel'i gebertmeye çalışan melek," Elijah'ın siniri binlerce çelik bıçaktan keskindi, "o da o yola girmiş. Meclis'i-mizde ondan bir tane daha istemiyoruz."

"Hayır." Çünkü bir melek bir kere o pozisyona geçti mi, bahsi geçen melek hainliklerini kendi muntıkasında sınırlı tuttuğu, dünya çapında soruna yol açmadığı müddetçe Meclis araya girmezdi. Hiçbir başmelek kendi güç alanı içinde müdahaleye müsaade etmezdi.

"Charisemnon'un yatağına aldığı kızları gördün mü?"

"Gencecikler." Bu bilgiyi getiren de ten rengi Hint tonları taşıyan vampir Zehir'di, Charisemnon'un arazisinin çöl sıcağına yağ gibi kayarak girmişti. "Ancak sınırlarını tam yerinde tutuyor, böylece olaylar bir iç mesele olarak kalıyor."

Charisemnon on beş yaşın altında hiçbir kızı almamaya özen gösteriyordu, en güzel bahanesi, on beşin evlenilecek yaş olarak sayıldığı bir dönemde büyümüş olmasıydı. Sadece seçtiği kızlar her zaman takvim yaşından çok ama çok daha küçük gösteriyordu. Charisemnon'la aynı fikirde olan yeteri sayıda ölümsüz ve ölümlü vardı, dolayısıyla başmelek sapkınlıklarına fütursuzca devam ediyordu.

Elijah, Raphael'e baktı. "Titus diyor ki, Charisemnon onun sınırından bir kızı alıp istismar etmiş."

"Durumu uzaktan takip ediyordum. Gittikçe bir sınır savaşına dönüşmeye başlıyor sanki."

"Titus'un bazı kusurları olabilir ama bu konuda ona katılıyorum. Eğer Charisemnon bölge sınırlarını ihlal ederse, bedelini ödemek zorunda kalır. Suçlarından dolayı başka mahkemeye çıkarılmaz."

Raphael onayladı. Ancak Charisemnon bile, tüm iğrenç hareketlerine rağmen, amansızca yaklaşan tehdit değildi. "Lijuan'ın durdurulabileceğinden emin değilim."

"Hayır." Elijah'ın ağzı incecik bir çizgi oldu. "Tüm güçlerimizi birleştiresek bile, onun hayatına son verebileceğimizi sanmıyorum." Derin bir nefes aldı. "Ama kendimizi biraz fazla kaptırdık. Belki de yeniden doğmuşlarıyla sara-yının içinde oynamakla yetinir."

"Belki de." Ya da belki de Lijuan ordularını salmaya karar verir, anavatanında çoktan olduğu gibi bir yarı-tanrıça haline gelirdi. Fakat bu tanrıça yalnızca ölüm getirirdi, dirilmişleri yaşayanların etiyle ziyafet çekerken bir kenardan zevkle seyrederdi.

Elena sonradan, bu gece rüya görmem kaçınılmazdı, diye düşündü. Geçmişin, kana bulanmış elleriyle onu çektiştir-diğini hissedebiliyordu. Elena direndi, tekmeler savurdu ama yine de onu o kara koridora, babasının puslu bir yaz sabahı tek tek taşlarını dizdiği kıvrık yola, annesinin çiçek gibi tertemiz tuttuğu o beyaz ferah mutfığa sürüklüyorlardı.

Marguerite tezgâhta dikiliyordu. "Bébé, neden orada duruyorsun? Gel, sana *chocolat* yapayım."

Elena alt dudağının titrediğini, ayaklarının geri geri gittiğini hissetti. "Anne?"

"Tabii benim, başka kim olacaktı?" O tanıdık, cömert kahkahasını attı. "Kapıyı kapat da içerisi soğumasın."

Arkaya uzanıp kapıyı kapatmaması imkânsızdı. Elena'nın eli bir çocuk eliymiş, oyuncak bebeklerle oynamaktansa ağaçlara tırmanmayı tercih eden bir kızın yara bere, çizik içindeki eliymiş. Elena mucizenin yok olacağından korka korka arkasını döndü, canavarla göz göze gelmekten ödü patlıyordu.

Fakat Marguerite'in yüzünü gördü, annesi soru sorar gibi şaşırılmış bakışlarla Elena'nın önünde çömeldi. "Neden böyle üzgünsün, *azeeztee*? Hımmm?" Uzun hünerli parmaklarla Elena'nın saçlarını kulağının arkasına soktu.

Marguerite, Fas Arapçası'ndan birkaç kelime biliyordu sadece, annesinden kalma, çocukluğundan kaybettiği bölük pörçük anılardı. O kıymetli anlardan birisinin sesini duymak Elena'yı inandırdı. "Anne, seni çok özledim."

Sırtını sıvazlayarak onu kendine çekip gözyaşlarını dindirdi ve Elena ufacak bir adım geri kaçtı, o sevgi dolu sulara uzaktan baktı. Şimdi hüzünlü görünen Marguerite'ti, gümüş gözleri kederden ıslanmıştı. "Üzgünüm, *bébé*. Çok, çok üzgünüm."

Rüya parçalandı, kenarlarından kanamaya başladı. "Anne, hayır."

"Sen her zaman en güçlü olardin." Alnına bir buse kondurdular. "Keşke başına geleceklerden seni koruyabilseydim."

Oda çökmeye başladığında Elena çılgına dönmüş bir halde bakakaldı, duvarlardan koyu kırmızı sıvılar akıyordu. "Dışarı çıkmalıyız!" Elena annesinin eline yapıştı, onu kapıdan çıkarmak için çekiştirdi.

Fakat Marguerite gelmiyordu, kanlar akıp çıplak ayaklarına değerken bile yüzünde bir ikaz gizliydi. "Hazırlıklı ol, Ellie. Hiçbir şey bitmedi daha."

"Anne, dışarı! Dışarı gel!"

"Ah, *chérie*, biliyorsun ki ben bu odadan hiç çıkmadım."

Raphael, göğsünde hıçkır hıçkır ağlayan avcısını salladı, kırılganlığı bir hançer gibi kalbine batıyordu. Elena'nın kederini dindirecek, hafifletecek bir söz bulamadı ama Elena onu tanıyana, onu görene kadar adını mırıldandı.

"Öp beni, başmelek." Hırıltılı bir fısıldamaydı.

"Nasıl istersen, Lonca Avcısı." Elini Elena'nın saçına soktu, dudaklarını dudaklarına bastırdı ve Elena'yı teslim aldı. Avcısı hâlâ Raphael'in açlığının hoyrat derinliklerini kaldıracak kadar kuvvetli değildi ama başmelek ona aradığı boşluğu verebilirdi. Ancak kendini kontrol etmek zorunda olduğundan içinde onu delirtmeye yakın güçteki cinsel ıstırabın şiddeti fena halde artacaktı. Raphael onu incitmeyecek, Elena'dan vermeye hazır olmadığı bir şeyi almayacaktı.

Yatakta pozisyon değiştirip vücudunu Elena'ya yaslayarak içindeki sahipleniciliğin ağırlığını hissetmesini sağladı. *Kâbusların senin üstünde bir etkisi yok, Elena. Sen bana aitsin.*

Duyguların fırtınasıyla çalkalanan, sıvı cıvaya benzer gözlerle karşılaştı Raphael. "O zaman al beni."

"Ya da seninle oynayabilirim." Aynen de öyle yaptı. öpücükleriyle, parmaklarıyla, kâbuslarını yok etme ihtiyacının aman vermez isteğiyle Elena'yı ateşlendirdi.

Vücudu Raphael'in parmaklarının ucunda vıcık vıcıktı. Elena'nın teni terden parlıyordu, gözleri cinsel uyarışın etkisiyle kocaman açılmıştı ve sonunda onu kendine çevirdi.

“Raphaell!” Uzun zamandır alıkonduğundan iyice hırçınlaşmış zevkler başını döndüren bir dalga halinde vücuduna yayılırken Elena omurgasını kazık gibi dikleştirdi.

Raphael kendi derisinin güçle yanmaya başladığını hissetti, cinsel organı avcının içine girmek, onu kendinden geçirmek, her şeyi gözünden silmek için adeta zonkluyordu. Raphael dişlerini sıkıp yüzünü Elena’nın boynuna gömdü, kontrolü kaybetmemek için mücadele etti... ve Elena’nın, vücudunun yaşadığı acımasız tatminle bilincini yitirdiğini fark etti.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Raphael'in ona acıyarak sevişiyse onu kendinden geçirip uçuruma atmasından beş gün sonra Elena sessiz, güneşli bir bahçede oturuyordu. Rüyalari o geceden beri onu ziyaret etmiyordu ancak ufukta ağırlıklarını, yüzleşmesi gereken bir fırtınanın yaklaştığını hissediyordu. Eğer aklını meşgul eden, Dmitri'nin o amansız disiplinli eğitimi olmasaydı, zihnindeki biteviye baskıdan kaçmaya çalışırken beynini döve döve aklını yitirirdi. Çünkü tuhaf bir şekilde Barınak da sessizleşmişti, Noel'in uğradığı saldırı bir çeşit normalden sapmaydı.

Ne var ki, Raphael'in öfkesi bir gıdım bile eksilmemişti. "Nazarach bu işte parmağı olduğunu inkâr ediyor," demişti Elena'ya dün gece, parmaklarını karnının dümdüz alanından aşağı doğru oynata oynata. "Zihnine girebilirim ama eğer doğruyu söylüyorsa, onu öldürmek zorunda kalırım ve muntıkamdaki en güçlü meleklerden birini kaybetmiş olurum."

Elena, Raphael'in, bir başka meleğin zihnini yırtarak açmaktan kolaylıkla bahsedışı karşısında yutkunmuştu, başka bir avcı bir zamanlar Elena'ya bu meleği 'muhtemelen

seni sike sike öldürebilecek bir canavar' diye tarif etmişti. "Nazarach sana sırt mı çevirirdi?"

"Sana da aynısını yapsam, tıpkı senin de yapacağın gibi Elena." Raphael eliyle Elena'nın külotunun lastiğiyle oynadı. "Bir kanıtım olmalı yoksa sadece onun sadakatini kaybetmekle kalmam, beni örnek alan başka güçlü melekleri de kaybederim."

Elena başmeleğin bileğini tutup sıkı. Hep Raphael veriyordu. Vücutuysa, onun da almasını istiyordu. Ama Raphael'in bakışında bir uyarı saklıydı, Elena'ya hazır olmadığını, daha o kadar güçlü olmadığını anlatan karanlık bir ihtiras yüklüydü. Henüz değildi. "Gücünü elinde tutmak için ona ihtiyacın var mı?"

Raphael elini Elena'nın karnına dümdüz koydu, başını eğip tembelce dudaklarından öpünce Elena'nın ayak parmakları çarşafı sıkarak kıvrıldı. İkisini de açlığın jilet gibi kenarından indirdi. "Hayır."

Elena birkaç saniye nefes alamadığından cevap veremedi. "O zaman?"

"İnsanların ona ihtiyacı var, Elena." Kibarca hatırlatıyordu adeta.

Elena, Raphael'in onu nasıl bir kâbustan korumaya çalıştığını anladı. "Başka vampirlerin kana susamışlığa teslim olmamasının tek sebebi, bir meleğin onları zaptetmesi."

"Bir başmelek bile, mantıkası içinde yaşayan bütün vampirleri kontrol altında tutamaz. Eğer kana dönerlerse hepsini katletmek zorunda kalırım." Tek kaşını kaldırdı. "Gözlerin gölgelendi. Nazarach hakkında ne biliyorsun?"

"Bir süre önce başka bir avcı onun izini sürmüştü." Ashwini, alakasız bir iş geldiği zaman doğruca Atlanta'ya dönmeyi reddetmişti. "Evin içinin çılgınlarla, akliselimi cehenneme çevirecek yoğunlukta bir acıyla dolu olduğunu söylemişti. Anlaşılan, sırf erkeklerini cezalandırmak için

iki vampiri birden yatağına almıştı.”

“Vampirler Yaratılmayı seçtikleri zaman, ebediyetlerini de seçerler.” İpeksi bir cevaptı.

Ayrıca da Elena’nın karşı çıkamayacağı bir cevaptı. Kız kardeşi Beth bile, kocasının efendi dediği meleğin elinden çektiği cezaya tanık olmasına rağmen, bir Aday olarak kabul edilmeye çalışmıştı. “Nazarach’a inanıyor musun?”

“Tek ayak üstünde on yalan sıralar ama başmelek olabileceğini zannedecek kadar kibirli tek melek o değil.”

“Barınak’ta başka kim var, ya da o gün kim vardı?” İki-si de suçun azmettiricisinin, eyleminin sonuçlarına tanık olmak, o sonuçların keyfini sürmek için yakında bir yerde olduğunda hemfikirdi. “Dahariel?” Elena bu meleği ilk gördüğünde kanatlarını taşıdığı avcı kuşunkine benzeyen, duygusuz bakışları, başarılı bir sonuca ulaştığı sürece her türlü eylemi haklı çıkarabilecek, soğuk mantıklı zihninden geçenleri açığa vurmuştu adeta.

Raphael başıyla onayladı. “Ayrıca Anoushka, yani Neha’nın kızı da haftalardır burada.”

Zehirlerin, Yılanların Kraliçesi Neha.

Kim bilir onun evladı neler yapar, diye düşününce ürperen Elena, Jessamy’nin ona verdiği kitaplardan birini aldı ve beynini şu ana, çevresinin güzelliğine çevirdi. Mavi kanatlı melek yanında uzanmış olmasaydı bu gizli bahçeyi asla bulamazdı.

Kır çiçekleri cüretkâr bir bollukla açmış, oturmayı seçtikleri mermer çardağın altını neşeyle doldurmuşlardı. Bu süslü köşkü andıran çardak da çok şık bir tasarıma sahipti. Arap topraklarında görülen ipek çadırların bir benzerini yansıtan bir çatı ve dört sütundan oluşuyordu. “Bu çiçeklerin açması için hava ısısı fazla düşük.” Elena ayaklarını kenardan sarkıtarak balkabağı renkli bir çiçeğin yapraklarına dokundu.

“Çiçekler geçen ay birdenbire bitti.” Illium omuz silk-ti. “Hoşumuza gidiyor, böylesi bir nimeti niye sorgulayalım?”

“Ne demek istediğini anlıyorum.” Elena kitabını açıp kanatlarını serin mermere yaydı. Kas gücü günden güne arttığı için kanatları artık bir külfet değil, kendine ait doğal bir uzantı gibiydi. “Burada Başmelek Savaşları’nın bir bölge hâkimiyeti konusunda çıkan bir tartışmadan doğduğu yazıyor.”

Illium tembel tembel yayılırken dik oturdu ve saçları tek gözünün üstüne döküldü. “Çocuklarımıza sunduğumuz temiz versiyon o,” dedi saçlarını arkaya atıp. “Gerçekler her zamanki gibi çok daha insancaydı. Her şey bir kadın yüzünden başladı.”

“Ya öyle mi?” Elena kuşkuculuğunu saklamak için hiçbir çaba sarf etmedi.

Illium muzip bir şekilde gülümsedi. “Ben uçmaya gidiyorum. İhtiyacın olursa bana seslen.”

Elena meleğin kayalık uçurumun kenarına yürüyüşünü, gümüşü bir mavilikle dalgalanıp havalanışını izledi. Ardından kaşlarını çatıp düşündü, *Raphael*.

Yarım saniyede cevap geldi. *Evet*, dedi *Raphael*, *her şey bir kadın yüzünden başladı*.

Elena sayfayı eliyle yırtıp parçalayacaktı neredeyse. *Ne zamandır bizi dinliyorsun?* Barınak’m çok yükseklerindeki sessiz anlaşmalarından bu yana *Raphael*, Elena’yı bir kere bile iradesi aksine hareket etmeye zorlamamıştı ancak bu şekilde düşüncelerini, sırlarını iğfal etmesi bir o kadar kötüydü. Belki de daha kötüydü. Çünkü Elena ona güvenip acısını paylaşmıştı, sınıksız kapalı tuttuğu bir yanını ona çırılçıplak sergilemişti.

Biz biriz, Elena.

“Hiç sanmıyorum.” Eğer karşılıklı olsaydı, Elena kabul edebilirdi. Ama öyle değildi işte. Ayrıca Elena duruma razı olamazdı, çünkü zamanında istediği kişi olma hakkı için çok mücadele etmişti. Derin bir nefes alıp tüm gücüyle zihninden dışarıya ittirdi onu.

Elena, ne yapı-

Ani bir sessizlik. Raphael?

Hiç. Beyninde yağmur kokusu yoktu. Elena koku gidene kadar, bu kokuyu aldığının farkında değildi. Baş ağrısı çekmedi, en azından anında çekmedi ama bir saat boyunca savaşları okuduktan sonra yorulduğunu hissetti. Titus, Neha ve Nadiel ile birlik olmuştu, Charisemnon ise Antonicus’un yanında savaşmıştı. Lijuan tarafsız kalmıştı. “Nadiel, Antonicus,” dedi Elena bıyık altından, bu isimleri daha önce hiç duymamıştı çünkü.

Zonklayan şakaklarını ovuşturarak bir sayfa çevirdi. Seve seve detaylı çizilmiş resim nefesini kesti. Kadının suratı masumiyet timsaliydi, gözleri Elena’nın yalnızca bir başka varlıkta gördüğü şekilde, imkânsız derecede maviydi, saçları gece kadar siyahtı... Raphael’inkiler kadar. “Caliane,” diye okudu. “Sumeria Başmeleği.”

Boynuna ani bir sancı girdi ve Elena kalkanı indirmenin vaktinin geldiğini anladı. Bir faniyken yapamayacağı kadar uzun süre tutmuştu zaten ama yetmezdi. Dolayısıyla bu yeteneği dünyaya, hatta kendine bile ifşa etmeye dayanamayacağı sırlar için saklamak zorundaydı.

Rüzgârın, yağmurun kokusu anında ortaya çıkmadı. Ama başka bir koku çıktı.

Tensel egzotik bir misk, en nadide orkide rayihaıyla karışık.

Elena kokunun zihninden gelmediğini aynı saniye anladı. Havayı kaplamıştı.

Adrenalini yükselerek kitabı elinden attı ve ayağa tırladı, aynı anda Michaela tam karşısında yere indi. Netes

kesici bir görsel etkiye sahipti. Elena ondan hiç hoşlanmasa da, gerçeklerden kaçamazdı. Michaela'nın kanatları nefis bir bronz renkti, bedeni kusursuzluk dengesine ulaşmış kıvrımlar ve boşluklardı. Hele yüzü... Dünya üstünde daha göz alıcı bir çehre olamazdı.

"Eee," Elena'ya iyi ki silahım yanımda mutluluğu yaşatacak biçimde gülüyordu dolgun dudaklarıyla, "Raphael'in sakladığı küçük fareyi gün yüzüne çıkardım." Başmelek çardağa adımını attı, kanatları batmaya hazırlanan güneşin ışınlarında kehribar rengi oldu. Bugün üstünde daracık devetüyü rengi bir pantolon vardı ve 'bluzu' boynundan bağlanıp göğüslerinin üstünden çaprazlama geçtikten sonra kanatlarının altında düğümlemiş, incecik, beyaz bir kumaş şeritten ibaretti. Temiz, seksi, davetkâr.

Elena davetin kimi hedeflediğini çok iyi biliyordu. Parmaklarını avuçlarına doğru kıvrıdı, gırtlığını sıkarak sahiplenme ve kıskançlığın üstüne sağduyulu kalmaya çalıştı. "Beni bu kadar ilgi çekici bulduğunu bilmiyordum."

Michaela gözlerini kıstı. "Artık bir meleksin, avcı. Ve ben senin üstünüm."

"Hiç sanmıyorum."

Başmelek kitaba şöyle bir baktı. "Bunlarla arkadaşlık etmelisin. O yarı-melek daha bir senin statünde."

Akıllı, kibar, okumuş Jessamy'nin bu kadar hor görülerek nitelendirildiğini duyunca Elena'nın tepesi attı. "Senden on kat daha kadın o."

Michaela sanki ciddiye bile alınmayacak kadar komik bir fikir duymuş gibi elini havada salladı. "Üç bin yaşında ve günlerini, bir sakat dışında kimsenin ilgi çekici bulmayacağı eski püskü ciltlerin arasında kapalı durarak geçiriyor."

"Görünüşe göre Galen onu çok daha ilgi çekici buluyor." Kör bir atış yapmıştı Elena.

Ama isabet ettirdi. "Galen daha düşmanını seçmeyi öğrenememiş bir yavru köpek."

"O da mı seni istemedi?" dedi Elena ve başmeleği kıskırttığıнын farkındaydı. "E tabii, efendisini örnek almıştır." Havada uçup çardağın diğer tarafındaki mermer sütuna çarparak yere düşünce nefesi ciğerlerinden sökülür gibi kesildi. Deli gibi canı acımişti ama bir yeri kırılmışa benzemiyordu.

İşte o zaman kafasına dank etti. Korkunun soğuk yumruğunu duydu. "Illium nerede?"

"Başka bir şeyle meşgul." Başmelek yürüyerek yaklaşırken yüzünde alaycı bir tebessüm vardı, her hareketinden cinsellik fışkırıyordu. "Kanın akıyor, avcı. Ne kadar sakarım."

Elena dudaklarında demir tadı aldı ama gözlerini Michaela'ya kenetlemişti bir kere. Kaltak karının onunla dalga geçtiğinin, sırf bu amaçla oraya geldiğinin bilincindeydi. "Eğer ona zarar verdiysen, Raphael seni muhakkak bulur."

"Peki ya sana zarar verirsem?"

"Ben seni muhakkak bulurum." Elena öne doğru bir tekme savurup sağ ayağını Michaela'nın dizine geçirdi.

Başmelek şok edici bir şekilde yere düştü. Ancak Elena, tekmenin gücünden değil, beklenmedik sürpriz ögesinden diye karar verdi çünkü Michaela bir saniye sonra yeniden doğrulmuştu ve gözleri alev alev yanıyordu. "Bence," dedi başmelek, Elena'ya tüyler ürpertici bir biçimde Uram'ın sadist hainliğini anımsatan bir ses tonuyla, "Raphael'in, küçük evcil hayvanını inciten birisine neler yapacağını öğrenmeye niyetliyim."

Elena, Michaela yere düştüğü anda çıkarmayı başardığı tabancanın tetiğini çekti. Hiçbir şey olmadı. Sonra parmaklarını teker teker gevşetip yavaşça silahı mermere bıraktı.

Çünkü tam aynı saniyede bir şeyin göğsüne çarptığını hissetmişti ancak eğilip baktığında orada hiçbir şey göremedi. Kalbi panikle küt küt atmaya başladı. Bir saniye sonraysa sanki kemikten ince, sert ve sipsivri törpülenmiş tırnaklı parmaklar o panik içindeki organı kavramış, ağzının içi kanla dolup çenesinden aşağı akana kadar sıkıyor gibi hissetti.

Michaela çok eğleniyordu. "Hoşça kal avcı."

Elena sağ tarafında bir mavilik, Illium'un kanla kaplı kanatlarla çevrili olduğunu gördü. Aynı saniye parmaklarına yeniden his geldi. "Sürtük." Pantolonunun yan cebinde saklı duran bıçağı tutarken dikkat dağıtmak için fısıldamıştı böyle. İçindeki tüm inatçı kararlılıkla bıçağı kavrayıp acıya boş verdi, ağzına dolan kana boş verdi ve bıçağı fırlattı.

Michaela tiz bir çığlık attı, bıçak gözüne saplanırken eli yana düştü. Bir sonraki saniye çardağın altını kavurucu alevler yaktı ancak bilincini yitirerek arka sütuna yapışan Elena değil, Michaela oldu. Elena gücün baş döndürücülüğü karşısında bulanıklaşıp yaşaran gözleriyle görmeye çalışırken elinde melek ateşinin ölümcül parıltısı çakan Raphael dikkatini çekti.

Elena kan tükürdü. "Hayır." Kimsenin duyamayacağı kurbağamsı bir ses çıkarmıştı. *Raphael, hayır, değmez.* Raphael, mecbur kaldığı için Uram'ı öldürmüştü ama bir başka başmeleğin hayatına son vermek, Raphael'den bir şeyler götürmüştü. Elena nasıl olduğunu açıklayamasa da, Raphael'de kalan yarayı seziyordu. *Ben kıskırttım onu.*

Fark etmez. Buraya seni öldürmeye geldi zaten. Raphael elini havaya kaldırdı, mavi alevler kollarını yalıyordu ve Elena, Michaela'nın öleceğini anladı. Bacakları tutmadığından yerde sürünerek yaklaşıp hayatı boyunca hiçbir erkeğe söylemediği bir şey dedi Raphael'e, *Sana ihtiyacım var.*

Raphael ani bir hareketle başını ona çevirdi, ısıll ısıll gözleri yabancılaşmıştı. Zaman durdu. Ardından Raphael hemen yanında diz çöktü, mavi alev hiddetle içine çekilip sönmüştü. "Elena." Elena'nın yanağına dokundu ve Elena garip bir sıcaklığın vücudunu istila ettiğini, yaralı kalbine dokunduğunu hissetti. Bir saniye sonra nabızı düzene girdi.

Tepki verirken titreyen kollarını havaya kaldırıp Raphael'i kendine çekti Elena, başını tutup kulağına fısıldadı. "Sakin seni de kendisi gibi bir varlığa dönüştürmesine izin verme. Onun kazanmasına izin verme."

"Bana ait olana zarar vermeye geldi. Cezasız bırakmam bunu."

Korumacı hisleri Raphael'in gözlerinde siyah bir alev oldu ama Elena sebebin bundan ibaret olmadığını anladı. "Güç meselesi, değil mi?"

Gece yarısı ipeklerinin kayarak avucuna dolmasına yol açan bir baş işareti yapan başmeleği mantığın sesini dinlemeye razıydı. Şimdilik.

"Bıçağım gözüne saplanmış vaziyette bayıldı, şuuru kapalı. Onu herkesin bu halde görebileceği bir yere bırak."

"Çok kana susamış bir yanın var." Raphael dudaklarını Elena'ya değdirip öfkesini kontrol altına aldı. "Küçük düşmesi, her türlü fiziksel işkenceden ağır gelir ona."

"Sürtük hem peşimden geldi hem de Illium'u yaraladı. Acaba Illium..."

"Yediler'imden biridir," dedi Raphael. "Yaşayacak. Gerçi Michaela'nın adamları için aynısını söyleyemem."

"Zavallı Bluebell," dedi Elena, Illium'un, kendisiyle sa-vaşan son meleği de indirişini izleyerek. "Görünüşe göre habire şeyden dolayı yara alıyor..." Illium resmen yoktan çekip çıkardığı bir kılıçla düşen bir erkeğin kanatlarını kesince boğazı tıkan-
dı. "Raphael..."

“Uygun bir ceza bu.” Raphael ayaklanıp Michaela’nın vücudunun yanına gitti. Raphael onu havaya kaldırıncaya kadar başmelekten bir inilti geldi ama şuuru açılmadı. “Burada kal, Elena. Dönüp seni alacağım.”

Elena onun havalanışını seyretti ve içinden dişi başmelek, Raphael’in yüzüne sevgili olduklarından beri görmediği kadar mesafeli bir ifade katan soğuk öfkesinden sağ kurtulacak mı, diye merak etti. Elena elini arkasındaki sütuna yaslayıp zar zor ayağa kalktığı sırada Illium da yanına geldi. Yüzü, saçları, kılıcı kan içindeydi.

“Kılıç nereden çıktı?” diye sordu Elena, Illium tam yanında nöbetçi pozunu takınırken. Sırtı çıplaktı, gömleği yırtılıp uçmuştu. Illium kanatlarını iki yana açıp Elena’nın tüm dünyasını kan lekeli erkek kası ve pas rengine dönuşen sıvıyla kaplı mavi kanat duvarı haline getirerek onu gözden sakladı.

“Seni yine yarı yolda bıraktım.” Gergin bir cevaptı.

Elena peş peşe derin nefesler aldı, bir elini kalbine koydu, hâlâ o hayalet parmakların pençesini hissedebiliyordu. “Illium, beş başka meleği indirdin. Ve kanatlarını kestin.” Sakin, serinkanlı bir beceriyle.

Illium başını çevirip Elena ile göz göze geldi, buz gibi ses tonunda İngiliz aksanıyla, “Onlara acıdın mı?” diye sordu.

“Ben sadece...” Elena başını sağa sola çevirip doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. “Eski evimde oturup meleklerin Kule’nin çatısına inişini izlerken uçabilme yeteneklerine özenirdim. Kanatlar özeldir.”

“Tekrar uzarlar,” dedi Illium. “Günün birinde.”

Sesindeki duygusuz serinlik Elena’yı şok etti. Belli olmuştu herhalde, çünkü Illium ona buzdan bir tebessüm etti. “Evcil hayvanının azı dişleri var, Elena. Seni iğrendiriyor bu.”

Zihninde kalan pusu dağıtmak için ihtiyaç duyduğu tokat buydu. "Ben seni arkadaşım olarak görüyorum. Benim arkadaşlarımdan çoğu aşırı titiz bir meleği gözü kapalı alaşağı edebilir."

Illium gözlerini kırptırdı. Bir kere. İki kere. O tanıdık hınzır gülüşü yayıldı yüzüne inceden. "Ransom'ın çok uzun, çok güzel saçları var. Belki onu Yıldırım ile tanıştırmalıyım?"

Tabii ki Illium kılıcına isim takacaktı. "Hele bir dene, bahse girerim geri döndüğünde birkaç tüyünü eksik bulursun."

Mavi kanatlı melek uzun, iki yanı keskin kılıcını sırtındaki kınına sokacakmış gibi kaldırdı. Elena tam kayışının yerinde olmadığı konusunda onu uyarcaktı ki... kılıç gözden kayboldu. "Hepimizin yetenekleri var, Ellie." Mahcup bir gülümseme. "Benimkisi çok kullanışlı. Şahsen görünmezlik büyüsü yapamıyorum ama vücuduma yakın küçük nesneleri gözden kaybedebiliyorum."

Elena acaba bu sayede günün birinde başmelek olur mu diye merak etti. "Seni tanıdım tanıyalı hep kılıç mı kuşanıyordun?"

Illium omuz silkti. "Kılıç, tabanca, arada sırada pala. Kelle uçurmada birebir."

Elena kana susamışlık örneğini duyunca başını iki yana salladı, sonra başı dönmeye başlayınca dondu. "Gidip üstündeki kanı yıka, Bluebell."

"Raphael dönünce."

Elena, Illium'u hareket etmesi için ittirdikten sonra köşk şeklindeki çardakta birkaç adım attı. "Eve yürüyebilirim." Yaraların morardığını hissedebiliyordu ama daha kötü de olabilirdi, özellikle de kalbi. Elena avucunun ortasıyla kalbini sıvazladı. Biraz ağrıyordu ama iyiydi. "Ayrıca intihara meyilli olmadığımдан bana oraya kadar eşlik edebilirsin."

"Efendim senden kalmanı istedi."

Aslında, diye düşündü Elena, bu daha çok Elena'nın başka türlüünü yapmayı seçeceğini hiç beklemeksizin verilen bir emirdi. "Illium, eğer bu arkadaşlığın gelişmesini umuyorsan, benim hakkımda bir şey bilmelisin. Raphael'in her buyruğuna uymak benim kitabımda yazmaz."

Illium'un yüzü ketumlukla doldu. "Haklı, Ellie. Burada güvende değilsin."

"Ben doğuştan avcıyım," dedi Elena, boğuk bir sesle. "Hiçbir zaman güvende olmadım."

"Ah benim küçük avcım, tatlı küçük avcım."

Elena istemediği bir ceket gibi bu anıyı beyninden silkeleyerek ama tekrar, tekrar, tekrar gelip onu kurutacağını bile bile yürümeye başladı. Illium yolunu kapatmaya çalıştıysa da Elena avantajlı konumdaydı, meleğin ona parmağını bile sürmeyeceğini biliyordu.

Illium'un bahçede bıraktığı melekleri unutmuştu Elena.

Kanadı kırık kuşlara benziyorlardı, kanları yere akıyor, çiçek tarlasını bir mezbahaya dönüştürüyorlardı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kan ve acı, gözeneklerine işleyen yoğun bir parfüm şeklinde havayı kaplamıştı. Birdenbire evini, özel sığınağına dönüştürdüğü banyosunu özledi Elena, midesini acıtarak düğümleyen, içini titreten bir güçle özlem çekti.

“Orada ne kadar yatarak kalacaklar öyle?” diye kendini zorlayarak sordu.

“Bir başlarına hareket edebilene kadar,” dedi Illium, her kelimesi jilet gibiydi. “Ya da Michaela onları aldırarak birilerini yollayana kadar.”

Elena bunun asla olmayacağını biliyordu. Yığılmış bedenlerden, yaralı kanat ve çiğnenmiş çiçeklerden sırt çevirip yavaşça patıkada yürümeye başladı. “Bekle. Kitabım.”

“Raphael döndükten sonra gelip alır, sana getiririm.”

Elena duraksadı ama gerisin geri gidip tekrar aynı bedenlerin yanından yürümeyi içinin kaldırmayacağını biliyordu. “Teşekkürler.” Birkaç adım atmıştı ki, yağmur ve rüzgâr kokusu tüm duyularına nüfuz etti.

Illium sessizce eriyip kayboldu ve Raphael artık yanında yürüyordu. Elena emrine uymadığı için başmelekten azar işitmeyi bekliyordu fakat özel dairelerine girip kapalı

kapılar ardına geçene kadar ağzını bile açmadı Raphael. Hatta içerideyken bile Elena'nın soyunup duşa girişini izlemekle yetindi.

Elena dışarı çıktığında Raphael elinde kocaman bir havluyla bekliyordu ve havluyu omuzlarına koyup onu sarınca bu şefkat dolu hareket karşısında eriyip biteceğini sandı Elena. Kafasını kaldırıp yüzüne düşen saçları iten Raphael ile göz göze geldi. Raphael son derece sessiz bir biçimde, "Hayatımızın şiddeti seni şoka sokuyor," dedi.

Başmeleğin kalbi, Elena'nın avucunun altında güçlü ve kendinden emin atıyordu. Öylesine insani bir sestir, o kadar dürüst ve o kadar gerçekti ki. "Şiddet değil." Elena cinnet geçirip genç oğlanları et parçası olarak gördüğü için öldürmeye başlayan kendi akıl hocasını doğramıştı. "İnsanlık dışı oluşu mesele."

Raphael, Elena'nın saçlarını okşadı, kanatlarını gevşetip etrafını sardı. "Michaela gayet insani bir dürtüyle senin peşine düştü. Kıskançlıktandı. Artık sen ilgi odağısın ve onun buna tahammülü yok."

"Ama bakışlarındaki zulüm..." Elena hatırlayınca ürperdi. "Bana acı çektirmekten zevk aldı, bana Uram'ı hatırlatan bir biçimde zevk aldı." Kandan doğan melek de ayak bileğine tekme atmış, çılgılık çılgılığa bağirtmişti Elena'yı. Sonra da gülmüştü.

"Yok yere sevgili değillerdi." Bir daha okşadı Raphael, Elena ise yanağını göğsüne bastırmıştı ve başmeleğin kalbi sıcacık, capcanlı atıyordu. Fakat bu adam aynı zamanda bir vampiri öylesine müthiş bir soğuklukla cezalandırmıştı ki, New Yorklular Times Meydanı'nın o kanlı noktasından bugün bile uzak dururdu.

"Michaela'yı ne yaptın?" diye sordu Elena, dişi başmeleğin küçük düşmesinin Raphael'e asla yetmeyeceğini fark edip tüyleri diken diken olarak. Raphael kaprisli davranan

biri değildi ama tepesi attı mı da tüm dünyayı titretirdi.

Zihninde bir gece yarısı esintisi duydu. *Sana daha önce de söyledim, Elena. Micheala'ya acıma. Bundan faydalanıp hâlâ atan kalbini yerinden söker.*

Raphael'in kastettiği o kalp, kasların burulduğunu, ağrısını hatırlayarak panikle attı. "Nasıl yapabildi onu, nasıl o şekilde içime uzanabildi?"

"Anlaşılan Michaela yeni bir güç kazanmış da bizden saklıyormuş." Raphael sesini alçalttı. "Uram'ın elinden eceline çok yaklaştıktan kısa süre sonra kazanması bana hiç tesadüf gibi gelmedi."

"Uram uzun bir süre onu tek başına yakalamıştı," dedi Elena, onu kurtardıkları zaman Michaela'nın gözlerinin içindeki ham korkuyu anımsayıp. Hayatında ilk kez bir başmeleğin korktuğunu görmüştü ve dünyası sarsılmıştı. "Sence bu onu bir şekilde değiştirdi mi?"

"Uram'ın kanı, Holly Chang denen kadını değiştirdi mesela. Artık ne vampir, ne ölümlü. Michaela'nın neye dönüşeceğini de zamanla göreceğiz."

Elena, Uram'ın saldırısından tek hayatta kalan kurbanı unuttuğunu fark edip kendinden utandı. "Holly? O nasıl?" Elena onu en son gördüğünde kadın çıplaktı, teni kana bulanmıştı ve aklını yarı oynatmıştı.

"Yaşıyor."

"Ya aklı?"

"Dmitri, bir daha asla eskisi gibi olmayacak ama fitırıp kendini kaybetmemiş, dedi."

Elena'nın beklediğinden çok daha iyi durumdaydı demek ki, ancak Elena başmeleğin söylemediklerini de yakaladı. "Dmitri'nin adamları hâlâ onu takip ediyor, değil mi?"

"Uram'ın zehri onu kökten değiştirdi, neye dönüştüğünü bilmemiz lazım."

Elena sormadan anladı şunu, eğer Holly fazlasıyla Uram'ın yarattığı haline geldiyse, Dmitri gözünü bile kırpmadan gırtlığını kesiverirdi. İçgüdüleri acımasız gerçeklerle savaştı. Uram'ın kötülüğünün yayılmasına izin verilemezdi. "Soruma hiç cevap vermedin," dedi, Holly Chang'in saldırganının suratına tükürüp kendini kurtarmasını umut ederek. "Michaela'ya ne yaptın?"

"Senin hançerin gözüne saplanmış vaziyette uluorta bir yerde bıraktım. Göz hançerin çevresinden iyileşmişti bile."

"Bu ne demek yani?"

"Michaela hançeri yerinden çıkarınca ve yeniden iyileşirken bir daha acı çekecek demek." Raphael'de merhametin m'si yoktu. "Aynı bu yüzden Noel'e saldıranlar etinin içine cam kırıkları sokmuşlardı."

Elena, Raphael'in o hoyrat dayakla kendi eylemlerini bilerek kıyasladığını biliyordu. Yine Raphael'in kim olduğunu, neler yapabileceğini hatırladı. Elena'nın arkasına bakmadan kaçmasını mı bekliyordu? Eğer öyleyse, avcısı hakkında daha kırk fırın ekmek yemesi lazımdı. "Bir şey daha yaptın."

Beni çok iyi tanıdığını sanıyorsun, Lonca Avcısı.

Tam o anda Raphael, Elena'nın ilk tanıştığı, bakışları merhamet yoksunu bir halde, ona zorla elini bir bıçağa sardırarak başmelek gibi konuşmuştu. "Hiçbir zaman bir hakareti edenin yanına kâr bırakmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum." Raphael'in, Noel'e saldıranları yana yakıla arayışından belliydi. Eylemin arkasındaki melek, başmeleğin sarsılmaz azmi karşısında muhtemelen yer yarılmış, içine girmişti.

"Barınak çevresindeki seyahatlerin esnasında, boğazın diğer tarafındaki gökyüzüne uzanan bir kayalık gördün mü?"

“Sanırım. Çok ince, sivri...” Elena’nın zihni mide bulandırıcı bir kolaylıkla bağlantıyı kurdu. “Onu o kayalıktan aşağı attın, değil mi?”

Senin kalbini yerinden sökecekti. Ben sadece iyiliğine karşılık verdim.

Raphael’in ses tonunu buz gibi duyunca Elena’nın bütün vücudu diken diken oldu. Raphael’in gömleğinin kumaşını avucunun içinde burarak derin bir nefes aldı. “Seni bu kadar kızdıracak bir şey yapsam, bana ne yapardın?”

“Beni bu kadar çok kızdırmak için yapacağın tek eylem, başka bir erkekle yatman olurdu.” Elena’nın kulağına fısıldanmış, sessiz bir açıklamaydı bu. “Sense bana bunu yapmazsın, Elena.”

Elena’nın kalbi daraldı. Raphael’in sözlerindeki karanlıktan dolayı değil. İncinebilirliğinden. Bir kez daha, bu muhteşem varlık, bu başmelek üstündeki gücünü idrak edip sarsıldı. “Evet,” diye onayladı. “Sana asla ihanet etmem.”

Raphael yanağına bir öpücük kondurdu. “Saçların ıslak. İzin ver kurutayım.”

Raphael bir adım geri atıp başka bir havlu alırken, kendi gücünü çok iyi bilen bir erkeğin özenli inceliğiyle saçlarını kurularken Elena kıpırdamadan durdu. “Zihnini bana kapattın.”

“Artık insan olmayabilirim ama hâlâ o gün Kule’nin çatısında sana kafa tutan o kadını.” İşte şimdi o gün tanıştığı o korkutucu adam Elena’nın sevgilisiydi ve Elena eğer onun taleplerine boyun eğerse, aralarındaki ilişkinin geri dönülemez, onarılamaz bir biçimde hasar göreceğini biliyordu. “Dilediğin gibi zihnimi istila etme hakkını kabullenemem.”

“Hannah ve Elijah’ın zihinsel bir bağa sahip oldukları söyleniyor,” dedi Raphael, havluyu bırakıp onu yatak

odasına götürmek için elinden tutarken. "Her zaman birlikteleermiş."

"Fakat bahse girerim, aralarındaki bağ iki taraflıdır." Elena, Raphael'ın sırtından zarifçe yükselen sağ kanadının yay gibi kenarını okşadı. Gömleği kaslı vücuduna hafifçe atılmıştı, sırtı tam kanat taşımaya uygundu. "Değil mi?"

"Zamanla," dedi Raphael, sesi değişip derinleşerek, "biz de o bağa sahip olacağız."

Elena aynı çıkıntıyı bir daha okşayıp başmeleğin sırtının tam ortasına bir öpücük kondurdu. "Meleksi güçler hakkında bir sürü şey meleğin kendisine bağlıyken nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Sen şimdiden benimle iki yüz yaşında birisi kadar rahat konuşuyorsun. O gücü edineceksin.

"Bilmem iyi oldu." Elena etrafından dolaşıp yüzüne baktı. "Ama edinene kadar, tek taraflı trafiğe izin veremeyeceğim."

Raphael'ın gözleri kutup noktası gibiydi, o kadar mavi, o kadar maviydi ki, Elena bu rengin rüyalarında bile peşini bırakmayacağını farkındaydı. "Eğer senin zihnin açık olsaydı," dedi Raphael, "Michaela'nın gelişini senin bildiğin saniye bilirdim."

Tamam, o noktada haklıydı. Ancak... "Eğer benim mahremiyetime yer bıraksaydın, o zaman ihtiyacım olduğunda sana seslenmekte sakınca görmezdim."

Raphael korumacı, sahiplenici bir dokunuşla elini Elena'nın yanağına koydu. "Bugün seslenmedin."

"Gafil avlandım." Elena başını iki yana sallayıp derin bir nefes aldı. "Hayır, dürüst olacağım. Henüz sana bel bağlamayı öğrenmedim. Ben meseleleri tek başıma halletmeye alıştım."

"Yalan bu, Elena." Başparmağıyla elmacık kemiğini okşadı. "Sara'yı gözünü bile kırpmadan arayıp yardıma çağırırdın."

“Sara on sekiz yaşımdan beri arkadaşım. Arkadaşımdan çok, kardeşim.” Elena, elini kaldırıp Raphael’inkinin üstüne koydu. “Seni Sara kadar iyi tanımıyorum.”

“O zaman sor, Lonca Avcısı.” New York Başmeleği buyurmuştu. “Bilmek istediğin her şeyi sor.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Raphael kızgındı. Fakat, diye düşündü Elena, bu temiz, parlak öfkeyle başa çıkabilirdi. Daha önce Michaela'nın yanındaki haline büründüğünde Elena başmeleğin ruhu için endişeleniyordu. "Bana çocukluğunu anlat," dedi. "Bir melek dünyasında büyümek nasıl bir duygu mesela, onu anlat."

"Anlatacağım ama önce sen yatağa yatacaksın ve sana yiyecek bir şeyler getireceğim."

Elena özellikle bu teklife karşı koymak istemediğini anlayıp havluyu omzundan attı ve Raphael yiyecek almak için yan odaya ilerlerken üstüne onun gömleklerinden birini geçirdi. Arka taraftaki boşluklar kanatlarının etrafında uçuşuyordu ama aşağıdan tutturup sağlamlaştıracak bir parça bulamadı. Göz yanıltıcı kapatma düğmeleri aramakla uğraşamayacağına karar verdiğiinden Raphael döndüğünde yatakta sessizce oturuyordu.

Başmelek bir saniye durakladı. "Bir emre uyduğunu gördüğüme çok şaşırdım."

"Mantıksız biri değilim... Verilen emir mantıklı olduğu sürece uyarım."

Raphael bir lokmalık yemeklerden oluşan tabağı yatakta aralarına, su bardaklarını başucuna koyarken ve yatakta tam çaprazlama karşısına otururken o buz mavileri keyifle kırıştı. Daha önce bu pozisyonu almışlardı ama o zaman Raphael, yatakta Elena'mın tarafındaydı.

Elena kurnazca bırakılan mesafenin bilincine vararak ince salatalık dilimleriyle dolu gibi görünen minik bir sandviç aldı. "Evet?"

Raphael konuşmadan önce uzun mu uzun bir sessizlik oldu. "Melekler arasında bir çocuk olmak çok keyifliydi. Çocuklar genellikle sevilir ve şımartılır. Michaela bile bir çocuğun kalbine zarar vermez."

Elena buna inanmakta güçlük çekti. Ama gerçi Michaela bir keresinde hapis kalmış bir kuşu serbest bırakmak için yatağından kalkmıştı. Başmelek safi Lanetli Batının Kötü Cadısı* değildi, her ne kadar Elena onu bu şekilde görmek istese de.

"Çocukluğum gayet sıradandı, sadece babam Nadiel, annem de Caliane'di."

Elena aniden nefessiz kaldı. "İki başmeleğin oğlu muydun?"

"Evet." Raphael dönüp dağlara doğru baktı ama karla kaplı dorukları, yıldızlı gökyüzünü görmediğini biliyordu Elena. "Göründüğü gibi bir ayrıcalık değil."

Elena sessiz durup bekledi.

"Nadiel, Lijuan'la aynı dönemdendi. Sadece ondan bin yaş büyüktü."

Bin yaş. Raphael için gayet dile kolaydı. Bu durumda Lijuan kaç yaşında oluyordu? "Atalarınızdan biriydi."

"Evet." Raphael, tekrar Elena'ya döndü. "Uzun zaman önce yaşanmış kuşatmalar ve savaşlardan bahsedişini hatırlıyorum ama en çok unutamadığım, ölümünü izleyişimdir."

* Oz Büyücüsü kitabının kötü karakteri.

"Raphael."

"Şimdi de benim için üzüntü duyuyorsun." Raphael başını iki yana salladı. "Daha gözlerim yeni yeni açılırken oldu."

"Ama babandı."

"Evet."

Elena semsert erkeksi, olanaksız derecede yakışıklı yüzünü süzerek yiyecek tepsisini yere indirdi. Raphael ses çıkarmadan Elena'nın battaniyeyi kaldırıp tam önünde oturuşunu, elini bacağına üst kısmına koyuşunu seyretti. "Babalar ve anneler," dedi Elena birden, "onları ister bir ömür boyu tanıyalım, ister sadece bir gün, muhakkak iz bırakıyorlar."

Raphael ellerini Elena'nın kanatlarına kaldırıp siyah ve çivit rengi tüylerini okşadı. "Raphael." Boğuk, ketum bir fısıltı gibi çıktı.

"Asırlardır annemle babamdan söz etmedim." Elena'nın kanatlarını bir kez daha uzun uzun okşadı. "Annem, babamı öldürdü."

Sözleri, yaşattığı keyfi bıçak gibi kesti. "Öldürdü derken?" Kırık, çürüyen ceset resimleri doldurdu Elena'nın zihnini ve kendini aniden Uram'ın oyun alanına fırlatılmış buldu.

"Hayır," dedi Raphael, "kandan doğana dönüşmemiştii."

Elena'nın beyrinde rüzgârın ya da yağmurun kokusu yoktu. "Nereden anladın?"

"Dehşetin resmi yüzünden okunuyor." Raphael'in gözleri ismi olmayan bir renge dönüştü, anıların yükü altında bel verdi. "Uram babama hürmet ederdi."

"Neden?"

"Tahmin edemiyor musun, Elena?"

Zor değildi, Uram hakkında bildiklerini düşününce hele

hiç değildi. "Senin baban meleklere tanrılar gibi tapılması gerektiğini düşünürdü," dedi yavaşça. "Ölümlülerin ve vampirlerin, önünüzde eğilmesi gerektiğini düşünürdü."

"Evet."

Elena bir cevap düşünmeden balkon kapıları tıkladıldı. O tarafa bakınca sadece karanlığı gördü. "Jason mı?"

"Evet," dedi Raphael, ağır bir ciddiyetle yataktan kalkarak. "Naasir da aşağıda bekliyor."

Elena başmeleğin balkona adımını atışını izledi ve Jason'ın orada olduğunu bilse de, siyah kanatlı meleğin si-luetini seçemedi.

Elena, giyin.

Emrin aciliyetiyle telaşlanarak yataktan çıktığı gibi, sırtındaki ve uyluklarındaki çürüklerin şimdiden koyu mora dönüşmesine aldırmadan hemen pamuklu bir külot giydi Elena. Raphael'in gömleğinden sıyrılıp külotun üstüne sert, derimsi bir kumaştan yapılmış, siyah bir pantolon ve karmaşık askılar şeklinde vücuduna sarılan ama sonuçta göğsünü kapatıp kollarını ve sırtını açıkta bırakan bir üst geçirdi. Vücuduna tam oturduğundan bir yerlerine dolaşıp takılan kumaş derdi olmadı.

Soğukların yaklaştığını hissettiğinden omzundan aşağı sımsıkı saran, uzun, dar bir kolluk taktı. Kollarını kısıtlamadan ısıtacaklardı. Elena çizmelerine uzanırken Raphael'e düşüncelerini gönderdi, çünkü başmeleğin artık balkonda olmadığını fark etmişti. *Nereye?*

Dmitri sana eşlik edecek.

Vampir koridorda bekliyordu ve ilk kez üstünde cinsellikten eser yoktu, tabii cinselliğinizi ölümcül sevmiyorsanız. Siyah deri pantolon, ince kaslı vücudunu saran siyah bir tişört, ayak bileklerine kadar inen uzun siyah bir ceket giymiş vampir filinta gibiydi. Elena göğsünden geçen askıların ikili tabanca taşıma kayışı olduğunu anladı.

“Silahlar?” diye sordu Dmitri.

“Tabanca ve bıçaklar.” Bıçaklar Elena’nın uyluklarının iki yanında idi ancak tabancayı bel çukuruna mı koysa diye düşünüp taşındıktan sonra kanatlarından dolayı yeterince hızlı çekemeyeceğine karar verdiği için botuna sokmuştu.

“Gidelim.” Dmitri yürümeye başladı.

Gökyüzü açıldı, dışarı çıktıklarında egzotikti, yıldızlar o kadar netti ki, Elena elini uzatsa dokunup toplayabilirdi sanki. Barınak’a ilk düşen kar ayaklarının altında parlıyordu, Elena içeri girdiğinden beri geçen vakitte yağmıştı.

“Yaraların ne kadar kötü?” Soğukkanlı bir bakış taşıyan gözleri Elena’yı bir araçtan ibaret olarak görüp değerlendirdi.

“İşe yararım,” dedi Elena, göğsündeki ağrıya ve kaslarının tutulmasına rağmen çalışabileceğini bilerek. “Bir yerim kırk değil.”

“İz sürmen gerekebilir.”

“O yanımda hiçbir zaman işlevini yitirmedi zaten. Senin de çok iyi bildiğin üzere.”

“İdmansız kalmanı istemem.” Sıradan yorumlar yapıyordu ama gözleri ava çıkmış bir yırtıcıdan farksızdı, Barınak’ta orta çaplı ailelerin yaşadığı bölgeden geçerlerken adımları yeri yiyip yutar gibiydi.

Yanından geçtikleri her pencerede ışıklar yanıyordu ama dünya tüyler ürpertici derecede susustu.

“Buradan.” Dmitri on dokuzuncu yüzyıl İngiltere’sinden taşınmışa benzeyen lambaların aydınlatığı, daracık bir patikaya saptı. Elena zihninde olasılıklar cirit atarken gözlerini bir o yana bir bu yana kıvrılan, sonunda bir uçurumun kenarındaki küçük bir eve çıkan patikadan ayırmadı.

Kusursuz bir lokasyon.

Uçurumun kenarından basitçe uçuşa geçilebilirdi ve iniş için de evin önünde bir sürü yer vardı. Ancak arazi göz önüne alınınca yayan gelenler için tek yol bulunuyordu; az önce içinden geçtikleri patika. Son derece kolay bir iz. O zaman Raphael neden koku izi süren birine ihtiyaç duymuştu?

Elena.

Raphael'in zihnindeki sesini takip edip eve doğru ilerledi... paslanan demir kokusuna doğru yürüdü Elena. Basamaklarda donakaldı, ayağı eşikten içeri adım atmayı reddetti.

Şıp.

Şıp.

Şıp.

"Gel buraya, küçük avcı. Tadına bak."

Bir anı şoku yaşadı, acımasız bir süratle geçmişe fırlatılan Elena düşüşe karşı koyamadı bile.

İçeri girdiğinde hâlâ hayatta olan Belle. Ancak sadece bir anlığına, Elena elini uzatırken gözlerine ölümün şeridi inerken—

Çikolata ve şampanyanın koku dalgaları, zevk ve acı vaadi. Cinsel iştahı uyandı ve tam şu an o kadar yanlıştır ki, kâbus döngüsünü kırdı. Elena kısacık bir nefes çekip eşikten içeri adımını attı, kendini zorlayarak kötülüğün öpücüğüyle pisletilmiş bir başka evin içine girdi.

Dmitri'nin kokusu hemen hemen anında ve son sürat dağıldı. Oradan ayrılıyordu demek ki, Elena adamın kokusu havaya akarken etkin bir biçimde iz süremeyeceğinin farkındaydı. Fakat tam kapının girişinde tereddüt ettiğinde beynine bir tokat atmayı başarmıştı.

Elena adama borçlu kaldı.

Bu fikre burun kıvrarak çevresine odaklandı. Burası ana oturma alanıydı, kubbeli bir tavanı ve geniş alanı olduğundan çok belliydi. Duvarlardaki raflar kitaplarla doluydu ve ayaklarının altında mavi bir el dokuması İran halısı

duruyordu. Sol tarafta küçük, incecik oymalı kakmalı bir sehpa da bir kupa vardı ve hemen altında da bir çeşit pelüş oyuncak. Süklüm püklüm oyuncağın hali Elena'nın kalbini dondurdu. Artık bildiği üzere, meleklerin de çocukları oluyordu.

Elena karşılaşacağı dehşete hazırlanmak için dikleşerek her iki yandaki kapıları boş verip doğrudan koridora, en arkadaki odaya doğru yürüdü.

Beyaz duvarlara kırmızı sıçramıştı.

Bir kadının hıçkırma sesleri geliyordu.

Tezgâhta bir elma kırmızısı, devrilmiş bir bardak.

Parça parça düşünceler, görüntüler cam kıymıkları gibi çıkıyordu. Elena'nın boğazı kurudu, sırtı kaskatı oldu ama kalmak, *görmek* için kendini sıktı. İlk algıladığı şey, başka bir kadının, parıl parıl mavi siyah dalgalı saçlı, kanatları beyaz harelî pastel kahverengi olan ufak tefek bir kadının yanına çömelmiş Raphael'di. Raphael de kanatlarını yere yaymış, altın rengini alacalıya çeviren sıvıya aldırış etmeden duruyordu.

Bul onu. Hiddetli duygularla kaplı bir emirdi.

Elena başıyla onaylayıp derin bir nefes aldı... ve bir sürü koku çığ gibi düştü üstüne.

Taze elma.

Eriyen kar.

Çikolataya batırılmış portakal.

Vampir kokularının avcı duyularına neler getirdiğine artık hiç şaşırmadığından o son kokuyu içine çekti, en temeldeki rayihasına indirdi. Binlerce kişilik bir kalabalığın ortasında bile o özel karışımı ayırt edecek duruma gelene kadar ayıkladı.

Ne var ki, diğer koku, yani taze elma ve eriyen kar koku bir vampire ait değildi. Eşsiz bir kompozisyondu, Elena'nın daha önce tadını aldığı hiçbir kokuya benzemi-

yordu. Bir daha kontrol etti. Hayır, vampir kategorisine girmezdi. Artı, ilk başta düşündüğü üzere, atmosferde uçuşan kokuların ihtişamından ibaret de değildi. Başka birisiydi bu.

Taze, baş döndürücü, keskin deniz. Yanaklarını kızartan rüzgâr.

Bir bahar tadı, güneş ışığı ve yeni biçilmiş çimenler.

Hepsinin de altında titreşen, diline değen tanıdık bir kürk.

Fakat bu kez Dmitri onunla oyun oynamıyordu. "Burada kim oturuyor?" diye sorabildi Elena, edindiği izlenimlerin kaosu arasında. "Kar ve elma ve kürk ve bahar." Hiçbir anlam veremiyordu fakat daha konuşması bile bitmeden Raphael beynindeydi. Elena içgüdüsel olarak onu iterek dışarı çıkarma dürtüsüyle savaştı çünkü Raphael'in, Elena'nın neler kokladığını bilmesi gerektiğini anladı.

Sam kar ve elma, babası kürk, annesi bahar.

Elena gözlerinin yıkıcı maviliğiyle karşı karşıya kalınca kalbi durdu. "Sam nerede?"

"Almışlar."

Minik dişi melek yumruğunu ağzına götürdü, eli o kadar küçüktü ki sanki bir çocuk eliydi. "Oğlumu bul, Lonca Avcısı." Raphael tarafından söylenmiş olsa, bir emir olurdu bu sözler. Bu kadının ağzındansa, bir yakarıştı.

"Bulacağım." Bir söz ve anttı. Elena öne çömelip kokuları bir daha içine çekti, sonra ayağa kalktı, tam bir kan tazısı gibi başını yana kırdı.

İncecik bir portakal izi.

Onu başka yana çeken kokuyu takip edip Raphael ve Sam'in annesinin yanından yürüdü, elini kapının koluna koydu. Koku içine girip onu salladı. "Evet," diye fısıldadı, avcı duyuları tanıyarak şarkılar söylerken. Kapıyı çekip açınca adımını attığı yer... boşluktu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Elena daha önce düşmüştü. Ama o zaman bir başmeleğin kollarındaydı. Bu kez, aşağıda merhametsizce kucak açmış kayalarla kendisi arasında hiçbir şey yoktu. Panik yükseldiyse de içindeki yaşama azmine hemen boyun eğdi. Elena P. Deveraux daha pes etmemişti.

Dişlerini sıkıp kanatlarını açtı. Kanatları hâlâ uçacak kadar kuvvetli olmadığından zayıfça titredi ama Elena'nın inişini yavaşlatmayı başardılar. Bir ölümsüz, özellikle de genç bir ölümsüz bile böylesi sakatlayan bir düşüşten sağ çıkamazdı.

Düşüşün etkisiyle vücudu paramparça dağılır, kafası gövdesinden kopardı. Vampirler böyle ölüyordu. Ayrıca Raphael demişti ki... "Ah!" Güçlü bir hava akımıyla girdap gibi döndü Elena, dehşetin şokuyla kan dolaşımı hızlandı. Ardından çelik gibi bir kuvvetle onu tutan kollar, Raphael'den başkasına ait olamazdı.

Birkaç metre daha düştüler, birleşmelerinin etkisiyle hızları artmıştı, sonunda Raphael süratlerini ayarladı ve bir hız fırtınasıyla yükselmeye başladılar. Elena kollarını başmeleğin boynuna sarıp rahatlayarak titredi. "Anlaşılan

beni her düşüşümde tutuyorsun."

Raphael cevaben onu sertçe sıktı.

Yamacın boş bir bölgesine indiler, en yakın melek evi bile kayaların sarp ve sivri yüzeyi sayesinde gizli kalmıştı. "Tamam, bir numaralı ders," dedi Elena, Raphael onu yere koyunca yeniden nefes almayı öğrenmeye çalışarak, "hiçbir zaman ayağımın altında toprak olacağını varsaymamalıyım."

"Bir insan gibi düşünmeyi kesmelisin." Raphael kamçı gibi konuşmuştu. "Bugün ölebilirdin."

Elena aniden başını kaldırdı. "Öylece bırakamam ki. Kendimi bildim bileli böyleyim."

"O zaman öğren." Raphael, Elena'nın çenesini parmaklarının arasında tuttu. "Yoksa canından olacaksın."

Elena'nın ilk tepkisi karşı saldırıya geçmekse de, bir sebepten durdu. Belki de tehlikede olan diğer canı hatırlamıştı, ya da belki de Raphael'in kanatlarının onu sarıp öfkeyle ona konuşurken bile karlı esintiden onu koruyuşundandı. "Tekrar içeri girmem lazım," dedi Elena, "iz sürerken bir hata mı yaptım diye bakmalıyım."

Raphael bir saniye daha çenesini tutup dudaklarını dudaklarına getirdi. Raphael havalanıp Elena'yı Sam'in evinin ön kapısına uçururken hâlâ öpüşmenin sinirli rahatlatışında kilitlenmişlerdi. Elena sarsak ancak kararlı bir edayla eve girdi, tüm duyuları uyanıktı... ve aynı sonuca vardı.

"Oradan dışarı çıkmış," dedi, Sam'in annesinin artık odada olmadığına sevinerek. Kadına bakıp da neredeyse yirmi yıl önce küçük bir banliyö kasabasındaki başka bir annenin ıstırabını hatırlamaması işten değildi.

"Demek ki, yanında bir melek ortağı vardı." Raphael tonlamasız konuşmuştu, bu yüzden çok daha dehşet vericiydi. New York Başmeleği bu ruh hali içinde en ufak bir

pişmanlık duymadan cinayet işleyebilir, en ufak bir acıma göstermeden işkence edebilirdi. "Sameon'un ailesinin fertlerini yakaladın. Meleğin kokusunu da ayırt edebilir misin?"

"Raphael," diye sordu, sorma ihtiyacı duydu, "Sessizlik'e mi giriyorsun?" Elena onu vurmada önceki birkaç saat boyunca Raphael tanımadığı birisine dönüşmüştü, New York boyunca peşine düşmüş, gözdağı vermekten çekinmeyen bir başmelek olmuştu.

Hayır.

Elena kalbi hâlâ korkudan kararsızca atarak –Raphael adına yani, çünkü Sessizlik'e tekrar düşerse, ondan neler alacağını bilemiyordu– artık açık duran kapı girişine döndü, yeteneklerinin bir uzantısı gibi görünen her şeyi bile rek tetiklemeye çalıştı.

Bahar ve kürk.

Taze karla kaplanmış elmala–

Cızırtılı bir uğultu.

Hayal kırıklığı Elena'ya sert bir bıçak darbesi indirdi. "Eğer Yaratılışım, avcı duyularımı değiştirdiyse, bu değişim tamamlanmamış. Gidip geliyor gibi sanki." Elini saçlarına soktu, aldığı eğitim ve deneyime dayandı tekrar. "Muhtemelen her koşulda kapıya dokunmamıştı. Vampirin kokusu o kadar yoğun, o kadar güçlüydü ki, dağılmış olamaz." Elena dağ geçidinin mürekkep karası derinliklerine bakarken yanaklarının buzlandığını hissetti. "Bir melek, birisinin aşağı atlamak üzere olduğunu bilse, onu yakalamak için ne kadar güçlü olmak zorundadır?"

"En az üç yüz yaşında olmalıdır." Yan yana durmuş, zifiri karanlığa bakarlarken Raphael'in kanadı Elena'ya süründü. "Ben alanı taramaya başlarım." Ardından Elena'nın dile getiremediği şeyi söyledi. "Bir ihtimal, düşüş başarıyla uygulanmamış."

Elena tüm benliğiyle, Sam'in küçücük bedeninin o soğuk karanlıkta, geri dönülemez bir biçimde kırılıp parçalanmış halde yattığını düşünmeye isyan etti. "Eğer o pislikler ona zarar verdiyse, hepsinin iç organlarını kendi ellerimle deşerim."

İşte bu yüzden benimsin, Elena.

Raphael'in gece havasına adım atışını izleyip kapıyı kapattı ve ön tarafa yürüdü Elena. Bütün melekler gitmişti ancak tam evden çıktığı saniye bir vampir gölgelerin arasından çıktı. Ten rengi göz alıcı bir tondaydı, karşısındakini temas kurup dokunmaya davet ediyordu; gerçek bir altın tonuyla kaplı, kopkoyu bir kahveydi. O kadar belirgin, o kadar sıcak bir renkti ki, ay bir bulutun arkasına geçse, Barınak'ı saf bir geceyle sarsa bile parlamaya devam ederdi. Ancak gözleri, muhteşem, akıl almaz gümüşlükteki gözleri karanlığı bir hiçmiş gibi deliyordu. Gözleriyle aynı renk saçları yüzüne dökülüyor, incecik, sivri katları çenesinin kareliğini iyice belirginleştiriyordu.

"Bir kaplan," diye fısıldadı Elena, vampirin ona doğru yürüyüşünü izleyerek, gerçi buna yürüyüş demek iğrenç bir aşağılamaydı. Adamın adımları, Elena'nın çevresinde sezinlediği hayvanın akışkan, sessiz ilerleyişiydi. "Avlanmaya çıkmış bir kaplan kokusu var sende." Yoğun, canlı, ölümcül.

"Ben Naasir." Kültürlü bir konuşması vardı, sözcükleri zarifti ama o metal gözlerini kırpmadan odaklanmıştı Elena'ya. "Dmitri sana yardım etmemi istedi."

"Yediler'den birisin." Naasir'de bir güç gizliydi, Dmitri'ninkine benzemiyordu. Tensel ve ölümcül değildi ama haşın bir kedydi; sanki o olağanüstü, okşanabilir teni altındaki yırtıcıyı örten bir maskeden ibaretti.

"Evet."

Bulutlar aralandı, adamın yüzüne bir parça ay ışığı vurdu. Elena vampirin gözlerinin bir kedi gibi parlayarak ışığı yansıttığını fark etti. *İmkânsız*. Fakat Naasir bu gece çözmesi gereken gizem değildi. “Ben alanı çerçevelemeye başlayacağım,” dedi Elena, “bir iniş noktası bulabilecek miyim bakalım.” Meleklerin nerelere kadar uçabileceği göz önüne alındığında boktan bir girişimdi ama Elena bir şey yapmazsa çatlardı.

“Dmitri vampirleri ve genç melekleri benzer bir arama için organize ediyor.”

Elena içinden, onlar benden daha çabuk tarayıp bitirirler, diye düşündü. Özellikle de koku izinde bir çıkış noktası bulunmadığından. Ama *bir şey* yapması lazımdı. Naasir’in gözünü bile kırpmayan bakışından kaçarken gözüne uzaklarda iğneye benzer bir yapı takıldı. Kalbi kaburgalarından dışarı fırlayacak gibi atmaya başladı. “Barınak’ı ne kadar iyi biliyorsun?”

“Avucumun içi gibi.”

“Bana Michaela’nın bölgesini gezdir.” Raphael pervasızca diğer başmeleğin aşağılanmasını sağlamıştı. Belki de Noel’i döven melek deliğinden dışarı çıkmıştı... Ya da belki de Michaela ödeşme zamanı geldi, diye düşünüp Raphael’in korumasına muhtaç olanların tam göbeğine saldırmıştı.

“Bu taraftan.” Naasir, geceleri doğal ortamında olan bir hayvanın içkin zarafetiyle hareket ediyordu.

Elena, tahminince adama göre emeklemeye eş tempo-suyla zor ayak uydurabili.

Birkaç dakika sonra açık bir araziye adımını atınca bir çeşit işaret verircesine kolunu yukarı kaldırdı Naasir, sonra Elena’ya döndü. “Michaela’nın evi yayan gitmek için fazla uzak.”

Illium bir metre önlerine inince Elena omurgasının kasıldığını hissetti. Onu taşıma konusunda Raphael dışında kimseye güvenmiyordu. Hem güven sorunu vardı hem de bu eylem fazla samimi, fazla yakındı. Hele kanatlarının acıtan hassaslığı göz önüne alınınca. Ne var ki bu gece Elena'nın isteksizliğinin ardında daha pratik bir sebep yatıyordu. "Ben yukarı çıkacağım," dedi, "eğer doğruca Michaela'nın evine uçurulmadıysa vampirin yerdeki kokusunu kaybedebilirim."

Illium bir elini kaldırdı. "Michaela'nın evine uçman, etrafı kolaçan edip geri dönmen senin için çok daha kolay olur."

Meleğin haklı olduğunu bildiğinden içindeki isteksizliği ezip yanına yürüdü Elena, bu arada Naasir'in karanlığın içinde kaybolduğunu fark etmişti. "Ben mi öyle görüyorum, yoksa Naasir ortalama bir dağ aslanı kadar mı ehli?"

"Ona nazaran aslanlar, tekir kedicikler sayılır." Illium ellerini Elena'nın beline dolarken Elena da meleğin boyuna tutundu, kanatlarını omurgasına sımsıkı yapıştırdı. Böylece taşınması daha kolaydı, aynı zamanda kanatların sırtından çıktığı noktadaki inanılmaz derecede hassas kıvrımı saklıyordu.

"Yaraların."

"Fazla sıkı tutacağım korkusuyla beni aşağı düşürme sakın."

"Düşmene katiyen göz yummam." Illium havaya yükselmeden önce Elena'nın kulağına samimi bir şekilde fısıldamıştı.

"Meşhur son sözler," diye mırıldandı Elena, rüzgâr saçlarını suratına kamçı gibi çarparken ve kelimelerini, soluğunu keserken.

"Şımartılmışsın, Elena. Bir başmelek tarafından taşınmaya alışmışsın." Illium diğer yerlere göre daha düz bir

alanday yer alan, şık binalara doğru ilerlerken bir sürü başka meleğin altından süzüldü. Binaların etrafındaki arazi özene bezene şekil verilmiş metal fenerlerle aydınlatılmıştı, patikalar biçim ve fonksiyonun ahengiyle doluydu.

"Aşağıda bahçeler de var mı?" diye sordu Elena ve Illium sorusunu duymak için başını öne eğdiği için nefesi yanağına sıcacık değdi.

"Michaela nadiren ziyaret eder ancak bahçeleri, Barınak çapında meşhurdur. Soğukta bile yetişen, hatta çiçek açan bir şeyler bulur."

Çiçek açan.

Elena'nın zihnine kır çiçekleriyle dolu bahçeden görüntüler düştü; kana bulanmış yapraklar yerlere saçılmıştı, sakat kalmış bedenler çiçekleri ezmişti ve hepsinden de güçlüsü, batan güneş kalpsizce kanatları kesip ampüte eden Illium'un kılıcına vurup parlıyordu. Elena acaba o melekler hâlâ orada mı, karanlıkta terk edilmiş halde yatıyorlar mı diye merak etti.

"Michaela birçok şey olabilir; zalim, fesat, bencil," diye mırıldandı Illium, onları Michaela'nın evinin dış verandasına yumuşakça indirirken, "ama bence Konstantinopolis Kraliçesi bir çocuğa zarar vermez."

"Çardaktayken gözlerindeki bakışı görmedin ama." Elena, Illium'un kollarından ayrılırken kapalı kapının önünde Riker'ın belirmediğini görünce hiç şaşırmadı. Vampirin kokusunu iner inmez almıştı. Buz sürülmüş sedir gibi kokuyordu, ilham verici ve beklenmedik. "Merhaba Riker." Elena medeni bir sesle konuşmak için büyük çaba sarf etti. Michaela'nın en sevdiği korumasını en son gördüğünde adam duvara çakılmıştı, kalbi kırık bir masadan koparılmış tahta parçasıyla delinmişti ancak ondan önce Riker, Elena ile çok pis bir oyun oynamaya çalışmıştı.

Riker o meşhur bakışıyla ona dimdik bakıyordu. Bir sürüngen gibi soğukkanlıydı. "Hanımımın mintikasında-sınız. Burada size koruma yok."

"Sam'i arıyorum," dedi Elena. "Illium bana Michaela'nın bir çocuğa zarar vermeyeceğini söyledi, o yüzden umarım mintikasında arama yapmamıza müsaade eder. Vampir buradan geçmiş olabilir."

"Hanımımın sizin onayınıza ihtiyacı yok."

Elena içindeki telaşı her ne kadar arttıkça artsa da, elini saçında gezdirerek ses tonunu ortalarda tutmaya özen gösterdi. "Bak," dedi, "buraya kavgaya çıkarmaya gelmedim. Eğer hanımın gerçekten küçükleri önemsiyorsa, bize mani olduğunu duyduğuna hiç sevinmez."

Riker kıpırdamadı, sürüngen gözlerini Elena'dan bir saniye ayırmadı.

Elena zamanın parmakları arasından kayıp geçtiğini hissederek belki koku havada asılı kalmıştır diye Illium'dan onu bu alan üstünde uçurmasını rica etmek üzereydi ki, Riker kapının koluna uzandı. "Hanımım evin içinden yürüyerek geçmenize izin veriyor."

Elena şaşırdığından Riker'ı takip etmekte hiç gecikmedi. Illium da hemen arkasındaydı. Michaela'nın evi nefesini kesti, sırf girişi bile 'sanat eseri' demeye şayandı; ayakları altındaki fayanslar abanoz siyahı ve kuarz işlemeliydi, her iki taraftaki duvarlar zihni uçuran manzaralar sergileyen tablolarla doluydu. Elena bu konuda sofistike değildi ama ressamı hemen tanıdı. "Michelangelo mu?"

"Eğer o yaptıysa bile," diye mırıldandı Illium, "buradan ayrılır ayrılmaz unutmuştur. Hiçbir ölümlünün Barınak'ı bilmesine izin verilmez."

Yine de, diye düşündü Elena, Sara biliyordu. Yüreği sıkıştı. Raphael'in sırf onun yüzünden, onun için New York'ta rüzgârlı bir çatıda tanıştığı başmelekten hiç beklemeyeceği

büyükölükte bir adım atarak buna izin verdiğinin farkındaydı. "Ruhunun derinlerinde bir yerinde hatırlıyordu," dedi Elena, holden ayrılıp uzayan bir odaya bakış atarken.

İçerisi temiz çıktı. Elena yürümeye devam ettikçe başka bir sürü vampirin kokusunu aldı fakat bir annenin gözyaşlarının tuzuna bulanmış o küçük mutfakta aldığı kokudan eser yoktu. Ama yüzeyi kazımamışlardı ki. Gökyüzüne doğru yükselen merkez alana bakıp elini tırabzanlara koydu Elena. "Üst kata çıkmam lazım."

"Hanımın dairesinden uzak duracaksınız."

"Peki." Eğer Michaela o vampiri koruyorsa, Sam'i tehlikeden kurtarmadan önce Elena içeri bir hışım la dalıp hem kendini hem de Illium'u öldürtürse, hiçbir fayda elde edemezdi. Tek yapması gereken en ufak koku emaresini bulmaktır.

Ancak ikinci kat da birincisi kadar temiz ve ışıktı, her bir heykel evin genel azametini vurgulamak için kusursuz bir noktaya yerleştirilmişti, ayakların altındaki halılar rengârenkti. İkinci kattaki yakut kırmızısı ve krem rengi kilimin yanından geçerken çarptı burnuna.

Çikolataya bulanmış portakal.

Tüm vücudu kasıldı. Elena topuğunun üstünde dönüp Riker'ın özellikle girmemesi için onu uyardığı koridorda birden koşmaya başladı. Yapmak için doğduğu buydu işte, duyuları tam da...

Belini kavrayan bir kol onu semsert, kaslı bir göğse doğru çekerken Elena'nın kanatları bu his patlamasına karşı çıktı. "Riker seni öldürmek için meşru bir sebep bulmaya can atıyor." Illium'un sesi, ikaz yüklü hafif İngiliz aksanı kulağındaydı.

"Tamam." Elena kafasını toplamak için şöyle bir başını salladı, birdenbire Michaela'nın en sevdiği vampirin ondan birkaç santim uzakta durduğunu fark etti. Üstelik de

o kadar yaklaşmasına kendi izin vermişti, kokuyu takip etme, çocuğu geri getirme dürtüsü öyle bir gözünü köreltmişti ki. "Tamam."

Illium onu tutmaya devam etti ama Elena ellerini geri itip sola doğru adım attı ve Riker ile arasına daha çok mesafe koydu. "Raphael?"

"Bitti." Eşsiz ve yoğun Venedik altını rengi gözler ona baktı. "Dönmesi uzun sürmez."

Elena ellerini yumruk yapmak, dişlerini sıkmak ve o soğan kokunun peşinden koşmamak için direnmek zorunda kaldı. Riker, Illium'un diğer tarafında dikiliyordu. Ancak gözleri, Elena'dan hiç ayrılmıyordu. Elena'nın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Belli ki Michaela, Riker'a verdiği Elena'yı öldürme emrini hiçbir zaman feshetmemişti.

"Sen efendine koş," dedi vampir damdan düşer gibi. "Küçük bir çocuk gibi."

"Raphael benim sevgilim, efendim değil." Elena kelimeler ağzından çıktığı saniye, oltaya takılıp böyle cevap verdiği için içinden küfretti.

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Riker, tatlı olduğu kadar alaycı bir şekilde mırıldanmıştı. "Sana onun evcil hayvanı diyorlar."

Elena kaskatı kesildi, bu sözler ilk uyandığında Raphael'in ona söylediklerine çok yakındı. "Hanımının yaptığı deri çanta nasıl?" diye sordu Elena, Michaela'nın bir keresinde vampirin sırtının derisini yüzüp tabaklattığını hatırlatarak. "Hâlâ gözü gibi bakıyor mu?"

"Hem de nasıl." Riker'ın tonu değişmedi ve en tüyler ürpertici olan da buydu zaten. Riker öylesine dipsiz kuyuya düşmüştü ki hoşuna gidiyordu. "Efendin geliyor."

Elena adamın onu kızdırmasına tepki göstermeyi reddederek Raphael yürüyerek gelip yanında durana kadar bekledi. "Michaela hiç memnun değil," oldu başmeleğin ilk sözleri.

“Umurunda mı?”

Şu anda onun evindeyiz, Elena. Misafirlik kuralları geçerlidir.

Elena ses tonunu törpülemeye çalıştı fakat çok zordu, avcı duyuları artan bir güçle bastırıyordu. “Sam’i alan vampirin kokusunu duyabiliyorum. Koku şu tarafı gösteriyor.”

“Takip et.” *Michaela kızgın ama senin biraz daha küçük düştiğini görmek istiyor.*

O zaman hayal kırıklığına uğrayacak. Böyle cevap vermesine rağmen içini kemirdi Elena’nın, diğer başmelek başarısızlığından ne kadar emindi. Çünkü Sam’i kaçıran vampir orada bulunmuştu, aması, yoksası yoktu. Ekşi portakalın tadını, çikolatanın tatlılığını Elena neredeyse ağzının içinde alabiliyordu.

Buruk ve yoğundu, çok kuvvetliydi ve neredeyse altında kalmış kokuyu kaçıracaktı Elena.

Elmalara yağan kar.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Sam." Fısıltıdan bile küçük bir sesle konuşup koşmaya başladı çünkü onu buraya getiren kokudansa, o hafif koku daha çok ilgisini çekiyordu. Koridor, kapkara kehribar rengi parlayacak kadar cilalanmış oymalı masif bir kapıyla son buldu.

Elena aniden durunca avuçlarıyla kapıya vurdu. "Bunun arkasında."

"Hayır, değil." Bir kez daha suratı ve vücudu hasarsız, tertemiz halde, solda beliren Michaela'nın sesi havayı kırbaçladı. Bir başmeleğin gücü böyle sessizce sergilenebilirdi işte. "Sebepsiz yere haneye tecavüz ettiğin için cezanı kendi ellerimle seve seve vereceğim."

"Ceza verilmeyecek," dedi Raphael. "O benim korumam altında."

Michaela gülümsedi; ufacık, tatminkâr ve hırçın bir tebessümdü. "Ama o seni efendisi olarak kabul etmiyor. Onun kalkanı olarak duramazsın."

Elena, Michaela'nın onu avaz avaz bağirtmayı gerçekten ama gerçekten iple çektiğinin bilincindeydi. Önemli değildi. "Kapıyı aç."

Michaela gevşekçe elini havada salladı Riker'a. "Avcının dediğini yap."

Elena hanımının sözünü yerine getiren vampirle fiziksel temastan kaçınmak için geri çekildi. Kapı içeri doğru açıldı ve dışarıdaki aydan yansıyan gümüşü ışık dışında gölgelerle dolu bir oda ortaya çıktı. Elena hedefini bulmak için ışığa ihtiyaç duymadı. İçeri yürüyüp yanılmadan kocaman bir sandığa doğru yürüdü, Riker ise duvara monte ışığı açıp içeriği donuk bir bal rengine çevirdi.

"Ölümsüz bir bebek havasız hayatta kalabilir mi?" diye çaresizce fısıldayarak ağır kapağı kaldırmaya çabaladı.

Raphael işe el atarken kanını donduran cevabı verdi, "Bir süre." Öte yandan, Illium kenarda durup izledi.

Elena hayatında ilk kez yanılmayı umuyordu, Sam'in o sandığın içinden çıkmamasını umuyordu. Fakat On'lar Meclisi, işinin en iyisi olduğu için onu göreve getirmişti, Elena hata yapmazdı. "Of Tanrım!" İçgüdülerine yenilip içeri elini uzattı fakat büzüşmüş bedenden bir santim yukarıda tereddüt etti. "Canını yakarım." Çocuk çok kanlıydı, çok yaralıydı.

"Onu şifacılar götürmeliyiz."

Elena başıyla onaylayarak kırılıp bükülmüş bedeni kucağına aldı. Sam'in kanatları ezilmiş, aynı şekilde güzel kemikleri de çatlamıştı. Kanın büyük bir kısmı galiba başındaki yaradan, bir kısmı da göğsündeki kesikten akmıştı. Hareket etmeyen göğsündeki. *Tanrım lütfen.* "Yaşıyor mu?"

Yüzü taştan bir maskeye dönüşen Raphael çocuğun yanına dokundu ve Elena ancak o zaman o narin cilde kazınmış *sekhem* sembolünü gördü.

"Evet, yaşıyor."

Öfkesi içinde kasırgalar kopararak çocuğu becerebildiği kadar bağına bastı ve Michaela'nın yanından geçti fakat başmelek Sam'e gözlerini dikmişti, suratında öylesine

rahatsız bir ifade vardı ki, Elena'nın boğazı düğümlendi, ayakları yere çakıldı.

"Yaşıyor mu?" diye sordu başmelek, sanki o âna değin konuşulan tek kelimeyi bile duymamışçasına.

"Evet," diye cevapladı Raphael. "Yaşıyor."

"Onu iyileştiremem," dedi Michaela, ellerine bir yabancıya aitlermiş gibi bakarak. "Raphael, onu iyileştiremem."

Raphael, Michaela'ya doğru yürüyüp bir elini dışı başmeleğin omzuna koydu. "İyi olacak, Michaela. Bizim gitmemiz lazım."

Elena çoktan Illium'la birlikte kapıya varmış, bekliyordu, Raphael hole çıkınca kucağındaki kıymetli yükü ona teslim etti. "Sen daha hızlısın. Hadi git."

Raphael başka laf etmeden yanlarından ayrıldı. Elena da onu takip etmek üzereyken Michaela konuştu. "Ben yapmadım bunu." Kırık dökük bir ses çıkmıştı ağzından.

Elena sarsılmış vaziyette arkasını dönüp bakınca Riker'ın hanımının yanına diz çöktüğünü, yere yığılan başmeleğin ihtişamlı kanatlarının yerde süründüğünü gördü. "Ben yapmadım," diye tekrar etti Michaela.

Riker, Michaela'nın saçını yüzünden geriye doğru atarak okşadı, gözlerindeki sadakat muhteşem, kör edici bir histi. "Sen yapmadın," dedi, başmeleği teselli edercesine. "Yapamazdın."

"Elena," Illium'un dudakları kulağına sürttü, "gitmeliyiz."

Elena başını aniden öne çevirip meleğin sözünü dinledi, buz gibi soğuk havaya çıkana kadar da konuşmadı. "Onu kafamda çözmüştüm," diye alçaktan fısıldadı Elena, evi saran vampir sayısının bilincindeydi. "Kaltak Kraliçe'ydi işte."

"Büyük bir açıdan öyle aslında."

"Ama bugün gördüğümüz... O nereden çıktı öyle?"

Illium'un duraksadığını hissetti Elena. Sözcükleri çok sessizce döküldü. "Meleklerin çok çocuğu yoktur. Bir çocuk kaybetmek bizim için en kötü acıdır."

Michaela bir çocuk kaybetmişti.

Yeni kafasına dank etmesiyle sarsıldı Elena, Michaela'yı gözünde bambaşka bir yöne fırlattı. "O zaman bu pislik, Sam'e zarar vermek için kol gezmiyor, tam değil." Bu da durumu daha kötü yaptı aslında. "Michaela'ya zarar vermeye çıkmış."

"Ya da," dedi Illium, "daha yüksek hedefleri var. Titus ve Charisemnon zaten Charisemnon'un almadım diye yemin ettiği ve Titus'un aldı diye yemin ettiği bir kız çocuğu için savaştılar. Bu meleğin o konuyla alakası olup olmadığını ya da oradan ilham alıp almadığını bilmiyoruz, onlar kendi dünyalarına kapanmış, dışarıdaki meselelerle alakaları yok."

Parçalar yerine oturuyordu. "Elijah'ı, Raphael'e karşı çevirmekte başarısız oldu ama eğer sen beni düştüğüm anda tutmasaydın, eğer Riker bana dokunmayı başarsaydı..."

"Raphael kan isteğiyle gelirdi."

"Sam yem miydi?" Elena'nın midesi düğüm oldu.

"Eğer tuzak başarılı olsaydı, iki başmelek denklemden çıkardı."

On'lar Meclisi zayıflar, meydan bir sosyopatı bir başmeleğe çevirebilecek bir güç oyununa kalırdı. "Araziyi kontrol etmem lazım," dedi Elena, bu eylemin tiksiniç doğasını düşünmemek için kendini zorlayıp, Sam'in kanının ellerindeki, giysilerindeki izlerini, içini dağlayan izlerini görmezden gelmeye çalışıp. "Vampir bir ihtimal buradan yürüyerek ayrılmış olabilir."

Illium kılıcını çıkardı. "Git."

Michaela'nın vampirleri çok çeşitli kokulara sahipti; karanfil ve okalıptus, burgundy şarap ve jelatin, sandal ağa-

cı gibi temel notalardan vişne aromalı öpüşmelere kadar. Fakat en ufak bir turunç ya da çikolataya batırılmış portakal kokusu yoktu. "Hiçbir şey yok," dedi Elena, yarım saat sonra, sessiz dinleyicilerin bilincinde, evin çevresinde yaklaşık otuz metre çapını kontrol ettikten sonra.

Birkaç vampir uluorta meydana çıkmıştı, gözlerinde bir kıvılcımla Elena'yı takip ediyorlardı. Hatta birisi gülümsedi. Elena dişlere karşı savunması olduğunu düşününce sevindi.

"Havadan göz atmak ister misin?"

"Evet." Ama bu kadar zaman geçtiğini göz önüne aldığından fazla umutlu değildi Elena.

Illium başmeleğin özel arazisinin üstünde birkaç tur uçurdu onları fakat Elena sonunda olumsuz anlamda başını salladı. "Hayır." Illium onları adeta renk uyumuyla ince kar tabakasının içine karışan, alçak beyaz bir binanın önünde rahatlıkla indirene kadar da bir daha konuşmadılar. "Hastane mi?"

Kısaca başıyla onayladı. "Burası Medica."

Elena uzun adımlarla içeri girdi... Neredeyse bir tahta parçasının ucundan ayağını uzatıp havaya basmıştı. Geriye doğru kaçarken Illium onu yakaladı. "Kahretsin," diye mırıldandı Elena, yüreği ağzına gelerek. "Bir daha unutmayacağım!"

"Bir süre sonra doğal hale gelecek."

Elena yüzünü ovuşturup aşağı doğru baktı. Manzara-yı kanatlar dolduruyordu, yüzlerce farklı gölge, binlerce eşsiz desen. Buna rağmen hâlâ mağaramsı alanın dibini seçemiyordu, demek ki yerin altına çok derine iniyordu. "Bekleme odası mı burası?"

"Sam'den dolayı buradalar," dedi Illium, sıcacık bir sarılmayla kashı, artık tanıdık kollarını Elena'ya dolayarak. "Gel, seni ona götürüyüm."

Hiç gerek yok. Elena bir başmelek tarafından üstünde durduğu beton parçasından koparıldığını hissetti, avuçlarını göğsüne dayadı ve başmelek onu açık kanatların arasından ta aşağıya kadar inen engin boşluğa götürdü. “Vampirin izini Michaela’nın evinden başka yerlere doğru sürebildin mi?”

“Hayır. Anlaşılan melek yandaşı onu getirmiş, sonra dışarı çıkarmış.” Elena mekanik konulardan uzaklaşmadı, Sam’e yapılan saldırıyı kaldırabileceğinden emin değildi. Zavallı yavru kim bilir ne kadar korkmuştu. “Soru şu; öncelikle eve nasıl girdiler? Michaela’nın güvenliği çok etkiileyici.”

“İyi de adamları sadık mı?” Yüzde yüz sessizliğin hâkim olduğu bir alana girdikleri sırada en soğuk öfkeyle yüklü sözlerdi bunlar. *Riker onun yarattığı olabilir ama Michaela henüz hepsinin iradesini kırmadı.* “Gel, Keir’le tanışman lazım.”

Elena cevap vermeye gittiyse de, cümlesi boğazına takıldı. “Sam.” Tam karşısındaki cam bölme yumuşak bir beyaz ışıkla aydınlatılmıştı. Sam’in narin bedeni ortadaki kocaman yataкта bilinci kapalı yatıyordu, kanatları çarşafın üstünde iki yana açılmasını sağlayan metal bir alelin üstündeydi. Annesi yanındaydı, sapasağlam omuzlu, süklüm püklüm erkek meleğin göğsüne yaslanmıştı. Sam bariz çok feci yara almıştı ancak Elena’nın onu ilk kucağına aldığı halinden daha iyi görünüyordu. “Ben mi hayal ediyorum?”

“Hayır.” Rüzgârın, denizin, temiz ve tazeliğin, konuşulmamış bir güvenin kokusu. “Medica’ya uçuş sırasında ruhunun bir kısmı iyileşti.”

Elena, Raphael’in elini tutup sessizce rahatlatarak sıkıttığı sırada tam karşı uçtaki köşeden bir melek döndü. Belki bir yetmiş boyundaydı ve on sekiz yaşında bir çocuk kadar inceydi, yukarı dönük gözleri sıcak bir kahverengiydi,

neredeyse dişil güzelliğe sahip yüzünü çerçeveleyen siyah saçları, çıkık çenesi, dolgun dudakları vardı. Onu kurtaran en önemli özelliği, üstüne çökmüş özgüveni idi, *orada* olan erkeksiliği idi.

“Sanki seni bir yerden tanıyor gibiyim,” diye mırıldandı Elena, kategorize edemediği surata dimdik bakarak. Adam Mısır’da ya da Endonezya’da ya da yüz başka yerde doğmuş olabilirdi mesela.

Raphael elini gevşetip Elena’nın boynuna koydu. “Sen uykudayken Keir sana göz kulak olmuştu.”

“Ve bazen,” o kusursuz ağzında bir tebessüm belirdi, “sana şarkı söyledim, gerçi Illium sus diye yalvarıyordu.”

Sözleri nazikti ancak o gülümseyiş... yaşlı, çok *yaşlıydı*. Elena her ne kadar ergenliği yeni bitirmiş genç bir delikanlı gibi görünse de, Keir’in hayal edemeyeceği kadar çok gün doğumu gördüğünü anladı.

“Sam’i bilerek mi uyutuyorsunuz?” diye sordu Elena.

“Evet. Kanatlarını kıpırdatmamayı unutacak kadar küçük yaşta, o yüzden kemikleri tamamen kaynamadan onu uyandırmayı düşünmüyoruz.”

Raphael parmaklarıyla Elena’yı daha sıkı tuttu. “Aldığı yaralardan dolayı uzun vadede zarar görecektir mi?”

Elena kederli kederli camdan içeriye baktı. “Melekler bu şekilde yaralanabiliyor mu?”

“Çok küçüksek,” dedi Keir, “evet. Bazı yaraların tamamen iyileşmesi asırlar sürebiliyor.” Kahverengi gözlerini Raphael’in yüzüne çevirdi. “Böylesi acılardan sağ çıkmak için yaşama azminizin çok güçlü olması lazım ama Sam’in buna ihtiyacı olmayacak. Bütün yaraları önümüzdeki ava iyileşecek.”

Elena avuçlarını cama bastırdı. “Bir kişiyi bunu yapmaya sevk eden kötülüğü ve hainliği aklım almıyor.”

Parmaklar boynunda atan nabzına sürtününce başmeleğin öfkesini zaptetmesinin nelere mâl olduğunu merak etti. "Masumların kanda boğulduğunu gördün ve yine de soruyor musun?"

"Bill," dedi Elena, hayatına son vermeden önce bir sürü genç oğlanı kesip doğrayan avcının adını anarak, "akli sağlığını bozan bir hastalığı olduğu için yapmıştı onları, ruhu çürümüştü. Fakat bu yapılan, hesaplanmış bir eylem." Sam'in yanağındaki iz, en çirkin istismar izi bir bandajla örtülmüştü. "Çocuk uyanmadan yok olacak mı o sembol?"

"Kesin." Keir'm ses tonu buz gibi oldu, sanki başka bir adama, bir şifacının merhametini hiç bilmeyen ve öğrenmeyecek bir adama dönüştü. "Barınak'ta sonsuza dek kötü lekesi kalacak bir eylem bu."

Raphael camın arkasından bakakaldı. "Ya beyni?"

"Çok genç." Raphael'e uzun bir bakış attı Keir. "Gençler dayanıklıdır."

"Ama yaralar kalır."

"Bazen o yaralar bizi biz yapar."

Elena iki başmeleğin oğlunda iz bırakmış yaraları merak etti, acaba bir gün onları onunla paylaşacak mıydı? Elena ısrar etmeyecekti, eski yaraların ne kadar acıyabileceğinin farkındaydı. Bir yıl. Bir asır. Kalp söz konusuysa pek fark etmiyordu. Mesela o banliyö evin mutfağında açılan yaralar silinemeyen bir iz bırakmıştı kendi üstünde. Babasında da izlerini bırakmışlardı ama farklı biçimde. Jeffrey Deveraux ilk karısını ve iki büyük kızını hafızasından sileyerek sıkıntısıyla başa çıkmayı seçmişti.

Elena tırnaklarını avucuna batırdı. "Vampirden eser bulacak mıyım diye bakmaya gidiyorum." Şehir devasaydı sonuçta ama Elena'nın şansı yaver gidebilirdi, ayrıca hiçbir şey yapmamaktan iyiydi.

"Ben de seninle birlikte döneceğim," dedi Raphael.
"Kendine iyi bak, Keir."

Diğer melek hafifçe elini kaldırıp salladı.

"Sizin şifacılarınızın özel yetenekleri mi var?" diye sordu Elena.

"Bazılarının. Bazıları insan hekimlere daha çok benzer."

"Onlar sülüklerden kan nakline, organ nakillerine neler görmüşlerdir." Elena bekleme alanına gelince kollarını Raphael'e dolayıp başmeleğin onu girişteki tahtaya çıkarmasını bekledi.

Dışarı çıktıkları zaman Illium'un karlı arazide mavi parlayan kanatlarını gördüler, melek yüzünü gökten sessizce düşen taneciklere çevirmişti. "Su, Ellie," dedi, "kokuları silip götürecekt."

"Kahretsin." Bir koku izi sürme umudunu yok eden tek şey suydü. Elena birkaç kar tanesini avucunda eritip pozitif düşünmeye çalıştı. "Bazen kar o kadar kötü değildir. Bir keresinde kar kokusunu hapsettiği için bir vampirin daha kolay izini sürmüştüm."

"O zaman acele etmen gerek." Raphael eliyle Elena'nın belini kavradı. "Illium, Naasir kuzey çeyrekte bir şeyler bulmuş olabilirim diyor."

Temiz yüzlü Illium'un gözleri parladı. "Ben gidip ona yardım edeyim."

Elena havaya yükselirlerken dudaklarını Raphael'in kulağına bastırıp zihninin bir köşesinde fokurdayan soruyu sordu sonunda. "Illium güç mü kazanıyor?"

Uram tarafından çok fena yaralanmıştı, anshara diye bilinen derin bir iyileşme uykusuna yattı. İlk kez öyle yaptı, bazen anshara'dan uyanınca bir adamda bazı değişiklikler olur.

"Ne kadar güçlenir?"

Tahmin edilemez. Raphael inişe geçince Elena'nın yanakları rüzgârdan buz kesti. Sam'in evinin çevresindeki arazideyiz.

"Havada bir şey yok. Beni indir. Bakalım karın arasından izini sürebilecek miyim."

Ama beyhudeydi. "Tam bir kayıp değil." Elena kirpiklerine takılan bir taneciği kırptırdı. "O kadar soğuk ki, kar hemen erimez. Barınak'a doğru olan bölgeyi aramama vakit kalır."

"Karın içinde bir kokuyu nereye kadar takip edebiliyorsun?"

"En fazla bir metre."

Raphael kafasını kaldırıp baktı. "Gökyüzü bu gece açılacak."

"O zaman sanırım uyumayacağız." Elena başmeleğin gözlerinin içindeki gece yarısı fırtınasıyla karşılaştı, elini kaldırıp yanağını avucunun içine almak zorunda hissetti kendini. "Bulacağız o piçleri."

Raphael, Elena'nın dokunuşu altında yumuşamadı, daha az mesafeli olmadı. "Bir çocuğu almaya cüret etmeleri var ya, çok derin bir kokuşmayı, tüm ırkımıza bulaşmadan önce kökü kazınası bir çürümeyi gösteriyor."

"Nazarach ve diğerleri mi?"

"Hepsi uluorta ortadaydı."

"Tabii ki öylelerdi."

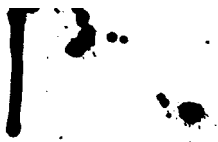
"Bunun arkasındaki melek fiziksel eyleme katkıda bulunmadıysa bile önemli değil, kökünde onların yozlaşması yatıyor işte. Noel'e yapılanlar, ölüm cezasını hak ediyordu. Sam'e yapılanlara karşı... öldürmek insaf etmek olurdu."

Elena'nın Raphael'e dokunan parmaklarının uçları ıslı ıslı parladı. Başmeleğin gücünden korkuyordu, korkmaması aptallık olurdu zaten. Fakat Raphael'in o çizgiyi aşmasına, avın onu uçurumdan aşağı fırlatmasına izin veremezdi. "Raphael."

"Düşmanlarının çığlıklarında," diye mırıldandı Raphael, göz kapakları düşüp bakışlarındaki donukluğu örterek, "karanlık bir müzik vardır."

“Yapma,” diye fısıldadı Elena ona ulaşmaya çalışarak. Raphael’in ona bir zamanlar söylediği üzere zalimlik, yaş ve gücün bir semptomuydu. Fakat Elena buna teslim olmayı reddediyordu, Raphael’in kendi gücünün şiddetiyle tükenmesine göz yummayacaktı. “Sakin.”

Fakat Raphael dinlemiyordu. “Sen de gırtlığına sivri topuğunu sokmak istemez miydin, Elena?” Raphael’in eli Elena’nın boynundaydı, tensel, narin, ölümcüldü. “Hayatımı bağışla, diye yalvarışını izlemek istemez miydin?”

ON ALTINCI BÖLÜM

“Bir yanım,” diye fısıldadı Elena, içindeki öfkeli açlığı itiraf ederek, “aynen öyle yapmak, inim inim inlene, yerlerde süründürene kadar işkence etmek istiyor o piçe.”

“Ama zamanı gelince ona acıyacaksın.”

“Kalbim insan kalbi.” Ve o kalp Raphael’e aitti. Hâlâ Elena’nın boğazında duran eline aldirmeden Raphael’in başını kendine çekti. Dudaklarının buluşmasıyla Raphael’in gücünün yakıcılığının büyüdüğünü, etinin her bir santiminde zonkladığını hissetti Elena. Kanatları olsa da olmasa da, bu başmeleğe nazaran son derece ölümlü olduğunu hatırlatan bir güçtü bu.

Raphael’in enerjisi Elena’yı sardı, her bir gözeneğini doldurdu, dudakları felaket, güzel bir zulümle Elena’nın dudaklarını aldı. İncitme girişimi yoktu, acı yoktu. Hayır, Raphael onu aynen bir ölümsüz gibi, asırlar boyu, artık yüzleri silinmiş birçok kadını öpmüş bir adamın marifetiyle öpüyordu. Göğüs kafesinde atan pervasız kalbini akıl almaz bir biçimde ortaya seriyordu işte.

Beni korkutamazsın, diye başmeleğe doğru düşünce gönderdi Elena.

Yalan bu, Lonca Avcısı. Kalbinin tuzağa düşmüş bir tavşan gibi attığını hissedebiliyorum.

Korkmamak aptallık olurdu. Ama sırf bir parça daha aksiliğin üstünde diye uzakta duracak halim yok.

Kısacık bir saniyeliğine Raphael'in dudakları durdu, sonra yana doğru kıvrıldılar ve eli boğazından yanağına doğru çıktı. Başmeleğin gücünün bembeyaz alevi soldu, yerine erotik bir dokunuş geçti. *Sadece sen bana bunu söylemeye cüret edebilirsin.*

Elena soluk alma ihtiyacı duyup öpmeye ara verdi, tüm bedeni alazlanan bir yangındı. Dostum, bu başmelek öpüşmenin kitabını yazmıştı. "Gitmemiz lazım."

Kısaca bir kafa salladı Raphael, saçları alına düştü ama rüzgâr hemen geriye savurdu. "Nereden başlamak istersin?"

"Okula ne dersin? Belki Sam ve diğer çocukları izleyip hangisini alsam diye düşünmüştür."

Raphael'in yüzü sus pus oldu ama gözleri için için koyu indigo mavisi yansa da, o gücün ateşini tekrar çakmadı. "Seni okul arazisine uçuracağım."

Gelgelelim Elena karın beyaz katmanlar halinde inme-ye başladığı, sabahın erken saatlerine kadar arasa da, en güvenli sığınak olması gereken bir yerde bir çocuğa pis ellerini sürmüş vampirden en ufak bir ize rastlayamadı. Her şeyden çok sinirden köpürerek yatak odalarına girdi ve ıslak giysilerini çıkarmaya başladı, soğuktan yaraları uyuşmuştu.

"Dur ben yapayım." Raphael ellerini Elena'nın omuzlarına koydu. "Kanatların yerlerde sürünüyor."

"Yorgunum," diye itiraf etti Elena. Raphael'in kollarını sıyrmasına, bluzunun askılarını çözüp vücudundan çıkar-masına izin verdi. "Ben hep etrafımdaki kişilerden daha güçlü olmaya alışkınım. Buradaysa, resmen halim içler acısı."

Elena'nın çıplak omzuna bir öpücük kondu, midesine sıcaklık eller değdi. "Güç birçok değişik biçimde gelir, avcı. Seninkisi tahmininden daha derin."

Elena, başmeleğe yaslanıp tüm vücuduyla gevşedi, nâsılsa onu dik tutar diye inanıyordu. "Çok hoş. Yorgunken beni tutan birisinin olması yani." Elena'nın hiç beklemediği bir samimiyet, bir armağandı bu.

Uzun bir sessizlik oldu. Omzuna bir öpücük daha geldi, elleri kendi malı gibi tutuyordu Elena'yı. "Evet."

Raphael'e güvendiğini, ona bel bağladığını itiraf etmesi, bu kadar çok içini açması büyük bir sıçramaydı. Elena ki, babası onu sokağa attığından beri hiçbir erkeğe bel bağlamazdı ancak Raphael'in de ona güvenerek onu şerefleştirmesini hiç beklemiyordu. Ellerini başmeleğin ellerinin üstüne koyarak başını bir yana bırakıp boynunu ortaya serdi.

Raphael ima edileni anlayıp boynun kıvrımını öptü. "Duş?"

"Banyo." Elena yardım almadan ayakta durabileceğini sanmıyordu.

"Uyuyakalırsın." Raphael dudaklarını, Elena'nın hızlı atan nabzının üstünde araladı, vücudunun sahiplenici gücüyle en ilkel ihtiyaçları uyandırmak için yorgunluğunu kırdı. *Ama ben seni dik tutarım.*

Bir başka öpücük, bir teklif geldi. "Söz mü?"

"Söz."

Elena vücudunun üst kısmı çıplak vaziyette olduğu yerde kaldı, Raphael de arkasında duruyordu.

"Ne kadar çok yara bere içindesin." Elleriyle yaralara nazıkçe dokunurken sesi öfkesini zapt ediyordu.

"Alıştım," diye kahkaha attı Elena. "Başımı belaya sokmak benim tabiatımda var galiba."

Raphael yanağına doğru yavaşça gülümseyip ellerini Elena'nın pantolonunun fermuarına indirdi. "Tıpkı ilk ta-

nıştığımızda olduğu gibi.”

Elena çırlıçıplak kaldığında, külotu kenara itildikten sonra arkaya uzanıp kollarını Raphael’in boynuna sardı, kedi gibi gerindi tüm vücuduyla.

“Elena.” Raphael kaburgasını okşayıp göğüslerini kav-rarken gırtlaktan çıkan bir fısıltıyla onu uyardı.

Elena arzulardan titreyen nefesiyle kendini eline doğ-ru bastırdı, göğüs uçları daha fazlasını istemekten sipsivri çıkmıştı. “Daha sert.” Arsızca istedi.

“Emrine amadeyim, avcı.”

Raphael meme uçlarını çimdiklerken Elena’nın dü-şünceleri paramparça dağıldı, bacaklarının arasındaki ateşe ani, keskin bir ağrı saplandı. Elena huzursuzca kı-mıldanarak sadece Raphael’in verebileceği bir şeyi istedi. “Raphael.” Ona erişmek için başını yana kırınca Raphael dudaklarını Elena’ya yapıştırdı, elleriyse uyandırdığı ağrı-yı yavaş, rahat hareketlerle dindiriyordu. Raphael kontrol altına alınmış yoğunluk, zincire vurulmuş ihtirastı o anda. Elena öpüşmeden ayrılıp başmeleğin kobalt mavisini gözle-rine baktı. “Sanırım ikinci rüzgârımı aldım.”

Raphael hafifçe gülümsedi, bir eli göğsünün üstünden ayrılıp Elena’nın vücudunda aşağı kayd ve hassaslaşan midesinin düzlüğünden göbek deliğine indi. Elena kıvrandı. “Gıdıklandım.” Poposunu Raphael’in sipsivri dışarı çı-kan ereksiyonuna sürtünce bacaklarının arasındaki sıcak-lık sıvıya dönüştü.

Raphael elini biraz daha aşağı indirince Elena hiç diren-medi, başmeleğin çıplak bir samimiyetle onu ikiye ayırma-sını bekledi. Raphael, Elena’yla zevkle oynuyordu, başpar-mağını aşırı hassas sinir uçlarının üstünde sürttü ama ona istediği sertliği vermedi. Elena ise ürpererek vücudunu Raphael’e doğru yaklaştırdı, baştan çıkardı, uvardı... cinsel oyunlar oynadı.

Raphael boynunu şöyle bir ısırdı. "Bunu yaparsan cezasını çekeceksin."

"Ah, çok korktum."

Raphael, Elena'nın klitorisini çimdikledi. Zevkler Elena'nın vücudunda kısa devre yaptı, vücudu yay gibi gerilip kalakaldı, hazırды, öylesine hazırды ki... Ama doku-nuşun baskısı bir saniye erken sona ermişti. "Raphael." Te-ninden bağırان bir şikâyeti bu, tüm cildi incecik bir terle kaplıydı.

"Seni uyardım." Raphael bu mahrem uyarıdan sonra iki parmağını Elena'nın içine sokup sertçe dibine kadar pom-paladı. Elena ise parmakların, o hınzır parmakların üstün-de kayıyordu, nefesi artık kısa ve kesikti, vücudu kendi is-temiyle hareket ediyordu. Göğsünde duran diğer el sahibi benim diyordu, mıncıklıyor, şekil veriyordu. Raphael'in ağzı Elena'nın boynunda, omuzlardaydı, dudakları te-reddütsüz istediği yerde izini bırakıyordu ve aynen böyle yaptığını saklamaya çalışmıyordu.

Dar, ıslak ve benim.

Daha sahiplenici, daha ateşli bir erkek olunamazdı.

Elena vücudundan geçen her zevk dalgasıyla, her ateş-lenişle birlikte poposunu Raphael'e sürtüyordu. "Daha fazlasını istiyorum."

Aletimi alamazsın, Elena.

Elena aklını yitirmiş vaziyette titredi. "Neden? Çok se-viyorum."

Bu lafın üstüne klitorisile oynayan bir başka sürtünme hissetti. Gözkapaklarının arkası alev alevdi ve beyni uğul-darken Raphael'i zor duydu.

Sana yapmak istediklerimi kaldırabilecek kadar güç toplama-dın hâlâ.

Elena arzusunda yarı delirmiş vaziyette daha hızlı, daha sert sürtündü Raphael'in eline. "Bana daha fazlasını ver."

Emin misin? Açık saçık cinsel bir soruydu bu.

"Evet."

Raphael parmaklarını Elena'nın içinde ayırıp üçüncü parmağına yer açınca Elena çığlık attı. İçini doldurmasıyla birlikte Elena savruldu. Ardından Raphael başparmağıyla klitorisine bastırdı ve Elena yere düştü. Orgazmı tüm vücudunu sarsan Elena sert, vahşi bir rahatlama sonrası Raphael'in kollarında hareketsiz kaldı.

Raphael, Elena'nın tatmininin kokusunu içine çekti, içindeki karanlık tutkuyu zar zor zaptederek hâkim oldu, sınırları zorlayan, en yüksek gücündeyken bile Elena'nın dayanabileceğinden emin olamadığı bir öfkeyle ve açlıkla ona sahip olmak istedi.

Bir yıl beklemişti avcı için. Bir yıl boyunca onunla ne zaman konuşsa, sessizlikle karşılaşmıştı. Artık Raphael'de pek sabır kalmamıştı. "Yakında," diye mırıldandı, içindeki amansız ihtiyaçlarla konuşarak.

Parmaklarını Elena'nın sımsıkı ıslaklığından çıkarırken o arzu feci bir tekme attı, cinsel organı zonklamaya başladı. Elena'yı yatağa fırlatmak, bacaklarını iki yana açıp sertçe içine girmek istiyordu. *Memelerini ısıracağım*, demişti ona, parmaklarını yavaş yavaş çıkarırken ve konuşurken Elena'nın kaslarını sıkışından zevk alarak. *Ama en çok da, seni yürüyemeyecek hale gelene kadar becereceğim.*

Elena'nın vücudu spazm geçirdi ve avcısının bir kez daha hazır olduğunu anladı Raphael. Fırsattan istifade ederek tek parmağını tekrar içine soktu, ikincisinde iyice dibine giremedi çünkü artık Elena zevkten şişmişti. *Ben kendimi doyurduktan sonra bacaklarını iki yana ayıracağım benimi için açık tutmanı sağlayacağım.*

Yavaş, uzun süren bir itişle bastırdı.

"Raphael." Elena buğulu bir sesle konuştu.

Sonra da yavaş yavaş bacaklarının ortasındaki tatlı, dolgun etlerin tadına bakacağım.

Bir daha itti, Elena'nın poposunun yanakları ereksiyonuna sürtünce bir daha zevk-acı hançeri saplandı.

Benimsin, Elena, sen benimsin.

Raphael bir elini yukarı kaldırıp Elena'yı çenesinden tutarak geriye çekti ve ağzını istila etti, Elena'yı bir kez daha orgazma iten son derece samimi bir okşayışla sarıldı. Elena'nın cinselliği dünyeviydi, vahşiydi, açıktı. Raphael'in beynini bulandıran bir şarkı söylüyordu, kontrolünü kaybettirmesi an meselesiydi.

Elena sonunda doruktan yavaşça inerken onu dik tutup parmağını içinden çıkardı ve kucağına alabileceği şekilde diğer tarafa çevirdi, kanatları da diğer uzuvları gibi hareketsizdi. Ancak bu kez çok iyi doyurulmuş tutkuların kaynaklıydı bu hareketsizlik. Raphael parmaklarındaki nemli delili hissetmese bile, Elena'nın kirpiklerinin altından ona kapkara badem gözleriyle attığı bakış ihtiyaç duyduğu tek kanıtı.

Oyunu adil oynamıyorsun, Başmelek.

Elena o kadar nadiren zihinsel temas kuruyordu ki, Raphael zevkini çıkarıyordu. *Sen de öyle. Aletim patlamak üzere.*

"Söz veriyorum, onu iyileştireceğim."

Raphael dişlerini sıkıp nefes vererek Elena'yı duşta ayakları üstüne bastırdı, sonra dönüp soğuk suyu açtı. Sular vücuduna değince Elena çılgılık attı ve elini Raphael'in soyunmamış göğsüne yapıştırdı. "Çıkar beni buradan!"

"Sen bir meleksin," dedi Raphael, iliklerine kadar ısılanarak. "Soğuğa o kadar duyarlı değilsin." Ama yine de suyu ısıttı.

Elena ona ters ters baktı. "Bu ne içindi?"

Raphael sus pus bekledi.

"Güzel," dedi Elena birkaç saniye sonra. "Acı çekmene sevindim."

Raphael bin yıldan uzun yaşamış bir varlıktı, gerçekten kahkaha atma becerisini uzun zaman önce kaybettiğini sanıyordu. Bu gece her ne kadar vücudu arzularından acı çekerek sert kalsa da, kanı alev alev yanıyor olsa da, muzipliği dudaklarında hissediyordu. "Hiç hoş değilsin, Elena."

Elena saçını yüzünden geriye iterken şüpheyle baktı ona.

"Sonuçta seni iki kere zevkin doruğuna çıkardım."

"Artık çetele mi tutuyoruz?" Elena pırıl pırıl baktı.

"Tabii ki."

Elena burnunu buruşturdu, daha fazla dayanamayacaktı, katıksız keyifle kahkahası içinden taştı. Gülme dalgası, Raphael'in, Elena ile tanışana kadar sahip olduğundan şüphe ettiği kalbinin tam ortasına isabet etti. Avcıyı suyun altında tutup yüzünü Elena'nın saçlarının ıslaklığına gömdü ve güldü Raphael. *Tekrar eski gücüne kavuştuğunda kaçırdıklarından dolayı arayış kapatacağını için her an meşgul olacaksın.*

Elena kollarını Raphael'in boynunda doladı, vücudunu nadir anlarda ortaya çıkan açık yürekli bir şefkatle Raphael'e yaklaştırdı. Güven, diye düşündü Raphael, Elena ona güvenmeye başlamıştı. Elena kemikleri kırılmış vaziyette kucağında yatana ve Manhattan'ın savaş alanına döndüğü geceye kadar Raphael'in asırlardır hissetmediği bir histi korku. Ama şimdi, damarlarında fısır fısırdı.

Elena kolay kolay güven duymuyordu.

Ama bu güven çok basitçe kaybedilebilirdi.

"Kıyafetlerini çıkarmayı planlıyor musun?" Elena. Raphael'in gömleğinin düğmelerini açmaya koyulmuştu

Raphael arkaya doğru kaçıp Elena tarafından soyuldu, Elena'nın onunla oynamasına, onu bir nebze daha insan yapmasına izin verdi.

Yarım saat sonra Raphael, Elena'nın uykuya teslim oluşunu izledi, turuncu günbatımları ve vızır vızır pazarların kurulduğu, yılan terbiyecileri ve sürmeli gözlü kadınlara sahip bir memleketi anlatan altın hareli tenine solgunca düşen kirpikleri kapanırken yüzüstü yatan Elena'nın kanatları gece yarısı ve tanyeri tonlarında serilmişti. O kanatlar, doğuştan savaşçı kanatlarıydı, tam Elena'nın gücüne uygundu. Ama Raphael bir an için yatağın kenarına çömelip, gerçek hazine, diye düşündü, kadının ta kendisi.

Saçını yüzünden geriye doğru itip elini bir yanağına koydu. *Benim*. Elena onun sevgilisi olmayı kabul ettiğinden beri Raphael'in sahiplenici hisleri artmıştı. Daha da artacağını biliyordu. Çünkü Raphael var olduğu asırlar boyunca hiçbir zaman her seviyede ciddiye aldığı bir sevgiliye sahip olmamıştı. Elena için adam öldürürdü, yıkar yerle bir ederdi, onu elinden almaya kalkan olursa Raphael'in gazabına uğrardı.

Elena'yı asla bırakmazdı... Elena özgürlüğü için yalvarsa dahi.

Raphael ayağa kalkıp odadan çıktı, balkon kapılarına yürüyüp yavaşça arkasından kapattı. Kar yağışı durmuştu, Barınak'ı bir masumiyet örtüsü altında bırakmıştı. *Ona göz kulak ol*, dedi tepelerinde dönen meleğe.

Galen'in cevabı ılık hızındaydı. *Hiçbir şeyin ona ulaşmasına izin vermem*.

Raphael, Galen'in, Elena konusunda çok emin olmadığını farkındaydı ancak melek söz vermişti ve Yediler'den hiçbirisi Raphael'e ihanet etmezdi. Raphael dimdik bir

pike yapıp zihniyle Elena'nın dinlenen zihnine dokundu. Elena'nın, Raphael'in içine giremediği bir uykuya hapsolmuş halde geçirdiği bir yılda alışkanlığa dönüşmüştü bu hareket.

Sessizlik bitmek bilmiyordu. İnsafsızdı.

Bugünse Raphael, avcının bitkinliğini hissetti, beyni huzurluydu, sık sık yakasına yapışan kâbuslar yoktu. Geri çekilip Elena'yı uyku halinde bırakarak buz gibi havayı yarıp Medica'nın yolunu tuttu. Tam Keir'in alanının yükseklerinde uçtuğu noktadan inişe geçmek üzereydi ki, başka bir zihnin ona ulaştığını hissetti.

Michaela.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Diğer başmelek birkaç saniye sonra ortaya çıktı, yavaşça griden aydınlığa dönen gökyüzünde bakır rengi kanatları belirdi. Michaela havada tam karşısında dikilir gibi dururken Raphael de bekledi. "Çocuk?" diye sordu Michaela, yüzündeki ıstırap ve kederi Elena görse kalbinin acımayla, şefkatle dolacağını biliyordu Raphael.

Raphael daha yaşlı, daha katıydı. Michaela'nın cam istedi diye hayatları sona erdirişine, satranç oynar gibi insanlar ve meleklerle oynayışına tanık olmuştu. Ancak bu durumda... dişi başmelek bilmeye hak kazanıyordu. "İyi-leşecek."

Michaela tepeden tırnağa ürperdi, kralları soytarılar çevirmiş, en az bir başmeleği eceline götürmüş bir vücuda sahipti. Neha belki Yılanların Kraliçesi'ydi ama Raphael, Michaela'nın, Uram'ı dönülmez noktaya iten güç olduğundan, o zehirli fısıltılarıyla aklına girdiğinden emindi.

"Avcın," dedi Michaela, hoşlanmadığını gizleme zahmetine girmeden, "bir iz sürebildi mi bari?"

"Karın altından hayır. Tüm belirtiler, vampire bir meleğin yardım ettiğine işaret ediyor." Eğer bu bilgi kalaba-

lıklara sızarsa, Barınak'ın ahi gitmiş vahı kalmış dengesini iyice bozardı. "Adamlarını kontrol etmen gerek."

Michaela'nın yüzü taş gibi oldu, kemikleri tenini gerdı. "Ah, ederim tabii." Bir an sustu, gözleri karanlıkta Raphael'in içine işledi adeta. "Adamlarımın bana sadık olmadığını düşünüyorsun."

"Benim ne düşündüğümün hiç önemi yok." Raphael'in inandığına göre, yalnızca korku, kaprisli isteklerle birleşirse, gerçek sadakatin yerini tutamazdı. "Gitmem lazım. Elena uyanınca yine adamın izini sürmeye çalışacak."

"Bir fani kadar zayıf hâlâ."

"Hoşça kal Michaela." Eğer Michaela, Elena'nın zayıf olduğuna inanıyorsa, kendi hatasıydı.

Raphael, bir milyon kez böyle iniş yapmanın sessizliği içinde Medica binasının yanına indi, çevresindeki karlar bile kalkmadı. Bina dingindi, boştu ama melekler ve vampirlerin güneş doğar doğmaz geri dönebileceğini, Sam yaşıyor mu, kalbi hâlâ atıyor mu diye içlerini rahatlatmak isteyeceğini biliyordu.

O zamana dek Raphael çocuğa göz kulak olacaktı.

Elena bir başmeleğin kollarında olduğunun bilinciyle uyandı, güneş ışıltılı parmaklarıyla odaya sızıyordu. "Saat kaç?"

"Topu topu birkaç saat uyudun," dedi Raphael ona, sıcak nefesini boynuna değdirerek. "İz sürmeye devam edecek kadar güçlü müsün acaba?"

"Ah, iz oluşuyor," dedi Elena, tek saniye ayırıp Raphael'in vahşi sıcaklığının keyfini sürüp. "Sadece ben ne kadar hızlı gidebileceğim, mesele bu." Derin bir nefesle yataktan çıktı, yatağın kenarında ayakta durana kadar kanatlarını bedenine sıkıca yapıştırdı. Dönüp bakınca

Raphael'in dünya dışı mavilikteki gözleriyle onu seyrettiğini gördü, göğsü güneş ışığında yıkanan çıplak bir ayar tıcıydı.

"Elena." İnceden zılgıtı çekmişti.

Elena kızarak hemen hızlı ama kapsamlı bir kontrol yaptı. "Tutulan bir kasım yok." Bakışları, Raphael'in, dokunmasına izin vermediği ihtişamlı bedenine döndü. "Ama günün sonunda bir masaja ihtiyacım olabilir."

"Belki bu baştan çıkarma fazla ağır gelebilir bana."

Anılar zihnini okşadı, Raphael'in parmaklarının onunla oynayarak nasıl zevkin doruğuna çıkardığını, o zalim sesiyle ona neler yapmak istediğini fısıldayışını anımsadı. Elena vücuduna ateş bastığını hissedip bir avcıyı bile günaha çekebilecek yüzden başka tarafa baktı ve banyonun yolunu tuttu. Çabucak duş aldıktan sonra biraz daha insan gibi hissetti.

İnsan.

Hayır, artık insan değildi. Ama vampir de değildi. Elena acaba babası şimdi onu daha makbul görür müydü, yoksa bu durum kızını gözünde iyice mi düşürüp rezil ederdi, diye merak etti.

"Git öyleyse, git çamurlarda yuvarlan. Sakın geri dönmeye kalkma."

O reddediş, babasının metal gözlüğünün incecik çerçevesinin arkasından ona bakışı hâlâ içini acıtıyordu. Elena annesinin ölümünden sora Jeffrey Deveraux'nun bir kızıdan beklediği, hayatta kalmış en büyük varisinde aradığı her şey olmak için çırpınmıştı. Varlığı gergin bir ipti, sürekli Elena'nın korku dolu ayakları altında sallanıyordu. Elena, Büyük Ev'de, babasının kan, ölüm, çılgınlardan sonra satın aldığı evde hiçbir zaman rahat etmemişti. Ama denemişti. Ta ki bir gün o gergin ip kopana kadar.

Şıp.

Şıp.

Şıp.

"Açlığın benim açlığima şarkılar söyletiyor, avcı."

Elena reddederek kasıldı. "Hayır."

Suyu kapatıp duştan çıktı ve yüzüne havluyu bastırarak durdu. Gerçek miydi o fısıltı? Gerçek olmalıydı. Elena o alçak, alengirli sesi, bir katilin ruhunu saklayan o yakışıklı yüzü asla unutamazdı. Fakat o sözleri unutmuş, derinlere gömmüştü. Kelimeleri... ve arkasından gelenleri.

Elena.

Temiz, ferah, deniz ve rüzgâr. Elena bu kokuya tutundu. *Hey, birazdan çıkıyorum.*

Korkunu sezebiliyorum.

Elena ne cevap vereceğini kestiremediğinden yanıtsız bıraktı. Denizin kokusu, taze esinti ortadan kaybolmadı. Bir yanı Raphael onun sırlarını mı çalıyor diye merak ediyordu ama bir diğer yanı bir kesimhaneye dönüşmüş o evde onu yalnız bırakmadığı için seviniyordu. *Raphael?*

Başmelek kapıda bitti, Elena bir zamanlar dehşete kapılıp bu kişiyi vurmuştu. İşte bu varlık artık Elena'nın ruhunu avuçlarında tutuyordu. "Bana ihtiyaç mı duydun?"

"Neler biliyorsun?" diye sordu Elena. "Ailem hakkında?"

"Gerçekleri. Meclis seni işe almaya karar vermeden önce hakkında ayrıntılı bir inceleme yaptırdım."

Elena bunu biliyordu ama şimdi Raphael ile göz göze gelince birdenbire incinebilir haldeki kalbini duvarlarla çevirdi. "Benden gerçeklerden fazlasını mı aldın?"

"Sence?"

"Bence istediğini almaya alışkınsın."

"Evet." Yavaşça başıyla onayladı.

Elena'nın kalbi kırılacak gibi oldu.

"Ama," dedi Raphael, "özgürce verilen şeylerin kıymetini bilmeyi öğrendim." Ona doğru yürüyüp bir elini Elena'nın kanadının hassas kıvrımının üstüne koydu.

Elena ürperdi, hiçbir zaman ölümlüye yakın olmayacak bir başmeleğin çekim gücüne kapıldı. Derken Raphael gözleri okyanusun en derin yeri kadar derin mavileşerek, dipsiz ve anlatılamaz derecede arı olarak konuştu. "Sırlarını almadım, Elena."

Her şey yıkılıp açığa çıktı, duygular Elena'yı çekiştirmeye başladı. "Beklediğim yanıt bu değildi."

Raphael bir havlu alıp Elena'nın arkasına yürüdü ve yavaş, yumuşak dokunuşlarla kanatlarını kurulamaya başladı. Elena çok geç olsa da, havluyu önünde tutunca tüm sırtının Raphael'in gözü önünde çınlıplak durduğunu fark etti.

"Renk sırtına yayılıyor." Elena'nın saçlarını bir omzunun üstüne attı, durup duyarlı ensesine bir öpücük kondurdu.

Elena ürperdi ve havluyu vücuduna sarmak istercesine kanatlarını kaldırmaya çalıştı.

"Hayır." Raphael, eliyle Elena'nın omurgasının kıvrımını ve poposunu okşayarak aşağı indi ve yukarı çıktı.

Elena bu leziz işkenceden kaçmak için parmak ucuna yükseldiğini fark etti. "Raphael."

"Bana sırlarını anlatacak mısın?"

Elena acı ve korku dalgaları içinde sallanarak ayaklarını tekrar yere bastı. Raphael'e yaslanıp başını göğsüne koydu. "Bazı sırlar çok acı veriyor."

Raphael elini tekrar Elena'nın kanadından aşağı indirdi ancak bu kez, yaşattığı his rahatlatıcıydı. "Sonsuza kadar vaktimiz var," dedi, bir kolu boynunun etrafından önüne gelerek.

Elena başmeleğin konuşmasındaki kesinliği duyunca yüreği hop etti. "O sonsuzluk içinde sen de bana sırlarını anlatacak mısın?"

"Tahmin edemeyeceğin kadar uzun sayıda günden beri sırlarımı kimseyle paylaşmadım." Elena'yı iyice kendine çekti. "Ama seninle tanışana kadar, hayatımda hiçbir avcı üstünde de hak iddia etmemiştim."

Barınak boyunca koku izi sürmek garip bir durumdu. Sırf Elena meleklerin izini sürebilme yeteneğini geliştirdiği için değildi –o yetenek gidip geliyor, yeni kokular beyninin bir köşesinde çıtır çıtır ediyordu– her adımında birilerinin gözünü üstünde hissettiği için garipti. "Sanırsın ki hayatlarında hiç avcı görmediler," diye mırıldandı bıyık altından.

Hemen yanında yürüyen Illium gözlerinde ilgili bir canlılıkla, bu sözlerini bir soru zannetti. "Çoğu görmemiştir."

"Herhalde." Elena içgüdülerini uyaran bir koku parçacığı hissedince kaşlarını çatı ama koku o kadar çabuk dağıldı ki, bütünü oluşturan öğeleri seçemedi. "Belki de seni süzüyorlardır sadece." Göğsü çıplak ve vücudunu nasıl kullanacağını bilen bir adam gibi kaslı olan Illium, Sara'nın deyişiyle 'leziz ve ısırılabilir'di.

Hınzır bir gülüş çaktı. "Kanatların karda sürünüyor."

Elena arkasına bakıp beyaz uçların buzlandığını gördü. "Neden uyuştuklarını şimdi anladım." Kanatları tekrar yukarı topladı, en işlek caddelerden birine girdiklerinin farkındaydı. Vızır vızırdı burası ama hepsinin altında ölümcül bir öfke kaynıyordu. "Bütün vampirler burayı biliyor mu?"

"Hayır, sadece en güvenilir olanlar bilir."

Yani Sam'e olan saldırı iyice berbat bir hal alıyordu. Ama tabii ki herkes vampirin bir maşadan ibaret olduğuna

katılıyordu. Önemli olan, ölümsüzlerin bildiği en kötü şekilde öldürülecek melekti ve işkence metotları bulmak için epey vakitleri olmuştu. Elena bir turunc kokusu yakalayıp sola doğru seğırtti, neredeyse melek gözlerinden uzak bir bölgeye saptı. “Bu tarafta portakal bahçesi var mı?”

“Hayır. Orası Barınak’ın Astaad ve Favashi’ye ait bölümü.”

Çikolata. Portakal. Hafif, ah çok hafif.

Elena tek diz üstünde gezerek çıplak eliyle karları kenara itti, üşümesine rağmen soğuk ısırması tehlikesi altında olmadığını biliyordu.

“Senin yerine kazabilirim,” diye önerdi Illium, Elena’nın karşısına çömeldi ve eğilince neredeyse alınları birbirine değdi. Illium’un tüylerinden biri lekesiz beyazın üstüne egzotik bir renk katarak yere düştü. “Kazayım mı?”

Elena hayır anlamında başını salladı. “Katman katman geçmem lazım, belki de kar onun kokusunu hapset-” Parmakları kardan daha soğuk, sert bir şeye sürtündü. “Sanki bir kolye ya da bozuk para gibi.” Tenine değince eriyen tanecikleri kenara itip ışığa doğru tuttu bulduğu yuvarlak nesneyi.

Elena’nın nefesi göğsünde buza dönüştü.

“Lijuan’ın sembolü bu.” Illium alçak, sert bir sesle konuşmuştu, Elena’nın geniş eskortu gitmiş, yerine net bir hareketle düşmanlarının kanadını koparan adam gelmişti.

“Evet.” Elena ölü-başı olan, diz çökmüş melek resmini ömrü boyunca unutmayacaktı zaten. “Nasıl bir başmelek bu şekli kişisel sembolü olarak kullanır?”

Illium cevap vermedi ve Elena da beklemiyordu zaten. Rahatsız edici nesneyi bulabildiği en derin yarığa fırlatma dürtüsüne karşı koyup madalyonu burnuna getirdi ve derin bir nefes aldı.

Bronz.

Demir.

Buz.

Çikolataya batırılmış portakal.

"Vampir buna dokunmuş." Elena nesneyle daha fazla temas halinde olmak istemediğinden sembolü Illium'un açık avucuna koydu. "Hadi gidelim."

"Kokuyu aldın mı?"

"Galiba." Elena o karın altına gömülmüş kokunun içinden onu bir yere çektiğini hissediyordu, eğer kış güneşi burada alışıldığı üzere aniden ısıtmaya kalkışırsa her an eriyip yok olabilirdi.

Elena o zayıf ipe tutunup yürümeye başladı. "Şurada ne var?" Gösterdiği hedef, iki düzgün ve kapalı binanın ortasındaki örtülmüş geçitti. Hiçbir yere varmayan kara bir deliğe benziyordu.

"Küçük bir iç bahçe." Illium'un kınından çektiği kılıcından *hışış* diye bir ses çıktı. "Burada oturan melekler şu anda Montreal'de ama duvarda bir lamba yanıyor olması lazım."

"Gidelim." Geçide girmelerinden bir metre sonra çok ama çok karanlık oldu fakat kısa süre sonra diğer uçta ışık belirdi. Elena adımlarını hızlandırıp onları bekleyen beyaz manzaraya rahat bir oh çekerek çıktı.

Illium'un dediği gibi kapalı bir avluydu burası, dışındaki dünyadan inzivaya çekilmek için yapılmış özel bir mekândı. Yaz mevsiminde muhtemelen çiçeklerle dolup taşıyordu fakat kış ortasında bile büyüleyici bir havaya sahipti. Ortadaki çeşmede hareket yoktu, iki katlı havuzu ve tabanı karla dolmuştu. Havuzun etrafını çevreleyen, bazıları içinde, bazıları dışında, hepsi hareketli heykeller de karın altındaydı.

Elena biraz daha yaklaşınca içinde beklenmedik bir neşe kıvılcımı çaktı; heykeller hep ocuk heykeliydi, her birisi de sevgi dolu bir elle çizilmişti. "İşte Sam!" dedi Elena, ocuk meleğin daha ufak bir versiyonunu görüp. Bir ayağı sular akan ss havuzundaydı, elleri havuz kenarında ve yüzü muziplik doluydu. "şu da Issi."

"Aodhan onları model olarak kullanırdı." Elena'nın soru sorar gibi bakışı karşısında ekledi Illium, "Yediler'den biri."

"Yetenekliymiş." Her bir heykel titizlikle detaylandırılmıştı, bir gömleğin düğmesinden, kenara atılmış bir ayak kabının bağcığına kadar hem de. Elena sanat eserinin etrafında dönerken gülüşü soldu, birisinin burayı kirleterek rezil ettiğini anlayınca iç organları yer değiştirdi.

ikolataya batırılmış portakal.

Ve hemen altında... Çürümenin kesif çirkinliği daha yeni başlıyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Elena serin bir dalga kıyıya çarpar gibi öfkesi kabarak, kenarda birikmiş karları eliyle sildi ve tünedi. Soğuktan maviye dönmüş ete değmeden önce süs havuzunun içindeki karları fazla temizlemesine gerek kalmadı. Elena elini geri çekip Illium'a başını salladı. "Sanırım Sam'i alan vampiri bulduk."

"Bir başka kutsal kurallara saygısızlık." Illium kılıcının sapını kavradığı için ellerinin kemikleri derinin altından bembeyaz çıkmıştı. "Raphael'e söyledim."

"Dmitri gelmeyecek mi?" Raphael'in sağ kolu her olayın başındaydı ve Raphael sabah erkenden Dahriel ile bir 'görüşme' ayarladığından Elena vampirin bu olayın peşine düşeceğini varsaymıştı.

"Sam bulunduktan hemen sonra New York'a gitti," dedi Illium ona, Yıldırım'ı yağ gibi bir hareketle kınına sokuvererek. "Zehir, içimizde en gencimiz. Galen de Kule'den çağırıldığı için yanlış anlayacak kişiler var."

Elena, Raphael'in onun yüzünden, ona dünyayla baş edebilecek kadar güçlenmesi için vakit tanımaktan, ne kadar çok zamanını Kule'sinden uzak geçirdiğini düşündü

ve ona nelere mâl olduğunu merak etti. "Ancak gerekirse, Zehir yardım gelene kadar kafa tutanları oyalayabilir, değil mi?"

"Tabii ki. Yediler'den biri sonuçta." Illium'un ses tonu, o çok özel kulûbe girmek için gerekenleri sezdirmeye yeterdi. "Kule de aynı zamanda kendini savunabilecek özellikte inşa edildi. Her an Kule'de yüzden fazla melek ve bir o kadar da üst düzey vampir bulunuyor."

Tam bir ordu, diye düşündü Elena. Fakat başmelekler iyiliksever varlıklar oldukları için yönetici değildi. Güç sahibi olduklarından ve hüküm ve yargılarını dayatmaktan çekinmediklerinden dolayı bir yerleri yönetiyorlardı. Tam o saniyede o gücün bir örneği, Galen öncülüğünde gelen bir grup melek bahçeye iniş yaptı.

Kızıl saçlı melek doğrudan doğruya havuza yürüdü ve Elena ilk kez onu inceleme fırsatı buldu. Şaşırarak fark etti ki, kaba bir boksöre benziyordu. En az bir seksenden uzundu, geniş omuzluydu, bacakları kastan birbirine sürtüyordu, birinden ince bir metal şerit geçen kol adaleleri vücudunu spor salonlarında terleyerek değil, kendi kazandığını gösteriyordu. Suratı, köşeli çenesi, dolgun dudakları kadınlara ateşli, terleten, hiç meleksi olmayan şeyler düşündürtüyordu.

Gözleri hemen cesede gitti. "Sizce Sam'i alan vampir bu mu?"

Elena gayet dünyevi, gayet insana benzeyen bir melek karşısındaki hayretinden silkinip başıyla onayladı. "Kokusunu bunu gösteriyor ve bildiğim kadarıyla hiç kimse doğuştan bir avcıyı kandırabilecek şekilde koku taklidi yapmamıştır."

Kısaca başını sallayınca kızıl saçları güneşte alev gibi parladı. "Biraz yer açın da kazıp çıkaralım."

Elena geriye çekilip cesedin üstünü açmalarını, hiçbir şeyi gözden kaçırmamak için özen gösterişlerini izledi. Tahmin ettiği üzere, vampirin kafası yerinde değildi; bir vampiri öldürmenin en etkin yolu kellesini uçurmaktı, yakmak ikinci yöntemdi. Galen ve ekibini kafayı aramak için süs havuzu ve çevresini incelemek üzere bırakıp bahçenin bir köşesinden diğer köşesine yürümeye koyuldu Elena. "İz yok," diye mırıldandı sonunda, boş süs havuzuna bakarak. "Vampir yukarıdan atılmış."

"Ya lider ya da melek takipçilerinden biri." Illium'un tanıdık sesi konuştu, Galen ile birlikte gelen melekler cesedi de yanlarına alıp oradan ayrılırken bembeyaz ortamda kanatları pasparlak bir renkle göze çarpıyordu.

Galen'in yalnızca kanatlarını tamamen açtığı zaman ortaya çıkan beyaz şeritleri olan koyu gri kanatları Elena'ya bir kuzey doğanını çağrıştırdı. "Başı burada değil," diye lafa başladı kızıl saçlı melek, o sırada güçlü bir rüzgâr esti ve kanatları aniden arkaya giderek karı küredti.

Raphael bir kez daha inişe geçince Elena yine kalbinin tutulduğunu hissetti. "Başını bulduk," dedi, sesiyle havayı dondurarak. "Alnına *sekhem* dağlanmış vaziyette Anoushka'mın yastığına bırakılmış."

Elena vampirin bu aşağılanmayı deneyim ederken hayatta olduğundan emindi. Taptığı çakalın ona düşman kesildiğini fark ettiğinde yaşadığı korku herhalde feciydi, çünkü neler çekeceğini çok iyi tahmin etmişti.

"Bir hakaret," dedi Galen. "Kızı aracılığıyla Neha'ya yönelik."

"Ya da çok zeki bir çifte oyun," diye mırıldandı Elena, Anoushka hakkında okuduğu notları anımsayarak. Zeki, hırslı ve sarayında yedi güçlü vampirle meleğe sahip dışı melek bu oyunu kurgulamış olabilirdi. Ama aynı şekilde Nazarach ve Dahariel de öyle.

“Eğer gerçek bir kurbansa,” dedi Illium, “kim ona nasıl bu kadar yaklaşabilmiş? Anoushka’nın muhafızları adamın gözünün yaşına bakmaz.”

“Hiçbir güvenlik yüzde yüz sağlam değildir. Yavaş yavaş anlıyoruz ki, bu melek planlarını aylar öncesinden kurmaya başlamış.”

“Jason?” diye önerdi Elena.

Raphael siyah saçları kış güneşinde parlayarak kısaca başıyla onayladı. “Adamlarından biri Charisemnon’un sarayından bir mesaj alabilmeyi başardı. Kız çocuğunun sırtından geçtiğine dair bir kanıt yok. Yine de Titus elinde kanıt olarak kendisine gönderilen bir kayıt var diye tutturuyor.”

Bir sonraki konuşan Galen oldu. “Bu işin arkasındaki kişinin hâlâ Barınak’ta olduğundan emin miyiz?”

“Siyasi oyunlar belli bir uzaklıktan yönetiliyor olabilir ancak bu eylemler gayet kişisel. Bunu yapan yakında, hareketlerinin sonuçlarını görmeye hevesli.” Raphael’in sesinde Elena’yı korkutan bir mesafe saklıydı. En son bu kadar mesafeli konuştuğunda Elena’yı girdap gibi dönen bir yükseklikten bırakacakmış gibi tutuyordu, sırf çıgıllıklarını dinlemek için onu aşağı atabilecek bir varlığa dönüşmüştü.

Elena damarlarındaki kan kulaklarında fırtına gibi atarken başmeleğin şimdiki sözlerine odaklanmak zorundaydı.

“Dikkat dağıtan unsurları boş verin. Gücünü kanıtlama niyetiyle, On’lar Meclisi’nden biri olma isteğiyle başlamış olabilir, bu eylemlerin onu o hedefe ulaştıracağına inanıyor olabilir...”

“...ama esasında piç herif hastalıklı oyunlarından zevk alıyor,” diye tamamladı Elena, midesi çalkalanarak. Çünkü öyle bir sosyopat durmaya zorlanana kadar durmazdı. Ayrıca çocuklara düşkünlüğünü de göstermişti.

Krom mavisi gözler, gözlerine kenetlendi. "Bizim hedefimiz değişmedi. Noel'e, Sam'e yapılan kan hakaretinin sorumlusunun peşindeyiz. Ve yeniden Elena'nın hayatına kastedileceği tehdidinin de."

Elena güneşin artan ısını teninde hissederek gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Anoushka'nın yatağına bırakılan kafanın ağzının ortasına bir Lonca hançeri saplanmıştı."

Elena bu hain eylemlere sinirlenerek, kendi ailesi onu çöp gibi sokağa attığında ona bir yuva olan Lonca'yla sürekli alay edilmesine kızarak beyninin sakinleştiğini, soğuduğunu hissetti. "Ya adli tıp laboratuvarı?" Raphael ile Noel'in dayak yemiş bedeninde izi sürülebilecek muhtemel kanıt hakkında konuşmamış olsaydı bile, Barınak'ın böyle bir laboratuvara sahip olduğunu sezgileriyle kavrayabilirdi. Çünkü melekler her ne kadar mit ve efsaneden doğmuş varlıklara benzese de, pratikliğin faydalarını dibi-ne kadar kullanırlardı. Merkez DNA bankaları var deseler, Elena hiç şaşmazdı.

"Ceset inceleniyor," dedi Galen, "bir kez daha adamla-rımı olay mahalline gönderip değerlendirme yaptıracağım ama tahminimce kayda değer bir şey bulamayacağız, tıpkı Noel ve Sam vakalarında olduğu gibi."

"Tek ipucu ölü bir vampirin kokusuydu," dedi Elena, vampirin tam da bu yüzden hayatını kaybettiğini bilerek. Onun yeteneğinin, vampirin ölüm fermanını imzaladığını bilmek rahatsız ediciydi, ancak aslında bir çocuğa şiddet göstermeye karar verdiği gece adam bunu kendi elleriyle yapmamış mıydı? Elena çenesini sıktı. "Kim olduğunu biliyor muyuz?"

"Charisemnon'a özenirdi," dedi Raphael. "Daha fazlasına sahip olacağı vaadiyle kandırılan, orta seviye bir vampir."

O kadar insani bir güdüydü ki bu, Elena, Raphael'in haklı olduğuna inandı. Çünkü vampirler sonuçta bir zamanlar insandı. "Hâlâ sadece üç olasılık mı mevcut?"

"Nazarach, Dahariel ve Prenses," diye teyit etti Illium.

"Bu üçü arasında mazide yaşamayı seven biri var mı?"

"Hayır." Yine Illium cevapladı. "Anoushka annesi gibi sarayını yönetiyor ama aynı zamanda zehir üreten bir kimyasal merkezine sahip. Hepsi modern adli tıp tekniklerinden haberdarlar."

"O zaman temele dönelim, bir hata yapmalarını bekleyelim."

"Nazarach," dedi Raphael, "Noel'e saldırı gerçekleştiğinden beri sürekli gözetim altında ama bu demek değildir ki kesin masum. Dahariel, Astaad'a ait ve biraz daha özen gerektirir."

"Sam'e yapılanlardan sonra bile mi?"

Cevap bir başmeleğe yaraşırdı. "Tıpkı Nazarach'ın benim mıntıkam için olduğu gibi, Dahariel da, Astaad'ın mıntıkasının yönetilmesinin ayrılmaz bir parçası."

Anoushka da Neha'nın kızıydı. "Savaş riskini göze almadan peşlerine düşemezsin."

"Dahariel, Sam'e yapılan saldırıdan dolayı tiksiniş benziyordu," dedi Raphael, yüzünde geçit vermez bir ifadeyle, "ama evi melek kanadı duyunca inleyen vampirlerle dolu."

Elena'nın aklına Holly Chang'i son ve tek görüşü geldi. Kadın, Uram'ın iğrençliklerine tanık olmaya mecbur bırakılma travmasından sonra Raphael'in kanatlarını görünce histeri nöbetine girmişti. Dahariel yüzlerce yıl yaşayan, neredeyse ölümsüz varlıklardan aynı tepkiyi almak için neler yapıyordu acaba?

Sert bir rüzgâr karları yerden havalandırırken Illium elini öne uzattı. Fakat havada kalan cinayet vahşeti silinemedi. "Bizi buraya getiren madalyon."

Raphael, metal parçayı alıp bir şey arar gibi kenarlarında elini gezdirdi. Parmakları kıpırtısız durunca Elena başmeleğin aradığını bulduğunu anladı. "Buna ancak Lijuan'ın adamlarından birini öldürerek ulaşılabilir."

"Sence o da bu işin içinde mi?" diye sordu Elena.

"Hayır. Yeniden doğanlarıyla oynamaktan kafasını kaşıyacak vakti yok." Raphael parmaklarını madalyonun üstüne kapatırken Elena, Lijuan'ın tercih ettiği eğlence biçimini hatırlayıp ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. "Elena, iz?"

"Karlar eriyor," dedi Elena hüsrân içinde. "İz tarih oldu."

"Sabırlı ol, avcı," dedi Raphael, asırların geçişini izlemiş bir varlığın güveni içinde. "Kendi adamlarından birini öldürmekle hata etti. Korku, dilleri gevşetecektir."

"O zaman sanırım o erkek melek ya da dişi..." diye ekledi, Anoushka'yı hatırlayıp, "kendi adamlarına saldırmaya devam eder." Süs havuzuna gözlerini çevirdi. "En azından biz onları yakalarsak daha temiz bir ecele kavuşurlar."

Rüzgârın kokusu, temiz ve acımasız. *Masumiyetini kaybediyorsun diyecektim ama kâbusların bana uzun zaman önce kaybettiğini söylüyor.*

Evet, diye itiraf etti Elena, Raphael'e kalbinin en gizli köşesine bir bakış sunarak. O gün çok fazla kan vardı. Cenazede bile izini derimde görebiliyordum.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi gün nahoş bir sürprizle başladı. Koku izi soğumuşken ve Raphael'in adamları avın diğer bölümlerinde çalışırken Elena vücudunu yeniden dövüşecek zindeliğe sokma çalışmalarına geri dönmüştü. Raphael'in kendi adamlarına zarar vermiş melek, Elena'yı tahmin ettiği kadar kolay lokma bulmayacaktı. Elena'nın peşine düştüğünde, kaburgalarının ortasına bir Lonca bıçağı saplamayı kafasına kesin koymuştu.

Fakat maalesef, Dmitri'nin Kule'ye döndüğünü unutmuştu.

"Eğer tek savunma kaynağın buysa, iki dakikada tüm kurşunlarını tüketip ölürsün." Galen elindeki tabancayı alıverdi, uçuk yeşil bakışları ormanda karşılaşacağınız bir boz ayı kadar dostaneydi. "İkinci silahın ne?"

"Bıçaklar." Elena ölse itiraf etmezdi ama Dmitri'nin hınzır espri anlayışını özlemişti.

"Eğer bıçak kullanacaksan," dedi Galen, Elena penceresiz geniş bir ahşap yapının önündeki toprak araziden ibaret antrenman ringine girerken, "kanatlarına değdirmeden çekmeyi öğrenmek zorundasın." Masadan incecik kılıca

benzer bir şey aldı, gerçi alet Elena'nın başka bir avcının koleksiyonunda gördüğü karmaşık olanlardan çok daha basitti. Galen ince kılıcı Elena'ya verip, "Neler yapabiliyorsun görmem lazım," dedi.

"Bıçak dedim," diye belirtti Elena, hançerin ağırlığını test edip bileğini düşürerek. "Bu benim kullandıklarımın çok daha uzun."

"Bıçaklar seni hedefe fazlasıyla yakın tutar." Galen birdenbire burnunun dibindeydi, kısa ve ölümcül yara açacak keskinlikte bir bıçak gırtlığına yaslanmıştı, Elena'nın memeleri meleğin çıplak göğsünün erkeksi sıcaklığına değdi. "Ayrıca başka bir meleğe karşı kazanacak kadar hızlı değilsin."

Elena tıslar gibi nefes verdiyse de, geri çekilmedi. "Yine de iç organlarını deşebilirim."

"Ben senin gırtlığını daha çabuk keserim. Ama bu çalışmanın amacı bu değil."

Elena boğazından aşağı kanlar aktığını hissedince öfkesini kenara attı ve soğukkanlılıkla odaklanıp seçeneklerini değerlendirdi. Kılıç tutan eli bir işe yaramazdı, Galen fazla yakınındaydı. Kaldırmaya mecali olmadığından dolayı diğer eli de pek zarar veremezdi.

Sadece melek kanatları aşırı derecede hassastı.

Elena boştaki eliyle Galen'in kanadına yapışıp diğer eliyle kılıcı çekti. Galen tutamayacağı kadar uzağa zıpladı, bıçak o kadar hızlı gözden kayboldu ki, Elena ne hareket yaptığını takip bile edemedi. "Kanatlar," dedi, piç herifin ona kritik derecede önem taşıyan bir şey öğrettiğini fark edip, "rakibimi şaşırtma anlamında bana bir avantaj kazandırıyor ama fazla yaklaşırlarsa, kanatlar bir zayıflık olabiliyor."

"Bu evrede, evet." Galen eline aldığı ince kılıcı şöyle bir döndürdü. İnce düello kılıcı büyük eline göre fazlasıyla

narin duruyordu. Elena, bu meleğin geniş bir kılıca yakın bir silah seçeceğine yeni edindiği servetine bahse girerdi. Ağır, sağlam, keskin bir silah.

“Sanırım bundan böyle vampirleri deşmek için bir yaylı tüfek kullanacağım,” dedi Elena, hedeflerini etkisiz hale getirmek için ev sevdiği yöntem olan tasmaları hatırlayarak.

Beynini geçici olarak etki dışında bırakarak vampirleri hareketsiz kılan bir çip takılmış bu özel silahlar, bir avcının kendinden güçlü ve hızlı rakibine karşı tek avantajıydı. Elena artık etrafı vampirlerle çevrili olduğundan şahsi kullanım amaçlı, yasadışı birkaç tane almayı kafasında çok evirip çevirmişti ancak bir kere kullanmasıyla hem Lonca’yı tarihe gömecek bir kıyameti koparmış olur hem de Raphael’in emri altındaki vampirlerin güvenini kaybetmesine yol açardı. Çipler belli bir sebepten dolayı çok dikkatlice ayarlanıyordu. Vampirler hayatlarını, sürekli arkalarını kollayarak geçirmek istemezdi.

Elena ne hissettiklerini çok iyi anlıyordu, kendi vücudun üstünde kontrolü kaybetmek, bir kukla haline gelmek berbat bir durumdu. Meselenin gerçeği şuydu ki, bu aralar çevresinde bulunan vampirlerin çoğu çiplerden etkilenmeyecek kadar güçlülerdi. Elena bu sırrı beraberinde mezar kadar götürmek zorundaydı. Çünkü bazen, bir avcının elinde kalan tek silah şaşırtma ögesi idi, bir vampirin etkisizleştiğini *zannetmesi* idi.

“Lonca içindeki pozisyonuna dönmeyi mi planlıyorsun?” Galen’in ses tonunda kınama gizliydi, onaylamıyordu.

“Başka ne yapacağım? Bir süs bebeği gibi bir köşede mi oturayım?”

“Sen bir ayak bağısın.” Soğukkanlı ve sert sözlerdi. “Dışarıda, alanda, Raphael’le uğraşmak isteyen her kim olursa, seni rehin almak istese çantada keklikisin.”

“O yüzden burada kalıp yaralarımaya yara katıyorum.” Elena geri adım atmayacaktı. “Raphael bir prenses istemiyor. Bir savaşçı istiyor.”

Âşkılarım her zaman savaşçılar arasından çıkmıştır.

Elena’nın başmeleği kendi ağzıyla söylemişti bunu ona. Artık sınırları koydukları için de Raphael onun becerilerini, yeteneklerini kullanıyordu. Elena ciddi yüzlü bir despotun, ilişkilerinin en sağlam kayasını sarsmasına hayatta izin vermezdi.

“Senin için neredeyse ölecekti.” Bıçağı şöyle bir savurdu ve o kadar yakınından geçti ki, Elena içgüdüsel bir tepkiyle darbeyi bloke etti.

Arkaya doğru bükülüp kendi kılıcını çekti. “Benimle birlikte düşmeyi seçti.”

“Bazen bir başmelek bile hata yapabilir.” Bulanık bir hareket geçti.

Fakat Elena meleğin ayaklarını okumuştı, çoktan uzanamayacağı yere kaymıştı. Geri döndüğünde ringin çok basılmış toprağına düşmüş, Galen’in bıçağının kestiğı birkaç tutam saçını gördü. Galen bir güreşçiye benziyor olabirdi ama çok hızlı hareket edebiliyordu. “Sanırım kibarlığı kenara attık.”

“Atmış olsaydık, inan şimdi ölüydün.” Galen hemen geriye çekilip bekleme pozisyonu alarak eleştiren bir edayla Elena’nın eline baktı. “Tutuşunu değiştirmen lazım. Kılıcı böyle tutarsan, tek vuruşunla kendi bileğini kırabilirsin.”

“Göstersene.”

Galen gösterdi ve ekledi, “İnce kılıç özünde bir sokma aletidir. Öyle kullan.”

Sabahın geri kalan saatleri son derece zorlayıcı ve zahmetli geçti.

Üç saat sonra, Elena’dan terler akıyordu ve meraklı bir izleyici grubu başlarına toplanmıştı. Galen hiç insaf etmedi,

Elena'yı bir başka çarpışma seansına soktu. Elena kanatlarının yerde süründüğünü, bacak kaslarının titrediğini hissediyordu.

Pislik. Onu yere çalmasına izin vermemek için Elena bilerek çok uyuşuk hareketlerle darbelerinden kaçındı... ta ki Galen sonunda yarım saniyeliğine gardını indirene kadar. O sırada hamlesini yaptı Elena. Kılıç meleğin omzuna gelip birkaç santim içine battı.

Yanık tenli göğsünden aşağı kırmızılık damladı.

İzleyiciler dehşetle nefeslerini tuttular. Ancak Galen vücudunu kılıçtan uzaklaştırdı, kendi silahını indirdi ve Elena'ya elini tutması için elini uzattı. "Güzel. Bunu bir saat önce yapmalıydın."

Elena kılıçla meleği bıçaklamak isteye isteye aleti ona iade etti. "Temeli kavradım ama bunu etkin kullanmam için biraz zaman lazım." Sahip olmadığı kadar zaman.

"Bıçak fırlatma yeteneğine sonra odaklanacağız, fakat yakın çevrelerde dövüşmek zorunda kalırsan diye uzun bıçak kullanma yeteneğini geliştirmen lazım." Soluk yeşil gözleri Elena'ya odaklandı. "Eğer Lijuan'ın balo dediği gecedен sağ çıkmak istiyorsan, insan gibi davranmayı bırakıp doğrudan şahdamarına saldırmalısın." Galen başka tek laf etmeden antrenman ringinden çıktı.

Elena'nın tek istediği jöle gibi yere yığılmaktı ama gururundan dimdik durdu.

Ringi terk ederken kimse yoluna çıkmadıysa da, Raphael'in kalesine girene kadar tüm gözleri üstünde hissetti. Tabancalar ve bıçaklar, diye düşündü içeri girerken, günlük kullanım için en hafif, en değişken ve çok amaçlı silahlardı. İnce kılıç biraz fazla uzundu ama daha kısa bir kılıç olsa... Evet, belki o zaman daha işlevsel olurdu.

Zulasına attığı minyatür alev püskürtücüye yazıktı. Her gün yanında taşıması pek kolay olmazdı. Ve her ne kadar

vampirlere karşı etki gösterse de, bir meleği ancak sinirlendirmeye yarardı. Elena bir meleğe karşıyken en büyük umudu, dövüşe önden başlayabilmek için onu sakatlamaktı.

Seçeneklerini değerlendirmekle o kadar meşguldü ki, ana hole girdikten sonra sol yerine sağa saptığını sonradan fark etti. Yürümeye devam edeyim en iyisi, diye düşündü, geri dönemeyecek kadar bitkindi. Bu koridor eninde sonunda onu ortalarda bir yere atacaktı nasılsa. Elena ense-sini ovuştururken buradaki duvarlarda, yukarıdaki pencereden giren esintide dalgalanan mücevher tonlarında parıl parıl ipekler asılı olduğuna dikkat etti. Ayaklarının altındaki halı da bu temaya uygundu, hafif bir ametist tonu eklenmiş, koyu gül rengiydi.

Hava akımları arasında bir kıkırdama sesi kulağına çalındı.

Elena donakaldı, çevresinin önemini fark etti. Zengin, egzotik ve fazla cafcacılı renkler kadife parmaklarla onu okşuyordu adeta. Elena en son bu kadar duyulara hitap eden bir yerde bulunduğunda Kule'nin vampir kanadındaydı. Ve Dmitri'nin, gözünün önünde bir kadını bir becermediği kalmıştı. İkisi de giyinikti ama önemli değildi; o dolgun hatlı sarışın kadın orgazmdan bir tık gerideydi.

Geri dönmek için çok geçti. Elena omurgasını dimdik tuttu... ve ava çıkmış bir kaplanın tanıdık, ilkel kokusunu alarak acilen kışını kaldırdı. Fakat kafası, açık kapıya doğru dönmesi için, altın tonlarındaki kusursuz kahverengi sırta bakış atmak, gümüş yeleli bir başın cinsel teslimiyet içinde iç geçiren bir kadının boynuna eğilişini izlemek için ısrar ediyordu.

Kanatları olan bir kadının.

Elena'nın ayakları yere mihlandı. Naasir bir melekten besleniyordu ve kadının ellerinin vampirin kol kaslatını

sıkışından, soluk soluğa inlemelerinden dizginleri kimin elinde tuttuğu belliydi. Elena gözünü kaçıramadığından Naasir'in parmaklarıyla dolgun memeleri sıkışını seyretti. Melek başını arkaya düşürdü, boynunu sergiledi, bir başka kan öpücüğü için yalvardı ve Naasir başını kaldırdı. Ve döndü. O sıvı platin rengi gözler Elena'ya kenetlendi.

Elena titreyerek başını aniden arkaya atıp bacaklarının onu taşıyabildiği hızla yoluna devam etti. Kubbeli tavanıyla ve bol ışıklı ortamıyla evin tam göbeğine çıkınca rahatladı. *Yüce Tanrım*. O gözler, o surat seks doluydu ama aynı zamanda içlerinde karanlık bir ihtiyaç, karanlık bir açlık da gizliydi... Sanki âşığının göğsünü kolayca yırtıp açabilir ve onu becerirken, hâlâ atan kalbinden doğrudan kanını içebilirdi.

Elena'nın omurgasından yukarı tüyleri diken diken kalktı. O gümüş gözlü av canavarını gece boyunca yakalamak zorunda kalan avcıya acıdı.

Yirmi dakika sonra temizlenmişti, havlusunu vücuduna sarmış, yatakta oturup baldırlarını ovuşturuyor ve Jessamy'nin dersine kadar nasıl yürüyeceğini kara kara düşünüyordu. Fakat zihni durmadan vampir kanadında gözüne çarpan o rahatsız edici tabloya dönüyordu ve Elena'ya son derece yabancı bu görüntü aklına fazla geliyordu.

Burası, insanın içine işleyen güzelliği ve sırları ve huzurla kaplanmış vahşetiyle bu mekân yuvası değildi. Elena yüreğine dönerse hâlâ ölümlüydü ve burada hiçbir ölümlü yoktu. Yağmurda gelip geçen huysuz taksi şoförleri, cep telefonları yeni bir organ misali kulaklarına yapışık gezen iki dirhem bir çekirdek giyinmiş yatırımcı bankacılar, zorlu bir görevden sonra espriler patlatan yaralı ve kan revan

içindeki avcılar... Elena'nın hayatı buydu. Öylesine çok özlüyordu ki, boğazı tıkanıyordu.

Sara olsa anlardı.

Havluyu vücuduna, kanatlarına falan sıkıca sarıp telefonu kaldırdı. En yakın arkadaşının uyumuyor olmasını umarak hattaki zil tonunu dinledi.

"Alo." Gür, erkeksi bir ses tonu, en az Sara'ninki kadar hoşuna gitti.

"Deacon, benim."

"Ellie, sesini duymak ne güzel."

"Senin de." Elena elini havlunun üstünde yumruk yapıp beklenmedik gözyaşlarını bastırdı. "Orada saat çok geç mi?"

"Hayır. Zoe ile *Susam Sokağı*'nı izliyordum. Az önce uyudu."

"Zoe nasıl?" Elena vaftiz kızının hayatının bir yılını kçırdığı için sinir oluyordu.

"Biraz üşüttü bu aralar," dedi Deacon. "Ama Slayer onu halletti."

Elena, Zoe'yi *kendi malı* sanan, salyaları akan, manyak köpeğin ima edilmesine gülümsedi. "Ya Sara?"

"Sizin aranızda psişik bir bağ var bence." İnce mizah, çok Deacon'dı. "O da seni arayacaktı ama yemekten sonra beton gibi uyudu. Lonca'da son birkaç gün zor geçti, avcılarından birini kaybetmek üzereydi."

Elena kalbinin kaburgalarının arasında ezildiğini hissetti. "Kimi?"

"Ashwini." Elena'ya, Nazarach'tan ilk bahseden avcının adını andı Deacon. "Boston'da bir arka sokakta bir grup vampir tarafından kapana kıştırılmış. Herhalde içlerinden biri ipini kopardıktan sonra Ashwini izini sürdürdü diye birlik olup öçlerini almaya çıkmışlar. Kızı çok fena kesmişler."

"Vampirler öldü mü?" Buz gibi bir soruydu.

"Ash ikisini öldürmüş, diğerlerini yaralamış. Kelleleri Lonca'ya getirildiğinde ölüm fermanlarının mürekkebi kurumamıştı daha, hızlı servis."

"Muhtemelen melekleri yapmıştır." Melekler çoğunlukla vampirlerin başına buyruk hareket etmesinden hoşlanmazdı. Kötü görünürdü. "Ash iyi mi?"

"Doktorlar kalıcı hasar olmadığını söylüyor. En fazla bir ayda iyileşirmiş."

Elena rahatlatarak titremeye başladı. "Çok şükür."

"Senden ne haber, Ellie?"

Deacon'ın ilgi ve sevgiyle soruşu karşısında yutkundu Elena. "İyiyim. Bu yeni vücuda alışmaya çalışıyorum. Her şey aynı biçimde çalışmıyor, anlarsın ya?"

"Senin için özel bir yaylı tüfek yaptırmayı düşünüyorum."

"Ya?"

"Öyle bir tasarlayacağım ki, sırtın yerine rahat rahat bir koluna asabileceksin. Böylece kanatlarım ne olacak diye endişelenmen gerekmeyecek."

"Kulağa iyi geliyor."

"Hafif sürgüler hakkında ne düşünüyorsun? Uçarken seni aşağı çekmeden iş görürler."

"Otomatik olarak dolacak şekilde tasarlayabilir misin?" Galen gidip kılıcını yesin, diye düşündü Elena. Çocukçaydı evet ama içinin yağları eridi. "Bana hız lazım."

"Yavaşça dönen testere bıçakları olan bir şey daha iyi olabilir, dur biraz düşüneyim. Yaylı tüfeğin sürgüsünü kesik atmak için, bıçakları da daha ciddi savunma için kullanabilirsin." Durdu. "Lonca'ya geri dönecek misin?"

"Tabii ki." Elena doğuştan avcıydı. Kanatlar bunu değiştiremezdi.

Raphael, duvara monte edilmiş geniş ekranda Neha ile göz göze geldi. Yılanların, Zehirlerin Kraliçesi göz kamaştıran, açık renk bir ahşaptan oyulmuş bir koltukta oturuyordu. Üstündeki perdahlı oymalarda kımıl kımıl binlerce yılan olduğunu, pullarının ışığı yansıttığını saklamıyordu, kaşlarının ortasına minik bir altın kobra şeklinde boya sürmüş Neha arkasına yaslandı.

"Raphael." Kırmızı, etli, zehirli dudakları aralandı. "Duyduğuma göre Barınak'ta sorunlar çıkmış."

"Bir başmelek olmanın peşinde bir melek türedi."

"Evet, kızım anlattı." Neha zarif biçimli elini havada sallayınca bileklerindeki bilezikler hassas bir şıkırtı sesi çıkardı. "Her zaman kendi konumundan yükseğe çıkma peşinde birileri olur." Öne doğru uzanıp yerden bir şeyi kaldırıncı zümrüt rengi sarisinin ipeği yavaşça hışırdadı. "Ama sana katlıyorum, asla unutulmayacak bir cezaya çarptırılmalı. Çocuklarımız, piyon olarak kullanılmayacak kadar nadide."

Raphael, Neha'nın bunu dile getiriş biçimine rağmen, insan çocuklarına kıymet veren az sayıda Meclis üyesinden biri olduğunu biliyordu. Yine de yetişkinlerin hayatını sona erdirmesine mani olmazdı bu. Ancak ortada kalan her türlü yetim çocuğu zehirli lüksün kucağında büyütüyordu, anne babalarının işkence çekerek ölüşlerinin hatırasını zihinlerinden siliyordu muhakkak.

"Anoushka," dedi Neha şimdi, kucağına koyduğu pitonu okşayarak, "yatağına bırakılan tiksiniç nesneden haberdar olduğunu söyledi bana."

"Çok düşmanın var." Üstelik Anoushka, diye düşündü Raphael, kendi adamlarından grubunu oluşturmaya başlamıştı.

* Hint kadınlarına özgü, uzun bir tür giysi.

Neha elini yılanın zümrüt yeşili derisinde gezdirdi, kaygan ve duyarlıydı, sanki bir âşığı okşuyordu. "Evet."

"Ava yardımı dokunacak bir şeyler duydun mu diğerlerinden?" Aradıkları melek, Barınak çapındaki saldırılarına başlamadan önce herhangi bir hareketle bir hata yapmış olabilirdi.

"Titus ve Charisemnon sınırlarını kapatmış. Benim adamlarımdan kimse içeri giremiyor ve çıkamıyor." Kara gözleri sinir olarak çaktı. "Favashi iki ay önce yaşlıca vampirlerinden birkaçını kaybettiğinden söz etmişti. Kimin yaptığını hâlâ keşfedemedi." Bu kez Raphael açıkça inanmayışını gördü.

Bildiği kadarıyla Neha, birisi itirafta bulunana kadar birilerini öldürür ve öldürmeyi sürdürürdü. Doğruyu öğrenmenin en iyi yolu değildi belki ama zaten, Zehirler Kraliçesi topraklarında hiçbir zaman isyanla karşılaşmamıştı. "Eris nasıl?" Raphael ancak cümlesi ağzından çıkmca Elena'ya yalan söylediğini fark etti. Bir başka uzun süreli başmelek çifti *vardı*. Fakat kasten uydurduğu bir yalan değildi bu. Çoğu kişi gibi, Raphael de Eris'i unutmuştu.

"Yaşıyor." Neha'nın sözleri kan dondurucu kesinlikteydi. "Anoushka yatağını kirleten haini bulmak için bütün adamlarını sorguya çekiyor. Eğer dişe dokunur bir bilgiye ulaşırsa sana haber veririm."

Raphael bağlantıyı sona erdirirken Eris'i en son ne zaman gördüğünü düşündü.

Üç yüz yıl önceydi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Elena sınıfın bir köşesinde, son olaylarla ilgili bir dosyayı okuyordu, diğer çocuklar da el işi kullanarak Sam için hediyeler yapıyordu ki, deniz beynine indi.

Bir şey oldu, diye düşündü Raphael daha konuşmadan, herkesin orada olduğundan emin olmak için sınıfı gözle riyle tarayarak. *Başka bir çocuk deme?*

Lijuan sana bir hediye gönderdi.

Elena, sembolü olarak ölümü kullanan bir meleğin uygun hediye anlayışının ne olacağını düşününce ruhu buz tuttu. *Ne olduğunu biliyor musun?*

Senin kanına uyumlu, sensiz açamam.

Elena ister istemez ürperdi. *Sam'i ziyarete gideceğiz. On dan sonra dönerim.* İçinden bir ses, hediye yi şimdi alırsa incinmiş bir çocuğu görmeye uygun kafa yapısında olamayacağını söyledi.

Ofisime gel. Sana rehberlik edecek birini yollarım.

Galen dışında biri olsun. Silah ustası olarak bu meleğin yeteneklerinden en ufak bir şüphesi yoktu, piç herif çok iyiydi. Ancak Elena'dan hoşlanmayışı da duvar gibi yü züne vuruyordu. Hatta o kadar kısa süreli arkadaşlıkları

sonrasında bile Elena, Galen'in kolay kolay fikrini deðiştirecek bir tip olmadığını anlamıştı. İkisini de bu sıkıntıdan kurtarıp gereksiz temastan kaçınması en hayırlısıydı.

Deniz geri çekilmeye başladı. *Gitmem lazım.*

Elena ona başka neler döndüğünü sormak istedi fakat sorularını 'hediye hakkında' görüşecekleri zamana saklamaya karar verdi. Şimdilik çocuklara odaklanacaktı, arkadaşlarını ziyarete hazırlanırken yaşadıkları heyecan bulacıydı... Elena sadece ölülerden zevk alan bir başmeleği düşünmeyecekti.

Raphael, Elena'nın zihin dokunuşu hâlâ beyrinde yankılanarak Barınak'ın uzak bir köşesine uçtu. Elijah meraklı gözlerden ırak, kayalık bir çıkıntının kenarında, altın renge saçları dağ rüzgârlarıyla dalgalanarak onu bekliyordu. Raphael iniş yapıp hemen uçurumun kenarında yanına gitti. "Neler buldun?"

"Sadece sınırlarını kapatmakla kalmamışlar," diye cevap verdi diğer başmelek. "Titus, Charisemnon'un üstüne yürümeye hazırlanmış."

Başmelekler birbirlerinin ilişkilerine burnunu sokmazdı, hatta o ilişkiler büyük kıyımlarla kan akıtsa da karışmazlardı ama hazırlıklı olmaları gerekti. "Titus elindeki kanıtların yanlış olabileceğini kabul etmiyor mu bir türlü?"

"Bir melek *parçasının* bu kadar kolaylıkla onları oyuna getirebileceğine inanmıyor," dedi Elijah, "onları kendi topraklarında birbirine düşürürken bu Meclis üyesi adayının da Barınak'ta kutsallığa hürmetsizlik edebileceğine inanmıyor."

Raphael boğazın ilerisindeki, dorukları beyaz karla kaplı dağlara bakarak müdahale etmeme politikalarını düşündü derin derin. "Bir sınır savaşı bile çıksa, binlerce

kişi ölecek. Bizse hâlâ On'lar Meclisi içinde güç dengelerini koruyup devam ettirebilmek için kabul edilebilir bir bedel düşünüyoruz."

Elijah cevap vermeden önce uzun süre durdu. "Çok insani bir cümle oldu, Raphael."

"O zaman o seni öldürür. Seni fani yapar."

Lijuan, Elena'yı öldürmesini tavsiye ettikten sonra ay-nen böyle demişti Raphael'e.

Yaşlı başmelek haklı çıkmıştı; Elena, Raphael'in içinde bir şeyi değiştirmişti. Artık kanı daha hızlı akıyor, daha yavaş iyileşiyordu. "Belki de Lijuan'ın yaşına geldiğimde aklımı oynatmamı önler."

"Demek birimiz bunu söyleyecek cesareti buldu." Elijah başını salladı. "Lijuan kabul edilir anlamda delirmedi."

"Aklını kaybetmiş değil," diye onayladı Raphael de, "fakat o aklı kullanıp yaptıkları, ciddi ciddi kafa yoruyor olsa yapmayacağı şeyler." Lijuan'ın artık tanınan haliyle uzaktan yakından alakası yoktu fakat siyasi oyunları hep net bir kafayla oynardı.

"Emin misin?" Elijah eğilip her nereden geldiyse, bom-boş uçurumun köşesinde son bulmuş bir çakıl taşını aldı. "Hiçbirimiz onun gençliğine şahit olmadık ama o zaman-lar bile ölümlere özel ilgisi olduğu söyleniyor. Bazıları diyor ki... Yok, elimde kanıt olmadan böyle iftira atamam."

Raphael, diğer başmeleğin dilinin varmadığını ifade etti. "Ölüleri yatağına alıyormuş."

Keskin bir bakış fırlattı Elijah. "Sen de mi duydun?"

"Annemin de babamın da başmelek olduğunu unutu-yorsun, Elijah."

"Caliane ve Nadiel, Lijuan'ın gençliğini mi biliyordu?"

"Hayır ama bilenleri tanıyorlardı." Okişilerin Raphael'in anne babasına anlattıkları da çok kalın bir gizlilik duvarı ar-dından fısıldanmıştı. Çünkü o zamanlar Lijuan çoktan kor-kulan bir varlık olmuştu.

“Artık aramızdaki tek kadim başmelek o,” dedi Elijah, düşünceli bir sesle. “Bize ölümsüzler diyorlar ancak biz bile eninde sonunda zamanın içinde toza dönüşüyoruz.”

“Binyıllar sonra,” diye altını çizdi Raphael. “Elena’nın da dediği gibi, diğer tarafta seni neyin beklediğini merak etmiyor musun?”

“Birçok insana göre, biz tanrılarından haberciyiz.”

Raphael, Elijah’a şöyle bir baktı. “İçimizde Lijuan’dan sonra en büyük sensin. Lijuan kendi arazisinde bir yarı tanrıça. Sen de hiç kendini böyle ilan etmeyi düşünmedin mi?”

“O yola girenlere neler olduğunu gördüm.” Elijah, Raphael’e bakmadı ancak anlatmak istedikleri netti. “Ben girmesem bile, Hannah’m var. Ona karşı hislerim fazlasıyla gerçek, fazlasıyla bu dünyadan.”

Raphael annesiyle babasının birbirini nasıl sevdiklerini düşündü, o güçlü, neredeyse göklere yüceltilecek aşkı hatırladı ve onu Elena’ya karşı duyduğu aşkla kıyasladı. Ona dokunduğu zaman cinsel organının sertleşip zonklatması, arzularının zorlayıcılığı hiç de yüce değildi. “Titus ve Charisemnon yüzlerce kişiyi keser,” dedi sonunda, “fakat gerçek tehdidin Lijuan olduğu değişmez.”

“Adamlarım bana son altı ayda yeniden doğmuşlardan oluşturduğu orduyu sayıca ikiye katlayarak büyüttüğünü söylüyor.” Hatta askerlerinden bazılarının daha yeni ölenlerden oluştuğuna dair rahatsız edici söylentiler dolaşıyordu ortalıkta. Adeta Lijuan’ın gücünün soğuk pençesini doyurmak için kurban edilmişlerdi. “Eğer onları serbest bırakıp dünyaya salarsa, bunu bir başka Karanlık Çağ’ın başladığına yarabiliriz.”

En son Karanlık Çağ binlerce yıl boyunca büyümüş medeniyetleri yıkmıştı, dünyada eşi benzeri bir daha görülmeyecek derecede ihtişamlı binaları ve sanat eserlerini yok

etmişti. Milyonlarca, milyonlarca insan hayatı meleklerarası savaşta gümbürtüye gitmişti.

Ama o zaman ölülerden oluşan ordularla, ete bürünmüş kâbuslarla savaşmıyorlardı.

Elena, Sam'in odasına Jessamy ile birlikte bir sürü çocuğun girişini seyretti. Keir çocuğu etrafında olan bitenin farkına vardığı ancak acı duymadığı bir yarı uyanık duruma getirmişti. Sam sınıf arkadaşlarının ona getirdiği hediyelere yüzünde güller açarak bakarken Elena'nın içinde bir mutluluk ve öfke karışımı kaotik bir şekilde çalkalandı.

Birisi nasıl böyle bir masuma zarar verecek kadar ahlaksız olabilirdi?

Şıp.

Şıp.

Şıp.

"Gördün mü, hoşuna gidiyor."

Elena kendini zorla şimdiye geri döndürürken çenesine sancı girdi ama yeterli değildi, kâbusun uzun pençesinden kurtulması için gündüz saatleri bile güvende değildi. Ari'nin gözlerini ona dikmiş baktığını görebiliyordu, Slater cani susamışlığını giderirken o turkuaz bakışların nasıl yavaş yavaş donuklaştığını görebiliyordu. Ari, Elena'ya kaç diye fısıldamıştı ancak kendisi kaçamamıştı, bacakları Belle gibi kırılmakla kalmamış, tamamen yerinden koparılıp hunharca ampute edilmişti.

Çıra.

Uyluklarından dışarı çıkan kırık kemikleri aynen böyle görünüyordu, havaya değen kanı kurumaya başlanıyordu.

"Koşmuyor ki." Bir kıkırdama. "Hoşuna gidiyor, gördün mü?"

"Onu görmek ister misin?"

Elena topuğunun üstünde dönüp Jessamy'nin şaşırın yüzüne boş boş baktı, beyni onu sonsuza dek takip edip kovalayacak bir acıyla dolu mutfığa kilitlenmişti.

Jessamy tereddütle ona dokundu. "Elena?"

"Evet," dedi Elena, anıların zalim çekicini kafasından kaldırmaya çalışarak konuşmakta zorlandı. "Evet, Sam'i görmek isterim."

"Hadi gir içeri." Jessamy'nin gözlerinde sessiz bir endişe gizliydi ama meraklı meraklı sorular sormadı. "Ben diğer çocukları sınıfa götürüyorum."

Elena bir yerden tebessümünü bulup diğer her şeyi dışarıya attı ve Sam'in odasına girdi. "Eee," dedi, "demek Jessamy'nin kompozisyon ödevlerinden bu şekilde kurtuluyorsun."

Sonsuza dek donuk kalacağını zannettiği o bakışta bir kıvılcım çaktı. Keir'e göre, Sam kaçırılmasına dair hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Başından darbe almanın muhtemel bir sonucuydu bu. Büyük ihtimal sonradan anımsayacaktı ama şifacılar ve anne babası onu bu nihai sona hazırlıyacaktı. O zamana dek Sam gücünü kuvvetini toplayacak ve umuyorlardı ki, o berbat gecenin olaylarını idrak edebilecekti.

"Hayır," dedi Sam, çatlak bir sesle. "Arayı kapatmam gerektiğini söyledi."

"Tam ona göre bir laf," diye fısıldadı Elena, sonra da hediyeleri gösterdi. "İyi istifledin."

"Sen de bana hediye getirdin mi?"

Elena sırtıttı. "Getirmez miyim? Hatta annenle babandan izin bile aldım bunu vermeden önce."

Sam heyecanla öne doğru çıktı. "Neymiş o?"

"Hey, dikkat et." Elena çocuğu tekrar yatağa koyup cebine uzandı ve kılı kırk yarararak tasarlanmış metal kılıfında duran küçük hançeri çıkardı.

Hançeri avucuna koyunca Sam'in gözleri yerinden fırladı. "Shikoku, Japonya'da bir melek, istediği avı tamamladığım zaman vermişti bana. Bin yıllık olduğunu söylemişti hatta." Elena kabzanın dibindeki yakuta dokundu. "Efsaneye göre bu yakut bir zamanlar bir ejderhanın gözünün bir kısmıymış."

Sam küçücük parmaklarını saygılı bir şekilde mücevherin üstünde gezdirdi. "Ejderhaya ne olmuş?"

"O kadar yaşlıymış ki, günün birinde uyumaya karar vermiş. Bir süre sonra taşa dönüşmüş, dünyanın gördüğü en büyük dağ olmuş." Elena konuşurken ister istemez anne babasının yataklarında yattıkları zaman annesinin, kardeşleriyle ona ne güzel hikâyeler anlattığını hatırladı.

Hatta her şeye burun kıvrıracak kadar havalı Belle bile yere sere serpe uzanır, ayak tırnaklarına oje sürer ya da dergi okurdu. Ama anneleri bir hikâye anlatıyorsa, derginin bir sayfasını bile çevirmezdi. Elena bu acı tatlı anıları kafasından uzaklaştırmak için gözlerini kırıştırıp ilk olarak mükemmel bir kum bahçesinde oturup yeşil çay içerlerken yaşlı bir Budist rahipten dinlediği hikâyeyi anlatmaya devam etti. "Gözleri yakuta dönüşmüş, pulları pırlanta, safir ve zümrüt olmuş. Sadece bir savaşçı uyuyan ejderhanın yanına kadar gelmeye cesaret edebilmiş."

"Ejderha uyanmış mı peki?"

"Evet." Elena öne doğru eğilip bir sır verir gibi fısıldadı. "Savaşçı bu kadar cesur olduğu için de ejderha ona gözünden bir parça vermiş."

"Gerisi?"

"Derler ki, ejderha hâlâ uyuyormuş ve eğer onu tekrar bulacak kadar zeki ve cesur birisi çıkarsa, ejderha ona bu dünyanın zenginliklerinden verecektmiş."

"Ben o ejderhayı bulacağım." Sam'in gözleri o efsanevi mücevherler kadar parladı. "Ayrıca hediyene çok iyi bakacağım."

"Biliyorum." Elena o tatlı suratına düşen siyah kıvrıcık saçları okşadı ve avcı duyularını kan diye bağırtaan öfkesini dizginledi. "Şimdi uyu. Sonra yine sohbet ederiz."

Elena ayağa kalkarken Keir içeri girdi. Piyanist parmaklarıyla Sam'e dokunup çocuğu derin uykuya yolladı. "En kıymetli malı gibi saklayacak, biliyorsun," dedi şifacı, hançeri yatağın başucuna koyarak. "Bir çocuğun yetişkinliğe kadar beraberinde taşıdığı türde bir eşya. bu"

Elena kısaca başını salladı, ani bir anı çığı altında kalırken ayaklarını yerde tutamadı. Bilinçaltı adeta Sam'in gözlerinin kapanmasını bekliyordu. Neden burada? Neden şimdi? Ne Ari, ne Belle, ne annesi hastaneye yetişebilmişti. Doğruca morga gitmişlerdi.

"Onu neden buraya getirdin?" Tiz bir kadın sesi. "Daha çocuk."

Elena'nın elini tutan büyük bir el, ayakta dik durması için ona cesaret veriyordu. "Ablalarını son kez görmeyi hak ediyor."

"Bu şekilde değil!"

"Beth çok küçük," dedi adam, "ama Ellie değil. Neler olduğunu biliyor. Yüce Tanrım, her şeyi gözüyle gördü."

"Annesi—"

"İlaçların etkisi geçer geçmez feryat figan bağılıyor, doktorlar onu tekrar uyutana kadar bağılıyor." Kırık dökük sözler. "Marguerite'e yardım edemiyorum ama Ellie'ye edebilirim. Zihninde her şey karmakarışık. Bana sürekli canavar, Arielle ve Mirabelle'in ondan hoşlanmasını mı sağladı, diye soruyor."

"Bunu yapmana izin veremem."

"Hele bir önüme çıkmayı dene."

"Elena?"

Keir ona fazlasıyla duyarlı bir bakış atınca alelacele veda edip koridora çıkıverdi Elena. Beyni, bilinçaltının az önce fıkurdatıp yüzeye çıkardığı gerçeğin etrafında dönmeden duramıyordu. Jeffrey onu ablalarını görmeye götürmüştü.

Teyzesiyle, hastane çalışanlarıyla, herkesle kavga etmişti... çünkü Elena, Mirabelle ve Arielle'in kesinkes gittiğini, Slater'ın iğrenç dünyasına sürüklenmediğini görmek zorundaydı.

"Bir şey yok, Ellie." Kocaman bir el başını okşadı. O gür seste gözyaşları saklıydı. "Artık acı duymadıkları bir yerdeler."

Ari ve Belle sahiden de hayatları sona ermiş olmasına rağmen huzura ermişe *benziyordu*, gözleri kapalıydı, dinleniyorlardı, bedenleri beyaz çarşafların üstünde bütündü. Elena ikisinin de soğuk yanağına dudaklarını değdirmiş, saçlarını okşamış ve onlara veda etmişti. Yarım saatten uzun süre naaşların yanında kalmışlardı, ta ki...

"Tamam, baba." Elena elini onun eline koymuş, her zaman dünyasının en güçlü sütunu olan adama kafasını kaldırıp bakmıştı. "Artık gidebiliriz."

Daima çok kararlı, çok güçlü olan o soluk gri gözler nemliydi. "Tamam mı?"

"Ağlama." Babası eğilince elini yukarı kaldırıp gözyaşlarını silmişti Elena. "Artık canları yanmıyor."

Elena sendeleyerek yandaki bir koridora girdi, duvara yaslanırken elleri titriyordu. Her şeyin kanla sona erdiği gün babasını kaybettiğini sanıyordu hep, oysaki yanılmıştı. O gün öğleden sonra hastanedelerken babası hâlâ babasıydı, hâlâ kızının vedalaşma hakkı için mücadele eden bir adamdı.

Peki ne zaman sarpa sarmıştı her şey? Babası ona ne zaman bakmaya bile tahammül edemediği bir yüz karası olarak davranmaya başlamıştı? Ve Elena daha kaç anısını derine gömmüştü?

"Elena?"

Kafasını çevirir çevirmez Keir ile burun buruna geldi, meleğin yüzünde itinalı bir ifade vardı. *"Rica etsem..."*

Fakat Elena olumsuz anlamda başını sallıyordu. "Üzgünüm ama gitmem gerek." Bekleme salonuna kadar neredeyse koştu, gizli basamaklardan en üst kata çıktı. Kanatları vampirler için tasarlanmış merdivenlerde sürüklendi ama Elena çıkmayı başarıp kimse tarafından durdurulmadan buz gibi havaya adımını attı.

Aşırı ısınan yanaklarına soğuk bir tokat gibi çarptı rüzgâr, temiz hava çok hoşuna gitti. "Hatırlamak istemiyorum." Korkakça bir düşünceydi ama Elena ufukta ağırlığını hissettiği bilgiyi taşımaya hazır güçte kuvvette değildi. Daha anıların etkisinden bile zor sağ çıkıyordu.

Sol tarafında birisi öksürdü. "Yıldızları seyrediyorsun derdim ama saat daha beş."

Elena taş gibi kasıldı. Ne demişti? Galen hariç herhangi birisi. "Zehir."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Vampir, alameti farikası siyah güneş gözlüğünü takmıştı, dudaklarında tanıdık bir alaycı gülüş asılıydı. "Hizmetindeyim."

Elena herhalde Dmitri gelir gelmez, Zehir'in New York'tan ayrılmak zorunda kaldığını fark etti. "Vampirler jet lag olur mu?"

Zehir güneş gözlüğünü gözünden çıkarıp bir yılan gibi incecik gözlerini Elena'ya tüm etkisiyle teşhir etti. Elena daha önce görmüştü bu gözleri ama önemli değildi. İç organlarına kadar şoka girip teni ürperdi, o gözlerdeki yabancı zekâ karşısında en derininde bir tepki duydu. Elena bir yanıyla bu vampir Yaratılırken değişen sadece gözleri miydi, diye merak ediyordu. Zehir bir insan gibi mi düşünüyordu, yoksa zekâsı çok daha soğukkanlı bir şey miydi?

"Acılarımı dindirmeyi mi öneriyorsun, avcı?" dedi vampir, uzun bir dişinin üstünde dilini gezdirip zehirle dolu bir damla çıkararak. "Çok duygulandım."

"Sadece arkadaşça davranmak istedim," dedi Elena, dişe karşılık verip.

Güneş gözlüğünü yeniden takmadan önce Zehir'in göz bebekleri büyüdü.

Elena kendini tutamadı. "Neden dilin çatallı değil?"

"Sen neden uçamıyorsun?" Pişkince sırttı vampir. "Sırtındaki o şeyler süs olsun diye değil biliyorsun ki."

Elena adama hareket çekti ama bir yanı sinir bozucu varlığına sevindi. Elena'yı sertçe şimdiye çekmiş, geçmişe çoğu zaman içinde tutmayı tercih ettiği o dolaba kapatıp kilitlemişti. "Rehberim olarak görev yapman gerekmiyor mu?"

Zehir bir elini salladı. "Beni takip edin, leydim."

Böyle demesine rağmen onu Raphael'in ana ofisine götürdüğü sırada yan yana yürüdüler, Elena o zamana değin böyle bir yerin varlığından haberdar değildi. "Manhattan'da moraller nasıl?" Sara ve Ransom'la bu konuda konuşmuştu ancak vampirlerin bakış açısı, özellikle de Zehir gibi güçlü bir vampirinki, insanlarınkinden çok farklı oluyordu.

Tabii ki Zehir ona doğrudan bir cevap vermedi. "İnsanlar senin dirilmenle ilgili söylentilerin çok abartıldığına inanmaya başladı. Çoğu kişi ölüp bir yerlere gömüldüğüne inanıyor. Çok acıklı."

Elena adamın bilerek onu kışkırtmaya çalışmasını duymazdan geldi. "Gerçekler hâlâ ortaya çıkmadı mı? Raphael'in adamlarının anlatmayacağını biliyorum ama diğerleri? Michaela?"

"Hepsi kıskançlıktan çatlıyor. Raphael bilinen tarih içinde ilk kez bir melek Yaratan bir başmelek." Zehir aynalı güneş gözlüğüyle Elena'ya, karanlıkta yüzen suratı dışında bir şey göstermeyen bir bakış fırlattı. "Eşi benzeri olmayan bir ödülün. Dikkat et de bir çuvala konup bir duvara asılma."

Zehir onu kapıda bıraktıktan sonra Elena içeri girdiğinde, Raphael kocaman siyah bir masada oturuyordu. Elena aman vermez bir dejavu yaşadı. Kule'sinde de aynı böyle bir masası vardı başmeleğin.

"Şu anda seni masamın üstüne yatırsam ve parmaklarımı içine soksam, sanırım çok farklı bir gerçekle karşılaştırdım."

Raphael tam o saniye kafasını kaldırıp baktı, Elena'nın aklından geçeni tamı tamına anladığını gösteren gözleri eşi benzeri bulunmayan cinsel bir hararetle buğulandı. Elena bakışını ayırmadan kapıyı kapattı ve ağır, maksatlı adımlarla ona doğru yürüdü. Granit masaya ulaştığı zaman durmak yerine yukarı atlayıp kâğıtları önünden iterek bacaklarını diğer taraftan aşağı sallandırdı, Raphael'i tam ortalarına kısırdı.

Başmelek ellerini Elena'nın uyluklarına koydu. "Bana yine gözlerinde kâbuslarla geldin."

"Evet," dedi Elena, ellerini başmeleğin saçında gezdirerek. "Sana geliyorum." Başka kimseye bu kadar güvenmemişti.

Raphael, Elena'nın bacaklarının üstünü sıktı, hiç çaba sarf etmeden kuvvetlice onu kendine çekerek Elena'nın yüreğini ağzına getirdi. New York Başmeleği bugün tehlikeli bir ruh hali içindeydi. Raphael başını yukarı kaldırırken Elena öne doğru eğilip onu öptü. Elena'nın dominant pozisyonu bir saniyecik sürdü. Raphael tutuşunu hafifçe değiştirip Elena'yı kucağına çekiverdi, bacakları başmeleğin her iki yanından sallandı ve bacaklarının arasındaki nemli sıcaklık Raphael'in organının sert hatlarına bastırdı.

Elena elektrik şoku yaratan, ani temas karşısında nefesi kesilerek kanatlarını Raphael'in masasına yaydığını fark etti. "Kâğıtlarını dağıtıyorum," diye fısıldadı onu baştan çıkarıp en erotik günahlara sevk eden dudaklarının üstüne.

Raphael bir elini kıpırdatıp Elena'nın göğsünün üstüne koydu.

Duyuları şoka uğradı. Omurgası yay gibi gerildi.

"Haylazlıklarının bedelini etinle ödeyeceksin. Hepsini telafi etmeye hazır mısın?" Elena'nın hayatta kalma içgüdülerini korkuyla dalgalandıran, tensel zulümle yüklü bir soruydu bu.

Ancak Elena karşı koymak yerine gevşedi. Raphael, diye düşündü, en kötü kâbusları bile başından kovacak kadar dehşet vericiydi. Başmelek dişlerini boynunda atan nabzına dokundurup, elleriyle üstünü yırtarak açarak Elena'nın üst gövdesini çıplak bırakınca Elena omuzlarına yapışıp tutundu.

Ardından o güçlü beyaz dişler aşağı doğru hareket etti.

Elena'nın midesi bağımlılık yaratan bir korku ve arzuyula çalkalandı. "Raphael."

Raphael dilini dışarı çıkardı, bir eli sırtında, diğeriyle göğsünü kavramış vaziyette, tüm vücudunu beklenti içinde gepgergin kılacak şekilde meme ucuna odaklanmış tutuyordu. "Beni ısırmayı mı planlıyorsun?" Buğulu bir soruydu.

Olabilir.

Elena bu cevaptaki serinliği duyup tereddüt etti, gerçi bedeni Raphael'in dokunuşu için yanıp tutuşuyordu. Bu ruh halindeyken New York Başmeleği'ni alacak kadar güçlü müydü?

Sen benim eşimsin, Elena. Öğrenmek dışında bir seçeneğin yok.

Raphael zihninin içindeydi, arzuları Elena'nın savunma hattına kısa devre yaptırınca sızıvermişti. "Hiç sınır koyma ihtiyacının anlamını anlayacak mısın acaba?" Elena, Raphael'in dudağını ısırdı, içgüdüsel davranacak kadar sabrı taşmıştı.

Raphael başını kaldırdığında gözleri gece yarısına dönüşmüştü, başparmağı zonk zonk atarak uyarılmış çıkıntıyı okşuyordu. "Hayır."

"Affedersin," Elena kollarını boynuna doladı, "otokratik cevaplar vererek elimden kurtulamazsın." Artı Elena öfkesinin aralarına bir taş koymasına da göz yummayacaktı. Onları birbirine bağlayan bu şey, bu ham, acı veren duygu uğruna savaşmaya değerdı. "Ayrıca bir kuklaya çevrilmiş olmayı da hiçbir zaman kabul etmeyeceğim. Lijuan tarafından değil, hele hele benim diye gördüğüm erkek tarafından hiç değil."

Raphael cevap vermedi, sadece mesafeli bir odaklanmayla onu seyrediyordu. İlk tanıştıkları gün de bu şekilde izlemişti Elena'yı. O zaman Elena, Raphael'in onu öldüreceğinden korkmuştu. Artık bunu yapmayacağını biliyordu. Ama... yalnızca bir ölümsüzün becerebileceği şekillerde ona zarar verebilirdi. Elena geri adım atmalıydı ama öyle birisi olmayı hiçbir zaman başaramamıştı.

"Ne oldu da," dedi, dile getirmedığı bir şefkatle burnunu burnuna sürterek, Raphael'in tek dikkatsiz hareketiyle çat diye koparabileceği kırılgan bir iplik şeklindeki güveniyle, "böyle kötü bir ruh hali içindesin?"

Deniz kokusu arttı, Elena neredeyse elini uzatsa köpüklere değecekti. Duraklaması, konuşulmayan sözlerle doluydu, başlarının tepesinde asılı duran bir bıçaktı sanki. Elena'nın omurgası baştanbaşa terledi ama Raphael'e sarılmaya, damdan düşercesine hayatına girmiş ve evrenindeki en önemli şey haline gelmiş ilişki için savaşmaya devam etti.

Elena. Raphael'in başını boynunun kıvrımına koyarken zihnini okşadı başmelek.

Tehlikenin geçtiğini bilmenin verdiği bir hızla kalbi küt küt atan Elena başmeleğin saçlarını okşadı, suratını

suratına sürttü. "Senin de kendi kâbusların var," dedi, fırınadan sonraki dinginlik gibi zihni aydınlanarak. "Bugün çok kötülerdi."

Raphael iki eli de Elena'ya sarılı halde onu iyice kendine çekti. Raphael'in ona ihtiyaç duyduğu kadar, o da o sıcaklığa ihtiyaç duyarak başmeleğe sokuldu. Bu da amma beklenmedik bir sürprizdi. New York Başmeleği ona ihtiyaç duyuyordu. Ona, Elena Deveraux'ya, Lonca Avcısı ve istenmeyen kız evlada. Elena şiddetli bir şefkatle Raphael'i sıkıp dudaklarını şakağına, yanağına, uzanabildiği her parçasına dokundurdu.

"Havadaki bir şeyden kaynaklı olmalı," dedi Elena sessizce, neredeyse çıt çıkarmadan. "Nedense annemi, ablalarımı düşünmeden duramıyorum." Elena ilk kez kâbuslarını dışından dile getiriyordu. En yakın arkadaşı bile, çocukluğuna dair bu gerçekleri, nefes bile aldırmayacak yoğunlukta başına musallat olan kötülüğü bilmezdi.

"Bana isimlerini söyle." Boynuna sıcacık nefesi değdi, kolları Elena'yı kuvvetle sardı.

"Biliyorsun."

"Sadece gerçekler."

"Annemin," dedi Elena, tutunarak, sımsıkı sarılarak, "adı Marguerite'ti."

Elena. Zihinsel bir öpücükle Elena'yı korumacı bir şekilde sarıp sarmaladı Raphael'in kokusu.

Elena dudağı titremeye başlayınca hafifçe ısırıldı. "Babamla evlendiğinden beri Amerika'da yaşıyordu ama hâlâ Paris aksanıyla konuşurdu. Kahkahası bol, eli çabuk, büyüleyici, şahane bir kelebektir. Eskiden onunla mutfakta ya da atölyesinde öylece oturmayı, annemin işini yaparken konuşmasını seyretmeyi çok severdim."

Marguerite yorgan yapardı, ufak çapta bir birikim yapmasına olanak sağlayacak kadar çok para kazandıran gü-

zel ve eşi olmayan yorganlar. Kocasının servetiyle kıyaslanamazdı ya, yine de onunkisi kızlarına sevgiyle aktarılırdı. Oysaki Jeffrey'nin parası... "Babamın şimdi ne yaptığını bilse asla izin vermezdi."

"Sırf onu sevdiğini bildiğim için hâlâ hayatta."

"Sevmemeliyim belki ama kendime hâkim olamıyorum." O sevgi o kadar derinlere kök salmıştı ki, yıllar yılı ihmal edilmek bile içinden söküp atamamıştı Elena'nın. "Eskiden, keşke annem yerine o ölseydi, diye dilerdim ama biliyorum ki, annem böyle düşündüğümü bilse benden nefret ederdi."

"Annen seni affederdi."

Elena buna inanmayı o kadar çok istedi ki, canı acıdı. "Ailemizin kalbiydi. Annemin ölümünden sonra, *her şey öldü.*"

"Bana kaybettiğin ablalarından bahset."

"Annem ailenin kalbiyse, o zaman Ari ve Belle de fırtına ve huzuruydu. Kanları şıpır şıpır yere akınca Deveraux ailesinde kocaman bir delik açtılar."

Slater'ın yakışıklı surati, dudakları parıl parıl kırmızıya boyalı.

Elena, Raphael'e tutundu ve nefret ettiği bu görüntüyü çaresizce itirmeye çalıştı. "Ben ortanca çocuktum ve hoşuma giderdi bu. Beth bebeğimizdi ama Ari ve Belle bazen onlarla bir şeyler yapmama izin verirdi." Elena soluk almadan göğsü daraldığından başka sözcük söyleyemedi.

"Benim hiç kardeşim olmadı."

O kadar beklenmedik bir cümleydi ki, Elena'nın kederini kırdı. Sarmaşık gibi Raphael'e sarılı vaziyette kalıp kıpırdamadan dinledi Elena.

"Meleklerden doğan çocuklar çok nadirdir ve ben doğduğumda annemle babam binlerce yaşındaydı." Her bir doğum büyük bir kutlamaydı ama Raphael'inkisi özellikle

bir şenlikti. "Binlerce yıldır ilk kez iki başmelekten doğan bir çocuktum."

Onu güvende tutacak diye ona güvenen avcısı Elena kucağında sessizce yatıyordu ancak Raphael dikkatini hissedebiliyordu, avuçları gömleğinin üstünden bile sıcacık değişiyordu göğsüne. Raphael ellerinden birini avcının çıplak sırtından aşağı ağır ağır kaydırıp konuşmayı, bir ebediyettir anmadığı konuları paylaşmayı sürdürdü. "Fakat bazıları vardı ki, benim hiç doğmamam gerektiğini söylüyorlardı."

"Neden?" Başını kaldırdı Elena, parmak boğumlarıyla sertçe bastırıp gözlerini temizledi. "Neden öyle desinler?"

"Çünkü Nadiel ve Caliane *fazla* yaşlıydı." Elena'yı, göğüsleri her nefesinde böğrüne sürtünecek kadar dibine sokup elini bel kıvrımına, kaburgalarına doğru kaldırdı ve avcının teninin, tenine değişinin tadını çıkardı Raphael. "Yozlaşmaya başladıklarından endişeleniyorlardı."

Elena kaşlarını çatı. "Anlamıyorum. Ölümsüzlük, ölümsüzlüktür işte."

"Ama evrim geçiririz," dedi Raphael. "Bazılarımız tersine evrim geçirir."

"Lijuan," diye fısıldadı Elena. "Evrime geçirdi mi?"

"Biz öyle diyoruz ama On'lar Meclisi bile neye doğru evrildiğini merak ediyor." Bir kâbusa, orası kesindi. Ama kendi çapında bir kâbusa mı, yoksa dünyayı kasıp kavuracak bir kâbusa mı?

Elena aptal değildi. Leb demeden leblebiyi anladı. "O yüzden annen, babanı öldürdü."

"Evet. İlk babama oldu."

"İkisi de mi?" Duygularını ifade eden o gözlerin içinde, Raphael için duyduğu acı ortaya çıktı.

"İlk başta hayır." Raphael babasının yaşamının son anlarını, o sahne gözbebeklerine boyanmış kadar net gördü.

"Babamın hayatı bir yangında sona erdi."

"Bizim kanattaki koridorda asılı duran poster," dedi Elena, "onun ölümü."

"Beni bekleyebilecek olan ihtimalin bir hatırlatıcısı."

Elena başını olumsuz anlamda salladı. "Asla. Ben olmasına izin vermem."

Onun insanı, diye düşündü Raphael, onun avcısı. Elena çok gençti ama yine de içinde Raphael'i büyüleyen, asırlar boyunca da büyülemeye devam edecek bir güç kökü vardı. Elena çoktan Raphael'in anlamadığı biçimlerde onu değiştirmişti bile. Belki de, diye düşündü Raphael yavaşça, bir ihtimal Elena onu Nadiel'in deliliğinden kurtarabilirdi. "Başarısız bile olsan," dedi, "ben dünyayı kötülükle bozmadan önce benim hayatımı sona erdireceğine dair güçlü bir inanca sahibim."

Elena'nın bakışlarında isyanlar yükseldi. "Ölürsek," dedi, "birlikte ölürüz. Andımız bu."

Raphael, New York'ta kollarında yatan Elena, sesi zihninde bir fısıltıdan ibaret kalmış Elena ile birlikte düşerken aklından en son geçenleri düşündü. Raphael ölümsüzlüğüne tutunmayı bir saniye bile aklından geçirmemiş, Elena'yla, avcısıyla birlikte ölmeyi seçmişti. Elena'nın da aynısını yapmayı seçeceğini düşününce... Ellerini sıkı. "Ölürsek," diye tekrar etti, "birlikte ölürüz."

Katıksız bir sessizlik yaşadılar, bir şey yerine cuk oturdu.

Raphael anıların acısını serbest bırakıp Elena'nın boynunda atan nabzına bir öpücük kondurdu. "Lijuan'ın sana ne gönderdiğine bakmalıyız."

Elena ürperdi. "Gömleğini giyebilir miyim?"

Raphael, Elena'yı kucağından indirdi. Vücudu incecik, çok güzel... ve güçlüydü. Elena başmeleğin masasında bir şeye bakmak için arkasını dönerken sıkı kaslarını alıcı gözüyle süzen Raphael bir karar verdi. "Uçma dersleri bugün başlıyor."

Elena hızla ona doğru dönerken neredeyse kendi kanatlarına takılıp düşecekti. "Gerçekten mi?" Ağzı kulaklarına vardı. "Sen mi bana öğreteceksin?"

"Tabii ki." Elena'nın canını başka kimseye emanet edemezdi. Raphael gömleğini üstünden sıyırıp Elena'ya uzattı.

Elena da gömleği giyip kollarını kıvırdı. Tabii ki üstüne çok boldu ama altlarını gevşek bıraktı. Raphael görünüşüyle ilgili bir yorum yapınca Elena kızardı. "Çok rahat, tamam mı? Şimdi nerede şu aptal hediye?"

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Elena, tersler gibi konuşması karşısında Raphael'in dudaklarının tebessüm edercesine kıvrıldığını gördü. Başmelek cevap vermek yerine köşedeki dolaba yürüdü ve sırt kasları, Elena'nın bütün dişi hormonlarını ayağa kaldırıp ilgi çekmek için yalvartan bir güçle hareketlendi.

Başmeleğinin hareketini izleyerek gözü gönü açılan Elena geçmişin yankılarını kenara itti ve kalkıp yürüyerek Raphael'in yanında durdu. Raphael dolabı açınca içinden tam bir mücevher sığacak büyüklükte ve şekilde, küçük siyah bir kutu çıkardı. Elena sinerek geri çekildi, bir adım attı ve hızla konuştu. "O şeyi bulabildiğin en derin çukura at."

Raphael avcıya ilgiyle baktı. "Ne hissediyorsun?"

"Tüylerimi diken diken ediyor." Elena kendine sarılıp kollarını aşağı yukarı doğru sıvazladı ve midesinin dibi buz tuttu. "Benden uzak dursun."

"İlginç." Raphael elini dolaba uzatıp kutuyu aldı. "Ben hiçbir şey hissetmiyorum ama üstünde kan bile yokken sana şarkılar söylüyor demek."

"Sakin dokunma," diye emretti Elena, dişlerini sıkarak.

"Sana onu at gitsin dedim."

"Yapamayız, Elena. Biliyorsun."

Elena bilmek istemiyordu. "Güç oyunları. Bana ne? Teşekkür eder, karşılığında bir incik boncuk filan yollarız. Sende vardır fazla."

"Olmaz öyle." Güneş ufukta doğmadan önce tanyerinin en karanlık, en derinlerinde bulunan gölgeli renklere büründü gözleri. "Çok özel bir hediye bu. Bir test."

"Eee, ne olmuş?" dedi Elena. "Başmelekler güç oyunları oynar. Kim demiş ben de oynamak zorundayım diye?"

Raphael kutuyu çalışma masasının bir köşesine koyarken kanatları Elena'ninkilere hafifçe değdi. "İster sev, ister sevmeyi, benim sevgilim olduğun için bu oyunlara davetiye-yi kabul etmiş de oldun."

Elena vücudunda bin örümcek geziniyormuş gibi hissetti. "Ben açtıktan sonra fırlatıp atabilir miyiz peki?"

"Evet."

"O zaman kötü siyaset olmaz?"

"Bir ifade biçimi olur." Raphael elini öne uzattı. "Gel, avcı. Kanından bir damla gerek."

"Gördün mü? Tüyler ürperticiliğini?" Elena içi titreyerek bıçaklarından birini çıkardı ve sol işaret parmağına bastı. "Kanla kilitlenmiş hediyeler verenler, sana bir banyo köpüğü seti yollamış denemez."

Raphael, Elena'nın elini tutup kutunun üstüne getirdi, parmağını hafifçe sıkıp parlak bir damla kan çıkardı. Elena zaman donmuş gibi bir saniye kanın derisinin üstünde duruşunu izledi, sanki kadife kutuya değmesinden nefret ediyordu, derken kanı ağır, yumuşak bir şıplamayla damladı. Kutu kanı emdi, hayatın tadına aç obur bir karanlıktı. Elena parmaklarıyla bıçağı sıkıca tuttu. "Bu baloya gitmeyi ciddi-
hiç istemiyorum."

Raphael parmak ucunu öpüp elini serbest bıraktı. "Açmamı ister misin?"

"Evet." Elena'nın mecbur kalmadıkça kutuyu açmaya hiç niyeti yoktu.

Raphael kapağını kaldırdı. Elena ilk başta içinde ne olduğunu seçemedi, Raphael'in eli kapatıyordu ama sonra...

Midesinden safra yükseldi. Bıçağı yere düşürüp arkasını döndü ve banyoya açıldığını umduğu kapıya koştu. Fayanslı zemine düşse kalka girdikten sonra içini deşercesine öğürüp kusunca çok rahatladı. Başını klozetin üstüne düşürdü, bütün öğle yemeğini sert ve ani bir itişle, sanki mide zarı da dışarı çıkarcasına klozete fıskırttı.

Arada bir yerde dizlerinin üstüne çöktüğünün, Raphael'in yanında durduğunun, eliyle saçlarını geride tuttuğunun ve kanatlarını açıp onu altınımsı beyazla sardığının farkına vardı. Spazmları yavaşladıkça titreye titreye sifonu çekip arkasına yaslandı.

Raphael ayağa kalkıp ona soğuk bir bez getirdi. Elena bütün yüzünü güzelce sildi, Raphael'in başında dikildiğinin farkındaydı, öfkesi yakıcı bir alevdi. "O kolye," dedi, bir keresinde Michaela'ya karşı kullandığım duyduğu buzdan ses tonuyla, "ne anlama geliyor?"

"Bir kopya olmalı," dedi Elena boğulur gibi. "Gerçeğini gömdük. Gözümle gördüm." Tabutun kapağının kapanışı, Belle'in yüzüne son kez bakışı.

Raphael yanaklarını avucunun içine alıp güzel kanatlarını kocaman açtı. "Sakin onun kazanmasına izin verme. Sakin anılarını sana karşı kullanmasına izin verme."

"Tanrım, ne sürtük." Elena'nın sinirden gözü döndü. "Bilerek yaptı, değil mi?" Gerçek bir soru değildi, çünkü cevabını biliyordu. "Ben onun için bir tehdit değilim, sırf eğlence olsun diye yapıyor bunu. Benim belimi bükmek istiyor." Sırf birkaç saniye makara olsun diye hem de.

“Seni tanımadığı çok belli.” Raphael, Elena’yı çekip ayağa kaldırdı.

Elena lavaboya yürüyüp bezi tezgâha koydu ve kaynar suyla ağzını çalkaladı. “Belle,” dedi, sonunda tekrar temiz hissedince, “kendisini bana karşı kullandığını bilse Lijuan’ın ümüğünü sıkardı.” Ablasının tatlı, vahşi doğasını hatırlayınca omurgası dikleşti. “Gidelim hadi.”

Bu kez dokunmayı reddetse de, Lijuan’ın ona yolladığı kolyeye çok dikkatlice baktı Elena. “Bu bir kopya.” Rahat bir oh çekti, dizlerinin bağı çözöldü ve bir eliyle masaya yaslandı. Çinli başmelek, Belle’in nihai uykusuna saygısızlık etmemişti. “Bir sene ısıtılmış metal bir telle madalyonun arkasına Belle’in adını kazımaya karar verdik. Sadece yamuk yumuk bir B çizebilmişken annem bizi yakaladı.” Anısıyla gülümsedi Elena, çirkinliği içinden sildi. “Çok sinirlenmişti, o kolye dokuz ayar altındı.”

Raphael kolyeyi tekrar içine koyup kutuyu kapattı. “Elden çıkarırım muhakkak.”

“Hemen yap... ama önce bana bir kopyasını yaptır.” Elena vahşi bir gülüşle dişlerini gösterdi. “Sürtük madem oyun oynamak istiyor, oynayalım öyleyse.”

“Casusları ona rapor eder,” dedi Raphael. “İyi bir hamle ama izin vermem.”

Elena aniden başını kaldırdı. “Ne?”

“Seni incitmek amacıyla gönderildi bu. O kolyeyi takmak sana geçmişî hatırlatır sadece.”

“Evet,” dedi Elena. “Belle’in mahalledeki kabadayı çocuğa, kendinden üç yaş ve kiloca büyük olmasına rağmen nasıl yumruk attığını aklıma getirirdi. Aklıma onun gücünü, hırsını getirirdi.”

Raphael uzun uzun baktı Elena’ya. “Ama o anılar karanlıklara sarılı halde gelirler.”

Elena karşı çıkamazdı. "Belki de artık kaçmak yerine o karanlığa kucak açmamın zamanı gelmiştir."

"Hayır." Raphael insaf etmeden çenesini sıktı. "Lijuan'ın seni uyumadan kâbuslarla yaşayan birine dönüştürmesine izin vermem."

"O zaman onun kazanmasına göz yumuyorsun."

Sert ve beklenmedik bir öpücük geldi. "Hayır, onun kazandığını zannetmesine göz yumuyoruz."

Raphael, Lijuan'ın hediyesini elinden çıkarıp gecenin siyah gölgelerine bürünmüş vaziyette Barınak'a uçtu tekrar. Elena'ya söyledikleri doğrudu fakat daha derinde yatan başka doğruları saklamıştı.

Bunu Elena'yı korumak için yapmıştı.

Elena da biliyordu zaten. Ancak Raphael'in onu ikna etmesine sesini çıkarmadı. Ki böylece Raphael, avcının içindeki yaraların derinliğini çok daha iyi kavramış oldu. Bir zamanlar, Uram'ın akli başındayken, hâlâ gençliğini arımsarken Raphael ile şu şekilde karşılıklı konuşmaları olmuştu.

"İnsanlar," demişti diğer başmelek, "çok gelip geçici hayatlar yaşıyorlar."

Daha üç yüz yaşında bile olmayan Raphael başıyla onaylamıştı. "İnsan arkadaşlarım var. Sevgi ve nefretten bahsediyorlar ama merak ediyorum, acaba bu duygular hakkında ne kadar bilgileri var?"

Raphael buna karşılık Uram'ın ona bakışını dün gibi hatırlıyordu, gençliğin naifliğiyle eğlenen büyük bir erkekti. "Önemli olan nicelik değil, Raphael. Biz hayatlarımızı sınırsız olduğu için filtreliyoruz. İnsanlar tek seferde binlerce hayat yaşamak zorunda. Her düş kırıklığı diğerinden daha iyi, her neşeleri daha parlak."

Raphael çok şaşırmişti. Uram o zaman bile, uçarı, umursamaz zevkler peşindeydi, zorbalıkta gayet açıktı. "Sanki onlara imreniyor gibi konuştun."

"Bazen imreniyorum." O capcanlı yeşil gözleriyle, o sırada ev dedikleri kadim kalenin altındaki insan köyüne tepeden bakmıştı. "Acaba dünyada izimi bırakmak için sadece beş altı onyıllık vaktim olduğunu bilsem, nasıl biri olurdum diye merak ediyorum."

Uram sonunda dünya üstünde müthiş bir iz bırakmıştı ama gençliğinde dilediği şekilde değil. Bundan böyle çoğu kişi tarafından muntika ve güç savaşında hayatını yitiren başmelek olarak hatırlanacaktı. Yalnızca nadide bir azınlık, hatta meleklerden bile pek azı hakikati, yani Uram'ın kandandoğana dönüştüğünü, kanını zehre çeviren bir toksinle şiştiğini biliyordu. Raphael'in babası hiçbir zaman o tarz bir kana susamışlığa düşmemişti. Ancak Nadiel'in güç hırslı birçok açıdan ondan beterdi.

Elena'yı üstünde hâlâ onun gömleğiyle evlerinin balkonunda dikilirken görünce uçma açlığı içinde ihtişamlı karnatlarını açıp hızla inişe geçti.

Raphael! Hayret ve korkuyla karışık bir bağırıyla seslendi Elena.

Raphael içinde uzun zamandır uyuyan bir şeyin, Uram'ı eğlendiren kendini beğenmiş çocuğun bir versiyonunun uyandığını hissederek sertçe havaya dikey tırmanmaya, sonraysa deneyimsiz melekleri kayalara vurup paramparça edecek bir hızla aniden spiraller çizerek düşmeye başladı.

Tam orta noktada Elena'nın zihninin onunkine kenetlendiğini hissetmişti, Elena düşüşün tehlikeli heyecanını duyarken zihniyle onu tuttu. Derken Raphael yukarı ve dışarı doğru hamle yaptı. Balkona inmek için hoş bir hava akımı yaratırken de Elena onunla kaldı.

Bir an Raphael'e bakıp kendi kanatlarını arkasında katladı. "Bir dakika," Elena başını iki yana salladı, "az önce ne oldu?"

"Benimle bağlantı kurdun." İmkânsız olmalıydı aslında; Raphael bir başmelekti, kalkanları geçilmezdi. Ancak, diye hatırladı, Elena bunu daha önce ölümlüyken de yapmıştı. Raphael o gün kendini onda kaybetmişti, Elena'nın açlığının vahşi parfümüne öyle bir gömülmüştü ki, düşünmeyi kesmişti. Sonradan ona emrivaki ve zorlama yaptığını sanan Elena'nın öfkesine katlanmıştı. Avcısı, ne becerdiğini anlayamamıştı.

"Bazı insanlar vardır ki belki milyarda bir rastlanır, bizi olduğumuzdan daha başka bir şeye çevirir. Bariyerler düşer, ateşler çakar ve zihinler birbirine dolaşır."

Lijuan ona bu kadar derinden temas eden faniyi öldürmüştü.

Raphael ise onun yerine, sevmeyi tercih etmişti.

"Senin hislerini hissedebildim." Elena'nın gözlerinde büyük bir heyecan çaktı. "Zihnimin içindeyken sana da böyle mi oluyor?"

"Evet."

Bir duraklama oldu, Elena çok yoğun bir ifadeyle kaldı. "Hoşuna gitmiyor, değil mi? Kalkanının altına sızabilmem."

"Bin yıldan uzun zamandır zihnimde tek başıma olmaya alışmışım." Raphael elinin arkasını Elena'nın yanağında gezdirdi. "Başka bir varlığı orada hissetmek... huzurumu kaçırıyor."

"Artık benim nasıl hissettiğimi anlıyorsun." Tek kaşını kaldırdı. "İçimdeki hiçbir şeyin bana özel kalmadığını bilmek hoş değil."

"Hiçbir zaman en derindeki düşüncelerini almadım."

“Nereden bileceğim?” diye sordu Elena. “Sen her istediğinde girebilme yeteneğini böyle yığıtçe sergilerken? Seninle paylaşmayı seçtiklerimin, gerçekten benim tercihim olduğundan nasıl emin olabilirim?”

Raphael ilk kez idrak eder gibi oldu. “Birbirimizi öğrenmenin çok yavaş bir yöntemi olurdu.”

“Hız her şey değildir.” Elleriyle parmaklığa tutundu Elena.

Raphael, avcının annesinden bahsederkenki güvenini, onun anılarının yükünü kabul ederkenki şefkatini düşündü. “Deneyeceğim, Elena.”

“Sanırım bir başmelekten daha fazlasını bekleyemem.” Elena keyifli keyifli bakışlar atarak sözlerini yumuşattı. “Zihinler arası konuşma bana sıkıntı vermiyor. Karşılıklı sonuçta. Diğer şey... İçimden bir ses uzun bir süre kontrol edemeyeceğimi söylüyor.”

“Biz bağ kurmuşken aklımdan geçenleri yakalayabildin mi hiç?”

“Pek sayılmaz. O sırada uçuşa kenetlenmişim. Tanrım, ama sen de amma uçuyorsun, Raphael.” Elena ısıklık çaldı. “Yaptığın hareketlerin hiç kolay olmadığını biliyorum.”

Raphael’in koltukları kabardı, Caliane’in karşısında duran gencin kalbinden doğan kibir. Isis’in karşısında. Dmitri’nin karşısında.

“Bir isim duydum ama.” Tereddütlü konuştu. “Babanı mı düşünüyordun?”

“Evet.” Raphael rüzgârın birkaç isyankâr beyaz-sarı saçı havalandırıp Elena’nın suratına savuruşunu, vücudunun pırlantalı gökyüzüne karşı duruşunu izledi ve kendince bir karar verdi. “Birçok açıdan babamın deliliğinin, Uram’ınkinden çok daha beter olduğunu düşünüyordum.”

Elena lafını kesmedi, sadece tek elini Raphael’inkine kenetleyebilecek şekilde öne doğru kıpırdadı. Raphael

de parmaklarını onunkilere dolarken Lonca Avcısı Elena Deveraux ile ilk tanıştığı günden beri hayatında yaşanan tektonik değişime kafa yordu. Elena çabucak yüreğine sarmaşık gibi dolanmış, Raphael'in varlığının en hayati noktası olmuştu.

"Uram durumunda ise, birkaç çekimser oy olsa da, sonunda tüm On'lar Meclisi ölmesi gerektiğinde hemfikirdi." Raphael'i en çok endişelendiren Lijuan'dı. Hâlâ endişelendiriyordu gerçi. "Lijuan belki de kandandoğan olunca edilen gücün buna değdiğini düşünüyordu."

Elena ürperdi. "Uram'ın kurbanlarının kalıntılarını sakladığı odayı ona gezdirmeliydin." Şimdi bile hatırlayınca midesi büzüştü. "Mezbahaydı. Sırf o koku bile adamı çığlık çığlığa kaçırtır."

"Unutuyorsun, Elena," dedi Raphael, bakışları neredeyse siyaha dönerek, "Lijuan ölümlerle oyun oynuyor."

"Kolyeyi düz tut, Ellie."

"Deniyorum."

"Şşş, annem duyacak."

Raphael'in kokusunun ferahlığını içine çekip yükselen anının delici fısıltısını yuttu ve şimdiye odaklandı Elena. "Baban neden Uram'dan betardi?"

Gece esintisi Raphael'in etrafındaki karanlıktan daha siyah saçlarını havalandırdı. "Önüne çıkanı gelişigüzel öldürmüyordu. Uzunca bir süre, herkes babamın sırf güç açlığı, yeni bölge kazanma hırsıyla dolu olduğunu zannediyordu."

"Başkaları da ona katıldı," diye tahmin etti Elena.

Raphael yavaşça başını salladı. "İmparatordu ama bir tanrı olmak istiyordu. Cinayetler işlemeye başladığında kaçamaktı, hatta siyasi sebeplere dayanıyordu hepsi."

Elena uzanıp Raphael'in saçını geriye attı, ona dokunma ihtiyacı duydu çünkü Raphael birdenbire mesateli olmuştu. "Ne oldu da herkes fikrini değiştirdi?"

Raphael avcının dokunuşuna eğildi ancak yüz ifadesi ekşi, mesafeli kaldı. "Kendisine ait olmayan bölgelerdeki köyleri bütün halinde yakmaya başladı."

Elena'nın, Jessamy'nin rehberliğinde okudukları aklıma geldi. "Savaş ilan etmiş kısacası."

"Babam öyle görmüyordu ama. On'lar Meclisi'ndeki diğer herkesin, buyruğu altına girmesini bekliyordu. O sırada artık bir tanrı olduğuna inanmıştı."

"Baban öldüğünde sen kaç yaşındaydın?"

"Daha ömrümün birkaç on yılını yaşamıştım."

Çocuktuk yani, diye düşündü Elena, daha küçük bir çocuktuk. "Yani..." Durdu, devam edemedi.

"Yani ben daha doğmadan babam aklını kaçırmaya başlamıştı."

Elena kollarını Raphael'in beline sarıp kulağını kalbinin üstüne koydu. "O yüzden senin doğumun herkesi kaygılandırdı."

Raphael'in kolları da çelik şeritler gibiydi Elena'nın çevresinde. *Bazen babamdan bana neler geçti acaba diye merak ederim. Annemden bana ne geçti diye.*

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Elena tam o anda anladı ki, New York Başmeleği, daha önce kimseyle paylaşmadığı bir şeyi onunla paylaşıyordu. Nereden anladığını bilemiyordu gerçi. Ama öyle olduğundan emindi. Raphael'in sorusuna cevap olmadığından da emindi işte. Sadece zaman gösterebilirdi bunu ancak... "Hayatının gidişatı bahse girerim, Lijuan'm bile önceden göremeyeceği bir yöne saptı. Hiçbir şey baştan yazılmış değil."

Raphael birkaç uzun dakika boyunca konuşmadı ve gece rüzgârları vücutlarında karanlık bir müzik çalarken, kanatlarını okşarken yan yana öylece durdular. Elena'nın başmeleği başka bir gömlek giyme ihtiyacı duymamıştı ve tenini ellerinin, yanağının altında şahane bir şekilde hissetti Elena. Gün boyunca yaşadığı huzursuzluklara rağmen tuhaf bir tatmin içinde olduğunu fark etti.

"Sessiz bir gece," dedi Raphael sonunda, "rüzgâr sakın sayılır. Her yöne doğru net bir şekilde görebiliyoruz."

"Uçmak için güzel bir gece," diye fısıldadı Elena.

"Evet."

Raphael havalandırırken sıkıca tutundu, kollarını hemen boynuna kaldırdı. Yükselmeye çıkan rüzgârda saçları yüzüne çarptı, ardından ikisinin vücutlarına degecek şekilde geriye gitti. "Biraz kesmem lazım," dedi Elena ağzına giren telleri tek eliyle çekip diğer eliyle Raphael'e asılarak.

Neden kesmedin, avcıyken daha? Bence bir zayıflık gösterecekti.

Yarası bugün yüzeye çok yakındı ama Elena yine de cevap verdi. *Saçların anneme benziyor. Büyüdükçe saçı aynı renk kalan tek çocuğu bendim.* Ari ve Belle, tıpkı Jeffrey gibi altın sarısına dönmüştü ve Beth ise babaannelerinin kopyasıydı, saçları kızıl-sarıydı.

Yani ikimiz de annemizin lık demiş burnundan düşmüşüz.

Elena'nın kıymet verip koruduğu şeyin Raphael için bir lanet olabileceğini bilerek sessiz bir rahatlıkla dudaklarını çenesine sürttü. "Daha hızlı gitsene."

Raphael hiç uyarı yapmadan aşağı inip çıktı, bacaklarını gövdesine dolayan Elena'ya kahkahalar attırdı. Elena hava değene kadar kendi kanatlarını açtığını fark etmemişti. "Raphael!"

"Kanatlarını içeri topla," dedi Raphael. "Yoksa çok sert ineriz."

Elena adım adım yapacağı hareketleri düşünerek kanatlarını sıktı, kasları rüzgâra karşı çalıştığı için biraz acıdı ama fazla değil. "Tekrar açılmak istiyorlar."

"İçgüdü." Raphael onları daha aşağı indirip kanatlarını en geniş şekilde açtı ve karla kaplı sığ bir vadiye bakan, küçük bir dağ platosuna kondular.

"Burası Barınak'a yakın topraklardan farklı görünüyor." Zamanla köşeleri yumuşamış vadi, melekleri koruyan bir kafesten çok bir beşiğe benziyordu.

"Burada kar daha yumuşak," dedi Raphael. "O yüzden uçuş eğitimi için uygun bir yer."

Elena'nın yüreği hop etti. "Şimdi mi?" Raphael'in sadece onu kucağında taşımayı planladığını sanmıştı Elena.

"Şimdi."

Heyecanı kaburgasına bir dövme gibi kazınarak platonun kenarına adım atıp aşağı baktı Elena.

Ve daha aşağı.

Yükseklik korkusu gibi bir sorunu yoktu ama... "Şimdi oraya doğru düşeceğimi bildiğim için çok daha uzakta gibi görünüyor."

"Korkuyor musun?" Kanatlarını Elena'ya değdirince bir altın parıltısı Elena'nın gözüne çarptı.

Dudakları seğirdi. "Bana toz mu konduruyorsun, Başmelek?"

"Melek tozu karanlıkta kanatlardan yansıyınca çok güzel görünür." Raphael gelip arkasında dikilince çenesine bir öpücük bıraktı ve Elena'nın ağzına afrodizyak tozdan katışıksız seks tadı geldi. "Sen uçarken derine nüfuz edecek ve vücudunu benimki için hazırlayacak."

"Sırf lafsın," diye mırıldandı Elena, Raphael'in ellerini belinden aşağı koyduğunu hissederken. "Eee, şimdi ne yapacağım?"

"Uçmayı öğrenmenin tek yolu uçmaktır." Raphael, Elena'yı uçuşunun yamacından aşağı itti.

Korkudan, hayatta kalma ihtiyacı dışındaki her şey yok oldu. Elena kanatlarını iki yana açıp havayı tuttu, kasları aniden üstlerine binen yüke karşı koyarken inişi yavaşladı. Raphael'in gömleği bedeninde buruştu, karnını tamamen açıkta bıraktı. Umurunda değildi, Elena daha çok kanatlarını çalıştırmaya odaklanıyordu. Ama çok geçti, yer son sürat hızlanarak ona doğru yaklaşıyordu.

Hiçbir kar o kadar yumuşak olamazdı. Elena yine de kemiklerini parçalayacak hızla çakılacaktı.

Kollarının altından eller onu yakalayıp çaba göstermeden kuvvetle yukarı kaldırdı. *Kanatlarını kapat.*

Her ne kadar vücudunda dolaşan adrenalin onu tersini yapmaya sevk etse de Elena emre uydu. Ayakları yere değer değmez, arkasını dönüp Raphael'i arkaya itti, başmeleğin çıplak göğsüne temas eden avuçları sızladı. "Öğretme anlayışın bu mu? Parçalarım buradan Manhattan'a saçılabilirdi!"

"Hiçbir zaman tehlike altında kalmadın." Raphael gülecek gibi hin bir bakış atınca Elena iyice çıldırdı. "Genç melekler uçmayı böyle öğrenir; bir korku geliştirmeye fırsatları olmadan yüksek yuvalarından aşağı itilirler."

Elena'nın öfkesi anında durdu, ancak kalbi manyak gibi göğsünde sağa sola çarpıyordu. "Bebekleri hava boşluğuna mı itersiniz?"

"Kuşlar uçmayı nasıl öğreniyor sanıyorsun?"

"Hıh." Elena kollarını göğsünde bağladı, gömlek terden ıslanmış tenine yapışmıştı. "Biliyorsun ki ben bir yetişkinim, korku bilirim."

"O yüzden seni önceden uyarmadım. İçgüdülerinle yapman gerekeni yaptın."

Elena yanaklarını soğutmak için ellerini yüzüne sürterek derin bir nefes aldı, gömleğin kenarlarını iki yandan bağlayıp tekrar başa yürüdü. "Tamam, beni bir daha it."

"Kendin boşluğa adım atabilirsin."

Elena korkularını kendine saklamayı, aleyhinde kullanılacak zayıflıklar olarak görmeyi çok uzun zaman önce öğrenmişti ancak bu kez, itiraf etmek dışında yapacak bir şey yoktu. "Ben ödleğin tekiyim."

Raphael ensesine bir öpücük kondurup ellerini tekrar Elena'nın beline koydu. "Bu kez mümkün olduğunca çabuk kanatlarını aç."

Elena başıyla onayladı ve Raphael onu iterken daha duruşunu bile düzeltmemişti. En az üç saniye sürdü kanatlarını açması. Fazla yavaştı. Raphael onu tekrar yukarı çıkardı. Ve tekrar. Ve tekrar.

"Bir kez daha," dedi Elena, kasları yorgunluktan sızım sızım sızlayarak. "Anlamam lazım."

Raphael suratında ciddi çizgilerle baktı ama kafa salladı. "Bir kere daha."

Elena hırsı devam etse de, vücudunun pes edeceğini bile bile yamaçtan arkaya doğru birkaç adım attı. "Koşarsam o kadar kötü olmaz."

"Unutma, havaya değer değmez kanatlarını açman lazım, yoksa aşağı doğru düşüş hareketi duramayacağın kadar ivme kazanır."

Elena başıyla onayladı, terden ıslanmış saçlarını yüzünden arkaya attı. Ardından beynine uçan halinin bir görüntüsünü doldurup platonun ucuna doğru koşmaya başladı. Birkaç saniye sonra havadaydı ve omuzlarındaki kasların sertçe çekildiğini hissetmesiyle kanatlarını açtığını fark etti.

Bir an için yukarı kalkar gibi bir hareket oldu ve yine aşağı düşmeye başladı. Ancak bu kez Elena kontrolün onda olduğunu hissetti.

İnişi Raphael'in zarif inişiyle uzaktan yakından alakalı değildi. Dizkapaklarını yaralayacak şekilde çömelerek indi, hareketin hızından yüzüstü yere kapaklandı ama kardan suratını kaldırdığında sırtıyordu. "Başardım!"

Tam karşısında çömelmiş başmeleğin bakışlarında hiddetli bir gurur saklıydı. "Hiç şüphem yoktu zaten." Elena'nın yüzünü silkeleyişini izledi. "Yarın her yerin dayak yemiş gibi ağrıyacak ama çalışmayı sürdürmek zorundasın."

"Biliyorum. Aynı ilke, her türlü antrenman için geçerlidir."

"Ancak gerçekten ağrı sızı duyarsan, bana haber ver." Çenesinden tuttu. "Küçük sakatlıkların iyileşmesini beklemek, büyük yaralara dönüşmelerinden iyidir."

"Özellikle de önümüzde bekleyen bir tarih varken." Göz göze geldiler, karlı karanlıkta parıl parıldı bakışları. "Lijuan'ın, yeni vücudumla başa çıkma deneyimsizliğimden faydalanıp bunu bana karşı kullanabileceğini düşünüyorsun."

Raphael kısaca başıyla onaylayıp çenesini bıraktı. "Eline geçen her silahı değerlendirecektir."

"Niye?"

"Can sıkıntısından." Raphael'in dudakları incecik bir çizgi oldu. "Eğer sorarsan, güç ve politika meselesi der ama günün sonunda, sırf kendi eğlencesine bakıyordur. Sen yeni bir oyuncaksın, dikkatini yeni çektin."

"Ve oyun oynamalıyız." Elena bütün kasları ağrıyıp sızlayarak ayağa kalktı.

Raphael de onunla birlikte kalktı, soğuğu hiç hissetmiyormuş gibi görünüyordu, oysaki gömleksizdi. "Başka bir zaman olsa, balo davetiyesini geri çevirebilirdim," deyip, fark ettirmeden kendisinin de bir başmelek olduğunu hatırlatmış oldu, "fakat bu seferkine katılmak zorundayız."

Elena başını salladı. "Lijuan'ın ne kadar tersine evrildiğini görmem lazım." Duyduklarına göre, en yaşlı başmelek artık anavatanından Meclis'le görüşmek için bile çıkmayı reddediyordu.

"Eğer dirilmişlerini serbest bırakıp dünyaya salarsa, geri dönüşü olmayabilir."

Ölülerin yürümesi, ruhlarının o dehşetengiz kabuklara hapsedilmiş halleri Elena'yı titretti. Aynı anda da incecik

altın zerrecikleri havada ışıldadı. "Benim için uçar mısın, Raphael?" diye rica etti, bu gece mucizeye tutunmaya karar vererek. "Kanatlarından çıkan melek tozunu görmek istiyorum."

Raphael kanatlarını iki yana açıp Elena'nın nefesini kesti. Kanatlarının özelliği olan eşsiz desenler karanlıkta göz kamaştırdı ama Elena, sol kanadındaki güneş patlaması şeklindeki lekeyi son çizgisine kadar biliyordu. Yara iziydi bu, onun ateşlediği bir silah yapmıştı. "Yine Sessizlik'e girecek misin hiç?" diye sordu Raphael'e.

Başmeleğin cevabı hatıralarla yüklüydü, kötülüğün kıyısına ne kadar yaklaştığının bilincindeydi çünkü. "İhtiyaç çok büyük olursa ancak." Hemen ardından incecik kardan bir fırtına kopararak havalandı, gücü karşısında dik durabilmek için ayaklarını yere mıhlamak zorunda kaldı Elena. Bir saniye sonra diline heyecanın tadı gelince Raphael'in yükselmeden önce üstüne afrodizyak toz attığını anladı.

Özel karışım.

Elena tüm bedeni arzularla sızlamaya başlayarak Raphael'in iyice yukarı yükselişini, gece semasında bir silüete dönüşmesini seyretti. Raphael inmeye başladığında bir dizi yavaş, neredeyse tembel pike şeklinde sanki hava akımlarına binerek geliyordu. Her hareketinin arkasından altın bir yol takip ediyor, kadife gökyüzüne şahane bir ışık gösterisi vuruyordu.

Yine Elena'ya vurdu o his, tam kalbine. Bu nefes kesici, güçlü varlık nasıl ona ait olabilirdi? Yine de öyleydi işte. Belki de Elena'nın değildi, hiçbir zaman bir fani erkek gibi onun olmayacaktı ama zaten Elena hiçbir zaman o fani erkeklerle uyumu yakalayamamıştı. Elena'nın avcı gücünü itici bulurlardı, feminen olmadığını suratına söylemişlerdi. *Sen müthişsin*, diye düşündü Elena başmeleğine doğru.

Raphael onu duymuştu, çünkü daha ani bir iniş ve sonra dik bir yükseliş yaptı.

Gösterişçi.

Raphael bir daha aniden daldı, o kadar hızlı ve sertti ki Elena'nın soluğu kesildi. Raphael aşağı doğru düşerken onu tutacakmış gibi elini uzattı Elena, kalbi saatte yüz kilometre koşuyordu. Raphael amansız zeminle arasında bir metre kala yükseldi, tekrar yukarı çıkarken inişinden doğan rüzgâr Elena'ya çarptı.

Üstüne biraz daha melek tozu döktüğünü tadını almadan anladı Elena. Vücudunun açıkta kalan her bir santimi titredi... Tüm kanatları da dâhil, çünkü Elena uçma hazırlığı içinde iki yana açmıştı, gerçi Raphael gibi dikey uçamayacak kadar tecrübesizdi. *Umarım bunca toz sırf oyun olsun diye değildir*, çünkü o zaman seni gebertme dürtüme yenik düşebilirim. Elena erotik etkileri, bacaklarının arasında arzuyla atan zonklamadan hissedebiliyordu.

Raphael cevap verince deniz kokusu üstünden geçti. *Banyo ve masajdan sonra kasların kendine gelecek.*

En son birlikte banyoya girdikleri zamandan kalma görünüşlerinin beynine duyuşsal bir çıkarma yapması için bu cümle yeter de artardı. Raphael'in parmaklarının içine girişi, muhteşem vücudunun Elena'nın gözleri önünde teşhir edilişi, ağır ve istekli ereksiyonu. Göğüsleri Raphael'e ait gömleğin altında nemlenip, uçları kumaşa değerken ağrıyınca titrekçe bir nefes çekti Elena. Elini kaldırdı ve kendine dokunmamak için hemen indirdi. Her şey çok hassas, çok temasa muhtaçtı. *Bence eve gitme vakti geldi.* Zihnindeki kelimeleri cildini geren, aşırı hassaslaştıran o cinsel özleme bulayarak gönderdi.

Raphael cevaben tam arkasında yere indi, kollarını çelik gibi sertçe ona dolayıp Elena'yı kendine çevirdi. Başmele-

ğın tadına hasret kalmış Elena da kollarını boynuna doladı, kanatlarını sırtında sıkıca kapattı ve uçuşa hazırlandı.

Melek tozu kalıntıları arasında yükseldiler, her bir ince zerrecik Elena'yı daha da yakıyor, beter ediyordu. İnleyerek ağzını Raphael'in çenesinin girintisine soktu, eve doğru uçarlarken derisini yaladı, emdi ve tadını aldı. Raphael'in cinsel organı karnına semsert değişiyordu, iştah açıcı bir baştan çıkarıcılık içindeydi. Elena elini o ağır sıcaklığın üstüne koymak istediye de, başmeleğin çenesine ısırıklar atarak öpücükler kondurmakla yetindi.

Raphael ona engel olmadı ama vücudu iyice kasılıyordu, yatak odasının önündeki balkona indiklerinde kasları artık elektriklenmişti. Raphael sürgülü kapıları açtı, içeri girmeleriyle çat diye kapattı. Ardından başmelek kontrolünü kaybetti. Elena'yı kaba bir hamleyle ters çevirdi, karşı çıkmaya vakit tanımadan gömleği üstünden sıyrınverdi.

Raphael ellerini arkadan Elena'nın göğüslerine koymadan önce kısacık bir an düşündü, dişlerini avcının hassas boynuna geçirdi. Elena'nın içinden zevk dolu bir çığlık çıktı, kısa ve keskin bir patlama gibiydi. Göğsünü kendi malı gibi sıkın eller iyice sertleşti, Elena'nın bacaklarının arasındaki ateşi harlandırıp vücudunu *arzuyla*, ihtiyaçla sınırlı sıklam yaptı.

Raphael, Elena'nın boynunu serbest bırakıp açtığı izi emdi, kendi vücudu içeriden yanan bir kazan gibi kayınıyordu. Elena kıpırdanıp dönmeye çalışınca bir elini avcının karnına kaydırıp hiç çaba göstermeden onu olduğu yerde tuttu ve diğer eliyle göğsünün narin derisine işkence etti, Elena'nın göğüs uçları uyarılmaktan sızlıyordu.

"Ağzın," diye fısıldadı Elena buğulu bir sesle. "Ağzına ihtiyacım var."

Daha değil.

Elena acımasız cevabı karşısında, karanlık cinsel tonu karşısında titredi. Raphael kontrolü kaybetmekle kalmamıştı, Elena'ya da en ufak bir kontrol vermeyecekti. Elena direnebilirdi ama komadan uyandığı saniyeden beri ona açtı. Başmelek istediği her şekilde ve koşulda ona sahip olabilirdi.

Elena kollarını yukarı kaldırıp arkasına ve Raphael'in boynuna uzattı ama Raphael onu çoktan yatağa doğru çektiyordu. Elena bu hareketin akışına bıraktı kendini, çarşafın üstünde dizüstü durdu. Raphael elini bel çukuru-na koydu. Elena sessiz mesajı alıp ellerinin üstünde durdu.

Son derece boyun eğdiren bir pozisyondu. Ne var ki, Elena hiç de boyun eğmiş gibi hissetmiyordu. Bir eliyle saçını yana atıp omzunun üstünden arkaya baktı, bir kadının yatakta bir erkeğe yapabileceği her şekilde onunla oynamak istiyordu. "Of Tanrım."

Başmelek ışık saçıyordu. Elena boğazında ilkel bir dehşet, asırlarca yaşlı bir içgüdü duydu.

Korkunu hissedebiliyorum, Elena.

Elena nefesini verip bir daha soluk aldı ve titredi. "Ola-ya biraz çeşni katalım."

Raphael, Elena'nın ağzını sulandıran umursamaz bir zarafetle kanatlarını iki yana açarken gözleriyle vücudunu taradı. Sonra gözkapakları yarıya düşerek bir eliyle Elena'nın poposunu okşadı. *Bacaklarını aç.*

Elena karşı koydu.

Vahşi, manyak bir mavi bakış gördü.

Onunla oyun oynadığını göstermek için gülerek duruşunu bir parçacık gevşetti. Raphael buna karşılık tek parmağıyla pantolonunun kenarını ve Elena'nın en sıcak, en aç bölgesinin tam üstünü okşadı.

"Raphael!"

Oyun oynamak istedin.

Hâlâ kara, hâlâ cinsel arzuyla doluydu... ancak tensel bir keyif tonu vardı sesinde. Elena, Raphael'in okşayışının samimiyeti altında ürperip derin bir nefes verdi. "Evet, istedim." Elena dönüp sırtüstü yattı fakat Raphael kaslarındaki gerginliği, Elena hareket etmeden önce fark edip tek elini kalçasına koyup onu olduğu yerde tuttu.

"Haksızlık," diye mırıldandı Elena, başını öne eğip. "Ben senin kadar güçlü değilim."

Hak hukuk dâhilinde oynayacağımızı kim söyledi?

Elena kahkahalarla güldü, içindeki cinsel enerjiyi zaptetmeye çalışırken derisi gerildi. "Pantolonumu çıkarmayı düşünüyor musun? Yanıyorum da."

Bir başka samimi okşayış geldi. "Kıyafetlerinin altından hissedebiliyorum ıslaklığını." Raphael sesini alçalttı, parmakları yukarı doğru gösterirken tensel zevkleri coşturarak konuştu. "Tam buranı yalayacağım."

Bu dobra cümle Elena'nın yanaklarını alev alev yaktı.

"Kızardın mı?" Pantolonunu hafifçe çekmesiyle kumaş yok oldu, Elena'nın teni Raphael'in karşısında çıplak kaldı. "Her tarafın kızardı." Uyluklarının en tepesine kadar çekilmiş külotunun kenarlarını takip etti Raphael. "Pembe," diye mırıldandı, "mavi kurdeleli. En sevdiğin külot."

Elena'nın kızarması tüm vücuduna yayıldı. "Kıyafetlerime bu kadar dikkat ettiğini hiç bilmiyordum."

"Belli başlı parçalar özellikle ilgimi çeker." O tensel keyif hali geri dönmüştü, Raphael parmağıyla Elena'nın kıcı ve kalçası boyunca kurdeleyi takip etti. "Derinin altı ne kadar sıcak. Artık utanmadığın belli."

Elena konuşmadı, Raphael'in bedeninin ağız sulandırıcı erkeksi kuvvetine, ona dokunuşuna, sanki sonsuza dek vakitleri varmış gibi, hiç sabırsızlanmıyormuş gibi ağızdan alışına odaklanmıştı. "Raphael."

"Adımın dudaklarından dökülüştünü seviyorum." Eliyle Elena'nın bacaklarını kavradı ve duruşunu iyice genişletti. Bu kez Elena karşı koymadı, hatta oyun bile oynamadı, Raphael'i hızlandırmak istedi. Raphael onu malum bölgesinden avuçlayınca Elena birkaç kesik nefes aldı. Çarşaf lar gözünün önünde bulanıklaştı çünkü Raphael külotunun kumaşını kalıp gibi üstüne bastırıyor, sırlıslık olmuşt kumaş yokmuşt gibi üstünden Elena'yı yoğuruyordu. "Acele et." Fısıldamıştı Elena.

Ama Raphael duydu. *Hayır.*

Elena'nın eti daha da nemlendi, bacaklarının kenarına kadar sıvılar sızdı. Elena içgüdüsel bir hareketle kaslarını sıkıttı ama Raphael bir dizi yatakta, bacağına bacağına bastırarak ona engel oldu. Raphael tüm ağırlığını yatağa verince Elena ortasının çöktüğünü hissetti, pozisyonunu ayarladı ancak tek bacağına Elena'nın bacaklarının arasına da tuttu; sol eli Elena'nın yanındaydı, sağ eliyle yularıda, göğsünü sıkıyordu, Elena'nın kanatları aralarında sıkışmıştı.

Elena canının acımasını bekledi ancak kanatları zarıfçe yerini bulmuştu, sanki etsel zevkler kasların içine işlemişti. Ve yaşattığı his... Her bir tüy, her bir bağ, Raphael'in vücudunun erkeksi güçlü sıcaklığına uyumluydu. "Çok fazla," dedi Elena geri çekilmeye çalışarak.

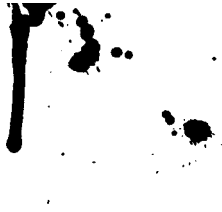
Raphael onu olduğu yerde tuttu. "Alışsırın."

Elena sabrı taşarak, arzularına gem vuramadan Raphael'in kalkan organına sürdü. *Uslu dur, avcı.* Raphael göğs ucunu çimdikleyince Elena'nın içinde bir kıvılcım çıktı.

Elena çığlık atarak Raphael'e doğru bastırdı kendini. Bu da işe yaramayınca içgüdülerini takip edip öne eğildi, Raphael onu durduramadan sırtüstü döndü. Bacaklarını bece-

riksizce onunkilerin etrafına dolayıp bakışlarında müthiş insani bir sahiplenicilik yanan bir ölümsüze baktı. "Yeter," diye fısıldadı.

Elena bacaklarını serbest bırakabilsin diye kıpırdadı Raphael fakat olumsuz anlamda başını çevirdi. "Hayır."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Raphael kanatlarını Elena'nın üstünde iki yana açtı, bütün her tarafı bembeyaz alevlerle yanıyordu. Elena'nın duyuları fazlasıyla uyarılmıştı, gözleri kamaştı. Fakat gözlerini kapatmadı, kapatamadı, bu dünya dışına taşan güzelliğinden büyülenmişti. Tehlikeliydi Raphael, çok tehlikeliydi. Ama onundu. Elena ellerini kaldırıp Raphael'in göğsüne bastırdı.

Katıksız bir adrenalin patlaması.

Raphael onunla göz göze geldi, gözünün beyazı maviliğiyle kaplanmıştı. Elena korkmalıydı ancak korkunun yakınından geçemeyecek kadar başka ihtiyaçlarla doluydu. "Raphael." Aynı anda hem yakarış hem talepti, Elena'nın vücudu kıvrım kıvrım kıvranıp onu buyur etti.

Raphael öne eğilip sonunda dudaklarını dudaklarına değdirdi, ağır ve ilkel bir yoğunlukla Elena'yı öptü, Elena da elleriyle omuzlarını okşayarak Raphael'i aşağı çekmeye çalıştı. Fakat Raphael üstünde durmaya, Elena'nın ısrarlarına rağmen dişlerini dudaklarına değdirmeye devam etti.

O filinta gibi cüssesinin arkasında devam eden gücü muazzamdı, Raphael'in öpüşünün yoğunluğunda bir fır-

tına algılıyordu Elena. Arzuları içinde çıldırdı, tırmaladı, açlığı sınır tanımıyordu. Başmeleğin omuzlarına yapışıp bacağına bacağının üstüne attı... ve bir elini yavaşça karnının üstünden kaydırıldı.

Raphael'in gücü öyle bir parladı ki, Elena artık gözlerini açık tutamıyordu. Bir saniye sonra Raphael tekrar dudaklarını onunkilerle birleştirdi ve bu kez, içinde hiçbir şey hapis kalmadı. Başmelek artık dizginleri tamamen bırakmıştı. Vücudu Elena'nın üstüne geldi, ereksiyonu talepkâr bir kuvvetle karnına bastırıyordu.

Elena, Raphael'i bacaklarının arasına almaya çalışarak kıvrandı ancak Raphael'in başka bir planı vardı. Dudaklarını avcısından ayırıp onu yere çaktı ve tüm vücudundan aşağı doğru öpmeye başladı. Elena'nın kalbi bir an durdu, sonra çılgınlar gibi dörtlüğe atmaya başladı.

Seni orandan yalayacağıma söz verdim.

"Hayır!" Elena içini delip ezecek, onu binbir parçaya bölecek zevkten kurtulmak için tekmeler savurdu.

Evet. Artık yeterince gücünü topladın.

Elena elini uzatıp Raphael'i kendine çekmeye çalıştıysa da saçları siyah sular gibi avuçlarından kaydı, etine değdiği ipeksi ve serindi. Elena bu kez çarşafı sıkı, avuçlarını yatağa bastırdı. Ancak hiçbir şey onu Raphael'in, artık şeffaflaşmış külodunun kumaşı üstünden tadım alışına hazırlayamazdı, başmelek onu iştahla yiyip tadını çıkarmak için bacaklarını ikiye ayırıyordu. Elena acı ve heyecanın doruğundaydı, dayanması beklenen eyleme göre çok küçük, çok kırılgan görünen vücudunda birden sıvı şimşekler çıktı.

Raphael sanki onu çok zorladığını anlamış gibi göbek deliğine bir öpücük bıraktı. *Benim avcım.*

Cinsel ateşle karışık sevgisini duyunca kalbi duran Elena, parmaklarını Raphael'in dudaklarının üstünde

gezdirdi. Başmelek gülmüyordu –aralarındaki duyguların gücü fazlasıyla şiddetliydi, gülmeye yer yoktu– fakat Raphael, avcının keşfedişine engel olmadı. Ellerini Elena’nın kalçasına getirince Elena titredi.

Tek bir çekişle abanınca öpücüğü ile Elena’nın en mahrem eti arasındaki boşluk kapandı. Ardından o dudaklar Elena’nın üstündeydi, katı, arzulu, taleplerinde ısrarcıydılar.

Benimsin, sen benimsin.

Raphael’in öpüşü de sözleri kadar bu dünyaya aitti, maskülen sahiplenme ve çılgın, merhametsiz bir açlıkla dolup taşıyorlardı. Elena zevkle doldu, damarlarında hissetti, gözenekleri tıkanı ve Raphael her açıdan onu okşayarak, daha önce hiç *hissetmediği* bir şekilde içine girerek ona sahip oldu.

Yavaş yavaş doruğa yükseldi, tepetaklak düştü Elena. Deli dalgalar şeklinde renkler çağladı ama Elena kırılmadı, gelgite kendini bırakıp Raphael’in kollarına yığıldı.

Raphael kalp atışları yavaşlayan, cildi incecik bir ter tabakasıyla kaplanan avcısına sarılıyordu. İlkel kalbi, ona en merkezdeki yerine kadar sahip olmasını söyleyen parçası sessiz bir tatminle gurlamaya başladı.

Elena onundu, bir daha asla başkasının olmayacaktı.

Elini vücudunda gezdirerek göğsünün kesik kesik inip kalkışının, dokunuşuna tepki vererek inceden inleyişinin tadını çıkardı. Elena elini kaldırıp yanağını avucunun içinde tutunca Raphael o avuca doğru süründü, parmakları Elena’nın ağzının tutkulu kıvrımını takip etti.

Elena gözkapakları ağırlaşarak bakıyordu, tatmin olmuş arzuları gümüş gümüş parlıyordu. “Sanırım beni bittirdin, Başmelek.”

"Daha yeni başladım, avcı." Raphael üstünden kalkıp bacaklarını yatağın diğer tarafından sallandırdı. "Banyo yapma zamanımız geldi."

Elena inledi. "Bana işkence ediyorsun." Raphael ayağa kalkıp ona doğru dönerek dururken Elena'nın gözleri, sert, derimsi pantolon kumaşının altından kabarak çıkıntı yapan cinsel organına kaydı. "Kendine de."

Elena'nın leziz bir şekilde buruş buruş yataklarında yatışını görmek, Raphael'in imkânsız olsa da daha da sertleşmesine sebep oluyordu. "Zevkimin tadını çıkarmayı öğrendim ben, tıpkı senin tadını çıkaracağım gibi... tekrar tekrar."

Elena'nın tüm bedeninden bir ürperti geçince göğüslerini alev bastı. "Yataktaki bu konuşmalarına bayılıyorum." Elena gırtlaktan gelen sesiyle karşılık vererek doğruldu, sonra yatağın ucunda dizüstü durdu. "Buraya gel." Şehvetli bir emirdi.

Raphael binyıldan çok daha uzun yaşamış, tabiatının ilkel doğası üstünde demir gibi bir kontrol geliştirmişti fakat uçmaktan vazgeçemeyeceği gibi, avcısının gözlerindeki canlı davetiyeye de karşı koyamazdı. "Bana ne yapacaksın, Elena?"

Elena elini uzatıp Raphael'in pantolonunun en üst düğmesini pıt diye açtı, parmakları siyah kumaşın üstünde daha da feminen göründü. "Çok hınzır, hınzır şeyler." Aletinin üstünden tek bir okşayışla geçti.

Raphael tıslar gibi nefes verdi, ellerini Elena'nın saçlarına soktu. Ama onu durdurmadı, onunla oynayan, ona güvenen bu kadını durdurmadı. "Nazik ol."

Elena şaşırarak gümüş bir bakış fırlattı ona. Ardından ağır, zevk dolu bir tebessüm. "Isırmam... bazıları gibi." Eliyle şeklini çıkarırken uyarılmış etine biraz daha baskı uyguladı.

Raphael'in kartı kasıldı. "Aklıma ne tür fikirler soku-yorsun." Raphael hâlâ dilinin üstünde Elena'nın vahşi misk kokusunu alabiliyordu, topraksı ve lükstü. "Bir son-raki sefere narin etler üstünde dişlerimi kullanacağım."

Elena titreyerek diğer iki düğmeyi de açtı... sonra da eğilip Raphael'in göbeğinin en alt noktasına ıslak, duyuları uyaran bir öpücük kondurdu. Raphael kalçalarını oynattı, Elena'nın saçlarının içindeki eli yumruk oldu. "Ben," diye zorlanarak konuştu, "o kadar büyük kontrole sahip değili-m." Elena'yı serbest bırakıp bir adım geriledi.

"Ama bu—" Raphael üstünde kalan kıyafeti aniden çıkari-verip dokunuşuyla eti arasında başka bir şey istemeyince Elena'nın cümlesi yarıda kaldı.

Elena fısıldar gibi nefesini verdi. Raphael'in yarattığı etki... anlatılamazdı.

Derken Raphael tekrar ona doğru yürüyordu, ereksiyonu artık saf, katıksız bir baştan çıkarıştı. Elena parmaklarını Raphael'in erkekliğinin üstüne koydu, başmeleğin elini yine saçına götürdüğünü hissetti, saç tellerini yumruklarının arasında sıkıyordu. "Bu kadar oyun yeter." Hafifçe saçını çekti Raphael. "Sözünü yerine getir."

Elena ısındı, cümledeki emrin taşıdığı kaba cinsellik karşısında kasıldı ama nazlı nazlı güldü. "Yatakta emirler mi veriyorsun?"

Elena.

Elena, sesindeki sinir olmuş tınıyı duyup birdenbire ve şiddetle başmeleğinin onu ne kadar süre beklediğinin -üstelik Raphael'in onu sevmesi hâlâ yüreğini hop ettiriyordu- ayırdına vararak başını öne eğdi ve dilini, ereksiyonunu baştanbaşa geçen o zonklayan damarın üstünde gezdirmeye başladı. Raphael acı ve zevk karışımı, belirsiz bir ses çıkarıp hafifçe Elena'nın saçlarını çekti. Artık tadını aldığı için kendine hâkim olamayan Elena da bacaklarını

sıkıp aynı yolculuğu tekrar yaparak Raphael'in aletini ağzına aldı.

Elena!

Elena tamamıyla ağzına alamadı. O kadar büyük, o kadar kalındı ki. *Ama tekniğimi geliştirmek için sonsuza kadar vaktim var.* Bu cinsel düşünce bir arzu ateşi içinde çakarken Elena başmeleğini sevdi, yaladı, tadını aldı ve emdi.

Derisine beyaz bir ışık yansıyınca Raphael'in parlama-ya başladığını anladı, ölümcül varlığını en mahrem şekilde kızdırmıştı Elena. Raphael son derece tensel bir biçimde cevap verdi. *Ağzın, sesi Elena'nın beyninde zımpara kâğıdı gibiydi, cennetten ve cehennemden küçük bir parça.*

Elena gırtlaktan hafifçe inleyerek hızını arttırdı, dilini başının üstünde gezdirdi ve ağzını vücudundan çıkan uzantıya sürtüp çıkardı. Raphael'in tadına, başmeleğin ufak ufak ateşli azarlamalarla mırıldanışına bayıldı, çelik ve ipek karşıtlığı oradaydı.

Raphael'in kasları ellerinin altında granit gibi sertleşti, derisi sıcaktan parlıyordu. "Yeter Elena." Bir emirdi bu.

Raphael'e dişini hissettirdi.

Zihnine dalgalar, çılgın bir fırtına çarptı. *Bir dahaki sefere,* dedi Raphael, artık o medeni erkekten eser kalmamıştı, *seni yatağa bağlayacağım.*

Bir okşamayla daha devrileceğini bilecek kadar doruğa yaklaştığını bildiğinden Raphael eliyle Elena'nın sol karnadının hassas kıvrımını okşadı ve Elena'nın duyguların şokuyla bir saniye dikkatinin dağılmasıyla ağzının tatlı, sıcak hapsinden kurtuldu. Fakat Elena birleşmiş açıklarının ateşiyle gözleri alevlenirken Raphael'e teslim olmadı. Bir parmağını kaldırıp öpmekten şişmiş dudaklarının güzelliğiyle organını emdi.

Raphael'in içindeki doymak bilmez açlığın tek ihtiyacı bu cesaretti. Dalga dalga çakan siyah bir yangın damarla-

rına yayılıp onu teslim aldı. Raphael kara bir ateşle yatağa geri döndü, Elena'yı sırtüstü yatırdı, bacaklarını kaldırıp sonuna kadar açtı.

Bir kadına sahip olmanın en ham, en ilkel biçimiydi ama avcısı dirseklerinin üstünde doğrulmuş, ona meydan okuyarak bakıp, "Bekliyorum," demişti.

Raphael tek bir sert itişle kayarak içine girdi. Elena'nın çığlığı duvarlarda yankılandı fakat istek ve ihtiyaçla dolu bir çığlıktı. Raphael, Elena'nın kalçalarını sımsıkı kavrayarak neredeyse tamamen dışarı çıktı, ardından tekrar hızla içeri girdi. Başmelekte artık insaf yoktu ama Elena zaten istemiyordu.

Uçmayı çabuk öğren, Elena, dedi Raphael ikisini de gözlemini kör edici son bir zirveye ulaştırırken. *Ondan sonra gökyüzünde dans edeceğiz.*

Yine de banyo yaptılar. Çok sonra, Elena küvetin kenarına yaslanırken Raphael tembel hareketlerle lifi kanatlarının üstünde gezdiriyordu. "Çok samimi bir hareket bence."

"Öyle zaten." Sağ kanadının sırtından çıktığı aşırı hassas kenara bir öpücük koydu. "Birisinin kanatlarıyla ilgilenmesine izin vermek, ilişkiyi sırf cinsellikten çok daha öteye götüren bir eylem olarak görülür."

Doymuş arzularından her yeri ağırlaştırmış Elena buna kafa yordu. "Ben de senin kanatlarını yıkayabilir miyim?" En leziz şımartma eylemini, en özel zevki yaşatmak istedi.

"İlk banyomuzdan beri o hakka sahiptin."

Sözlerinin süsten uzak hakikatiyle kalbi ağrıdı Elena'nın.

"Ama," diye devam etti Raphael, yıkama bezini kenara koyup Elena'nın arkasına yerleşerek, "şu anda gevşemek dışında hiçbir şey yapmaya halin yok."

Elena bu lafın altındaki erkeksi gururu kaçırmadı, ağrıların duyuşal şefkate dönüştüğünü hissetti. "Sekste çok iyisin, Başmelek."

Raphael memelerini sıkıp boştaki elini uzatarak aşağı doğru okşayıp iki parmağını içine doğru ittirdi. Elena nefesini içine çekip zor konuştu. "Yine mi?" Karnının alt kısmı ısınmaya başladı.

"Yine." Parmaklarını çıkarıp Elena'nın boynunun kıvrımını öperken ereksiyonu vücudunu dürtüklüyordu.

"Nazik ol."

Raphael daha önce söylediği sözlerin yankısını Elena'da duyunca gülümsedi. *Senin için, Elena, ne istersen.* Yumuşacık bir kayma hareketiyle Elena'nın içine girdi ve Elena keskin bir heyecanla onu karşılamak için vücudunu esnetti. Raphael bu kez hareket ettiğinde yavaş ve derindi, şefkat dolu bir sahiplenmeyle kımıldadı ve Elena çoktan yıkılıp dökülmüş Manhattan'm yükseklerinde ona vermiş olmasaydı, bugün kalbini çalardı.

Elena ertesi gün kaslarının jöleye döndüğünden emin sayılırdı fakat yine de Galen ile antrenmanına sürünerek gitti. Uyumadan önce Raphael ona söz verdiği gibi masaj yapmıştı ve hiçbir şey kırılmadı, yırtılmadı, dolayısıyla Elena kas ağrısına rağmen çalışmak zorunda kalacaktı.

Galen ona şöyle bir bakış atıp sanki on tonluk metal bir kiremit kadar ağır bir şey fırlattı. Elena iki ağzı keskin kılıca bir saniye baktı, aynen ağır İskoç silahının orijinaline benziyordu, sonra ayaklarını yere basıp kaldırdı. Kol kasları titredi ama kahrolası bıçak dik inmişti ve ucu bulutlu mavi gökyüzünü gösteriyordu.

Galen, Elena'nın omuzlarını ve kollarını taradı. "Normal bir faniden daha güçlüsün."

"Artık fani değilim," diye altını çizdi Elena, sadece kılıcı dik tutarak.

"Kimse Yaratılan bir meleğe dair bir kayda rastlamamıştır ancak eğer vampirlerle aynı ilkeler geçerliyse, o zaman senin kuvvetin önemli bir dönem boyunca ölümsüz gücüne kadar yükselecek."

Elena omuz silkip lafı orada bıraktı. Doğuştan avcılardan sıradan insanlardan biraz daha güçlü oldukları bir sır değilse bile, yedi düvele de duyurulmazdı. Elena artık bir ölümsüz olabilirdi ama hâlâ doğuştan avcıydı, hâlâ Lonca'nın bir üyesiydi. Bu sadakatine asla ihanet etmezdi. "At bana."

Elena gözlerini kısıp kar serpiştirmiş yerde yürüyüp meleğe bıçağı verdi. "Ne? Ne kadar zayıf olduğumu kanıtlamaya mı çalışıyorsun? Bir yumrukla da yapabilirsin."

"Ama o zaman Raphael beni öldürür." Galen iki tarafı keskin kılıcı alırken son derece çıkarıcı bir bakış fırlattı ve dönüp antrenman alanının köşesindeki küçük bir sehpadan bir şey getirdi. Yine gömleksiz geziyordu fakat sol kolundaki ince metal şerit hâlâ oradaydı, hafif bir pırıltısı olan, donuk gri metaldi. Ortasından ufak bir kolye ucu gibi bir şey sarkıyordu ama Elena neye benzediğini çözemedi.

İskandinav ya da Norveçli deseni miydi? Olabilir.

Galen'i kana susamış bir savaşçı kültürünün bir parçası olarak görmekte hiç zahmet çekmedi. Kolundaki şeritten gözlerini ayırınca en az yirmi çift meraklı gözün odağında olduğunu fark etti. "Seyircilerimiz toplanmış yine."

Galen onu şaşırtarak kaşlarını çatı. "Seyirciye ihtiyacımız yok, özellikle de sen bu haldeyken." Bir elini havaya kaldırıp sert bir aşağı indirme hareketi yaptı.

Gökyüzünden gümüşü mavi bir kurşun gelip aniden çakan bir şimşek gibi yere saplandı. Illium'un inişi son derece gösterişliydi, sertçe, hızlıca tek diz üstüne çökmüş

sırıttıyordu ve kanatlarını ardına kadar açmış, teşhir ediyordu. "Kendini beğenmiş," dedi Elena ona, yüreğinin her an ağzından çıkacakmış gibi atmasının duracağını tahmin ederek.

Illium ayağa kalktı. "Eğer gerçekse, kendini beğenmişlik değildir, Ellie."

Elena başını iki yana sallayıp Galen'e baktı. "Bluebell bana ne öğretecek?"

"Hiçbir şey. Illium kelebek rolünü oynayacak."

Elena diğer meleğin ne kastettiğini hiç anlamadı, ta ki son birkaç haftadır çalışma alanı olarak kullandıkları toz toprak sahaya bakan devasa binanın içine girene kadar. Galen kapıları kapatınca Elena kapalı bir antrenman salonunun seyircileri dışarıda bıraktığını fark etti. "Çok etkileyici." Tavan o kadar yüksekti ki, aklına temel öğelerine indirgenmiş bir amfitiyatro geldi.

"Voles-tu, mon petit papillon."

Illium, Galen'in, 'uç, küçük kelebek' talimatına kahkahalarla güldü ve diğer meleğe gelişigüzel bir şekilde hareket çekip Elena'nın Yunanca olduğunu sandığı bir dilde cevap verdi.

Elena, Galen'in sırtıttığını görünce şok oldu. Ancak Elena'ya döndüğü saniye meleğin gülüşü yok oldu. "Güzel, kollarına kılıf takmışsın." Biraz daha yaklaşp bir silah uzmanının çevik, dikkatli elleriyle inceledi. "Mükemmel kalite."

"Deacon en iyisidir."

Galen yeşil gözlerini Elena'ya kenetledi. "Deacon'la şahsen tanışıyor musun?"

Elena başını yana kırdı. "En yakın arkadaşım evli."

Illium'un nefesi kesildi. "Şimdi Galen'in üstünde bir nüfuz sahibi oldun. Deacon'a... silah attırmak rüyalarına giriyor."

Bir başka Yunanca-Fransızca muhabbet döndürdüler, Galen'in Fransızcası, Elena'nın anlayamayacağı kadar hızlıydı. Anlamasına gerek yoktu zaten, ikisinin birbirine fırça attığı çok belliydi. Arkadaşlar, diye düşündü birden. Her nasılsa kahkahası bol, gönlü geniş Illium taştan yapılmışa benzeyen, bu donuk bakışlı meleklerle arkadaştı.

"Yakın temaslı dövüş," dedi Galen ona dönünce tekrar, "kesinlikle istenmeyen bir durum sanmıştım."

"Yakın olmayacaksınız. Illium."

Illium koyu kahve ahşaplara canlı bir mavilik katarak havaya yükseldi, salonun tavanının en tepesine çıkana kadar da durmadı.

"Vur onu."

Elena bir adım geri atıp başını iki yana salladı. "Bıçaklar gerçek."

"Illium ölümsüz. Ufak bir bıçak yarası ona bir şey yapmaz. Ayrıca bıçakla yapabilirsen, silahla yenilmezsin demektir."

"Ölümsüz olabilir belki ama acıyı hissedebiliyor." Illium zaten onun için bir kere yaralanmıştı.

"Kaldırabilirim, Ellie." Çatıdan seslendi mavi melek. "Ama beni vurmayacaksın zaten."

"Ya öyle mi?" Elena elindeki bıçakla oynadı.

"Hı hı."

Yine de tereddütlüydü. "Emin misin?"

"Hodri meydan."

Oyuncu atışmayla içi rahatlayan Elena, Illium'un aylak hareketlerini takip etti, tam havada dururken... bıçağı fırlattı. Bıçak Elena'nın elinden çıkmadan Illium yer değiştirmişti. Galen'in ona niçin kelebek dediğini de hemen anladı. Illium daracık bir alanda inanılmaz hızlı bir şekilde hareket edebiliyordu, dönüp başka tarafa fırlamak için hiç büyük mekâna ya da zamana ihtiyacı yok gibiydi.

Elena bıçaklarını tükettiğinde yüzünden terler akıyordu, hem kendininkileri hem Galen'in verdiklerini kullanmıştı. Illium çatının kirişine tünediği yerden ona öpücük yolladı. "Zavallı Ellie. Biraz şekerleme yapmak ister misin?"

"Kapa çeneni." Elena yüzünü silerek Galen'e doğru başını salladı. "Nasıl bu kadar hızlı hareket edebiliyor?"

"Annesine Sinekkuşu derlerdi." Galen, Illium'un salonun çeşitli yerlerine saplanmış, alıp aşağı attığı bıçaklardan birini yakaladı. "Biraz yeteneğin var. Seni tam isabet boyundan vurabileceğin seviyeye getirebilmemiz daha kolay olacak."

Elena kendi boğazını ovuşturdu. "En hassas noktadan mı?"

Galen başıyla onayladı. "Ama zaman alır. Şimdilik, üstüne gelen bir meleğe isabet ettirebilir ya da vurabilirsen, kaçabilecek kadar dikkatini dağıtmış olursun."

Bir duraklama olunca Elena, meleğin ondan bir cevap beklediğini fark etti. "Kaçmayayım diye gurur yapmam. Bacaklarım tahmininden daha çok kez canımı kurtarmıştır."

Buzlu yeşil gözler inceden onaylayarak parladı ama belki de Elena böyle görmeyi umuyordu. "Eğer savaşmak dışında bir seçeneğin olmadığı bir durumda mahsur kalırsan, iyi isabet ettirmek sana biraz avantaj kazandırır."

"'Biraz' kelimesine vurgu yapalım."

Galen kol kasları kabarak duvara saplanmış bıçağı çekti. "Başmeleklerle aşık atıyorsun. Biraz demek bariz bir ölümden iyisin demektir."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Jason, Raphael'in ofisinden çıkan balkonda Raphael'in önünde dikiliyordu, Barınak'a ait binalar önlerinde geniş bir manzarada uzanıyordu.

"Ne öğrendin?" diye sordu Raphael, özel ajanına.

Jason'ın yüzündeki dövme tamamlanmış görünse de Raphael, Lijuan'ın dirilmişlerinden birinin kopardığı et parçasının iyileşmesine rağmen, izin geçici olduğunu, herhangi bir zafiyeti kapatmaya çalıştığını biliyordu. "Bir sır saklıyor."

Raphael bekledi. Bütün başmelekler sır saklardı fakat Jason'ın böyle bir yorum yapmasının bir manası vardı.

"Kimseyle paylaşmamışa benziyor bu sırrı ama ben-
ce Gölge biliyor," diye devam etti, Raphael'in ömründen uzun süredir Lijuan'ın yanında olan vampir Phillip'i kast ederek. "O artık Lijuan'm evcil hayvanı gibi olmuş, diğer herkesin girmesini yasakladığı mühürlü odaya onun girmesini yasaklamamış."

"Sence sen ya da diğerlerinden biri odanın içine şöyle bir göz atabilir misiniz?"

Jason olumsuz anlamda başını salladı. "Gece gündüz başında dirilmişlerden bir grup tutuyor." Jason suratına dokundu. "İzinsiz girmeye kalkan olursa, lime lime edeceklerinden eminim."

Tamamen uzuvlarının koparılması, Jason yaşında bir melek için ölüme yol *açabilirdi*. Ne var ki, eğer kafa bütün halinde kalırsa, hücrelerin yeniden büyümesi ihtimali kalırdı. "Lijuan'ın dirilmişlerinden kaçının et yediğini teyit edebildin mi?"

"Artık sadece yaşlılar değil. Yeni ölenlerin cesetlerinden ziyafet çeken bir grup genç yeniden doğan gördüm," diye cevap verdi melek. "Ortalık yerde yapıyorlardı hem de."

"Demek Lijuan bir başka çizgiyi daha aştı." Artık aklının olması gerektiği gibi çalışmadığının bir başka göstergesiydi bu. "Bana şu mühürlü odayı anlatsana."

"Dağlık sığınağın tam ortasında, merkezin derinliklerinde saklı. Etrafındaki bütün koridorlarda dirilmişler kol geziyor ve o kol gezenler, gözleri parlayanlar, yani insan eti yiyenler."

"Lijuan'm ne saklıyor olabileceğine dair bir fikrin var mı?" İyi bir şey olmadığı kesindi de.

"Henüz yok. Ama öğrenirim." Jason kanatlarını düzeltti. "İsteddiğini yaptım, Maya'yı Dahariel'in muntıkasına soktum. Bir şeyler dönüyor ancak Barınak'ta yaşanan olaylarla alakası var mı yok mu anlamak imkânsız. Söylentilere göre Dahariel son zamanlarda bir sürü vampirini öldürmüş ama haklı bir cezanın sonucu olabilir."

"Maya olduğu yerde kalsın. Nazarach ve Anoushka'nın evlerinde de adamlarım var."

"Peki yapan kişinin Nazarach olduğu ortaya çıkarsa?"

"Onu öldürürüm." Nazarach, Atlanta'yı yönetiyordu ama sadece Raphael izin verdiği için. "Dahariel içlerinde

en güçlüsü." Artı en soğukkanlı ve zekisi. Koparılmış kafayı Anoushka'nın yatağına bırakmak tam da Dahariel'in yapacağı, hesaplanmış bir eylemdi.

"Eğer oysa," dedi Jason, "hedefe çok yakın atış yapmaya başladı. Astaad'ın gözde cariyelerinden birisi bugün iç organları boşaltılmış halde bulundu. İçine sembol kazınmıştı. Tüm belirtiler, bunlar yapılırken kızın hayatta olduğuna işaret ediyor."

"O halde..." Anlaşılan bu başmelek özentisini acımasız, vahşi ölümden başkası tatmin etmeyecekti. "Astaad, On'lar Meclisi'ne haber vermedi."

Jason bir yorum yapmadı, yalnızca, "Gurur," dedi.

"Evet." Pasifik Adaları'nı yöneten başmelek, birisinin haremının duvarlarından geçebilmesi karşısında küplere binmiş olmalıydı. "Bir başmelek daha zekâyı yenemedi." Bu infazın arkasındaki, en ödleik biçimde fakat en haşın zevklerden sarhoş olmuş melek durumu böyle görmezdi. Raphael emindi ki, o kişi her kimse, gerçek bir zafer kazandığını sanıyordu.

"Efendim, dahası var."

"Evet?"

"Kızın göğüs kafesinde bir tane daha Lonca hançeri bulunmuş."

"Küçük avcı, küçük avcı, neredesiiiiin?" Oyuncu, şarkılı, dehşet verici bir ses.

Elena kollarını göğsüne çektiği dizlerine sarıp iyice küçücük oldu. Dolabın içi kan kokuyordu. Ari ve Belle'in kanı. Ayaklarında, saçlarında, giysilerindeydi.

Git başımdan, diye düşündü Elena, lütfen defol git. Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen... Sesi cılız ve ufacıktı, aklından tekdüze dualar geçiyordu. Babam neredeydi? Neden eve dönmedi? Peki

annem niye her sabah olduğu gibi mutfakta değildi? Neden orada bir canavar vardı?

"Nereye saklandın, küçük avcı?" Tüyler ürperten ayak sesleri bir an durdu. Bir saniye sonra daha da kanını donduran bir ses geldi, birbirine çarpan dudakların sesi. "Ablalarının tadı nefismiş. Gidip bir ısırık daha alacağım müsaadenle."

Elena ona inanmıyordu, korku ve hayalkırıklığına uğratan, içini pençeleyip yolan öfkesiyle olduğu yere kilitlenmişti. Üç saniye sonra kıkır kıkır gülme sesi geldi.

"Zeki küçük avcı seni." Derin bir nefes alıp sanki en temiz havayı içine çekti.

Elena'nın burun delikleri de adını koyamadığı, zencefille karışık, saf, altınsı ışıkla karışık, kesif bir baharat aromasıyla yanıyordu. Bu iğrenç yaratığın, bu canavarın, yaz günleri ve bir annenin sıcak sarılması gibi kokması midesini bulandırdı. Çürüme ve irin kokmalıydı. Elena'nın kalbine çoktan kazdığı acılara, yaralara bir başka kertik atıldı.

Ari. Belle. Gitmişlerdi.

Elena yumruğunu ağzına sokup huçkırığını engelledi, ablaları bir daha asla onunla mutfakta dans edemeyeceklerdi. Belle'in bacakları, o güzel uzun bacakları imkânsız bir şekil alıp bükülecek biçimde kırılmıştı. Hele Ari... Canavar, bir zamanlar ablasının boynunu olan kâbusa dönüşmüş yere suratını sokmuştu, Elena o sırada ölmek üzere olan ablasının emrine uydu. Ama kan, o kan onu ele verecekti.

Elena bekledi, kulak kesildi. Canavar ortalıkta dolaşıyordu. Kâbus üst kata çıkmış olabilir diye düşündü ama nabızı tam kulaklarının içinde atıyordu. Elena seslere güvenemedi. kaçamadı. Belki de koridorda dikilmiş onu bekliyordu. nasıl kaçabilirdi? Derken çok geçti. Kâbusun ayak sesleri odaya girdi.

"Sana bir sürprizim vaaaaa." Pis bir gıcirt çıktı, Elena'nın saklandığı dolabın kapağının kolu yerinden çıktı. Elena tahtanın

dibine yapıştı ama gidecek, kaçacak bir yer yoktu.

"Böh!" Kolu yerinden çıkardıktan sonra açılan delikten tek bir kahverengi göz hunzırca ona baktı. "Demek buradasın."

Elena annesinin oturma odasındaki sepetinden aldığı örgü şişini delikten sokuverdi ve gözü tam ortasından şişledi. Eline sıvılar fişkırdı ama umurunda değildi. Canavarın yüksek, kulak tırmalayıcı, acı dolu çığlığı önemliydi. Elena vahşice gülererek do-
laptan dışarı fırladı, adamı sendeleyerek arkaya düşerken yanın-
dan koşup üst kata kaçtı.

Dışarı çıkmalıydı aslında, yardım çağırmalıydı. Ama annesi-
ni istiyordu, annesinin hayatta olduğunu, nefes aldığını görmek
zorundaydı. Anne babasının yatak odasına dalıp kapıyı arkasın-
dan sertçe kapattı ve kilitledi. "Anne!"

Cevap yoktu.

Fakat etrafına bakınca rahat bir oh çekti. Çünkü annesi sadece
uyuyordu. Halıda soluk kırmızı lekeler bırakan ayaklarıyla koşup
annesinin omuzlarını dürttü.

Ve ağzının etrafına bağlanmış bez parçasını gördü, el ve ayak
bileklerinden onu çarşafa mihlayan bıçakları gördü. "Anne." Alt
dudağı titreye titreye annesinin ağzına sokulan bezi çözmeye
başladı. "Sana yardım edeceğim. Sana yardım edeceğim."

Annesinin gözlerindeki dehşet dolu ikazla arkasına dönüp
baktı.

"Yaramaz küçük avcı seni." Canavar yatak odasının anah-
tarını ona doğru sallayarak şişi gözünden çıkardı ve meraklı tek
gözüyle elinde tutup baktı, yanağından aşağıya kanlar akıyordu.
"Sence annen bir hediye ister mi?"

"Uyan Elena!"

Elena fırlayıp tek seferde diz çökme pozisyonuna geçti
ve alışkanlık gereği, yastığının altına soktuğu bıçağı çek-
ti. Elena bıçağı kaldırmış, boğazına saplamaya hazır halde

dururken Raphael ona yukarıdan bakıyordu.

Gözünü kırmızı bürüdü, saldırma dürtüsüyle kasları gerildi.

Eléna. Denizin ve rüzgârın kokusu geldi. *Güvendesin.*

“Ben hiçbir zaman güvende olmayacağım.” İçinde tuttuğu bir çığlık gibi çıkmıştı, o kadar kasılmış, o kadar acı doluydu ki ses bile yoktu. “Rüyalarımda bana musallat oluyor.”

“Kim?”

“Biliyorsun kim olduğunu.” Elena bıçağı indirmeye çalıştı. Kaslarıysa karşı geldi.

“Söyle. Onu gerçek kıl, hayalet kalmasın.”

Elena’nın ağzının içi ekşi bir öfkeyle doldu. “Slater Patalis.” Yakın tarihin en kötü şöhretli vampir katili. “Biz onun en son atıştırma durağıydık.”

“Kayıtlara göre, sen sakat bıraktığın için avcılar onu yakalayabilmişler.”

“Gözünden şişlediğimi hatırlıyorum ama bu onu durdurmadı.” Elena nihayet parmaklarını gevşetip bıçağı düşürdü. Raphael tam orta yerde tutmasa kendi bacağına kesecekti.

Bıçağı küçük başucu komodinine koyup, “Hatıraların bölük pörçük mü?” diye sordu.

“Gittikçe daha çoğu yüzeye çıkıyor.” Elena gözlerini duvara dikti, kandan başka bir şey görmüyordu. “Her zaman bölüm bölüm görüyordum ama şimdi sanırım parçalar bütünü oluşturmaya başladı. Bu gece gördüklerim...” Gözleri yanarak ellerini bacaklarının üstünde yumruk yaptı. “Canavar, annemin bacaklarını, kollarını kırıp onu yatağa çakmış, Belle ve Ari’yi öldürüşünü ona dinletmişti.”

Raphael kollarını açtı. “Gel buraya, avcı.”

Elena zayıflığa teslim olmayı reddederek hayır anlamında başını salladı.

“Bir ölümsüzün bile,” dedi Raphael sessizce, “kâbusları vardır.”

Elena ondan bahsetmediğini anlamıştı. Bir şekilde içini rahatlattı bu. Raphael’in kucağına düştü, başını bağrına gömdü ve temiz, ferah kokusunu ciğerlerine çekti. “Daha sonra halıda izler gördüm, anladım ki, vampir ona bu kadar çok acı verse de, annem bize gelmeye çalışmıştı. Ama canavar tekrar yukarı çıkıp onu yatağa koymuştu.”

“Annen sizin için savaşıyordu.”

“Onu bulmamdan kısa süre sonra bilincini yitirdi. O zaman çok korkmuştum, onunla baş başa kalacağım diye ödüm patlamıştı ama şimdi düşünüyorum da, annemin şuurunu yitirmesi bir nimetti.” Elena’nın midesi düğüm-lendi, çünkü beyninin en derin köşelerinde Slater’ın, annesine başka şekilde işkence ettiğini ve Elena’ya izlettiğini biliyordu. “Beth’in yakında pijama partisinden döneceğini bildiğim için uyanık kaldım. Canavarın ona el sürmesine izin veremezdim. Ama zaten ondan önce çekip gitmişti.”

“Yani en küçük kardeşin bu dehşetten uzak kaldı.”

“Bilmiyorum,” dedi Elena, Ari ve Belle için düzenlenen cenazede Beth’in yüzündeki anlayan ifadeyi anımsayıp. “Hayatında ilk kez bir arkadaşına kalmaya gitmişti ve sanırım bir daha da evden uzakta bir gece geçirmedi. Derinde bir yerde eve dönünce neler bulacağından korkar oldu.”

“Sende de saklı bir korku var,” diye mırıldandı Raphael. “Bahsetmekten korktuğun nedir?”

“Bence,” dedi Elena dökülmesine izin vermediği göz-yaşları arasından, “bana bir şey yaptı.” Sonra da Ari ve Belle mutfak fayanslarında cansız yatarken Marguerite ile onu sağ bırakmıştı.

“Söyle bana.” Raphael serin bir esinti gibi konuştu.

Elena bu serinlikten hoşlandı, bir güvenlik battaniyesi gibi üstüne sardı. “Günün o kısmına henüz ulaşamadım.” Düşündükçe panikten kalbi sıkışıyordu ama Raphael’e sarıldı, güçlü bedenini hissederek kâbusuyla burun buruna yüzleşti. “Her neyse, o kadar kötüydü ki, bunca senedir zihnimden atıp bastırdım.”

“Belki de anıları yeniden canlandıran, geçirdiğin dönüşümdür.” Raphael’in kolları granit kütleler gibi tutuyordu onu, sahiplenmiş, korumacı ve kıpırdatılamazdı. “Komaya girmek, beyninde ölümsüzlerin *anshara* sırasında açtıkları bölümleri açmış olabilir.”

Raphael, Uram’ı kovaladıkları sırada derin uykuya geçmiş, çocukluğuna geri dönmüştü, bir çayırda kan revan içinde yatarken annesinin ona tepeden bakan yürek yakan güzellikteki yüzünü hatırlamıştı. “Zamanla silinip yok olmuş, bizim çoktan unuttuğumuzu sandığımız anıları ortaya çıkarır.”

“Hiçbir şey hiçbir yere kaybolmaz.” Raphael’in boynuna sıcacık nefesi değdi, parmakları göğsüne kıvrıldı. “Biz bir şeylerin silindiğine dair kendimizi kandırırız ama hiç silinmezler.”

Raphael, Manhattan’da gökyüzünden yere düşerlerken bir kumaş gibi kolundan dalgalanan, o muhteşem, beyaza yakın sarı saçları okşadı. Bazı anılar, diye düşündü, taşla kazınır.

“Sen *anshara* halindeyken rüyada ne görüyorsun?”

“Bahsedilmez bundan. Her meleğin yolculuğu kendinedir.”

Elena parmaklarını Raphael’in kalbinin üstüne koydu. “Sanırım kendi iblislerinle yüzleşiyorsun.”

"Evet." Ardından Raphael asla almayacağını sandığı bir karar aldı. Caliane'in çiy kaplı çimenlerde, hafif adımlarla, eski bir ninniye çağırıştıran yumuşacık sesiyle uzaklaşmasını izlediği günden beri yani. "Rüyamda annemi görürüm."

Elena durgunlaştı. "Babanı değil yani?"

"Babam adı çıkmış bir canavardı." Annesi karanlıktaki dehşetti, bilinmeyen, bilinemeyen dehşetti. "Hiçbir zaman kazanamayacağımı bildiğim bir dövüşten sonra yerde kanlar içinde yatarken Caliane bana veda öpücüğü verdi." Fakat Raphael yine de denemek zorundaydı, annesinin gözlerine leke süren o deliliği durdurmaya çalışmak zorundaydı. "Annemi en son o zaman gördüm."

"On'lar Meclisi tarafından öldürüldü mü?"

"Anneme ne olduğunu hiç kimse bilmiyor." Yüzlerce yıldır Raphael'in kafasını kurcalayan bir esrardı bu, muhtemelen daha binlerce yıl da kurcalayacaktı. "Ortadan kayboldu. Yürüyüp gidişini izlediğim günden sonra bir daha ondan bir eser bulunamadı." Raphael de çok... uzun bir süre bulunamamıştı. Çok genç, çok yaralı haldeydi, yarım çağırma yetisi becerememişti, kanadı kırık bir kuş gibi orada yatmıştı, kanatları ezilmişti.

"Sence annen biliyor muydu?" diye sordu Elena hüznü bir sesle. "Bu görev sana kalsın diye mi kendi hayatına son vermişti?"

"Bazıları öyle yaptığını söylüyor." Raphael, avcısını melek cinsi arasında bile eşsiz kılan renk karışımından her zamanki gibi büyülenerek parmaklarını Elena'nın kanatlarını üstünde gezdirdi.

"Peki ya sen?"

"Melekler binlerce yıl yaşadıkdan sonra, bazen uyanmak zorunda hissedene kadar Uyku'yu seçerler." Gizli yerler,

saklı mekânlar, ebediyet çok ağır geldiğinde melekler oralarda uyurdu işte.

"Sence Caliane Uyuyor mu?"

"Cesedini görmediğim takdirde, gömüldüğü yeri görmediğim takdirde... evet, bence annem Uyuyor."

"Şşş, *canım*, şşş."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Sonraki altı hafta bir silah ve uçuş eğitimi içinde son sürat geçti. Barınak'ta olduğu zamanlarda Raphael ile, Raphael Kule'ye dönmek zorunda kalınca da Galen ile. Elena boşta kalan zamanlarını mümkün olduğunca çok bilgi edinmeye çalışarak ve Sam'i ziyaret ederek geçiriyordu. Neyse ki, çocuk herkesin tahmininden çok daha hızlı iyileşiyordu. Noel de aynı zamanda iyileşmesini yarılamıştı.

Barınak'ta başka şiddet gösterisi olmadı... Elena'nın sıklıkla geçtiği yerlerde bulunan kan lekeli Lonca hançerleri dışında. Kan Noel'a aitti, o yüzden tehdidin kökeni hakkında yanılmıyorlardı. Maalesef hançerlerin hepsi de vampir kokusundan arındırılmıştı. Elena'nın melek takip etme yeteneği ise çok fazla hataya meyilliydi.

Sağlam bir ipucu bulunmayışına sinir olan fakat kolay lokma olmamak için elinden geleni yapan Elena, serin bir sabah bir başka hançeri adli tıp merkezine bırakırken Neha'nın kızıyla burun buruna geldi.

"*Namaste.*" Bu selam doğuştan fettan birinin, kapkara badem gözlü bakışlı, büyüleyici güzellikte bir kadının ağzından dökülmüştü... Gerçi o bakışların arkasındaki çıkarıcı zekânın görülmemesi zordu.

Elena sakin, kibar bir cevap verdi. Şu ana değin Anoushka'yı işaret eden bir delil yoktu, dolayısıyla Neha'nın kızı olarak güçlü bir karakterdi o. Elena'nın durduk yere gıcık etmek isteyeceği bir tip değildi. "Namaste."

Anoushka onu tepeden tırnağa süzdü, beğenisini saklama çabasına da girmede. "Seni çok merak ediyordum." Neha üstünde uçuk pembe ve toz mavisi işlemeli, beyaz bir sari ile ona doğru yürürken neredeyse küçük bir kız gibi konuşmuştu. "İnsana çok benziyorsun ama kanatların var," diye mırıldandı. "Derin her yarayı, her çürüğü gösteriyordur." Gayet sıradan bir yorum. Gayet sessiz bir tehdit.

Elena dobra dobra karşılık verdi. "Senin cildin kusursuz."

Diğer melek şaşırmış gibi gözlerini kırıştırdı. Anoushka ardından kafasını minicik bir santim eğdi. "Herhalde en az yüz yıldır başka bir dişi melekten iltifat almamışımdır." Etkileyici olması gereken bir gülüş çaktı ama... "Birlikte yürüyelim mi?"

"Malesef eğitime gidiyordum." Göz ucuyla Galen'i görmüştü ve meleğin mesafesini korumasını umdu. Anoushka şu anda sadece soru sorar gibi görünüyordu. En ufak bir agresiflikle her şey rezil olabilirdi.

"Tabii." Anoushka el salladı. "Çok zayıf bir eşinin olması Raphael'i endişelendiriyor olmalı."

Diğer meleği arkasında hissetmek, sanki sırtında böcekler yürüyormuş izlenimi yaratıyordu Elena'da. Galen'le aynı tempoda yürümeye başlayınca neredeyse sevindi çünkü şu anda bir silah uzmanı melekten kendini savunmaya çalışması, gerçek bir kobra olduğunu anladığı bir meleklerle atışmaktan çok daha iyi geliyordu ona. Elena'nın duyduğu söylentilere göre, Anoushka annesinin sütünün yanı sıra zehir içerek büyümüştü.

Tüm bedeni ürpererek titredi ve Elena kendini fiziksel acılara atmaya hazırdı. Ne var ki, Neha'nın yarattıklarından bir başkası olan Zehir teke tek dövüş seansını tam ortasından kesti. Vampir gözünden çıkarmadığı güneş gözlüğünü takmış ve simsiyah bir takım elbise giymişti. Fakat ilk kez yüz ifadesinde alaycılık yoktu. "Gel. Sara telefonda seni bekliyor."

Elena hemen hızlı adımlarla yanında bitti. "Zoe'ye bir şey mi olmuş?" Vaftiz kızı için ödü patladı bir an.

"Doğrudan onunla konuşsan daha iyi."

Elena, kanatları merdivenlere sürüne sürüne Raphael'in ofisine çıktı. İçgüdüsel bir hareketle kanatlarını sırtında topladı, bu hareketi Galen'den defalarca zılgıtı yediği için artık kendiliğinden yapıyordu. Meleğin insafı yoktu. Elena en ufak bir hatada düşüyordu. Bunu takdir ediyordu gerçi çünkü en yaşlı başmelek evcil hayvanlarını misafirlerinin üstüne salmaya karar verirse, Lijuan'ın dirilmişleri elbette ona acımayacaktı.

Elena'yı ofisin dışındaki koridora götüren Zehir kapıda nöbet tutmaya koyuldu. Elena, Illium'un yakınlarında bir yerde olduğunu hiç sormadan anladı. Raphael, Barınak'tan uzak olduğu zamanlarda Yediler'inden en az ikisi Elena'nın yanında kalıyordu. Elena sinir oluyordu buna, hatta daha beter. Ama gerçekler değişmezdi. Gücünü tekrar toplamış, yeteneklerini geliştirmişti fakat Elena bir başmelek değildi ve Lonca hançerleriyle savrulan tehditler bir yana, Michaela hâlâ Barınak'taydı bir kere. Dişi başmelek çocuklar için ne kadar yumuşak olsa da, Elena'ya karşı merhameti sıfırdı.

Elena, Ransom ile en son konuştuğunda arkadaşı ona vampirlerin Elena, Lijuan'ın balosuna katılabilecek, hele hele sağ çıkabilecek kadar uzun yaşayacak mı diye iddiaya girdiklerini anlatmıştı.

"Hani başını gümüş tepside istiyorlardı ya, biliyorsun? Eh, Michaela'ya sadece kelleni değil, ellerini de getirene artık ödül üçe katlanmış."

Elena ofise girer girmez telefona sarıldı. "Sara?"

"Ellie." Sara'nın sesinde endişe ve sinir karışımına benzer tuhaf bir tını vardı. "Baban diğer hatta bekliyor."

Elena ahizeyi daha da sıktı. Jeffrey Deveraux en son görüşmelerinde ona dolaylı yoldan orospu demişti. "Ne istiyormuş?"

"Bir şey olmuş." Bir duraklama. "Söyleyebilirdim ama sanırım bu kez ona düşer."

Sara onu göremese de, Elena kaşlarını çatarak başını salladı. "Bağla bakalım. Bir an önce duyalım." Babasının onu kırmasına izin vermeyecekti, yemin etmişti. Ablalarını görmesi, onlarla vedalaşma hakkı için savaşılan adam çoktan tarihe karışmıştı ve Elena'ya onun yerini alan, yaralı piç kalmıştı.

Sara hiç vakit kaybetmedi. Bir cızırtı, arkasından sessizlik oldu. "Evet?" dedi Elena, adama baba diyemediğinden.

"New York'a dönmen lazım. Senin işinle ilgili." Son kelime, babası tarafından kendini bildi bileli doğuştan avıcılığın getirdiği yeteneklere karşı duyulan aynı tiksintiyle doluydu.

Şimdiyse Elena'yı vampir zannediyordu. Aslında onunla konuşması bile başlı başına hayrete şayandı. Elena elini iyice sıktı. "Ne oldu?"

Uzun zamandır söylenmemiş laflarla dolu bir sessizlik uzadı. "Dün gece annenin mezarı kazılmış."

Lijuan. Elena'nın gırtlığından yukarı buz gibi bir öfke tırmandı "Çıkarıp almışlar mı?"

"Hayır." Kısa ve net. "Yapan kişi, Raphael'e ait olduğu sanılan bir vampir tarafından iş ortasında yakalanmış."

Elena rahat bir oh çekip gevşerken dizlerinin bağı çözül-
dü. Tabii ki Lijuan'ın yolladığı hediyeden sonra Raphael ai-
lesinin mezarları başına nöbetçiler dikmişti. Elena masaya
yaslanıp güç alarak sakinliğini korumaya çalıştı. "Belki de
annemin talimatını dinleyip naaşını yaktırmalı ve küllerini
rüzgâra savurmalısın."

"Böylece uçabilirim, chérie."

Elena, Jeffrey ile konuşmalarına kulak misafiri olduk-
tan sonra eğer ondan önce ölürse babasının ne yapmasını
istediğini annesine sorduğunda Marguerite'in cevabı bu
olmuştu.

"Sen arkadaşlarını ondan uzak tutabilirsen buna hiç ge-
rek kalmaz." Her kelime kesmek, yaralamak niyetiyle atıl-
mış sert taşlardı.

Elena suratını buruşturup şöyle dedi, "Çok gerek var
ama sen sözünü tutmayı hiç bilmezsin ki." Babası başka laf
edemeden telefonu kapattı Elena, tir tir titreyen elini ağzı-
na götürdü.

Bir saniye sonra kapı arkasından açıldı ve Elena dönüp
bakmadan Raphael'in onu görmeye eve geldiğini anladı.
"Ona dokunmamışlar mı?"

"Mezar taşına dokunacak kadar bile yaklaşılamamışlar."
Omuzlarına değen güçlü eller onu sıcacık bir duvar gibi
göğsüne çekti.

"Babam öyle bir anlattı ki, mezarını kazıp annemi çıkar-
mışlar sandım." Elena, Raphael'in ellerini tuttu. "Neden
bana söylemedin?"

"Yoldayken duydum." Yanağından öptü. "Sana şahsen
anlatmak istedim. Jeffrey'nin bu kadar çabuk öğrenecek
kaynağı olduğunu bilmiyordum."

"Babam tanınması gereken herkesi tanır." Yasal ve ya-
sadıışı. Gerçi Jeffrey, Elena'nın ikincisini ima ettiğini duysa
suratına tokadı indirirdi. "Annemin mezarını açmaya çalış-
san kişiyi adamların yakalayabilmiş mi?"

“Evet.” Elena’nın ensesindeki tüyleri diken diken havalandıran sessiz bir bilgi verdi. “Dirilmişlerdendi.”

Elena güçlükle nefes aldı. “Kendi başına emirlere uyacak kadar akli var mıymış?”

“Anlaşılan çok yeni dirilmişlerden biriymiş.” Raphael ellerini Elena’nın kollarından aşağı gezdirdi ve gidip balkon kapılarını açtı. “Konuşmaya cesaretleri yok ama Dmitri yakalandığında adamın gözlerinde bana acıyın yakarışları olduğuna yemin ediyor.”

“Yaşamak mı istemiş?”

“Hayır.” Raphael elini uzattı.

Elena da tutunca başmelek onu balkona, serin rüzgâra çıkardı. Elena’nın başka kimseye müsaade etmediği bir samimiyetle kanatları birbirine değerek yan yana durdular. “Neden kaçmamış, hazır vakti varken intihar etmemiş?”

“Lijuan kuklaları üstünde kontrole sahip. Gerçi onca mesafeden onları manipüle edecek kadar kontrole sahip olduğundan emin değilim, bu da aklıma oraya Dmitri’nin bulamadığı bir başkasını daha gönderdiğini getiriyor.”

“Yeniden doğanın takip etmek zorunda olduğunu düşündüğü birisi.” Elena ne tür bir kötünün ölülerini korkutabileceğini merak ederek nefesini dışarı üfledi. “Dmitri ona ne yapmış?”

“İstediklerini vermiş.”

Elena parmaklıkları sıkı. “Güzel.” Kendisi de Lijuan’ın yeniden canlandırdığı ölülerden birinin dehşetine çıkarıl-sa, aynı merhamete uğramayı isterdi.

“Lijuan’ın oyunları,” dedi Raphael, “artarak yükseliyor. Annenin mezarına karşı yapılan eylem benim muntıkamdaydı, aramızdaki yazısız anlaşmayı, birbirimizin bölgele-rine izinsiz girmeme sözleşmemizi ihlal etti.”

“Makul reddedilebilirlik. Emri altındakilerin eylemlerinden haberdar olmadığını iddia edebilir.”

"Hepimiz yalan olduğunu biliriz ancak inandırıcı bir biçimde bunu yapabilecek kadar eylemden uzaktı." Raphael kanatlarını açıp sessizce tekini Elena'ya sardı. "Bizim de kendi hamlemizi yapma zamanımız geldi."

Elena kafasını çevirip ona baktı, Raphael'in insafsızlığını çenesini sıkışında gördü ve bir başka başmeleği öldüren bir başmelek olduğunu hatırladı. "Yaptın bile."

Raphael'in dudakları, hiçbir faninin görmek istemeyeceği bir tebessümle kıvrıldı. "Lijuan aramızda en yaşlı olma statüsü sonucu, kendisinin dokunulmaz olduğuna inandığını belli ediyor."

"Gerekirse onu öldürebilir misin?"

"Lijuan'ın gerçekten ölebileceğinden emin değilim." Raphael bu dehşete düşüren sözleri sessiz bir güçle belirtmişti. "O kadar uzun zaman yaşamış ki, ölümsüzler arasında en gerçeği o olmuş, yaşamla ölüm arasındaki çizginin üstünde oturuyor."

"Tek farkla," dedi Elena, mezarının üstünden bir hayalet geçmiş gibi hissederek, "sanki ölüleri, yaşayanlara tercih ediyor."

"Evet."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

"Siktir!" Illium bir bıçaktan kaçtı ve tam karşı kanadının üst ucunun duvara çakıldığını gördü. "İki bıçak hilebazlık!"

Elena'nın içindeki yırtıcı bir yanı tatminle güldü. Elena'nın babasının bir gün önceki aramasının yarattığı türbülans Illium'un başına patlıyordu. "Avcı için bir puan."

Mavi kanatlı melek uzanıp bıçağı yerinden çıkardı. Yere düşüp kabzasından Elena'ya doğru uzattı. "Acemi şanssı."

"Kusura bakma kaybeden."

"Başarısızlığını izlerken haline acımaya başlamıştım."

"Şuna bak," dedi Elena şakacıktan nefesi kesilir gibi, "sanırım arada birkaç tüyünü kopardım. Yazık, zavallı Bluebellcık."

Illium altınsı gözleri muziplik içinde, başka ölümsüzlerden kaptığı dalga geçme yeteneğiyle sırıttı. "Bir sonraki sefere," dedi, "seni öyle bir koşturup yoracağım ki, pestile dönen vücudunu buradan taşıyarak çıkaracaklar."

Elena bıçağı temizleyip kolundaki kınına koydu ve elini kaldırıp abartılı bir hareketle esnedi.

"Eğer atışmanız bittiyse," dedi Galen, hiç şakacı olmayan tavrıyla, "hâlâ bir saatimiz var."

Elena, Illium'un kanadına baktı, şimdiden neredeyse tamamen iyileşmişti. "Sanırım sende birkaç delik açmanın zamanı geldi."

"Bak ne diyeceğim," dedi Illium. "Eğer beni üç kere üst üste vurmayı başarırısan, sana bir pırlanta kolye alacağım."

"Pırlanta işlemeli, dekoratif bıçak kınında anlaşalım."

Illium tek kaşını kaldırdı. "Pek kullanışlı değil."

"Sanki balo elbisesiyle takmayı planlıyorsun."

"Ah." Meleğin biraz ilgisi uyanmıştı. "Tamam. Eğer beni üst üste üç kere vuramazsan, o zaman da bir av sırasında beni de yanında götüreceksin."

"Niye?" diye afalladı Elena. "Sıcak, terleten, çoğunlukla da yorucu koşulardır avlar."

"Nasıl avlanıp kovaladığını görmek istiyorum."

Bir hatıra canlandı: *Illium ölümlülerle çok ilgiliydi.*

Belki de Elena o yüzden onu bu kadar çok seviyordu. Illium onun eski halini bir zayıflık değil, bir nimet olarak görüyordu. "Tamamdır."

Illium tek elini uzattı. "Anlaştık."

Elena melekle tokalaştı. "Şimdi işini yap, kelebek."

Illium hızlı bir esinti savurarak yerden yükselirken Elena'nın eline tek bir mavi tüy düştü. Elena cebine koyup tüyü Zoe'ye sakladı. Şu ana kadar Raphael'in uçları altın rengi birkaç tüyü, iki Illium'un tüyü ve kendi tüylerini biriktirmişti.

"Başla!"

Elena gözlerini hedefe odaklayıp fırlatma bıçaklarını eline koydu ve ayaklarından güç aldı. Görüşü insanken olduğundan daha keskindi ama çok değil, henüz değil.

Sonunda iki kere daha vurdu Illium'u, üçüncü vuruşu da bir tüy payı kaçırdı. Illium süzülerek aşağı indi. "Ava çıkabileceğim."

"Bakalım sivrisineklerle dolu bir bataklıkta son bulduğumuzda da böyle gülecek misin?"

"Sivrisineklerden korkma--"

Illium konuşmasını bitirmeden Elena topuğunun üstünde dönmüştü, çünkü tanımadığı üç vampirin kokusunu almıştı. Fakat kapının eşiğinde bir meleklerle karşılaştı, egzotik elmacık kemikleri ve siyaha yakın gözleri, içeri katlamadan önce Elena'nın gözüne çarpan kanatları kadar sıradışı değildi.

Capcanlı, göz alıcı kırmızı çizgilerle dolu koyu gri desenliydi.

Olağanüstü kanatlardı.

Fakat Elena hayranlık yerine midesinde ilkel ve derin bir korku yumruğu duydu, duyuları ve refleksleri sivrildi. "O kim?" Meleğin gücünün ezici bir ağırlık gibi üstüne çöküp onu bastırıldığını hissediyordu.

Kınından çıkan bir kılıcın metalik kayma sesi duyuldu. "Xi, Lijuan'a ait." Galen öne yürüyüp diğer meleğe selam verirken Illium yanında durdu. "Dokuz yüz yaşında."

"Neden başmelek olmamış?" O güçle şehirleri alaşağı edebilir, binlerce kişiyi silebilirdi.

"Lijuan yaşadığı sürece Xi güç kazanmaya devam edecek. Onsuz, bu meleğin bedeni sahip olduklarını taşıyamaz."

"Bütün başmelekler bunu yapabilir mi?" diye sordu Elena, Xi'nin bakışları açıkta kalan kanatları üstünde gezerken cildinin karıncalandığını hissetti. "Güçlerini paylaşabilir mi?"

"Lijuan'a has bir şey bu."

Galen sanki Xi ile tartışıyordu ve sonunda, birkaç dakika sonra Çinli melek asker selamı çakarak ayaklarını birleştirip ona cilalı ahşap bir kutu uzattı. Fakat gözleri, uzun ve kanını donduran bir an Elena'ya kenetlendi.

Ni salondan çıkar çıkmaz Galen'e doğru yürümeye başladı Elena. Kızıl saçlı melek sırtı ona dönük durmayı sürdürdü, bakışları giriş kapısına takılmıştı. "Bunu açmadan önce," dedi Galen çok kati bir sesle, "Raphael'in dönmesini beklemen daha iyi olur."

"Raphael, Michaela ve Elijah ile görüşmeye gitti. Daha kaç saat dönmez."

"Ben efendime haber veri--"

"Hayır." Elena elini kutunun üstüne koydu ve insanlık dışı soğukluğuyla büzülerek geri çekilmek istedi. "Toplantı önemli. Titus ve Charisemnon ile ilgili."

Illium yüzünde çok ciddi bir ifadeyle Elena'nın omzuna dokundu. "Lijuan bazı oyunlar oynuyor, Elena. Raphael yokken kutuyu açma."

Elena her ne kadar içi gitse de, fiziksel olarak zayıf olduğunu kabul ediyordu ama bir avcı da bir yere kadar dayanabilirdi. "Bana bir sebep göster."

"İçinde ne olduğunu bilmiyorum," dedi Illium, altın rengi gözleri jilet gibi keskinleşerek gölgelendi, bir bakıma tüm şakacı tavırlarına rağmen Illium da efendi dediği adam kadar pervasız olduğunu belli etti, "ama Raphael'i zayıflatmak için olduğunu biliyorum."

"Sence bana zarar verir miydi?" Elena kutunun oymalarına baktı, karmaşık şekiller bir süre sonra gerçekte oldukları kadar dehşetli göründü. "Cesetler. Hepsi ceset."

"Bence," dedi Illium, iki elini Elena'nın omuzlarına koyup başparmaklarıyla ensesine nazikçe dokunarak, "zarar vermenin birçok yolu vardır. Hepsi illa fiziksel değildir."

Elena kutunun sürgüsüyle oynadı, ciğerlerini şişirerek derin bir nefes aldı. "Kokusunu alabiliyorum. Buzla çiğnenmiş temiz çimen, gül yaprakları serpiştirilmiş sıcacık bir battaniye, ipeğe sızan kan." Elena'nın yüreği göğsünden fırlayacak gibi atıyordu, ava, kovalamacaya hazırды.

Kutu parmakuçlarının altında ısındı, adeta hayat enerjisini emiyordu.

Elena bu huzurunu kaçırın düşünceyi kenara itip yutkundu. "İçinde vampir parçaları var. Organlar. Her zaman en güçlü koku onlardan gelir."

"Bizim de kendi hanilemizi yapma vaktimiz geldi."

Elena elini kutunun tokasından çekti. "Açmama gerek yok. İçinde ne olduğunu biliyorum." Lijuan sadece Raphael'in ona yolladığı şeyi iade ediyordu. Artı, eğer Elena'nın bir yanı bu ikazdan korkuyorsa, diğer yanı – neredeyse yirmi yıl önce kana batmış bir odada doğan, yontulmamış, ilkel yanı– çok seviniyordu. "Al bununla ne istiyorsan yap." Topuğunun üstünde ağırlığını değiştirip Illium'un elinden kurtuldu ve dağlık öğleden sonrasının ısırın soğuşuna çıktı.

Zehir, meleklerin el sürmeden bıraktığı taşlık uçurumun kenarında onu bekliyordu, tam da birinci sınıf bir erkek dergisinin kapağından fırlamışa benzeyen, ehlileştirilmemiş bir erkeğe uygun bir arka plandı. Elena'nın terli, gergin suratı vampirin güneş gözlüğünün camına yansıdı, Zehir her zamanki gibi iki dirhem bir çekirdekti. "Saçlarını bu kadar kusursuz tutabilmek için kaç kilo jöle kullanıyor-sun?"

Zehir yumuşacık tek hareketiyle Elena'ya karşılık verdi. "Bana doğanın bir armağanı."

"Bugün bana bulaşman için hiç uygun bir gün değil." Lijuan'ın tasarladığı tuzağa düşmeye, Raphael'i bir canavar gibi görmeye hiç niyeti yoktu ama... sınırları zorlayan her hareketinde, Elena'nın suratında yeni bir gerçeklik to-kat gibi parlıyordu. Başmeleklerin ölümsüz ve ölümlülerin hayatlarıyla sanki elden çıkarılabilir piyonlarmış gibi oynadığı bir gerçeklik.

Zehir gülümsediğinde bir sürü kadına diz çöktürebilecek bir manzara ortaya çıktı, elinden ölüm bile leziz gelirmiş gibi görünen, erotik bir vaat gibiydi. "Sende ne gördüğünü çözmeye çalışıyorum bunca zamandır."

Elena sağ elindeki bıçakla öne doğru hamle yaptı ve Zehir'in kolunu kılıpayı ıskaladı. Vampir olağanüstü bir hızda kenara çekilmişti. Zehir hareket edince aklına Neha'nın kendine sembol olarak seçtiği yaratık geldi. San ki hiçbir zaman insan olmamıştı bu vampir. Ancak bugün, bu bile Elena'nın merakını uyandırmaya yeterli değildi. Yürümeye devam etti.

Vampir bir saniye sonra yine yanında bitti. "Dmitri'nin," diye mırıldandı, "neden seninle oynamak istediğini şimdi çok iyi anlıyorum. Bıçak ve acıya düşkündür."

"Sen değil misin yani?" Elena garajda gördüğü o manzarayı hatırladı hemen: Zehir, tehlikeli seksapeline tutulup küçük dilini yutmuş bir kadına doğru ipeksi bir zarafetle yaklaşıyordu. Yüz ifadesinde erkeksi bir beğeni okunuyordu... ama aynı zamanda gözlerinin içinde çok daha soğuk bir yaratığın derin açlığı vardı. "Zehir salgılayan sensin."

"Sen de."

Elena aniden durdu, gözlerini kırıştırdı ve ellerini dizlerine koyup destek aldı. "Kahretsin." Bunu nasıl havada bırakmıştı? Raphael'e melek olmanın doğurduğu sonuçları nasıl sormamıştı?

Son derece dürüst bir yanı tek kelimeyle ona cevap verdi. *Korkudan.*

Elena korkuyordu. Yeni hayatının geri döndürülemez gerçeğinden korkuyordu. Günün birinde Geraldine'inki kadar ona tapan bir çift göze bakıp iş iştenden geçse de, bir kurban yarattığının farkına varabilirdi. Köpekbalıkları gibi dönen ölümsüzleri avlayabilirdi.

Yanaklarının sıcak-soğuk yanma hissiyle alevlendiğini hissedip şöyle dedi, "Ne zaman?"

Zehir yavaşça güldü. "Zamanı gelince."

"Biliyor musun," dedi Elena, midisinin aniden çalkalanmaya başlamasına rağmen doğrulup dik durarak, "pişmiş kelle gibi sırtıttığında, okunamayan bir ifadeye bürünmek işe yaramıyor."

Küçükük bir bipleme sesiyle Zehir'in cevabı havada kaldı. Tek parmağını kaldırıp simsiyah cep telefonunu çıkardı ve ekranda yazanı okudu vampir. "Ne yazık ki, sohbet etmeye vakit yok. Bir toplantıya katılmak için hazırlanman lazım."

Elena toplantının kiminle olduğunu sorma zahmetine girmede; vampir fırsattan istifade iyice ona tasma takmış muamelesi yapardı. Onun yerine Raphael'in sığınağına kadarki yolu kafasında hesapladı, özel kanadın kapısını Zehir'in suratına kapattı ve soyundu, dokunduğu kutuyu, ölümü çağırıştıran iğrenç oymaları düşünmemeye çalıştı.

On beş dakika sonra ana kapı tıklatıldı. Alelacele düşmüş Elena kapıyı açınca yaşlı vampirin gözlerinin hin bir kıvılcımla parladığını gördü. Boynunda bir mezura ve cebinde toplu iğneler vardı. Asistanı bir terzi sabunu ve binlerce kumaş örneğiyle dolu bir çanta taşıyordu.

Anlaşılan Elena, Lijuan'ın balosunda giymeye uygun bir kıyafet için ölçü verecekti.

Tamamen mavi tonlarında.

Raphael, Elijah ve Michaela ile toplantısından dönünce Jason'ın onu beklediğini gördü. Siyah kanatlı melek, Raphael'in ofisine girene kadar sessizliğini korudu. "Maya, Dahariel ile ilgili rahatsız edici bir gerçeği keşfetti." Raphael'e bir dosya uzattı.

Başmelek dosyayı açınca erkeklikle oğlanlık arasındaki eşiği daha yeni geçmiş, genç bir erkeğin fotoğrafıyla burun buruna geldi. "Ölümlü mü?"

"Hayır." Jason bir eliyle diğer elinin bileğini sımsıkı tuttu ve Raphael eline kan akışının durduğunu fark etti. "Yarım milenyum önce Yaratılmış."

On'lar Meclisi, yirmi beş yaşın altındaki hiçbir faninin Yaratan için ölümcül sonuçlar doğurmadan Yaratılamayacağına hükmetmeden önce yani. Bugünün fanileri bu çocuğun Yaratılmasını bir suç olarak gördü fakat beş yüz yıl önce, insanların ömrü çok daha kısaydı. Bu çocuk bu yaşta çoktan babaydı belki, dünyada kendi ayakları üstünde duruyordu herhalde.

"Üç sene önce, elli yıl boyunca Dahariel'e hizmet etmek için sözleşme imzalamış," dedi Jason, bileğini iyice sıkarak.

Raphael dosyayı kapattı. "Anlatmadığın şey nedir, Jason?"

"Çocuğu son bir yıldır gören olmamış."

Raphael içinde kapkara bir öfke duydu. Yaratılanlar, orijinal Kontratlarının süresi bittikten sonra onları Yaratanların insafına kalırdı, eğer kendi başlarının çaresine bakamazlarsa bağlılık yemini etmeyi seçtiklerinin insafına kalırlardı. Çoğu kişi yanlış seçimler yapardı. "Eğer bir vampir kontrat altındaysa cinayet suç sayılmaz." İnsanlık dışı bir kanundu ama vampirler insan değildi zaten. Birçok durumda, zor zincir vurulmuş yırtıcı hayvanlardı. Fakat melekler de yırtıcıydı. Ve bu çocuk da kendini bir başka yırtıcının eline teslim etmişti.

"Çocuk ölmemiş," dedi Jason şaşırtıcı bir şekilde. "Görünüşe göre Dahariel onu kendi... zevki için özel bir kafeste tutuyormuş." Tonlamasız bir şekilde ifade edilişi, Raphael'e, Dahariel'in eğlence anlayışı hakkında çok şey

ima etti. "Ayrıca kendi özgür iradesiyle Dahariel'a hizmet etmek için anlaşma imzaladığından kimse ona yardım etmek için bir şey yapamıyor."

"Peki Dahariel bu vampirin ortaklığı karşılığında ona ne vaat etmiş?" Cinayet bir suç değildi ama *muhakkak* takip edilmesi gereken belli başlı yazısız kurallar vardı, dünyanın çivisinin çıkmasını önleyen kurallar. Bu kurallardan biri, bütün hizmet kontratlarına karşılıklı iki tarafça saygı duyulmasını gerektirirdi.

"Diğer meleklerden koruma." Jason'ın kahkahasında en ufak bir mizah yoktu. "Yani çocuk bunca yıllık varlığından sonra bile hâlâ zayıf galiba. Bu kadar zaman, kendinden daha güçlülere bağlanarak hayatta kalmış hep."

"Ebediyetini kendi seçmiş, Jason." Katı ama doğrudu. Hiç kimse yaşlanmanın getirdiği duygusuzluğu, bir sürü ölümsüzün tam kalbinde yaşayan acımasızlığı, beş yüz yıl boyunca yaşamış birisinden daha iyi anlayamazdı. Eğer bu çocuk, Dahariel'in eğilimleriyle ilgili ödevini yapmadan meleklerle anlaşma imzalamışsa, hatanın ceremesini kendi çekip yaşamak zorundaydı. Tabii hâlâ yaşıyorsa... "Onun için hiçbir şey yapamayız." Çünkü Dahariel ona sadece *başka* meleklerden koruyacağını vaat edebilirdi.

Jason ile göz göze geldiler, meleğin gözbebekleri neredeyse gözleriyle aynı kara tondaydı. "Ev halkından ötenlere göre, Dahariel çocuğa o kadar ağır işkence yapmayı seviyormuş ki, bedeninin bir kısmı muhakkak iyileşmiş halde kalıyor, daha fazlasına dayanabiliyormuş. Çocuk çoktan aklını kaybedip delirdi diyorlar." Raphael, Jason'ın örkeşiyle savaştığını görebiliyordu ancak bir sonraki cümlesi soğuk düş etkisi yaratacak şekilde mantıklıydı. "Noel'in dövülüşü de Dahariel'in metotlarını andırıyor."

"Astaad sırf bu sebeple ona karşı harekete geçmez." Hele hele koynunda yılan beslediğini itiraf etmek zorunda kalacağı için.

"Maya izlemeye devam ediyor. Aynı zamanda Anoushka'nın sarayı hakkında da bilgi topladım."

"Kaydadeğer bir şey var mı?"

"Annesine özeniyor ama güçlerinin artışı durmuş."

"Yani hiçbir zaman bir başmelek olamayacağının farkında." Zaten çatlak kişiliğini iyice ayyuka çıkarmaya yetebilirdi bu. "Yakın zamanda mı keşfetmiş?"

"Hayır. On yıl önce. Ve hiçbir dağılma emaresi sergilemiyor."

Kabullenme ya da maske, anlamak imkânsızdı. "Lonca Yöneticisi, Elena uyandıktan iki gün sonra bir kasa dolu su Lonca hançerinin Avrupa'daki bir depodan çalınışının izini sürebildi." Elena'nın takip edildiğini anlayınca tepesi attı ama avcısı kendi başının çaresine bakabilirdi, diye düşündü Raphael. Dolayısıyla, artık iyileştiği için Noel de bakabilirdi. Hepsinin üstüne tüy diken, Sam'e çektirilen ıstıraplı. "Nazarach o sırada vampirlerinden birinin yakalanması için bir avla meşguldü. Elijah'ın mıntıkasına geçmeyi başaran bir dişi vampiri arıyordu."

Jason başıyla onayladı. "Dikkati başka taraftaydı, hırsızlığı organize etmek için o zamanı seçmesi pek muhtemel değil."

Raphael de aynı sonuca varmıştı. "O zaman bak bakalım Anoushka ve Dahariel'in hareketlerini de tespit edebiliyor musun."

"Tamam, efendim."

"Jason," dedi Raphael, diğer melek çıkmak üzere arkasını dönerken, "çocuğu kurtaramazsın ama kontratının geri kalan zamanını satın alabilirim." Dahariel bir başmeleğe hayır demezdi, özellikle de *sekhem*'li vahşetin arkasındaki melek oysa.

"Dahariel gidip başka bir kurban bulur." Jason kasvetle konuştu.

“Ama bu çocuk olmaz.”

Jason hafifçe başıyla onayladıktan sonra Raphael acaba meleğin ruhundaki yaralar hiç iyileşecek mi diye merak etti. Birçok kişi Jason’ın ‘çocukluğunu’ yaşasa, birkaç senede delirirdi. Ancak siyah kanatlı melek dayanmıştı. Zamanı gelince de sadakatini Raphael’e sunmuş, zekâsını bir başmeleğe hizmet ederek değerlendirmişti.

Eğer bu çocuğu kurtarmak Jason için bir parçacık huzur demekse, o zaman Raphael, Dahariel’e kafa tutardı. Eğer Sam’e zarar verenin, bu melek olduğu ortaya çıkarsa da, o zaman yavaş yavaş onu parçalamaktan, her bir yakıcı acıyı, her bir kırığı, zalim kesiği hissetmesi için onu sağ tutmaktan müthiş zevk alırdı.

Çünkü melekler yırtıcılar olabilirdi ama besin zincirinin en tepesinde oturanlar başmeleklerdi.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Sonunda geldin mi oynamaya?" Kırmızı lekelenmiş bir tebesüm. "Geç kaldın."

"Kaç." Kırık bir kelime. "Kaç, Ellie."

Canavar kalıkaha attı. "Kaçmaz." Ağzını Ari'nin boğazına indirirken büyük bir zevkle güldü. "Hoşuna gidiyor, görüyor musun?"

Bir şey bedenine sarındı, en mahrem yerine dokunan görünmez bir el hissetti Elena. Çığlık atmak istedi. Ama ağzı açılmadı, ses telleri titreşmedi... çünkü vücudunun hoşuna gitmişti. Dehşetler içinde kendi derisini tirmalamaya başladı, o sinsî feci zevki durdurmak için boş yere çabalayarak derisini yırtmaya çalıştı. Bacaklarının arasında bir ılıklik duydu ve çocuk beyni algılayamadı. İnleyerek daha fazla kaşdı. Kollarında çizikler çıkarırken tırnakları kanlanıyordu.

Okşama hissi ve koku durdu. "Ne yazık ki, bunun için daha çok küçüksün. Çok eğlenebilirdik yoksa." Canavar ağzından bir damla kanı silip parmağını uzattı. "Tadına bak. Seveceksin. Her şeyini seveceksin."

Gece inerken eve ulaşan Raphael, Elena'yı gözlerini boğazın iki yanında sıralanan mağaraların nokta nokta ışıklarıyla dikmiş, kalesinin altındaki uçurumun yamacında dururken buldu. Elena, Raphael'in ay ışığı altında beyaz-altın parıltılarla indiğini gördükten sonra tekrar önüne dönerken açıkta bıraktığı saçları rüzgârda havalandı.

"Galen, Lijuan'ın bana ne yolladığını söyledi mi?" diye sordu, Raphael gelip yanında durunca.

"Tabii ki." Elena'nın ne tepki verdiğini de Galen'in aktarımından dinlemişti ama şimdi avcısının yüzünü inceliyordu. Profili tertemiz ve netti, dudaklarında hafif bir yumuşaklık vardı. Savaşçım, diye düşündü Raphael ve Elena'nın yanağında dalgalanan bir saç telini kenara itti.

Elena derin bir nefes verdikten sonra kirpiklerini öne indirdi. "Riskin farkındayım. Bir yanımda, yaptığın harekete deli gibi minnettar."

"O zaman?"

"Bir yanımsa keşke hiç bu dünyayı öğrenmeseydim diyor."

Raphael kanatlarını iki yana açıp Elena'ya yön değiştiren rüzgârdan siper yaptı ve Elena çok aşağılarda çağlayarak akan nehre bakarken mesafesini korudu.

"Kaçınılmazdı, değil mi?" dedi Elena sonunda. "Doğuştan avcı olduğum andan itibaren, kan ve ölümü bilmem kaçınılmazdı."

"Bazıları için kaçınılmaz değildir." Raphael'in kanadı Elena'nınkine sürtündü. "Ama senin için evet, öyleydi."

Ay ışığı yanağına yansıyınca Raphael avcısının ağladığını fark etti. "Elena." Onu kanatlarının arasında sarıp sarmalayarak kucağına çekti, elini saçında gezdirdi. Ne olmuştu da Elena gözyaşları içindeydi? "Baban seni incitecek bir şey mi yaptı?" Eğer Raphael, Elena'yı yıkmadan adamı öldürebilseydi, çok uzun zaman önce yapardı bunu.

Elena hayır anlamında başını salladı. "Benim için gelmişti." Örtüsüz bir fısıldamaydı bu. "Slater Patalis benim yüzümden bizim ailemize çekilmişti."

"Orasını bilemezsin."

"*Biliyorum işte. Hatırladım.*" Elena kafasını kaldırıp baktığında gözleri yağmurla kaplı pırlantalardı. "Güzel avcı," dedi tüyler ürpertici, şarkılı bir sesle. "Güzel, güzel avcı. Seninle oynamaya geldim." Elena kısa bir çığlık atıp dizlerinin üstüne çöktü.

Raphael de onunla birlikte yere çömelip avcının kaskatı kesilmiş gövdesine sarılarak kanatlarıyla onu ısıttı. "Anılar uykunun dışında da mı bilincine çıkıyor?"

"Senin eve dönmeni beklerken Jessamy'nin verdiği metinlerden birini okuyordum ve iki saniyeliğine gözlerim kapandı. Sanki bütün anılar o fırsatı kolluyormuş gibiydi." Elena hıçkırırken vücudu Raphael'e doğru gidip geldi. "Bunca zamandır babamdan nefret edip durdum çünkü ona canavarın geldiğini *söyledim* ve beni dinlemedi, oysaki Slater asıl benim için gelmişti. Benim! Onu ailemize ben çektim."

"Bir çocuk, yapılan kötü eylemlerden sorumlu tutulamaz." Raphael çaresiz hissetmeye alışkın değildi ama Elena'nın kalbi gözüünün önünde tuzla buz olurken elinden hiçbir şey gelmiyordu. Elena'yı kendine çekip kulağına telkin edici fısıltılarla mırıldandı, anılarını temizlemeye, Elena'ya yana yakıla ihtiyaç duyduğu boş alanı vermeye çok yakındı.

Bir dürtüsüne hiç bu kadar zor direnmemişti. "Senin suçun değildi," diye tekrar etti, vücudu çıkış bulamayan bir öfkeyle parlayarak.

Elena tek kelime bile etmedi, sarsılarak ağlıyordu sadece. Raphael dudaklarını şakaklarına bastırıp onu beşik gibi salladı, yıldızlar göz kamaştıracak parlaklıktaydı, aşağıda-

ki düzlüklerde ışıklar sönerken rüzgâr karın nefesiyle bu/ gibi soğudu. Elena'nın gözyaşları tükenip kuruyana kadar ve ay, uzun zamandır geri çevrilmiş bir âşık gibi kanatlarını öpene kadar sarıldı ona. Sonra birlikte gökyüzüne yükseldiler.

Uç benimle, Elena.

Elena sus pus kalmaya devam etse de kanatlarını açtı.

Raphael ona göz kulak olarak dağ girintilerinden ve geçişlerden çılgınlar gibi uçtu, hava adeta yanaklarını kesiyordu. Elena da ciddi bir azimle onu takip etti, Raphael'in kolaylıkla aştığı ufak boşluklardan hızlıca geçemediğinde engellerin çevresinden dolaştı.

Uçuşu sıkı konsantrasyon gerektiriyordu, Raphael de özellikle buna güveniyordu zaten.

Yere indiklerinde Elena yalpaladı. Raphael onu kucağına alıp taşıdı, yatağa bıraktı, ufak bir zihinsel dürtüyle rüyasız bir uykuya doğru itti. Elena bu yüzden ona çok kızacaktı ama dinlenmesi lazımdı. Çünkü zaman dolmak üzereydi.

Lijuan'ın balosu bir hafta sonraydı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah Raphael hazırlanırken Elena yatakta uzanmış, kanatları üstünden su gibi akan özel tasarlanmış gömleklerinden birini giyişini izliyordu. Yara bere içinde kalmış gibiydi, her yeri ağrıyordu. Raphael bütün gece ona sarılmıştı, bunu düşündü içinden. Kâbusları uzak tutmuştu. Elena onun hatırına, boğazını sıkıp onu boğabilecek güçteki vicdan azabıyla savaştıracak gücü buldu.

Doğrulup Kaderin Gülü'nün yanında duran kahvesinden bir yudum içti. "Gömleklerinin alt kısmı nasıl kapanıyor?" Kanat boşluklarının alt kısmında hiç düğme görünmemişti. En güçlü meleklerin tercihi böyleydi galiba, kapatma kısımları küçük ve gizliydi, görünmezdi. Bunun aksine, genç meleklerse daha karmaşık tasarımları, her biri giyene has özel kesimleri tercih ediyordu.

Raphael tek kaşını kaldırdı. "Ben bir başmeleğim ve sen bana gömleklerimin nereden kapandığını mı soruyorsun?"

"Merak ettim." Aklını geçmişten uzak tutmak için her türlü dikkat dağıtan konuya odaklanan Elena kahvesini kenara koyup bir parmağını kıvırdı.

Başmelekse itaat etme modundaydı anlaşılan, çünkü gömleğinin önünü açık bırakıp ona doğru yürüdü, ellerini Elena'nın iki tarafına koydu ve ağzını dudaklarına doğru indirdi. Üstünde hak iddia eden bir tavırla öptü onu, hareketi karşılıklı değildi ama. Uzun ve derin ve yavaş öpücükle Elena'nın ayak parmakları kıvrıldı, tüm sinirleri canlanıp hayat buldu, gırtlığının dibinden bir inilti çıktı. Raphael başını kaldırıncı, "Eziyeti seviyorsun," diye dalga geçti Elena.

"Hiçbir zaman ilgini yitirmedeğinden emin olmalıyım."

"Bir milyon yıl da yaşasam," dedi Elena, engin mavilikte kaybolarak, "hiçbir erkeğı sende daha büyüleyici bulabileceğimi sanmıyorum." Bir saniye sonra kırılganlığı ortaya çıktı. Raphael'in göğsünü itti. "Bana gömleğı göster."

Başmelekse, Elena'nın çenesini şöyle bir kaldırıp şefkatli ve narin bir ruh hali içinde olduğunu belli ederek öptü. "Leydimin emrine amadeyim." Elena da onu öptü.

Elena yorganı üstünden atıp dizlerinin üstünde oturdu. "Dikiş izi yok," diye mırıldandı, ilmekleri yakından inceleyerek. "Düğme yok, fermuar yok. Cırtcirt bekliyordum aslında."

Raphael öksürdü. "Benim olmasaydın eğer, avcı, bu hareketinden dolayı seni cezalandırmak zorunda kalırdım."

Başmeleğı onunla oyunlar oynuyordu. Garip bir farkına varıştı, Elena'nın kalbindeki ağırlığı bir nebze kaldırdı. "Tamam, pes ediyorum. O ilmekleri nasıl kapatıyorsun?"

Raphael bir elini kaldırıp Elena'ya doğru döndü. "İzle."

Elena'nın başını Raphael'in göz kamaştırıcı dümdüz göğsünden çevirmesi gerçekten efor gerektirdi. Dikkat etmezse, başmelek onu yine kölesi yapabilirdi, böyle düşündü. Raphael'in elini fark ettiğı anda gözleri büyüdü. "Düşündüğüm şey mi o?" Raphael'in elinden mavi kıvılcım çıkıp Elena'nın yüreğini hop ettirdi.

"Melek ateşi değil." Raphael elini kapatıp ışık gösterisine son verdi. "Gücümün fiziksel bir belirtisi."

Elena derin bir nefes verdi. "Gömleğin kenarlarını sağlamca kapatmak için bunu mu kullanıyorsun?"

"Kenarlar kapalı değil aslında. Dikkatli bak."

Elena çok dikkatli baktı ama şimdi, gömleği neredeyse gözüne sokacaktı. Ancak o zaman görebildi. İncecik mavi iplikler, neredeyse görünmezlik inceliğinde beyaz pamuklu kumaştan geçiyordu. Nasıl bir güce sahip olmalı ki, diye düşündü nutku tutularak, hiç düşünmeden böyle bir şey yapabiliyor? Bu adam ona asla fazla güçlü, fazla hızlı, fazla sağlam diyemezdi. "Sanırım biz düşük rütbeli sıradan melekler bunu yapamayız, değil mi?"

"Gücü vücudun dışında tutabilme kabiliyeti gerek." Raphael dönüp Elena'nın alt dudağını başparmağıyla okşadı. "Şu anda senin gücün çok az olduğundan durum tartışılır."

Elena başmeleğin bileğini tutup bakışlarını kaldırdı. "Raphael, ileride vampir Yaratmak zorunda kalacak mıyım?"

"Sen Yaratılan bir meleksin, doğan değil." Bir kez daha başparmağıyla Elena'yı okşadı. "Bu sorunun cevabını Keir bile bilmiyor."

Ve Elena sormadan biliyordu ki, Keir kadim bir melekti. "Ama öyleysen..."

"Yakın zamanda olmaz." Kaya gibi sağlam bir cevaptı. "Uyandığında kanında o toksinden bulunmuyordu. Artık uyanık olduğun için yılda birkaç defa test edileceksin."

"Zor mu peki? Birisini Yaratmak?"

Raphael başıyla onayladı. "Seçmek çok zor. Zayıflardan, kaldıramayacaklardan seçmemek Meclis'in hayrına olur ama arada hatalar yapılıyor."

Raphael'in asla dile getirmeyeceklerini duyup avucuna bir öpücük kondurdu Elena.

"Ne var ki eylem," dedi sesini alçaltarak, "senin seçeceğin kadar samimi olacak. Bazıları için, kan vermek kadar klinik bir süreç. Nakil sırasında insan, ilaçlarla uyutuluyor."

Elena rahat bir oh çekip titredi. "Beni öptüğün zamanki gibi olacak sandım ben de." O zaman yaşadıkları yakınlık Elena'nın ruhuna işlemiştir.

Kobalt bir alev çaktı Raphael'in gözlerinde. "Hiçbir şey bizim öpücüğümüz gibi olamaz."

Elena yüreği güm güm atarak yatakta ayağa kalktı, ellerini Raphael'in omuzlarına koydu. Raphael de avcının vücuduna baktı. *Elena.*

Elena onu öptü. Raphael'in cevabı bir yangındı ancak Elena yüzeyin altındaki gerilimi hissetti. "Birazdan çıkmamız lazım, değil mi?"

"Evet." Elleriyle yavaş ve rahatça Elena'nın kalçasını kavradı. "Pekin'e giderken ölümlülerin seyahat araçlarını kullanacağız."

"Uçarak girmek daha etkileyici olmaz mıydı?"

"Uzun saatler uçmak için kas gücü gereklidir ve sen henüz o kadar toparlanmadın." Pratiklikten bahseden bir cevap vermişti ama elleri daha aşağı indi... daha aşağı. "Giderken bizi zayıf görmesi bizim avantajımıza olur. Daha dikkatsiz davranır. Lijuan geri dönülemez deliliğe götüren çizgiyi sahiden aşıysa eğer, her türlü avantajın bizde olmasını isteriz."

"Raphael..." Elena hafifçe titredi ve ellerini başmeleğin saçlarına soktu. "Galen haklı. Ben seni savunmasız kılıyorum. Lijuan'sa benim zafiyetimi biliyor."

Ben de biliyordum, Elena. Yine de kalbim elinde.

İki saat sonra Elena kendini yine avucunun içi kadar iyi öğrendiği toprak ringde buldu. Ne de olsa birden fazla kez bu alanla çok yakın temasta bulunmuştu.

“Eee,” dedi, sürekli atıştığı adamın incelmış, insan dışı gözlerinin içine bakarak, “arada bir takım elbiseni çıkarıyorsun demek.”

Zehir, içinden zehirler aktığını gördüğü sivri köpek dişlerini sergileyerek gülümsedi ve yüzü aynı anda hem çok güzel hem de değişmez bir biçimde yabancı bir ifadeye büründü. Takım elbiseyi çıkarmakla kalmamıştı, üstünde her hareketiyle sıvı gibi dalgalanan, siyah bol bir pantolon vardı ve vücudu o gözlerin içinden Elena’ya bakan yılanlar gibi kayarak hareket ediyordu.

Hele o vücut... Evet, sahiden de ikinci kez bakıp süzme-ye bedeldi. Fakat Elena, Zehir’in, elinde oyuncak gibi oynadığı otuz santimlik, ucu kıvrık bıçakları düşünüp endişeleniyordu daha çok. Elena’nın aklına daha önce gördüğü kısa kılıçları getirdi ama bunlar biraz *fazla* kısa, biraz fazla kıvrıktı. Sipsivri kıvrık değil, daha çok yumuşak kenarlı, pürüzsüz bir kesimi vardı. Bıçaklar ölümcül zarafete sahipti.

Elbette bıçakları irdelemek önemli değildi. Asıl mesele Zehir’in o bıçaklarla yapabildikleriydi. Elena da vampire ukala ukala sırttı. “New York’ta sana fırlattığım bıçağı yakalamadın.”

Zehir omuz silkince sıkı kaslarını saran koyu altın teni parıldadı. “Yakaladım.”

“En keskin kenarından.” Elena, Galen’in eline tutuşturduğu uzun, ince bıçakları test etti. Başlangıçta verdiği ince kılıçtan daha kısa bıçaklar ağırdı, böylece fırlatılabilirdi. Eğer Zehir’in bıçaklarının amacı zarif görünmekse, Elena’nınkiler güç ve maksimum hasar vermek için tasarlanmıştı, her iki kenarı da jilet gibi keskindi, Elena gerekirse birisinin iç organlarını bir cerrah ustalığında deşebilirdi.

“Savsakladın galiba.”

“Herhalde bugün durumu telafi etmek zorundayım.” Zehir yarı çömelir pozisyona geçerek Elena’nın çevresinde dönmeye başladı, işkence yavaşlığında hareket ediyordu.

Elena da tam ters istikamete geçti, Zehir’in stilini tam kavramak istiyordu. Çoğu kişi öyle ya da böyle sıradaki hamlelerini çaktırırdı. Elena, ayaklarından dolayı kendisinin nasıl çaktırdığının da bilincindeydi. Hiçbir zaman hamle yapmayı hedeflediği tarafa doğru yönelmemeleri için senelerce antrenman yapıp çalışmıştı. Zehir ayaklarıyla mesaj vermiyordu ama.

Elena da dikkatini ikinci en yaygın belirti olan gözlerine odakladı. Göz teması kurunca ciğerlerindeki hava dibine kadar boşaldı. Zehir’in gözlerinin içine bakınca gördüklerini kabullenmekte hâlâ güçlük çekiyordu beyni. Tam o sırada gözbebekleri kısıldı ve Elena afallayarak bir adım geri attı.

Yumuşak bir kahkaha oldu.

Piç herif onunla dalga geçiyordu. Elena dişlerini sıkıp bakışlarını vampire kilitledi ve birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar. Elena ikinci tam turdan sonra gözlerini kırıştırdı, azıcık sendeledi.

Siktir!

Hiçbir uyarı yapmadan bıçaklardan birini fırlattı. Zehir bir yılan kıvraklığıyla kenara kaçtı ama yine de kolunda iğrenç bir kesikle sırtüsü yeri boyladı.

Galen bir saniye içinde yanında bitti. “Bu neydi?” diye yapıştırdı, çenesini sıkarak. “Dövüş başlamadan silahını fırlatıp atarsan, hayatta kalman biraz zor.”

Elena gözlerini Zehir’den ayırmadı. Vampir kanayan kolunun üstüne elini koymuştu ama gülüşü... Yavaştı. Meydan okuyordu. Elena’ya sıkıysa gel diyordu. Elena başını öne eğip ileri atladı... ve ikinci bıçağı Zehir’in bacak arasına fırlattı.

"Siktir!" Vampir geriye doğru kaçtı, ayaklarını insanüstü bir biçimde geriye savurdu. Normal vücutlar böyle sıvı akışkanlığı içinde hareket edemezdi.

Galen şimdi Zehir'e bakıyordu. "Onu büyülemeye mi çalıştın?"

"Beklenmedik her şeye hazırlıklı olmalı." Zehir bakışlarını Elena'ya çevirdiğinde gözleri yemyeşil parlıyordu. "Bir yarım tur daha olsa, haklamıştım onu."

"Biraz daha yükseği hedef alsam, taşaklarını kesebilirdim," dedi Elena silahlarını toplayarak. "Biraz daha oyun oynamak istiyor musun, yoksa işimize mi bakalım? Zamanımız kısıtlı."

"İyileşmesi birkaç dakika sürecek." Zehir elini üstünden çekip yaradan hâlâ kan fışkırdığını gösterdi. "Şimdi Dmitri ile notlarımızı karşılaştırabiliriz."

Elena vampirin yılışık laflarını duymazdan gelip Illium'a bıçak fırlatmadığı zaman Galen'in beynine işlediği hareketleri çalışmaya koyuldu. Huysuz melekse, tüm hareketlerin sırayla üstünden geçişini izleyip sonunda olumlu anlamda başını salladı. Elena tarif edilemez derecede halinden memnundu ve bıçaklardan birinin ucunu Zehir'e doğrulttu. "Hazır mısınız?"

Zehir iki silahı da elinin içinde çevirdi. "Senin tadına bakmak hiç nasip olmadı."

"Gel buraya, küçük avcı. Tadına bak."

Her şey buz gibi olup sustu. Elena artık Zehir'in gözlerinin içindeki meydan okuyan ateşin, yerdeki ince kar tabakasının, Galen'in pür dikkat izleyişinin bilincinde değildi. Tek bildiği avdı.

Zehir hiçbir uyarı vermeden saldırıp gözlerinin yanı sıra muhtemelen çok daha büyük bir bölümünü oluşturan yılanın çabukluğuyla hareket etti. Fakat Elena çoktan gitmişti, kıınıldarken bıçaklarını önünde çaprazlama koy-

muştı ve bir eli vampirin göğsünden incecik bir çizgiyle kan akıtıyordu.

Darbe üstüne inerken bir şey dedi Zehir. Elena duymadı, beyni öldürmeye kilitlenmişti.

Bu kez canavar içeri giremeyecek, Ari ve Belle'i öldüremeyecekti, annesinin kalbini o kadar feci kıramayacak ve annesi çocuklarının çıgıllıklarıyla dolup taşarak mutfaktan çıkarılmayacaktı.

Elena, Zehir'in uyluk kaslarındaki belli belirsiz kasılmayı yakaladı ve vampir hamlesini yapamadan harekete geçti. Bu kez Zehir, Elena'nın bıçaklarından kaçtı ama ona çelme takan ayağından kurtulamazdı. Fakat Elena bir hata yapmıştı. Yan tarafından bir alev geçti.

Aptal. Artık dikkat etmesi gereken kanatları olduğunu unutmuştu.

Verdiği hasarın ciddi olmadığından emin olmak için kanadına çabucak bir bakış atıp tek bıçağı döndürdü, soğuk dağ havasında vız diye öttürüp o tüyler ürpertici gözlere odaklandı tekrar. Bu gözleri çıkarsak, Zehir biterdi. Tam anlamıyla duygusuz bir düşünceydi bu da.

Zehir tam o saniye gözlerini kısı, savunmacı bir duruşla bıçaklarını kaldırıp Elena'nın ona vereceği ölümcül zararını bloke etti. Ancak Elena mantıklı düşünebilme çizgisini çoktan geride bırakmış, süratle ve onu doğuştan avcı kılan bir kuvvetle hareket ediyordu. Zehir ona doğru haykırdı ama Elena'nın tek duyduğu soğuk bir yılan tıslamasıydı.

Vampirin gözlerine saldırdı.

Kafasında siyah bir patlama oldu. Sonra her yer karardı.

Raphael, Elena'nın düşen bedeninin yanına indi, öfkesi sonunda bilenmişti. "Bunu sen mi ateşledin?" diye sordu, avcıcı dikkatlice, çok temkinlice kucağına alıp kaldırırken.

Zehir yüzündeki kanı sildi. "Ona daha önce söylediklerimden daha kötü bir şey demedim." Vampirin bakışı Elena'da kaldı. "Sanırım tadına bakmakla ilgili bir yorum yaptım."

"Biliyorsun ki, bu girişiminden dolayı seni öldürürüm."

"Görevimiz seni tehditlerden korumak. Özellikle de farkına varmadığın tehditlerden." Zehir başmeleğin gözlerinin içine baktı. "Michaela, Astaad, Charisemnon, hepsi seni sarsacağını bildikleri için bir noktada onu öldürme girişiminde bulunacak. Sorundan şimdi kurtulman daha iyi."

Raphael dövüşe hazırlanarak kanatlarını açtı. "O benim için hepinizden daha önemli. Sakın bunu unutmayın."

"Ve sen bir başmeleksin. Eğer sen düşersen, milyonlarca kişi ölür."

Söylenmemiş sözleri şunlardı; bir zamanlar fani olan, çiçeği burnunda meleğin onun gözetiminde ölmesi daha iyiydi. Ama Raphael böyle bir pazarlığa girmeyecekti. "Sadakatin kime, hemen seç Zehir."

"Ben seçimimi iki asır önce yaptım." Kısık gözlerini Elena'ya çevirdi. "Ama eğer ölüme kur yaparsa, ölüm gelir onu bulur."

Vampirin neden bahsettiğinin çok iyi farkında olan Raphael, Elena'yı göğsüne bastırıp gökyüzüne yükseldi. En son sefer onu kıpırtısız bir şekilde kollarında taşıdığı zamanı hatırlaması işten bile değildi. Ölümsüzlük Elena'yı daha güvende kılmamıştı, sadece kesinlikle alacağı darbe-lerden sağ kurtulma ihtimalini arttırmıştı. Fakat Raphael, Elena'nın beyninden silinmeyen anılardan onu korumak için hiçbir şey yapamıyordu.

Galen'in zihinsel çağırısı neredeyse geç kalacaktı. Eğer Elena, Zehir'in gözlerine dokunabilseydi, vampirin içinde yaşayan soğukkanlı yaratık karşı saldırıya geçip azı dişle-

rini Elena'nın savunmasız derisine batıracaktı.

Elena felç olurdu, ızdırap içinde kalırdı.

Ayrıca Zehir de kobranın açlığının pençesine düşmüş-ken muhtemelen Galen müdahale edemedi Elena'nın kafasını koparır, onun gerçekten ölmesine sebep olurdu.

Raphael avcıyı yataklarına koyup onun zihnine uzandı.
Elena.

Elena inleyerek başını sağa sola oynattı, sanki kafasında vahşi bir dövüş içindeydi. Raphael'in ona verdiği zihinsel mesafesini koruyacağı sözü, ruhunu sıkı korumacılık içgüdüsüyle çatıştı. Dürtüsü bugün, dünden daha güçlüydü. Zihnine erişip Elena'ya acı veren her neyse, silivermek çok kolay olurdu.

"Bir gölge olarak yaşamaktansa, Elena olarak ölmeyi yeğlerim."

Yüzüne düşen dolaşık saç tellerini arkaya atıp emrini dışından tekrarlardı Raphael. "Elena."

Elena gözlerini kırptırarak açtığında kısacık bir saniye için, Raphael'in alıştığı o gümüşü gri değıllerdi. Tam aksi-ne, neredeyse geceyarısı renginde, kâbuslarla doluydular. Sonra Elena tekrar göz kırptırdı ve o renk gitti. Yüzünde allak bullak bir ifadeyle Raphael'e bakıp alnını ovuşturdu. "Sanki bir kereste parçasıyla vurulmuş gibiyim. Ne oldu?"

"Eğitim antrenmanını ölümcül dövüş çevirmeye karar verdiğin için araya girmek zorunda kaldım."

Elena elini suratından aşağı indirdi. "Hatırlıyorum." Fı-sıldamıştı. "Zehir iyi mi?"

"Evet." Ancak Raphael asıl onun için kaygılanıyordu. "Anıların, uyanık olduğun zamanlara sızmaya başladı."

Elena dirseklerinden güç alıp doğruldu. "Sanki bambaşka biriydim. Öyle bile değıl... Tek noktaya odaklanmış bir makineydim."

"Aynen Sessizlik'e benziyor."

Elena, Raphael'in Sessiz'ken neye dönüştüğünü, insan hayatına ufacık bir üflemeyle söndürülen mum ışıkları gibi davranan ruhsuz bir yaratık oluşunu hatırlayıp ürperdi. "Sence ölümsüzlüğün verdiği bir değişim mi?"

"O da bir etkindir." Raphael başını salladı. "Ama belki de zamanı geldi."

Unutmayı yeğlediği her şeyi hatırlama zamanı. "Babamla konuşmak istiyorum."

OTUZUNCU BÖLÜM

“Özürlerini duymaya hakkı yok.”

Elena aniden başını kaldırdı. “Nereden anladın?”

“Vicdan azabı ruhunda bir leke gibi.” Raphael, parmaklarını Elena’nın yüzünden aşağı indirip boynunu tuttu ve dudaklarını dip dibe yaklaştırdı. “Onun karşısında yerde sürünmeyeceksin.”

Elena yüzünü buruşturdu. “Ama Slater’ın bizim ailemizi seçmesinin nedeni *benim*.” Hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

“Ve baban da ailenizden geriye kalanların dağılmasının sebebi.”

Elena’nın buna verecek yanıtı yoktu, çünkü Raphael haklıydı. Jeffrey, Elena’yı sokağa attığı gün, Büyük Ev’in dışındaki biçilmiş çimlerin üstüne eşyalarını savurduğu gün ailelerini paramparça etmişti. Pahalı sokaklarındaki komşuları edeplerinden bariz kapıya dikilip bakmasa da, Elena uzaktan izleyen gözlerini üstünde hissetmişti. Önemli değildi. Tek önemli olan, babasının onu kırmaya çalıştığı zaman aralarında kalan azıcık ilişkiyi de yok etmesiydi.

"Dizlerinin üstüne çöküp yalvarırsan, belki tekrar düşünürüm."

"Aramızda irinlenen bir yara oldu kaldı," dedi Elena, bir elini Raphael'in kalbinin üstüne koyup. "Slater bana doğru çekim duyduğu için babamın benden nefret ettiğini biliyorum." Tıpkı Dmitri gibi, Slater da koku sayesinde avcılarını bulabiliyordu ama tek becerisi bu değildi. "Dmitri benim izimi sürebilir mi?" diye sordu Elena, içinde birkaç taş yerine oturarak.

"Evet."

Hiçbir ölümlü, diye düşündü Elena, hiçbir avcı bunu bilmiyordu. "İşte Slater da öyleydi. Bir yerlerden benim kokumu aldı ve yolunu değiştirip bizim mahalleye geldi." Slater koku alma becerisini edinmek için daha çok gençti. Ancak vampir zaten hiçbir biçim, şekil ve yönüyle normal değildi ki. "Yaklaştığını hissedebiliyor, kokusunu rüzgârdan alabiliyordum." Babasını ikna etmek için çok uğraşmış, yalvarıp yakarmış, sonunda bağırmıştı.

"Yeter Elieanora." Babası sinirlenerek böyle buyurdu. "Marguerite, bence masal okumayı kesmelisin artık."

"Ama baba--"

"Sen bir Deveraux'sun." Çelik gibi bir bakış atmıştı kızına. "Bu ailede hiç kimse sıradan bir avcı parçası olmadı. Sen de bir ilk olmayacaksın ve bana masallar anlatmak, davayı desteklemeye yaramaz."

Sonrasında annesi onu kucağında sallamış, Jeffrey ile bir daha konuşacağını söylemişti. "Ona zaman ver, azeeztée. Baban geleneklere bağlı yetişmiş olduğundan yeni fikirleri kabul etmesi zaman alıyor."

"Anne, canavar--"

"Belki sen seziyorsun, hayatım. Ama onlar sadece hayatını yaşıyor." Annesi şefkatle okşadı onu. "Vampir olmak demek, kötü kalpli olmak demek değildir."

On yaşındaki Elena, aradaki farkı anladığını, yaklaşan şeyin kötü *olduğunu* ifade etmeyi beceremedi. İfade edebilmeyi becerdiğindeyse iş işten geçmişti.

Geri kalan günler adeta bir sis perdesi arkasında geçti. Çoğu gün, Raphael ile dövüş antrenmanıya doluydu. Elena sahip olduğu her boş vakitte Barınak'a yürüyor, öğrenip dinliyordu. Jason'ın topladığı bilgilere göre, Lonca hançerlerinin çalındığı zaman Anoushka ve Dahariel'in durumu belirsizdi fakat seçenekleri ikisinden birine indirgemek imkânsızdı. İyi yanından bakılırsa hançerler artık ortaya çıkmıyordu ve duyduklarına göre, Anoushka ve Dahariel, Nazarach ile birlikte kendi mntikalarının yolu- nu tutmuştu ama Elena yine de gardını indirmede.

Daimi nöbette olma, artı meşakkatli dövüş seansları bir arada çok yorucuydu ama Elena'nın hoşuna gidiyordu, ablalarının ve sonunda annesinin ölümünde sahiden ne kadar rol oynadığını düşünemiyor, kabullenemiyordu. Böylece ava odaklandı, yaklaşan baloya odaklandı ve sık sık Sam'i ziyaret etti. Yine böyle bir ziyaret sonrasında koridorda yürüyordu ki, her şey sarpa sardı.

"Michaela." Elena başmeleğin arkasına saçılmış cesetleri görünce gözleri yuvalarından fırladı. İçlerinden en az biri melek hemşireydi, saç yapış yapış bir şeyle kaplıydı, hareketsizce yattığı yerin üstündeki duvarda kırmızı bir çizgi kalmıştı.

"Avcı." Başmelek yürümeye başladı, üstünde göğüslerini dolgunca sarıp sarmalayan kırmızı bir elbise vardı, sol uyluğunun üstünden başlayan derin yırtmaçla pürüzsüz tenini sergiliyordu. Kimse Michaela'ya netes kesiciden aşacağı bir sıfat yakıştıramazdı.

Fakat bugün... Elena yutkundu. Elbise şarap kızılı değildi aslında. Başta beyazdı. Kana bulanmıştı, bazı bölümleri hâlâ Michaela'nın etine yapışacak şekilde ıslaktı. Başmeleğin suratı tertemizdi, saçları düz ve sağlıklı ışıldıyordu ancak tırnaklarının içi de pas kırmızıydı. Ölüm üstüne asılı kalmıştı.

"Çocuğu görmeye geldim."

Elena, Michaela'nın gelme sebebine dair açıklama yaptığını düşünme yanılışına düşmedi. Hayır, duyduğu cümle bir hükümdü. Elena başmeleğin geçip gitmesine izin vermeliydi ama elbisesinin olağandışılığı haricinde, Michaela'da şu anda çok tehlikeli bir hava vardı, savunmasız bir çocuğun yanına salınmasına göz yumulamazdı. "Ziyaret onaylandı mı?" Elena pantolonunun cebine sokuşturduğu tabancayı sapından kavramıştı.

Michaela tıpkı daha önceki gibi Elena'ya doğru elini şıktı. Ancak bu kez Raphael orada değildi ve onu durduramazdı. Elena'nın yanağında ıslak bir çizgi açıldı, derisi jiletle kesilmiş gibi yarıldı.

"Kimsenin iznine ihtiyacım yok benim." Yavaşça gülümsedi Michaela. "Bir ölümsüzü bile yaralamanın bazı yolları olduğunu biliyor musun?"

Elena o gözlerin içinde bir an için yabancı bir şey gördüğünü, kırmızı bir kıvılcım çıktığını sandı. Ama tekrar bakığında o parlak, göz kamaştırıcı yeşille karşılaştı. "Sam'in yaralarıyla senin," dedi tabancasını çıkarıp, "hiçbir alakan olmayabilir ama çocuk, Raphael'in koruması altında. Bu halde yanına girersen, ödünü patlatırsın."

Michaela, Elena'nın cümlesinin son kısmını duymazdan geldi. "Raphael'in seni kurtarmasını mı bekliyorsun?" Kulak tırmalayıcı bir kahkaha patlattı. "Şu anda Elijah ile birlikte, Barınak'ın diğer ucunun üstünde uçuyor. Anlaşılan orada bir melek cesedi bulunmuş."

“Öyle mi?” Gururu bir kenara atıp zihninden bir yardım çağrısı yolladı ve başmeleğinin duyabileceği yakınlıkta olduğunu umdu. *Raphael!*

Ufak bir omuz silkti Michaela. “Çocuğu şimdi göreceğim.”

Elena kendini duvara yapışmış, dişleriyle alt dudağını ısırırken, başını arkaya yapıştırmış, görüşünü bozacak kadar sert hareketlerle başını duvara vurur vaziyette buldu. Onu taşa bağlayan görünmez iplerden kurtulmak için savaştı, gözlerinde çakan yıldızları yok etmeye uğraştı. Elindeki tabanca tok bir sesle yere düştü.

“Ah, kanın akıyor.” Michaela dudaklarını Elena’nın dudaklarına bastırdı yavaşça. Ona iğrençlikle... ve bir şeyle daha dolu dehşetengiz bir öpücük verdi.

Misk ve orkide... kırık bir asit katkıydı.

Dehşet Elena’nın ruhunda kanatlarını açtı. Çünkü o son koku notası, güneş ışığı katkılı asit Michaela’nın kokusu değildi. Zifiri karanlığa gömülmüş Manhattan’ın üstünde katledilmiş bir başmeleğe aitti. Fakat Uram, Michaela’yı kalbini sökecek kadar uzun süre eline geçirmişti. Soru şuydu; başmelek, dişi başmeleğin içine ne koymuştu?

“Seni şimdi öldürebilirim,” diye mırıldandı başmelek Elena’nın ağzının içine, “ama sanırım Raphael senden bıktıktan sonra ne hale düştüğünü izlemek daha eğlenceli olacak.” Elena’nın diğer yanağına bir çizik daha attı, Michaela’nın sözleri kalbinden kanını çekerken havayı demir kokusu doldurdu. “O zaman bir et parçası olacaksın, meleklerin Yarattığının tadına bakmak isteyen herkes için kolay lokma olacaksın. Oynamak için bir sürü vaktimiz var daha.”

Bir saniye sonra pas rengi elbisesini savurarak koridor-da yürüyordu, sözleri Elena’nın beyinde yankılanmaya devam etti. Ancak o anda Sam önemliydi. Dişi başmelek

içinde bulunduğu şu zihinsel haliyle, yani akliselimden eser kalmamış, sadistik zevklere boğulmuş haliyle çocuğa fiziksel zarar verebilirdi.

Elena çocuk için ödü patlayarak onu bağlayan iplere karşı boş yere debeleniyordu ki, Galen ve Zehir doğaüstü bir hızla yanına vardı. "İyh!" Tam aynı saniye, onu duvara mıhlayan güç kaybolunca Elena hiç de zarif olmayan bir edayla böğürdü. Ayakta durup silahına davrandı, ikisinin peşinden koştu... ve Michaela'nın birkaç metre arkasında aniden fren yapıp durdu.

Galen başmeleğin karşısına dikilmiş, vücudundaki ve yüzündeki bir sürü kesikten kanlar akarak duruyordu. Zehir, vurmanın darbesiyle çarptığı yerdeki taşların dağıldığı köşeden ayağa kalkıyordu. Suratından kanlar akıyordu ama gözleri hipnoz edici bir şekilde kısılmış, altınımışı yeşildi, içindeki kobra yüzeye çıkıyordu.

Michaela dimdik Galen'e baktı. "Çocuğa zarar vereceğimi düşünüyorsunuz."

"Şifalandırma yerine şiddet gösterisinde bulundun bir kere."

Michaela'nın kanatlarının çevresindeki ışıltıyı görünce Elena'nın nefesi kesildi. *Tanrım*. "Eğer o gücü burada serbest bırakırsan," dedi, şişmeye başlayan dudaklarının arasından, "muhtemelen binayı çökertirsin, sadece Sam'i değil, içeride yatan bütün çocukları öldürürsün."

Michaela dönüp Elena'yı içinde artık gözbebekleri ve irisleri olmayan, en ufak bir insanlık hissi olmayan, safi ışıktan ibaret bir bakışla olduğu yere mıhladı. Tabii ki Michaela'da hiçbir zaman insanlık yoktu. Ancak bugün melekle başmelek arasındaki fark sayesinde Elena kendi gözlerinden yaşlar aksa da, bakışlarını ondan ayırmadan duruyordu.

Çok baştan çıkarıcıydı, silahı ateşlemek için yanıp tutuşuyordu ama eğer kurşun Michaela'nın vücuduna girerse, muhtemelen duvarlardan seker ve bir nefes ötedeki hastaların odalarının cam duvarını parçalardı. Elena tabancayı kaldırdı, eline bir bıçak alıp Michaela'nın boğazına göz dikti.

"Çocuğa zarar vermeyeceğim." Michaela'nın sesiydi ancak öylesine güce boğulmuştu ki, bin sesin birleşimiyle hiddetle gümbürdemişti.

Elena bir adım geri atma dürtüsüne karşı koydu, kendi kulvarını çok aştığının bilincindeydi ancak Michaela'yı mümkün olduğunca oyalaması ve daha güçlü yardım gelmesini beklemesi gerektiğini biliyordu. "Eğer çekilmezsen, vereceksin ama."

Dişi başmelek, insanlıktan çok uzak, tüyler ürpertici bir ifadeyle başını yana yatırmış, Elena'ya bakmayı sürdürüyordu. Elena zihnine parmakların girdiğini, içine sızmaya çalıştığını hissetti. Midesinden yukarı safra yükseldi ancak olduğu yerde kaldı, Michaela zihnine girmeye çalışıyorsa, demek ki Raphael de onu koruyordu. Elena bu korumayı geri çevirecek kadar aptal değildi.

"Çok zayıfsın." Neredeyse en ufak bir fesatlık barındırmayan bir cümleydi, sanki Elena'yı dikkate bile almıyordu. Bu tavrı Elena'yı iyice korkuttu. Çünkü ne olursa olsun, Michaela her zaman çok insancıl duygularla yönetilmişti. Şu andaysa Sessizlik durumunda olabilirdi.

Michaela, tekrar Galen'e dönüp bir elini havaya kaldırdı. Galen bir darbe yemiş gibi sallandı ama ayakta durdu. Michaela kahkaha atarak sert bir kesme hareketi yaptı. Bu kez iri yarı, kash melek duvara yapıştı, kanatlarını korumak için son anda dönüp yüzüstü duvarı öptü.

Taşa kanlar saçıldı fakat Elena, dikkatini Zehir'e çevirdi. Michaela ilgisini Galen'e vermişken bu vampir saldırıya

geçmiş, Galen duvara vururken azı dişlerini başmeleğin boynuna geçirmişti. Elena da aynı anda bıçağını elinden attı. Michaela'nın boynunun diğer tarafına tam isabet saplandı.

Michaela, öfkeyle çılgınlık atarak Zehir'i üstünden koparıp öyle sert fırlattı ki, vampir koridorun diğer ucunda eğri büğrü bir biçimde hareketsizce yere yığıldı. Ardından elini uzatıp bıçağı bir kürdanmış gibi yerinden çıkarmasıyla birlikte atardamarları Elena'nın gözünün önünde kapandı. "Önce hangi uzvunu kaybetmek istersin?"

Tanrım. Tanrım. Elena iki çok yaşlı ölümsüz başarısız olmuşken başmeleği durdurmasının imkânsız olduğunu anladı. Bırakın ateşlemeyi, daha tabancaya uzanamadan Michaela kalbini yerinden sökerdi. *Neredesin, Raphael?*

Deniz şiddetli bir fırtına gibi zihnine girdi. *Yoldayım. Onu sakın tut. Eğer gücünü serbest bırakırsa, Barınak yerle bir olur.*

Elena yarım saniyelik bir kararla elinin tersiyle ağzını sildi, kesiklerden hâlâ kan akıyordu. "Seni Sam'e götüreyim."

Dişi başmelek bekledi.

Elena ensesindeki tüyler diken diken olup kendi kendini uyarsa da, önden yürüdü ve arkasından takip eden Michaela'nın eteklerinin hışırtısını duydu. *Galen ve Zehir düştüler.* Son birkaç saniyedir Galen'in gözleri açılıp kapanıyordu fakat Zehir'in durumu cidden çok ama çok kötü görünüyordu. *Sanırım omurgasını, belki boynunu kırdı.* Artı, başka yaralar da almışsa, bir vampir boynu kırıldığı için ölebilirdi.

Daha ölmedi.

Son söz kısa ve özdü. Elena'nın kalbi buz kesti. Şu ana dek hiç Zehir ölse yas tutacağını sanmazdı ama vampir, bir çocuğun hayatını kurtarmak için kendi canını feda etmişti.

Gözü dönmüş gücünü salıverip Barınak'ta taş taş üstünde bırakmayan bir başmelekten çok daha iyi biriydi yani. Elena'nın aklına diğer başmelek, toksinle şişip patlama noktasına gelmiş Uram geldi. Michaela, içinde Uram'dan ne kadar parça taşıyordu?

Elena kalbi küt küt atarak Sam'in huzurla uyuduğu cam bölmenin önüne adımını attı. Gözünün bir ucuyla Keir'in geldiğini gördü ve elini deli gibi sallayarak adamı uyarmaya çalıştı ama Keir başını sağa sola salladı. "Sam dinleniyor," dedi gevşek bir tonlamayla, sanki başmelek onların yanında kıyameti koparmayacakmış gibi. "İyileşme süreci son derece iyi ilerliyor."

"Yaralı kalmayacak mı?"

Elena, Michaela'nın sorusunu çok tuhaf buldu, sonradan fark etti ki, Michaela oğlanın yüzeydeki yaralarını kastetmemiştii.

"Hayır, kalıcı hasar olmayacak." Keir bir kolunu Michaela'ya dolayıp başmeleğin teninden yayılan ısıyı dengeledi. "Olmaması gerektiği gibi büyüyecek."

Elena, Michaela'nın bir elini cama koyuşunu seyretti. "Çok narin." Yangını yavaşça küllenmişti. "Çok kırılgan."

"Çocuklar hep öyledir," dedi Keir, nazik bir sesle, o çocuk suratına bakan gözleri çok yaşlıydı. "Biz bu riski alıyoruz."

"Çok fazla," diye fısıldadı Michaela. "Risk çok fazla."

Bu tablo Elena'nın zihninde dondu: Olanaksız güzellikteki bir başmelek kana bürünmüş, elini cama koymuş ve Elena'nın boğazını düğümleyen duygularla titriyordu. Michaela bir çocuğunu kaybetmeseydi nasıl biri olurdu, diye merak etti. Acaba her hareketinin arkasında yatan bencilliği olgunlaşır mıydı? Yoksa bir başka Neha olup çocuğunu kendisinin zehirli bir aynasına mı dönüştürürdü?

"Doğar doğmaz boyunlarını kırmak daha iyi."

Elena silahı çıkardı. Eğer Michaela en ufak bir hareket yaparsa, başmelek yana dönmeden, gücünü kullanıp Elena'yı silahsız bırakmadan önce tüm şarjörü kanatlarına boşaltacaktı. Çünkü muhtemelen bir kurşun sekmesiyle, Sam'in kesin ölmesi arasında seçim yapmak zorunda kalırsa, kurşun sekmesini seçerdi Elena.

"Sence de öyle değil mi?" dedi Michaela, Keir'a, içinde bulunduğu haliyle uyumsuz bir şekilde dalgın dalgın.

"Biz küçüklerimizi öldürmeyiz."

Sessizlik. Başmelek camdan geriye doğru çekildiğinde suratı Elena'nın her zaman gördüğü gibi merhametsiz kursesizliktaydı. Keir'a başını sallayıp diğer tarafa dönerek koyu kırmızı lekeli, bronz kanatlarını ve beyaz ipek elbisesini savurdu, güzelliği zihinlerde silinmesi zor bir iz bırakıyordu.

Elena titreyerek derin bir nefes verdi. *Gitti.*

Keir'i, Zehir'e götür.

Elena çoktan Keir'ı yanına katmış, o köşenin yolunu tutmuştu. Galen'i suratı kan ve parçalanmış deriyle dolu halde, düşen vampirin yanında buldular. "Çok ağır yaralandı. Omurgası kırık, kafatası parçalandı, akciğeri çöktü. Kalbi de kırık bir kaburgaya saplanmış olabilir."

"Michaela'yı ısırdı," dedi Elena, bir fark yaratıp yaratmayacağından emin olmadan.

"O zaman muhtemelen azı dişlerindeki zehri boşaltmıştır." Keir tüy kadar hafif parmaklarını Zehir'in vücudunun üstünde dolaştırmaya başladı. "O zaman onunla ilgilenmemiz kolaylaşır."

"Zehri bir meleğe zarar verebilir mi?"

"Dayanılmaz bir biçimde değil," diye cevapladı Galen, "ama fena bir acıya sebep olmuştur."

"Zehir ölüm döşeginde." Topuklarının üstüne oturup suratı kireç gibi olarak Galen'e başını salladı Keir. "Onu tedavi odasına taşıy mısın?"

Galen iki kolunu Zehir'in kırıklarla dolu vücudunun altına koydu. Elena fani bilgilerine dayanarak omurgasından yara almış birisini kıpırdatmamak konusunda negatif cevap vermemek için dilini ısırđı. Elbette Keir vampir yaranmaları hakkında ondan çok daha fazla bilgiye sahipti. Odaya taşınırlarken denizin kokusunu, zihnini dolduran esintiyi duyumsadı Elena. Dörtnala kalkan bir at gibi birdenbire rahatladığını hissetti. "Raphael geldi."

Peki ama bir başmelek bu kadar çok kırık almış bir vampiri kurtarabilir miydi? Raphael, Yediler'inden birini kaybetse, ona ne olurdu?

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Raphael, Zehir'in odasından ayrıldığında Elena yanaklarındaki kanları siliyordu. "Yeteneklerine ihtiyacım var, Elena."

Elena boş tedavi odalarından birinde bulduğu nemli havluyu elinden bıraktı. Suratı hâlâ acıyordu ama insan olduğu zamanlardaki kadar değildi, bir seviyede iyileşme başlamıştı işte. "Ölü melek için mi?"

Kısaca başıyla onayladı.

"Zehir... peki o...?"

"Onu öldürmek kolay değildir."

Cesedin yanma uçarken konuşmadılar. Cesedin yattığı yer, koca koca taşların düştüğü bir bölgeydi. Tehlikeli, engeli araziye hızlıca taradıktan sonra inişin sorunlu olacağını fark etti Elena. Gururundan ödün vermeyip yine de inmeyi denerdi ancak Raphael'in şu anda ona sapasağlam, yalnızca Elena'nın yapabileceği görevi yerine getirecek halde ihtiyaç duyduğunun farkındaydı. *Biraz yardım gerek.*

Raphael tepesinde uçacak şekilde pozisyon değiştirip Elena'ya kanatlarını katlamasını emretti. Yeni doğan içgüdülerine karşı gelmek biraz güçtü ama Elena hızla ka-

patmayı başardı. Daha düşmeye başlamadan yakaladı Raphael onu ve en yakındaki sağlam bir kayanın üstüne mükemmel bir şekilde indiler.

“Teşekkürler.” Elena çoktan aklı cesede gittiğinden yakınlaştı. Yukarıdan bakınca melek o taşların üstüne atılmış, kemikleri paramparça olmuş, uzuvlarından birisi bile tek parça halinde kalmamış gibi görünüyordu. Şimdiyse Elena başının gövdesinden ayrıldığını, göğsünde kocaman bir boşluk açıldığını ve sadece kalbinin değil, tüm iç organlarının değiştiğini gördü.

“Birisi düştüğü yerden kesin kalkamasın istemiş.” Meleğin göğüs kafesi dağa yansıyan güneş ışığında parıl parıldı, kanı artık ıslak değildi ama kurumuş bir kabuk halindeydi, Elena kaşlarını çatarak odaklanıp öne eğildi. “Sanki vücudu taşa dönüşmüş.” Koyu kırmızı kan kabuğu tuhaf bir biçimde çok güzeldi.

“Bu bir yanılısama,” dedi Raphael. “Hücreleri hasarı onarmaya çalışıyor.”

Elena aniden geri çekildi. “Hâlâ hayatta mı?”

“Hayır. Ama bir ölümsüzün gerçekten hayatını kaybetmesi uzun sürer.”

“Ölümsüzlük değil o zaman, değil mi? Madem ölebiliyorsun?”

“Bir insan hayatına nazaran...”

Evet. “O halde kafayı kes, garanti olsun diye iç organları da deş.”

“Ayrıca beyni de çıkarılmış.”

Elena meleğin başına baktı. “Bütün halinde gibi görünüyor.” Öne doğru uzandı ve hemen geri kaçtı. “Gerçekten bir şey yakalayamıyorum, değil mi?” diye sordu, bir zamanlar sarı olduğunu düşündüğü kana bulanmış saçlara yaklaşıncı parmaklarını kıvırdı.

"Hayır." Ama Raphael de cesedin diğer tarafına çömelmiş, meleğin kafasından geriye kalanı kaldırıyordu.

Başının arka kısmı yerinde yoktu. Boş bir kabuktu. Elena inanamayarak eliyle yüzünü kapatıp başı yerine koyması için Raphael'e kafa salladı. "Temiz iş."

Raphael meleğin başını taşın üstüne yüzü yukarı bakacak şekilde bıraktı. "Adı Aloysisu'du. Dört yüz on yaşındaydı."

Bir ismi olunca sanki daha da zordu. Elena derin bir nefes alıp kokuları ayırt etmeye koyuldu. Çok fazla koku vardı. "Bir sürü melek inmiş buraya." Ayrıca gelişen melek duyuları da bugün tam formundaydı.

"Beyninin yerinde olmadığı anlaşılan kadar kurtarılabileceğine dair umutlar tükenmemiş."

Elena, bomboş bir kabuk halinde kalmış cesedin üstünden Raphael'e dimdik baktı. Raphael ona söylemişti ama... "Kurban cidden diğer yaralardan kurtulabilir miydi?"

"Ölümsüzlük her zaman güzel değildir." Kafa karışıklığına yer bırakmayan bir cevaptı bu. "Organları yerinden sökülürken muhtemelen bilinci açıldı."

Elena yutkunarak başını iki yana salladı. "Ben bunun için çok küçüğüm, değil mi? Birisi beni fileto yapmaya kalksa, bilincimi yitiririm?"

"Evet."

"Güzel." Elena teslimiyetçi bir tip değildi ama böylesi bir işkenceden kurtulmanın bir kişide ne tür sonuçlar doğuracağını da bilmek istemezdi. "Kanın sıçramasına bakılırsa, oldukça yüksek bir noktadan aşağı atılmış." Elena ayakkabılarının topuklarına neyin yapıştığına kafa yormaya çalışıyordu. Bu sahneyi bozduğu için olay yeri inceleme ekipleri onu parmaklıklar ardına bile atabilirdi fakat Elena olay yerinin zaten doğuştan avcı birisi dışında kimse için işine yaramayacak kadar bozulduğuna kanaat getirip vicdanını rahatlatmıştı.

“Ne var ki,” diye devam etti, “vücudunu tamamen parçalara ayıracak kadar da yüksekten değil. O noktada iç organların vücudunda olup olmadığını anlamamızın bir yolu var mı?” Etrafa saçılmış o vıcık vıcık parçalar arasında kestirmek imkânsızdı.

“Evet.” Raphael açık göğüs kafesini işaret etti. “Bazılarını geride parçalarını bırakmış.” Kenarları tırtıklı, sert bir pembe taşı aldı yerden. Güneş ışığında koyu pembe bir kuvarz gibi parladı taş. “Karaciğerinden bir kesit.”

Elena’nın tüyleri diken diken oldu. “Bunu hissedemediğinden emin misin?”

“Melek ölmüş. Bedeninin yaptığıysa, kafası kesildikten sonra koşmaya devam eden bir tavukla aynı hareket.”

“Sinirsel bir tepki.” Bir ölümsüzün yaşı ilerledikçe hayatını kaybetmesinin daha uzun sürmesi mantıklı geldi Elena’ya.

Raphael taşı meleğin göğüs boşluğuna geri koyup başını işaret etti. “Beynin bazı bölümleri de taşlara savrulmuş.”

Elena eve gider gitmez bu ayakkabıları çöpe atacaktı. “Öylesi sert bir darbe sonucu iç organları zaten çorba olmuştur,” dedi. “Yerinden sökülmelerini daha güç kılmaz mı bu?”

“Eğer ‘cerrah’ organların yeniden elle tutulur hale gelecek kadar iyileşmesini beklemişse hayır.”

Elena fışkırmış iğrenç parçalara iyi dayanıyordu da, bu cinayetin bu kadar soğukkanlı yapılmasıyla damarları dondu. “Tanrım.”

“Duyularını kullan, avcı.” Nazik bir uyarı geldi. “Rüzgâr duruyor ama her an değişebilir.”

Elena dehşetten silkinip çoktan bildiği kokuları filtrelemeye başladı. İyi adamlarla kötülerini ayırt etme işine sonra soyunurdu. Tam ortalarda bir yerde melek duyusu aniden kesildi, arkasında tek bir temiz ip kaldı. “Bir vampir de buradaymış.”

"Kurtarma ekibinden biri değil," dedi Raphael, yoğun bir ilgiyle.

"Buraya daha önce de gelmiş yani." Elena tam önünde yerde yatan cesedin mide bulandırıcı tatlı kokusu, ölüm gibi kokmayan cesedi yüzünden öğürmemek için kendini zor tutarak duyularını o vampir kalıntısına doğru yönlendirdi.

Buzla kaplı sedir, sıradışı bir koku, zarafet dolu.

Elena aniden gözlerini açtı. "Riker. Riker buradaymış."

Raphael saatler sonra buldu Michaela'yı, onu tehlikeli bir yırtıcıya benzeten daracık bir tulumla evinin üstlerinde gece semasında uçuyordu. Elena ve Galen'in onda gördüğü aklını kaçırmış halden eser yoktu, vücudu her zamanki gibi temiz ve zarifti.

"Raphael," dedi, başmeleğin yanında dikey bir şekilde havada durup. "Beni yine avcına karşı uyarmaya mı geldin?"

Elena, Michaela'nın geçmişinde onu yaralayan bir kalp kırıklığı görmüş olabilir, diye geçirdi Raphael içinden ancak onun gençliğini biliyordu; hırsı Michaela için uğruna her şeyi feda edebileceği bir ateşti. "Zarar verme niyetiyle Medica'ya girmişsin."

Yüzde yüz kötülükle kaplı bir tebessüm çaktı Michaela. "Evcil avcın ve arkadaşları yoluma çıkana kadar öyle bir niyetim yoktu."

"İçeri girdiğinde yol üstünde bir sürü şifacıyı yaralamışsın. Bir de Elena'nın içeri girdiğini anlayana kadar beklemişsin."

"Mideni bulandırmıyor mu?" diye fısıldadı Michaela, ses tonu kaşla göz arasında zehirden baştan çıkarıcı bir yumuşaklığa dönüşerek. "Bu kadar zayıf olması?"

"Vicdan olmaksızın sahip olunan güç, ruhu çürütür," dedi Raphael, Michaela'nın dudakları en karanlık günahları, en acı verici zevkleri çağrıştıran bir gülüşle kalkık kalırsa da bakışlarının duygusuzlaştığını görerek. Bu gülüşün, o zihnin bencil güzelliğinin tuzağına düşen Uram'ı düşündü ama ölü başmelek, daha Michaela doğmadan o yolu seçmişti. "Aloysius'u neden öldürdün?"

"Çok zekice, Raphael." Michaela başını hafifçe yana eğdi, gözlerinin içi hakiki bir zevkle parlıyordu. "Benden biriydi, Uram'ın mntikasını ele geçirmemden sonra benim olmuştu."

"Böylesi bir cinayete ermek için ne yaptı?" Onun mntikasına hükmeden başmelek olarak Michaela, Aloysius'u öldürme hakkına sahipti fakat o ölümün, Yaratılanlardan birinin elinden gelmesini ve bir vampirin muhtemelen ölmek üzere olan melekten beslenmesini sağlamak, gerçekten abidevi bir aşağılamaydı.

Michaela'nın yeşil gözleri incecik iki ışık çizgisine dönmüştü. "Sam'in kaçırılmasına yardım etmiş."

Raphael'in, Aloysius'a karşı hissettiği her türlü empati hızla sönüp bitti. "Anılarını mı aldın?"

"Faydasız." Michaela bir elini havada sertçe salladı. "Küçük bir piyonmuş, bu suratı olmayan başmelek özentisinin ordusunda saftirik bir koyunmuş."

"Peki aradığımız kişinin kimliğine götürebilecek herhangi bir ipucuna eriştin mi?"

"Hayır. Aloysius bir piyondan ibaretmiş."

Raphael başmeleğin dudaklarında flört eden tebessümde gerçeği gördü. Soğuk, merhametsiz, tatminkârdı. "Gözün döndü ve bütün anılarını alamadan onu öldürdün."

"Sam'i o kutuya koyarken kahkahalar atıyormuş." Michaela'nın gözbebeklerinin çevresinden kırmızı bir çizgi geçti. "Beyninin içine bakınca gördüm."

“O zaman mı aşağı attın onu?”

“Evet.” Dişi başmelek omuz silkti. “Kanatlarını zaten kırmıştım. Gerisini Riker halletti.”

Raphael hayalkırıklığını dizginledi. “Bu işe bulaştığını nasıl anladın peki?”

“Efendisinin onu gözden çıkarılabilir biri olarak görmesinden korkuyordu ve korkularını âşığına yumurtladı.” Çimenlerde gezen bir yılan gibi kıvrık bir tebessüm etti. “Ve işin ucunda para varsa, sadakat o kadar nadir bulunan bir özellik ki.”

Elena ertesi gün uçağa bindiğinde gerçeküstü bir biçimde sakindi. Balonun iki gün öncesinden, diğer başmeleklerden bir gün evvel Pekin’e gidiyorlardı. “Zehir?” diye sordu.

“Güvende.” Uçak havalanırken cevap verdi Raphael. “Üçünü de başka bir yere aldardım: Sam, Noel ve Zehir. Galen de onlarla gitti.”

“Güzel.” Elena kol koyma yerlerini sıkıca tuttu. “Michaela’ya üzüldüm gerçekten.” Bir çocuğunu kaybetmişti... Elena acısını tasavvur edemiyordu.

Onun babası da iki kızını kaybetmişti.

Elena yüzünden.

Acıyla içini dağlayan ve göğsüne taş gibi oturan vicdan azabını bastırıp kendine ait dediği başmeleğe baktı. “Ama hastanede zıvanadan çıkmıştı. Seninle bir konuşma yapması yeterdi, hiçbir şiddet göstermesi gerekmezdi.”

“Ondan insan gibi davranmasını bekliyorsun, Elena.” Soğuklukla dolu bir cevap geldi Raphael’den. “Başmelekler herhangi bir eylemleri için izin istemeye alışkın değildir.”

Elena artık komadan uyanmış kadınla aynı değildi, ilişkileriye tam bir bilmeceydi. Artık Raphael’in bazı parçalarını biliyordu. Şöyle soracak kadar: “Sorun nedir?”

Raphael de hiçbir iyilik belirtisi taşımayan, metalik tona dönüşen gözleriyle ona şöyle bir baktı. "Michaela'nın Aloysius'a yaptığı var ya? Ben olsam o kadar merhamet etmezdim bile."

Elena'nın avuçları terledi. "Sen buna merhamet mi diyorsun?"

"Çabuk ölmüş." Raphael'in bakışı buz gibiydi, sonsuza dek süren bir kış soğuğu doluydu. "Ben olsam onu günlerce canlı tutar, zihnini işkence ede ede parçalardım."

Elena sarsılarak nefes verdi. "Neden bana söylüyorsun?"

Beni tanıman gerek.

Elena bunu düşünüp Raphael'e cevap verdi. "Eğer Slater Patalis bugün karşımda olsa, ben de ona aynısını yapardım."

Raphael elinin tersini Elena'nın yanağında gezdirdi. "Hayır Elena. Bence senin öfken, ateşten bile sıcak."

Elena elini kaldırıp parmaklarını birbirine kenetledi. "Eğer işler o raddeye gelirse, seni durdurmaya çalışırım."

"Neden? Masumlara zarar verenlere acıyor musun?"

"Hayır." Kenetlenmiş ellerini dudaklarına götürdü. "Sana değer veriyorum."

Raphael içindeki soğuğun yer değiştirdiğini, için için ısındığını hissetti. "Yani beni kurtarmaya çalışırsın."

"Sanırım karşılıklı olurdu." Elena gölgeli anılardan bugulu bir sesle konuştu. Bugün yine bir çılgılla uyanmıştı, zihni neredeyse yirmi yıl öncesinde kalmış bir kâbusun içine hapsolmüştü.

Raphael de avcının öpücüğünü taklit ederek elini dudaklarına getirdi. "Birbirimizi kurtarırız."

Avcısı başını iki yana sallayana kadar başka laf edilmedi. "Peki ya bu melek, başmelek olmak isteyen melek yani biz ortalıkta yokken başka bir şeyler yapmaya kalkarsa?"

"Nazarach, Dahariel ve Anoushka, hepsi de baloya davetli, onlar kadar güçlü diğerleri de öyle."

Elena kıpırdamadan durdu. "O zaman asıl hamlelerini yapacaklar, değil mi? Özellikle On'lar Meclisi balodan önce toplanacağı için, balo gösteri için mükemmel bir sahne olacak."

"Evet." Raphael boynunda atan nabızı kırılgan, gelip geçici olan Elena'ya baktı uzun uzun. "Sakin onları yanına yaklaştırma. Sen bu adaya en çok ilgi çektirecek başlıca hedefsin."

"Merak etme. Pek birlikte takılmak istediğim türde tipler değiller zaten." Elena ürperdi ama Raphael, avcısı daha konuşmadan bu ürpertinin, hayatına kast edilmesi ihtimaliyle ilgisi olmadığını biliyordu. "Lijuan... Onunla ilgili bir şey duydun mu?"

"Dirilmişlerini Yasak Şehir'e getirmiş. Ölülerin nasıl ayaklanıp yürüdüğünü göreceğiz."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Yasak Şehir, Elena'nın aklını başından aldı. Kırılğan görünüşlü binalar ve gizli patikalardan oluşan, çetrefilli bir labirente benzeyen mekân sahiden de şehir içinde şehirdi. Artı, harikalarla dolu bir şehirdi; ucundaki direklerde ejderhalar uyuyan beyaz mermer köprüler, meyve yerine pırlıl pırlıl ipek fenerler asılı olan ağaçların sıralandığı kaldırım taşlı avlular, sayısız mücevher tonlarına bürünmüş saraylılar. Tıpkı bir rüyadan fırlamışa benziyordu.

"Kelebekler," diye fısıldadı, kendilerine ait olan üst kattaki evin balkonunda durarak. "Bana kelebekleri çağırırdılar."

Raphael'in varlığı, ellerini Elena'nın iki yanındaki parmaklıklara dayayarak duruşu hemen yanında sağlam bir sıcaklıktı. Elena, Raphael'in sıcaklığının keyfini çıkardı ve konuşurken göğsünün kanatlarına değerek titreştiğini hissetti. "Neha ve bazı diğerleri de belli bir seviyeye kadar düzenli saraylılara sahiptir ama Lijuan'ınki en teferruatlısıdır."

"Gerçek bir kraliçe desene." Elena seyrederken yelpazeler açılıyor, kenarlarından kandırmacı nazlı kahkahalar

atılıyordu. Bütün kadınların elbiseleri ayak bileklerine kaddı, çoğu da seksten çok zarıflığı yansıtıyordu. "Sence dirilmişlerden haberleri var mı?"

"Evet." Raphael elleriyle Elena'nın ellerinin üstünü kapattı, mahrem bir fısıltıyla kulağına eğildi. "Jason'ın adamları ona, Lijuan'ın dirilmişlerinden bazılarını eğlence olsun diye iç sarayına getirdiğini anlatmışlar."

Elena, Raphael'in gücüyle kaplı duran elleriyle parmaklığın yıllar boyunca pürüzsüzleşmiş taşını sıkı. "O şekilde onları küçük düşürüyor, öyle mi? Onları kendi yaratıkları olarak gördüğünü sanıyordum."

"Görünüşe göre, bazıları diğerlerinden daha bir gözdesiymiş." Raphael ellerini Elena'nın kollarının üstünde gezdirip avcuyu kendine çekti. "Yarın sabah Meclis'te buluşacağım. Binarun içinde dolaşırken dikkatli ol, Lijuan oyun olsun diye içlerinden birini üstüne salabilir."

"Özel korumam kim?"

"Aodhan." Bir duraklama oldu. "Sevinmedin."

"Hâlâ başımda bir bebek bakıcı olması hoşuma gitmiyor."

"Gereklilikten."

"Şimdilik."

Tehlikeli bir sessizlik olunca Elena bu mücadeleyi tek-rar vermek zorunda olduğunu anladı. Kaldırabilirdi. Ve Raphael de kaldırabilir, diye düşündü. "Sen bir savaşçı seçtin, unuttun mu?"

Elena'nın kulağının hemen üstündeki hassas deriye bir buse kondu. "Tıpkı senin de bir başmelek seçmen gibi."

Elena başından beri Raphael'in kolay bir sevgili olmayacağını biliyordu. Ama zaten kendisi de öyle değildi ki. "Seninle hiçbir zaman karşılıklı atışmadım." Muzip bir davetiye çıkardı. "Bıçakları sever misin?"

Raphael'in daha önce Elena'nın tadına baktığı noktaya sürttüğü dudagında minicik bir tebessüm kıvrıldı. "Balo-

dan sonra bıçaklarla dans edeceğiz.”

Raphael bu kadar yakınındayken, Yasak Şehir aşağıda güzelliğiyle ıslıl ıslılken düşünmek Elena için çok zordu. “Yanında çok adam getirmedin.” Jason onlarla birlikte uçaktaydı ve Aodhan’la beraber Yediler’den ikisi onlarla birlikteydi.

“Eğer iş dövüşe kalırsa, çok geç olur.”

Elena saçını Sara’nın öğrettiği şekilde sımsıkı Fransız topuzu yaptı –uçuşan saç tellerini sanki beş yüz firketeyle tutturmuştu– ve aynada kendini inceledi. Karpuz kollu buz mavisi elbisenin sırtı tamamen açıldı, uyluklarının ortasına kadar bile inmiyordu. İki yanı yırtmaçlıydı ve yüzeye gömülü kristal parçalarına rağmen, vücuduna ikinci deri gibi yapışıyordu. Terzi bu elbiseyi ona ilk takdim ettiğinde Elena adama dümdüz bakmıştı ama vampir aptal değildi. Her ikisi de siyah, dizüstü botlar ve çoraplarla birleştiğinde Elena’yı şeker kızdan sade suikastçıya çeviriyor, hareket etmeye ihtiyaç duyarsa da rahatlık sağlıyordu.

Kalçalarında sıcacık iki erkek eli hissetti. “Kusursuz.” Tek kelimededen yansıyan açlık uzun, tembel bir okşama gibi bedeninde dolaştı, meme uçları yumuşak kumaşın altında boncuk gibi belirdi.

“Makyaj,” diye nefesi kesildi Elena’nın.

Raphael ellerini gevşetince Elena elmacık kemiklerine alılık ve kirpiklerine rimel sürdü. Kıyafetlerle birlikte gelen kutuyu açıp içinden bir ruj çıkardı. Kopkoyu bir kırmızıydı. “Benim stilim değil.”

“Kamufraj olarak düşün,” dedi Raphael, ruju tutan Elena’yı tekrar yarı giyimli vücuduna bastırdı, erkekliğini avcının sırtına yasladı ve Elena’nın kanatları en erotik hislerle yanmaya başladı. “Düşman topraklarında göze batmamamı sağlayacak.”

"Orada gördüğüm vampirlere ve meleklerle hiç benzemiyorum." Elbisesi asla mütevazı değildi. Sonra bir de bıçaklar vardı. Silahı da saymazsak. Bu gece hepsi saklı duruyordu, Lijuan'ın oyunlarından sonra doğaya aykırı bir nezaketti. Ama Elena savaşını seçmeyi öğreniyordu. "Yelpazeyi gözüme soksan, nasıl havalı havalı açıp sallayacağımı bilmem."

"Hayır, sen fazlasıyla avcısın." Raphael öyle ateşli bir bakış attı ki, Elena aynanın erimesini bekledi. Her zamanki gibi, onu yere yatırıp çılgınlık atarak heyecanın doruğunda üstüne çıkmamak için bacaklarını sıkarak zorunda kaldı.

"Ama o bunu görmeyecek," diye mırıldandı Raphael. "O sadece genç, zayıf bir melek görecek. Meydana geliş yönteminden dolayı ilgi çekici, fakat bunun dışında herhangi bir cazibesi olmayan bir melek."

"Güzel." Bu yaklaşım Elena'ya, Lijuan farkında değilen onu gözleme özgürlüğü sağladı. Elena, en yaşlı başmeleği durdurabilecek bir şeyler yapabilirim, diye yanılsamalar içinde değildi ama belki ruhunun derinliklerini sezebilir, Raphael'e yardım edecek bir iz bulabilirdi.

Raphael avcüyı serbest bırakıp sehpaye doğru yürüdü. "Illium sana bir hediye vermek için benden izin istedi."

Elena merakla döndü ve... krom mavisi gözlerle karşılaştı. "Bu sefer ne yaptı da seninle dalga geçti?"

Raphael bir başmeleğin tehlikeli mizah anlayışıyla hafifçe dudaklarını kıvrıdı. "Bıçaklar ve kınları," diye mırıldandı.

Elena sağ botunun en üstüne dokundu. "Benimki bur—"

"Hımmm." Raphael küçücük ahşap bir kutudan bir şey çıkarıp ona doğru yürüdü. "Ama benimkisi sende yok." Elini ensesine koyup onu karanlık ve ihtiras dolu bir şekilde öptü ve Elena karşılığında ona sahip olmak istedi.

"Eğer bu hareketlere devam edersen, yemeğe katılamayacağız." Raphael'in gözlerinin içine baktı, güzelliğini ve

acımasızlığını gördü, eli başmeleğin göğsündeydi.

Raphael elini Elena'nın bacağına arkasına kaydırdı, parmakları iki bacağının ortasındaki çok hassas deriye şöyle bir sürtündü. Elena nefesini tuttu. "Oyun mu oynuyorsun, Başmelek?"

Dudaklarına dişler değdi. "Şunu iyi bil Elena; hiçbir zaman başka bir erkeğin bıçağını takmayacaksın."

Elena gözlerini kırıştırdı. "İllium bana bir bıçak mı vermek istedi? Ne olmuş ki?"

"Bıçaklar," diye fısıldadı Raphael, "ve kınları birliktedir. Ve senin kının sadece benim bıçağımı alabilir."

Elena bir saniye kalakaldı, arzudan beyni dumanlandı. Suratını al bastı. "Raphael, bu çok—" Diyecek söz bulamayıp başını sağa sola salladı. "Savaşmak hiç cinsel değildir."

"Ya?" Deniz fırtınalarıyla dolu, vahşi ve şiddetli ve yorucu bakışlarla baktı Raphael.

Elena'nın ateşi içinde boğuk közlere dönüştü, bu tehlikeli güzel adamın ona ait olduğu kafasına dank etti. "Sahiplenicilik karşılıklıdır, Başmelek."

"Anladım, avcı." Raphael bir adım geri çekilip avucunu açtı.

Elena'nın gözü kamaştı, adeta transa geçti. "Bu taşlar gerçek mi?" Elinden almış, ona özel tasarlanmış tatlı, çok tatlı bıçağı kınından çıkarıyordu bile. Bıçak ışıktaki jilet gibi keskin parladı, kabzasındaki ve kınındaki mücevherlerin parlaklığıyla yarış yaptı.

"Tabii ki."

Tabii ki. Elena elinde evirip çevirip oynadı bıçakla, dengesini, ağırlığını tarttı. Tam onun tutuşu için yaratılmıştı. "Tanrım, muhteşem bir şey." Mücevherler nefes kesiciydi ama Elena'nın ilgisini çeken bıçaktı, narinliği ve gücüydü. "Şu fuları bana atsana."

Raphael tülümsü, hafif kumaşı alıp havaya kaldırdı. Bir pus gibi yere indi fular... sanki kusursuzca yarıya bölünmüş gibi bıçağın iki tarafından ayrıldı. "Amanın." Ne kadar keskin, ne tatlı keskinlikteydi. "Bunu bana özel mi yaptırdın?" Elena bir cevap beklemeden aralarındaki mesafeyi aşıp Raphael'i öptü.

Raphael'in gözleri de kabzadaki ve kındaki pırlantalarla mavi safirleri mat bırakacak şekilde parlıyordu. "Sanki seks yapıyormuş gibi konuşuyorsun."

"Bu kadar tatlı bir bıçak seks kadar iyidir." Elena kınını elinde çevirdi, inceledi... hayran oldu. Doğası gereği mal mülk düşkünü değildi. Sadece evi konusunda ki o içinde bir sızıydı, farklı hissederdi. Ancak bu bıçak, Elena'nın aynı parçasına hitap ediyordu. *Benim*, diye düşündü. "Bana şey lazım..."

Raphael o sırada zaten kutudan bir silah kılıfı çıkarıyordu. Yumuşacık, incecik bir deriden yapılmış kılıfın, kabzanın iki yanına kayarak giren bir kayışı vardı ve Elena'nın koluna cuk oturdu. "Mükemmel." Elena silahı yerine koyuverdi. "Bıçak ve kını kaymayacak kadar hafifler. Ayrıca o kadar güzeller ki, dekoratif görünecekler."

Raphael avcısının hediyesiyle oynayışını izledi, neşesinden ne kadar keyif aldığına kendi de şaşırdı. Bu hediye, Elena için manalıydı. Raphael doğru yapmıştı.

Illium ona ait olan bir şeye el uzatma cüretini gösterdiği için neredeyse gebertecekti onu.

"Sence ben eşime çoktan bir hediye yaptırmadım mı?"

"Efendim, saygısızlık etmek istemedim."

"Git çabuk, Illium. Seni sevdiğini unutacağım yoksa."

Mantıksız bir tepki vermişti Raphael, tutmuş çok uzun zaman önce sadakatini kanıtlamış, Elena için kanını akıtmış bir meleğe çatmıştı. Raphael kimse uğruna böyle kontrolünü kaybetmeye alışkın değildi.

"O zaman o seni öldürür. Seni fani yapar."

Raphael bunu fiziksel bir zayıflama anlamında algılamıştı ancak ya Lijuan onu buna, kalbinin yavaş yavaş ısınmasına, sonunda bunca zaman hükümdarlığında baskın olan soğuk mantığını gölgede bırakışma karşı uyarıyorsa? "Mantık ya da duygu," dedi Elena'ya, bir dizi karmaşık hareketten sonra bıçağı kınına geri sokarak. "Hangisini seçerdin?"

Elena omzunun üstünden garip bir yarım gülüş çaktı. "O kadar basit değil. Duygusuz mantık çoğunlukla zulmü maskeler; mantıksız duygu da insanların her türlü bahanesini haklı çıkarır."

"Evet," dedi Raphael, Sessizlik içindeyken nasıl bir acımasız canavara dönüştüğünü hatırlayıp.

Elena dönüp ona doğru yürüdü, sırf baştan çıkarmak amacıyla kalçalarını çalkaladı ve botlarının sivri topukları sayesinde Raphael'in tam çene hizasına geliyordu. "Sahiplenmenin karşılıklı olduğunu söylemiştim, hatırladın mı?"

"Seni aldatmam, Elena." Avcının bunu aklından bile geçirmesi, Raphael'i öfkeliendirdi.

"Sakin bana çatma, Başmelek." Elena yanından süzülerek geçip silahlarının durduğu çantanın yan fermuarlarından birini açtı ve içinden küçük bir kutu çıkardı. "Benim de sana bir hediyem var."

Sürpriz bir zevk Raphael'in içinde kanatlandı. Asırlar boyunca ona bir sürü, bir sürü şey verilmişti. Ama birçoğu anlamsızdı, ölümlüler ya da ölümsüzler güç peşinde, prestij peşinde, küçük büyük hedefler peşinde koşarken ona kur yapmıştı. "Barınak'tan mı satın aldın?"

"Hayır."

"O zaman nasıl edindin?"

"Benim de yöntemlerim var." Elena tam önünde durup küçük kutuyu açarak içinden bir yüzük çıkardı.

Kehribar bir yüzüktü.

"Sen," dedi, yüzüğü Raphael'in sol elinin uygun parmağına takarken, "tam anlamıyla ve gerçekten nişanlısın."

Raphael daha önce hiç deneyim etmediği bir biçimde kalbinin sıkıştığını hissederek yüzüğü gözünün seviyesine getirdi. Platindi, kalın ve sertti, kehribar taşı parlatılmış ve kocaman bir kareydi. Ama koyu renkti, hayatında gördüğü en koyu kehribardı... Tam ortasında safkan beyaz ateş vardı. Raphael meraklanarak yüzüğü parmağından çıkarıp ışığa tuttu. Renkler durmadan değişiyor, bir kara, bir açık oluyordu.

İşte o zaman dikkatini çekti. İçine kazınmış yazı. *Knhebek.*

Raphael bir süre Magribi'de yaşamış, başmelek olmandan önce Fas'ta seyahat etmiş ve hevesli gençlerin, kara gözlü, yüzü kızaran güzellere bu kelimeyi fısıldadığını duymuştu.

Seni seviyorum.

Göğsündeki sıkışma iyice arttı. Raphael yüzüğü tekrar parmağına geçirip şöyle dedi, "*Şükran.*"

Elena zevkten dört köşe oldu. "Bir şey değil."

"Büyükanenin dilini biliyor musun?" Raphael asırlardır ilk kez bir nesneyi sahiplendiğini hissederek parmaklarını avucuna doğru kapatıp sıktı.

"Sadece annemin kullandığı birkaç kelimeyi biliyorum." Anılarla dolu bir tebessüm, mutlu anılarla dolu. "Annem Fas Arapçasıyla Paris Fransızcasını ve bizim dilimizi habire karıştırırdı. Ama bizi o büyüttüğünden anlıyorduk." Jeffrey bile anlıyordu.

Gülerdi o zaman, diye düşündü Elena hatırlayıp. Babası annesinin dilleri çorba edişine kahkahalarla gülerdi. Kendine gülerdi, karısına değil.

"Acı bana." Başını elleri arasında tutardı. "Zavallı köylü bir çocuğum ben. Süslü püslü diller bilmem."

"Kızlar." Solgun gümüş ve hınzır hınzır parlayan cin gibi gözler bakardı. "Babanızın tek lafına inanmayın. Yerlilerden iyi Fransızca konuşur."

"Ma chérie, beni çok kırdın." Dramatik bir edayla elini kalbinin üstüne koyardı.

"Nereye daldın, Elena?" Parmaklar çenesini yukarı kaldırıp içinde boğulacağı derinlikte mavi gözlere çevirdi yüzünü.

"Eve," diye fısıldadı Elena. "Elimizden alınmadan önceki evimize."

"Biz kendi evimizi inşa edeceğiz."

Raphael'in vaadi Elena'nın kalbini parlak bir güneş ışığı gibi sardı. "Manhattan'da."

"Tabii ki." Yavaşça tebessüm etti. "Ne tür bir malikâne istersin?"

Kahretsin, başmelek yine onunla oyun oynuyordu. Güneş ışığı büyüdü, Elena'nın damarlarını doldurdu. "Aslında seninkini seviyorum." Elena kollarını başmeleğin boynuna sardı. "Benim olabilir mi? Ah, bir de Jeeves'i de alabilir miyim? Hep bir kâhyam olsun istemişimdir."

"Evet."

Elena gözlerini kırptırdı. "Bu kadarcık yani."

"Orası sadece bir mekân."

"Biz daha fazla anlam katacağız," diye söz verdi Elena, ağzını Raphael'inkine yaklaştırıp. "Bize ait yapacağız."

Ama önce, diye düşündü kapı tıklatılırken, Lijuan'ın deliliğinden sağ çıkmaları lazımdı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Raphael'i resmi giysileri içinde gören Elena'nın salyaları akıyordu, Yasak Şehir'in yılanvari patikalarında yürüyüp onları almaya gelen kişiyi takip ederlerken, gece göğünün altında başmeleğin profili net bir şekilde ortaya çıkıyordu. Raphael üstüne beyaz bir gömlek, siyah pantolon giymişti ama gömlek tam bir sanat eseri idi. Kanatların her iki yanından geçen kumaş bölümleri kıvrımlı, uçuşan bir desenle işlenmişti. Kısacası 'bunu giyen kişi New York'un Başmeleği'dir' mesajım çok iyi veriyordu.

'Seksi' kelimesi onu tarif etmek için fazla evcimen kâlırdı.

Artı, etraflarındaki ipek saçlı vampir güzellerin de aynı fikirde olduğu barizdi. Elena, yelpazesini Raphael'e doğru açıp sallama küstahlığına sahip bir vampir kıza gözünü dikti. Yelpaze yere düştü.

Tatminkâr bir tavırla Raphael'e döndü Elena. "Jason ve Aodhan nerede?"

"Kendi görevlerinin başındalar."

Jason'ı bilmiyor mu?

Evet.

Hemen ardından karmakarışık desenlerle boyalı kapılardan içeri alındılar. Öyle bir salondur ki burası, bütün ışığı, bütün havayı emiyor, Elena'nın kaburgalarını organlarına bastırıyordu. Raphael bir parçacık kıpırdayıp Elena ile göz göze geldi, ona odaklandı ve böylece Elena'nın içerideki boğucu hisle savaşmasını sağladı. Sanki saatler geçti, oysaki topu topu iki saniye olmuştu. Elena tekrar dikkatini salona çevirdiğinde, kalbi yeniden ritmine kavuşmak için uğraşırken bakışları her bir kanadı bir iğneyle tutturulmuş ve kanatları sonsuza dek açık duran kelebeklerle dolu bir duvarın altına yerleştirilmiş bir grup sandalyeye doğru kaydı.

"Raphael." Lijuan salonun karşı tarafından fısıldayarak selamladı onları, gözbebekleri garip bir incimsi tondaydı, tuvaleti rahatsız edici şekilde küçük bir kız elbisesi gibi tasarlanmıştı, gri ve beyaz pus gibi vücudundan uçuşarak dökülen kat kat tüllerden oluşuyordu. Saçlarıysa Elena'nın hissedemediği bir rüzgârla, ne ağır brokar perdelere, ne de duvardaki lüks halılara dokunan bir rüzgârla dalgalanıyordu.

İlkel bir dürtüyle cildi karıncalandı Elena'nın, milyonlarca yıllık evrim ona karşısında duran yaratığın dikkatini çekmeye asla yanaşmaması gerektiğini söyledi. Çünkü bütün ışığı emen oda değildi. Lijuan'dı. Olduğu yerde duran Elena'nın ilkel sürüngen beyni ona kaçmasını, saklanması-
nı panikle emrediyordu.

Ancak tabii ki çok geçti.

Raphael'in, Lijuan'm elini tutuşunu, başını eğip dudaklarını o kusursuz, soluk derisine değdirişini izledi. Lijuan, Raphael'in omzunun üstünden Elena ile göz göze geldi ve gözlerinde insanlıkla uzaktan yakından alakalı, Elena'nın okumaya kalkabileceği bir şey yoktu.

Narin melek geri çekilirken o dünyadan kopuk gözler Raphael'e döndü. "Değişiksin bugün."

"Sense hiç değişmiyorsun."

Sanki cam kırıklarıyla karışık jiletlerden yapılmış gibi Elena'nın derisini kesiyormuş gibi hissettiren, cınlamalı bir kahkaha attı Lijuan. "Seninle neden daha gençken tanışmamışım ki?"

"O zaman ilgini çekmezmişim," dedi Raphael, dönüp bir elini Elena'nın omzuna koymadan önce. "Bu Elena."

"Avcın." Lijuan soluk gözlerini Elena'ya odaklayınca Elena arkaya kaçmamak, saklanmamak için çok zorlandı.

Çünkü Lijuan dolapta saklanan öcüydü. Hani annelerin çocuklarını korkutmak için bahsettiği türden. Hiçbir zaman görmemeniz gerekenden.

"Leydi Lijuan." Jessamy'den öğrendiği bu resmi unvan ağzından çıkıverdi ve gayet normaldi. Elena emin değildi nasıl olduğundan.

Lijuan'm gözleri, Elena'nın boynuna kaydı. "Kolye takmamışsın."

Elena midesinin bir sinir düğümüne dönmesine rağmen bakışlarını öne indirmede. "Raphael'in hediyesini tercih ettim."

"Bir bıçak. Böyle süsler başka çağlarda modaydı." Lijuan sanki Elena'ya çok sıkıntı yaratan kolye artık önemli değilmiş gibi dikkatini başka tarafa çevirdi. "Kanatların çok güzelmiş. Bana gösterir misin?"

Elena bu yaratığa hiçbir şey göstermek istemiyordu ama kibarca rica etmişti Lijuan. Sırf Lijuan akıllara durgunluk verecek kadar insanlıktan uzak diye siyasi bir olay çıkarmaya niyeti yoktu. Kendine yer açmak için kıpırdandıktan sonra başmeleğinin ona hayat verdiği gibi bahsettiği kanatları iki yana doğru açtı. Ancak Lijuan dokunmak için elini kaldırıncaya Elena aniden kapattı kanatlarını.

Raphael konuşmaya başladı. "Protokolü çiğnemek hiç huyun değildir."

"Özür dilerim." Lijuan elini indirdi ama gözleri, Elena'nın kanatlarının vücudunun üstünden görünen kısımlarında kalmıştı. "Kendimi savunmak namına tek diyeceğim, oldukça sıradışı kanatlar bunlar."

Elena keşke kanatlarını daha da sıkı kapatabilseydi. "Teşekkürler."

Lijuan hakkı varmış gibi algıladı bunu. "Benimkiler, gördüğünüz üzere gayet sade." Kanatlarını açtı.

Uçuk güvercin grisiydi. Narindi. İpeksi kusursuzlukları içinde tek kelimeyle olağanüstüydüler. "Sade belki," dedi Elena, "ama güzelliği de burada."

Lijuan tekrar kanatlarını içeri katladı. "Ne kadar dü-
rüst. Bu yüzden mi senin ilgini çekiyor?"

Raphael imalı bir soruyla karşılık verdi. "Sen öyle dünyevi duyguları pek umursamazsın."

"Ah, ama *sen* benim ilgimi uyandırıyorsun." Lijuan, Raphael'in eline dokunup sol tarafını işaret etti. "Gayri resmi şekilde yemek yeriz diye düşündüm."

Elena bunu duyunca küçük dilini yuttu. Bu oda bir yemek salonu olmayabilirdi ama lükslüğü ve şıklığını tarif etmek imkânsızdı, arka taraftaki duvar baştan başa süslü varak çerçeveli aynalarla kaplıydı, sağ taraftaki duvarda yüz binlerce dolara mâl olmuş duvar halıları asılıydı ve ön taraftaki duvarsa aşağıdaki ihtişamlı ve her daim zarif giyimli saraylılara bakan pencerelerle doluydu. Soldaki önüne oturacakları duvarda da kelebekler asılıydı.

Elena isteksizce hareket edip göz kamaştırıcı yeşim rengi döşeli bir koltuğun yanında durdu ve ister istemez kafasını kaldırıp sonsuza dek uçuş eyleminde donakalmış yaratıklara baktı. "Cam yok," dedi kendi kendine. "Çürümelerini nasıl önlüyorsun?"

Bir çınlamalı kahkaha daha attı Lijuan. Elena ne söylediğini idrak edince kalbi dondu.

"Ona sırrımı açıklamadın mı, Raphael?" Küçük bir kız gibi hınzırca gözlerinin içi parladı.

Korkutucuydu.

Raphael elini kısa bir an Elena'nın sırtına koydu. "Artık o kadar büyük bir sır değil. Favashi dün benimle bunu konuştun."

"Ama sen hepsinden önce biliyordun." Lijuan kanatları yerleştirmek için yapılmış, tam ortasında bir destek sütunu olan ve kenarları zarifçe kıvrık kıvrık geçen bir koltuğa oturdu. "Siyah kanatlı melek nasıl?"

Raphael, Elena'nın oturmasını bekleyip sonra yanına geçti. "Jason baloya katılmayı iple çekiyor."

Medeni sohbetleri, altta yatan ve Elena'nın ayak bileklerini yalayan dişe dokunur bir yangının tehlikesini maskeliyordu. Raphael ona Jason'ın, Lijuan'm dirilmişleri tarafından yaralandığını anlatmıştı. Şimdiyse Elena saldırı bilerek mi yapılmıştı diye merak etti. Bir uyarı olarak hani?

Lijuan bir elini kaldırıncaya parlak mavi bir kelebek ölüsü duvardan eline indi, iğne ses çıkarmadan haliya düşüverdi. "Peki ya genç olan? Güzel olan?"

"Illium'un bize katılmaması daha hayırlı olur diye karar verdim," dedi Raphael, kimi kastettiğini hiç kaçırmadan. "Belki fazla baştan çıkarıcı olabilirdi."

Lijuan keleşği masaya atıp bir kahkaha patlattı ve bu kez daha karanlık, gerçek mizahla –eğer öyle denebilirse– doluydu. "Hımm, evet, o kanatlar oldukça şatafatlı." Gözlerini Elena'ya çevirdi. "Seninkiler kadar sıradışı."

"Maalesef," dedi Elena, her ne kadar bu başmelek tek düşünceyle onu böcek gibi ezebilecekse de ayağını yere sert basması gerektiğini bilerek, "ben de koleksiyonu yapacak bir hayvan değilim."

“Ah, senin kanatlarını duvara asmak istemem,” dedi Lijuan, saçları başka hiçbir şeye değmeyen o yumuşak esintide dalgalanmayı sürdürerek. “Seni canlı halinle çok daha ilgi çekici buluyorum.”

“Ne kadar şanslıyım.” Gerçi hiç öyle düşünmüyordu. Koltukta arkasına yaslanıp Raphael ve Lijuan’ın muhabbete devam etmelerini dinledi. Onlar konuşurken Elena izledi, kulak verdi... ve Lijuan’ın neden bu kadar *yanlış* göründüğünü kavramaya çalıştı.

Evet, Elena’nın derisini karıncalandıran şey başmeleğin gücüydü ancak Raphael de bir keresinde bir vampirin vücudundaki bütün kemikleri kırıp onu diğerlerine ibret olsun diye meydanda bırakmıştı. Ayrıca bugün de, onunla tanıştığı ilk günkü gibi, o zulmü yapma kapasitesine sahip olduğu, uçaktaki konuşmalarından bariz belli olmuştu.

Yine de Elena, Raphael’i her gece yatağına alıyor, kâbusları sapıtınca onun kucağına gidiyordu. Güven, aralarında güven vardı. Ama daha önceden Raphael yalnızca New York Başmeleği’yken, yani sert, acımasız, kesinlikle merhametsizken bile Elena hiçbir zaman bu kadar ürperdiğini, *olmaması gereken* bir şeyin karşısında durduğunu hissetmemişti.

“Ah, işte yemekler geldi.”

Elena başını kapıya çevirmiş, yaklaşan vampirlerin kokusunu almıştı.

Yasemin ve bal.

Tarçın serpiştirilmiş, tatlı odun reçinesi.

Boyayla kaplı bir güneş ışığı.

Tuhaf karışımlar, acayip kokulardı ama vampirler böyleydi zaten. Elena, Dmitri’ye birbirlerine karşı nasıl koktuklarını sormuştu. Vampir sadece onun için sakladığı gözdağı veren bir tebessüm çakmıştı. “Hiç. Duyularımızı fanilere, yiyeceklere saklarız biz.”

Salona giren üç vampirin üçü de erkekti ancak sadece birisi Lijuan'ın memleketine has yağ siyahı parlak saçlı ve badem gözlüydü. Odun reçinesiydi o. Hemen yanında bir boksör gibi geniş omuzlu, Kansas'lı bir çocuk gibi gök mavisi gözlü, suratı tam doğru biçimde birleştirilmemiş ama yine de ya da belki de sırf bu sıradışı hatları yüzünden dikkat çekici, Avrasyalı bir adam vardı. O da yasemindi. Güneş ışığı olansa... Elena bu kokunun uyandırdığı anıları, kan ve ölüm anılarını duyunca, Uram çatlak ayak bileğini sıkarken dört bir yandan aldığı kesif insan eti kokusunu anımsayınca midesi düğümlendi.

Güneş ışığı yakınlaştı, Elena ile Raphael ve Lijuan arasındaki tek engel olan, alçak oymalı masaya elle boyanmış, narin bir porselen seti dizdi. Eli, bir *abanoz* ağacının göbeğinde bulunan, parlak koyuluk rengiydi, o kadar yoğun, o kadar saftı ki, o ağaçtan yapılan bir mobilya binlerce dolara satılırdı.

Derisi çok güzeldi, Elena'nın bir keresinde Afrika'da geçirdiği zamanları hatırlatıyordu ona. Derken, gözlerinin içine bir saniye baktı ve adamın aslında ölü olduğunu anladı.

Raphael, Elena'nın tam karşısında dikilen, minik bir fincana bal rengi oolong çayı döken vampirin dirilmişlerden biri olduğunu anladığı saniyeyi çaktı. Elena'nın tüm bedenini kasıldı, kaskatı kesildi, avı tespit eden bir avcının sessizliğine büründü.

Raphael onunla zihninden konuşabilir, korkusunu ele vermemesi konusunda onu uyarabilirdi ancak Lijuan'ın yetenekleri böyle gelişirken uyarısını duyma ihtimali mevcuttu ve Raphael, Elena'yı olduğundan zayıf gösterecek hiçbir şey yapmayacaktı. Onun yerine avcısına güvendi ve Elena da onu yarıyolda bırakmadı.

“Teşekkürler,” dedi Elena kibarca, yeniden doğmuş adam çayı koymayı bitirince.

Taptaze, yepyeni, daha kısa süre önce dirilmiş vampir kısaca başını salladı. Gözleri... Evet, orada bir şey vardı, kim olduğunu, artık ne olduğunu bilen bir şey. Ama panik yoktu. Belki de adam neye dönüştüğünü hâlâ idrak etmemişti. Dirilmiş dönüp onun çayını koyarken Raphael bekledi, mavi gözlü olan da Lijuan’a çay koyuyordu.

“Şeref,” dedi Lijuan, adamlar tahtadan yapılmış, varak süslemeli bir servis masasından yiyecekleri önlerine dizerken fincanını kaldırdı. “Yeni başlangıçlara.” Gözleri Elena’daydı.

Raphael araya girme dürtüsüyle savaştı, Elena’nın sağ çıkma ihtimali olmayan bir tehditte onu koruma dürtüsüyle... Ama sonra düşündü, avcısı onun elinden sağ çıkmıştı. “Değişime,” dedi.

Lijuan bakışını ona doğru çevirdi fakat Raphael’in kadeh kaldırışındaki ince fark üstüne yorum yapıp meydan okumadı. “Tamamdır.” Üç adama elini salladı ve geldikleri gibi sessizce odadan çıktılar.

“Seyirciler yok mu?” Raphael, Elena’ya seveceğini bildiği, tatlı kırmızı fasulyeli kekle dolu küçük bir servis tabağını uzattı.

“Bugünlük yok.” Elena’nın, Raphael’in verdiği keki yiyişini seyretti. “Yemekler sana hâlâ zevk veriyor mu, Raphael?”

“Evet.” Basit bir cevaptı bu. Raphael’in bir ayağı hâlâ toprakta, dünyadaydı. “Sen artık yemek yemiyorsun.” Tahminen söylemişti, Lijuan’ın başıyla onaylamasını beklemiyordu aslında.

“Gereksizleşti.” Lijuan elindeki fincandan çayını yudumladı. “Arkadaşların yanında laf olsun diye yiyorum ama...”

Raphael, dişi başmeleğin ne dediğini anlamıştı. Tamamen yiyip içmeyi kesseler de, hiçbir başmelek açlıktan ölmezdi. Ancak gıdasız kalmak, eninde sonunda gücü emip azaltırdı. Belki yıllar, belki onyıllar sürerdi ama kayıp kalıcı olurdu. Bir başmelek bu riski göze alma lüksüne sahip değildi.

Lijuan ona bu evreleri de aştığını söylüyordu esasında. Bu da, nasıl güç edindiği sorusunu gündeme getiriyordu.

“Kan ve et mi?” diye sordu Raphael, Elena’nın hiç huyu olmayan bir biçimde yanlarında dut yemiş bülbül gibi oturduğunun bilincindeydi. Kimisi dili bir tarafına kaçtı diyebilirdi. Elena’nın can kulağıyla dinlediğinin, bilgilerini tazelediğinin, herhangi bir zafiyetin notunu aldığıнын farkındaydı.

“Tersine evrilmiş olurdum o zaman,” dedi Lijuan, saçları hayalet parmaklar tarafından okşanır gibi, “oysaki ben evrilerek ilerliyorum.”

Elena yatak odalarının kapalı kapıları ardına girene kadar bekledi ve ondan sonra kendini salıp tir tir titremeye başladı. “O... o ne öyle?”

“En saf haliyle güç.” Raphael onlara özel avlu ve balkona açılan boyalı ahşap kapılara yürüyüp ardına kadar itti. “Gel. Hava iyi gelir.”

Elena, Raphael’in uzattığı elini tuttu ve tazecik serin kış havasına çıktı. Yasak Şehir, tam karşısında çok renkli bir yıldız denizi gibi uzanıyordu, dansçılar hâlâ ana salonda çalan müzikle beraber süzüle süzüle dans ediyordu, göz kamaştırıcı, ilham verici ve gözleri yaşartacak kadar güzel-lerdi.

Elena, Raphael’in kollarının ortasında dururken, başını omzuna yaslamışken, kolunu ona dolamışken saatler son-

ra ilk kez gerçekten bir nefes aldı. Ciğerleri kurumuş gibi havayı içine çekti, boğazı rahatlayarak çözülüp gevşedi. "Müzik... Ne bu?"

"Ehru."

Uzun sessiz saniyeler boyunca sadece ayakta durup müziğin kemiklerine kadar işlemesini dinlediler. İlk konuşan Elena oldu. "Lijuan başkalarından güç çalmıyor sence, değil mi?"

"Hayır." Raphael, yavaşça Elena'nın kanatlarını okşadı ve o tatlı duygu Elena'yı bir hoş etti, gerçek olduğunu, o sessizlikle dolu odada oturan yaratığa hiç benzemediğini ona hatırlattı. "Eğer bunu yapabilseydi, saraylıları o kadar sağlıklı olmazdı. Lijuan her zaman önce kendi mantıkasında oyunlarını oynamıştır."

"Tıpkı dirilmişlerle olduğu gibi." Elena tekrar ürperdi, elini Raphael'in gömleğinin altına sokup erkeksi sıcaklığına değdi. "O vampir güneş ışığı ve boya kokuyordu. Yeniydi... tazecikti."

"Kendisine ikinci bir şans verildiğini sanıyor," dedi Raphael, Lijuan'a kayan o kara bakıştaki sadakati hatırlayarak.

"Ne zaman çürümeye başlıyorlar?" diye sormak mecburiyetinde hissetti Elena.

"Jason neredeyse gelmek üzere." Raphael, ajanının yaklaştığını sezdi. "En yeni bilgiler onda. Ancak bildiğimiz kadarıyla, sadece sarfettiği güç miktarına değil, aynı zamanda onlara ne yedirdiğine de bağlı."

"Et," diye fısıldadı Elena. "İnsan?"

"Ya da vampir. Fazla bir önemi yok sanki." Lijuan'ın evcil hayvanlarına feda edilen melek olduğu duyulmamıştı henüz ama Raphael en yaşlı başmeleğin bu ahlaksızlıktan kaçınacağını varsaymıyordu.

Elena tam o saniye başını kaldırdı. "Fırtınalar," diye fı-sıldadı. "Jason en şiddetli yağmur fırtınası, şimşek ve yangın kokuyor."

"Yeteneğinin yeni bölümü düzene oturdu mu?"

"Hayır." Siyah kanatlı melek bir gölgeden ibaret olsa da Elena gözleriyle, Jason'ın gökyüzünden inişini takip etti. "Arada açılıp kapanıyor. Çoğunlukla kapalı." Dudaklarını Raphael'in çenesine bastırdı. "Ama sen, sen her zaman yağmur ve rüzgârdın beynimin içinde. Uyurken, uyanırken, nefes alırken senin tadını duyuyorum."

Jason tam o sırada inmeseydi Raphael, Elena'yı içeri sokar, onun kendine has kokusunu doya doya alırdı. Hal böyleyken Raphael elini avcısının ensesine getirdi, ağzıyla kulaklarının tatlı kıvrımının üstüne değdi. *Bu gece tadına bakacağım, Elena. Hazırlıklı ol bana. Sen zevkten çılgınlık atana kadar durmayacağım.*

Elena'nın kalbinin teklediğini, nefesinin kesildiğini duydu Raphael. Ancak avcısı hiçbir meydan okumadan kaçmazdı. *Ne zaman istersen, melek çocuk.*

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Efendim." Jason kanatlarını arkasında katlayıp konuşmasına müsaade edilmesini bekledi.

Raphael başını kaldırarak ona selam verdi. "Gel, içeride konuşalım." Lijuan'ın garip onur anlayışına göre kaldıkları yerde gerçek ya da teknolojik ajan olmayacağından emindi Raphael. Misafirlerinin mahremiyetine burnunu sokmayı avam ötesi görürdü Lijuan.

Elena içeri girince Raphael ile Jason'ın önünde durduğu şifoniyere yaslandı. Meleğin birbirinden çok uzak diyarlardan gelen atalarını andıran yüzünün sol tarafındaki dövmesi sanki mürekkebi tazelenmiş gibiydi. Jason'ın anne babasının hikâyesi, en büyük melek romanslarından biriydi. Bir süre için de gerçekten öyleydi zaten.

"Adamların yeni bilgiler keşfedebildi mi?" diye sordu Raphael baş ajanına.

"Kalesindeki o malum odada tuttuğu her neyse," diye anlattı siyah kanatlı melek, kristal berraklığında, incecik bir sesle, "kaldırılıp buraya taşınmış."

"Dirilmişlerden biri mi?"

"Evet ama çok özel biri. Buraya getirilirken yolda son derece titizlikle dikkat edilmiş." O kusursuz incelikteki ses, Jason'ın tiksinişini yansıtırcasına değişti. "Karavan yolu boyunca bazı genç kızların kaybolduğu aktarılmış."

"Dirilmişini yaşayanlarla mı besliyor?" İnsanları öldürmek bir tabu değildi ama bu, bu şekilde... Charisemnon bile duysa midesi bulanırdı.

"Teyit etmek için herhangi bir kalıntıya rastlamadık," dedi Jason. "Ama karavanın güzergâhı boyunca ortadan kaybolanların zamanlaması uyumlu ve bütün köylerdeki ölüleri, yakın zamanda toprağa verilmiş cesetleri istemişler."

"Lijuan bir tanrıça olarak görülüyor," dedi Raphael, başka bir çağı, bir başka meleğin tanrıya dönüştüğü zamanı anımsayarak. "Köylüler en ufak bir şikâyetle bulunmaz."

"Hayır." Jason'ın toplamadığı simsiyah saçları başını öne eğince ışıktan parladı ve melek derin bir nefes aldı. "En kötü nokta bu değil ama."

"Dahası da mı var?" Elena açıktan açığa şok geçiriyordu.

Jason başını kaldırdı. "Bazı söylentilere, güçlü söylentilere göre, Lijuan'ın iç sarayındaki Yaratılmayı seçmeyen o faniler..."

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı Elena. "Yeniden doğmayı mı istiyorlarmış?"

"Yeni dirilmişler akıllarını çeliyor galiba," diye doğrudan Jason. "Etle beslenerek yaşamaya benzer bir fiziksel durumda uzun süre tutulanlar."

"Gençler mi, yaşlılar mı?" diye sordu Raphael.

"Yaşlılar ama bence bu da uzun sürmeyecek." Jason başını sağa sola salladı.

"Neden?" Elena aklı almayarak Raphael'e baktı. "Tabiatın, doğal akışında ilerlemesine izin verseler daha uzun

ömürleri olacağını bilmeli ya da tahmin etmeliler.”

Raphael'den önce Jason cevap verdi. “Ölümsüzlük vadi, Lijuan'ın bir yolunu bulup onları ebediyen canlı tutacağına dair umutları. Bazıları bunun için her şeyini feda edebilir.”

Elena o cümlede zengin bir mana, gizli bir alt anlam, farklı bir tını duydu. Her zaman bir gölge olan, kanatları kurum grisi olduğundan geceye karışıp kaybolabilen melege baktı ve egzotik yakışıklılıktaki yüzünü okuyamadı. “Vaat için mi?” Elena başını sağa sola çevirdi. “Asıl gerçek şu; köleden bir farkları kalmayacak. Anlamıyorum.”

“Sen hiçbir zaman ölümsüzlük peşinde koşmadın,” diye cevap verdi Raphael. “İnsanların buna karşı açlığını anlayamıyorsun.”

Elena durdu. “Belki anlarım,” dedi ve keşke demeseydi. “Kayınbiraderim kız kardeşimi seviyor... ama onun bir Aday olarak kabul edilmesini beklemedi. Sonsuza dek yaşamayı, kardeşimi yanında istemesinden daha çok istedi.” Şimdiyse Harry sonsuza dek genç kalırken Beth yaşlanacaktı.

Harry, Beth'in yanında kalacağına yemin etmişti ve Elena bir sebepten ötürü ona inandı. Ancak acaba *Beth* onun sadakatini kabul edecek mi, diye merak ediyordu. Acaba kardeşi ölümsüzlükten sonra geldiğini, kendisi bir gün ölse de Harry'nin kalıp başka birisiyle tanışacağını, başkasını seveceğini bilmesine rağmen kocasına olan sevgisi dayanabilecek miydi?

Elena bakışlarını Raphael'e çevirdi, kalbi göğsünde acı dolu bir yumruğa dönüştü. Çünkü o da kardeşinin öldüğüne şahit olmak zorundaydı.

Özür dilemeyeceğim, Elena. Yalan olurdu. Senin benden ayrılmana göz yumamazdım.

Başmeleğin yanıtının net dobralığı, ardında yatan duygular Elena'yı teselli etti. *Unutuyorum, sonra hatırlıyorum ve daha çok acıtıyor.*

Beth zamanı gelince toz olacak ama çocuklarının, her zaman bir meleğin kanatları altında korunacağını bilecek.

Elena kısaca başını salladı, Jason ile göz göze geldi ve ilk kez meleğin gözlerinin siyah, irisle göz bebeği ayırt edilemeyecek kadar siyah olduğunu fark etti. "Dirilmenin ille de ebedi yaşam olmadığını onlara kanıtlarsak, Lijuan'ın saraylıları ona sırt çevirir mi?"

Jason kanatlarını hışırdatarak yeniden yerleştirdi ama burada, ışık dolu bu odada bile bir gölge bulmayı başarmıştı, o yüzden Elena kanatları ana hatlarıyla seçmekte bile zorlandı. "Birkaçını döndürebiliriz ama çoğu zaten onu tanrıça olarak görmeye alışmış. Nereye çekerse körü körüne takip ederler."

Lijuan'a ölümlerden oluşan ordusu için bitmek bilmez bir beden takviyesi sağlarlar.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Elena, Raphael'in kollarında yatıyordu, vücudu en seksüel hazlarla tükenmişti. Başmelek sözünde durmuştu. Elena'yı çığlık çığlığa bağirtmişti. Elena huzur dolu bir uykunun sıcağı karanlığına batarken kalbi hâlâ o yakıcı zevklerin yankısıyla küt küt atıyordu. Öylesine huzurluydu ki, duyduğu sesin ne olduğunu anlaması zaman aldı.

Şıp.

Şıp.

Şıp.

"Gel buraya, küçük avcı, tadına bak." Ağzına dokunan bir parmak.

Elena dudaklarını birbirine bastırdı ancak tat, o sinsî, ağza alınmaz şey yine de içeri sızdı. Hayır! Beyni ne olduğunu algılamayı reddediyordu, anlamayı reddediyordu.

Fakat canavar elinden kurtulmasına izin vermedi. "Belle çok lezzetli, değil mi?" Gözleri köpkoyu kahverengiydi, etrafında incecik bir kan kırmızısı çizgi vardı. "Biraz da sana ayırdım. Al." Ablasının altın sarısı saçlarını boynundan geriye attı elleriyle. kızın boynunu, çıplak etini ortaya çıkardı. "Bence hâlâ ılıktır." Suratını Belle'in boynuna gömdü, elini daha yeni kabarmaya başlayan göğüslerine koydu.

Elena kendini yırtarcasına çığlık attı. "Hayır!" Canavarım üstünde başındaydı, yumruk ve elleri pençe gibiydi, dişledi, tekmeledi, gözü döndü.

Fakat doğuştan avcı bir kız bile tam yetişkin bir vampir kadar güçlü olamazdı. Gözünü kan bürümüş bir vampir kadar. Elena ile oynadı, Elena'nın onun canını yaktığını zannetmesine izin verdi. Ve Elena'nın gardı düşünce, kavgadan nefes nefese kalmışken... onu öptü.

Elena boğuluyordu.

Gözünün önünde siyah noktacıklar uçtu, şuurunu yitirip devrilmesine ramak kalmıştı ki, yağmurun ve denizin kokusu zihnini kapattı. Ağzının içinde hissedebildiği dehşetten çok uzak, taze ve vahşiydi ve Elena'yı düştüğü kâbusun girdabından hızla çekti, çaresizce Raphael'in kollarına tutunurken zorla soluk aldı Elena.

Kolları mutlak, kırılmaz bir kale gibi sarmıştı her yerini. "Şşş, benimlesin."

"Of Tanrım, Tanrım, of Tanrım."

Raphael, Elena'ya sımsıkı sarıldı, o kadar sıkıyordu ki, bazı yerlerini morartacaktı. Fakat Elena yine de titriyordu, sözcükleri içinde boğuldu, korkusu o kadar yoğun ki, Raphael tadını alabiliyordu. "Elena." Adını söylemeye devam etti, zihnine, beynine değıdirmeye devam etti ve sonunda Elena onu gördü, tanıdı. Avcısına sarılmaya devam edip elini tekrar tekrar kanadının üstünde gezdirdi, onu teselli etti, yatıştırdı, Elena'ya burada olduğunu, onunla olduğunu, kaçamayacağı geçmişte hapis kalmadığını hatırlattı.

Raphael kendi sinirini, öfkesini demir kalkanların arkasında zaptetti. Başmelekler birçok şey yapabilirdi ama onlar bile zamanı geriye çevirip daha büyüme fırsatını elde etmeden Elena'ya tecavüz eden hainliği ve kötülüğü silemezdi.

“Bana Belle’in kanını içirdi.” Çatlak bir fısıldamaydı, sanki bağtırmaktan boğazı yırtılmıştı.

“Anlat.”

“Ablamın kanını. Beni öptü, bana Belle’in kanını verdi.” Öfke ve dehşet ve şaşkın bir acı. “Tükürmeye çalıştım ama ağzımı ve burnumu kapattı ve ben de içtim. Of Tanrım, içtim o kanı.”

Raphael histeri nöbetinin Elena’yı yeniden ele geçirdiğini sezince başını göğsünden ayırdı, ağzını saf ve dizginlenmemiş istekli bir öpücükle kapladı. Elena yarım saniye durakladı, ardından ellerini başmeleğin saçlarına soktu, vücudunu kıvrıp Raphael’in altına yatarak bacaklarını beline sardı.

Elena’nın öpüşmesinde, gözyaşlarının tuzuyla dolu öpücüğünde vahşi bir açlık gizliydi. Unutmak istiyordu. Raphael avcısına huzur vermek için bütün imkânlarını kullanırdı. Elena’ya istediği sertlikte sahip oldu, bir eliyle bileklerini çarşafıya dayadı, diğer eliyle bacağına kenara çekip tek bir itişle onu bekleyen kınının içine girdi.

Elena’nın çığlığı Raphael’in ağzının içinde yankılandı. İçine girerken öptü onu, birleşmelerinin ham, neredeyse acılı duygusuna karıştı. Elena nefessiz kalana kadar öptü onu, gözleri zevkten, ihtirastan, esriklikten bomboş olana kadar öptü. Sonra da Elena zevkin doruğundan inerken onu öptü.

“Bir daha,” diye fısıldadı Raphael, ağzının içine.

Elena her vuruşuna karşılık verdi, hoşuna giderek, daha fazlasını isteyerek kalçalarını kaldırdı. Elena ellerini kurtarıp Raphael’i kendine çekti, ağzını yanağının, çenesinin, boynunun üstünde gezdirdi. Sonunda başını boynuna gömdü ve orada kaldı. Raphael’in ona sarılmasına, onu korumasına izin verdi.

Raphael'e diz çöktüren, onu kenardan itip avcının kucağına yuvarlayan Elena'nın güveniydi.

"Teşekkürler." Elena, Raphael'in vücudunun üstünden çekilmesini istemiyordu, konuşurken dudakları kulağına sürtündü, kara ipek saçları etine değdi. "Teşekkürler."

"Kâbuslarını alırdım, Elena."

"Biliyorum." Ayrıca Raphael'in, acılarını silmek için müthiş bir ihtiyaç duyduğunu bilmesine rağmen zorla içinden çekip almaması karşısında Elena'nın kalbi iyice genişliyordu. "Ama onlar da setin bir parçası."

Elena soruyu dile getirmese de, Raphael anladı.

"Bana ait bir setin." Tereddüt yoktu, geri çekilmeye çalışma yoktu.

"Berbat durumdayım. Hiç canını sıkıyor mu?"

"Yaşadın." Raphael kollarını çözüp Elena'nın üstünde durabilmek için destek almada kullandı, ön kolları Elena'nın başının çevresinde parantez gibiydi. "Tıpkı benim gibi. Beni tekrar atar mıydın?"

Raphael'i kaybettiğini düşünmek Elena'nın yüreğinde hiddetli bir ağrıydı. "Dedim sana; benimsin. Artık kurtuluşun yok."

Raphael dudaklarını onunkilerin üzerine koyup Elena'yı ayak parmaklarını kıvırtacak yavaşlıkta, kâbusu bir ömür geride bıraktıracak şekilde öptü. "Buradaki bir şey..." Elena başını iki yana sallayıp yüzüne düşen nemli saçları geriye itti. "Ölüm, bunca ölüm. Hayal gücümün yemesi için verimli topraklar."

"Gerçek bir anı olduğuna inanmıyor musun?"

"İnanmak istemiyorum." Fısıldamıştı çünkü derinde bir yerde Elena, beyninin bunları uydurmadığını çok iyi biliyordu. "Eğer doğruysa..." Elena'nın gözleri yandı. "Benim için geldi ve benim içimde kendinden bir parça bıraktı."

"Hayır." Raphael zorla gözlerinin içine baktı, kobalt mavisi her şeyi kapladı. "Eğer sana ablanın kanını içirdiyse," Elena'nın tutamadığı gözyaşlarının üstünden konuşmuştu, "o halde ablandan bir parça taşıyorsun."

"Eee, bunun nesi daha iyi? Tadını alabiliyorum." Elena eliyle boğazını tuttu. "Yoğundu, kıvamlıydı, *hayatla* doluydu." Dehşet boynunda bir ilmektir.

"Benim annem bile," dedi Raphael, bir eliyle suratını avuçlayarak, "sonunda neye dönüşürse dönüşsün, hiçbir zaman asla değişmeyecek şeylerden dolayı beni suçlamadı. Bence senin ablan ondan çok daha merhametli birisiydi. Seni seviyordu."

"Evet. Belle beni severdi." Elena bunu söylemeliydi, dışından duymaya ihtiyacı vardı. "Bana hep söylerdi. Bana asla canavar demezdi." Bunu yapan babasıydı.

"Ben çocuklarımdan birinin bir yüz karası olmasına izin vermem!" Elleriyle onu sarsıyordu, Elena'yı konuşamayacağı kadar sert sarsıyordu. "Sakın bir daha o koku saçmalığının lafını bile edeyim deme. Anladın mı?"

"Bana annen hakkında bir şey söylesene," diye yumurtladı Elena, yüreği, babasının sözleriyle ilk kez canını yaktığı gecenin anılarını kaldıramayacak kadar yaralıydı.

Annesini gömmelerinden bir ay sonraydı. Elena simsiyah bir keder ve yas duvarına çarpmış haldeyken üç uzun yıldır ağzına bile alamadığı bir konuyu açmaya kalkmıştı. O zamanlarda hayatında değişmeyen tek şey avcı duyulardı ve Jeffrey'nin, buna tutunma ihtiyacını anlayacağını zannetmişti. Fakat babasının o geceki öfkesi... "İyi bir şey," diye ekledi. "Bana annenle ilgili güzel bir anıyı anlat."

"Caliane'in sesi cennet gibiydi," dedi Raphael. "Jason bile benim annem kadar güzel şarkı söyleyemez."

"Jason... şarkı mı söylüyor ki?"

“Belki de melek ırkı arasında gelmiş geçmiş en güzel sese sahiptir ama asırlardır şarkı söylemedi.” Elena başını kaldırıp bakınca Raphael kafasını sağa sola salladı. “Bunlar onun sırları, Elena. Anlatması bana düşmez.”

Bunu kabullenmek kolaydı. Elena sadakati ve dostluğu bilirdi. “Senin annenden mi öğrenmiştin?”

“Hayır. Jason doğduğunda Caliane çoktan kaybolup gitmişti.” Raphael alnını Elena’nın alnına düşürdü, en narin samimiyetle solukları birbirine karıştı. “Ben daha bir bebekken, yeni yürüyen bir çocukken bana şarkı söylerdi. Şarkıları Barınak’ı sustururdu, herkesin kalbine dokunur, tüm ruhları arındırırdı. Herkes dinlerdi... ama annem şarkıyı bana söylerdi.

“Ben,” dedi, anılara dalarak, “onun şarkısını duyma hakkına sahip olduğum için çok gururlanırdım. Babam bile bu yüzden benimle kavga etmezdi.” Nadiel’in zaten o zamanlarda birkaç tahtası eksilmeye başlamıştı fakat delilik onu Raphael’den ve eşinden çalmadan önce birkaç neşeli hatıra yaşamışlardı. “Babam derdi ki, annemin şarkısı çok güzelmiş çünkü en saf sevgiden, yalnızca bir annenin çocuğuna karşı duyacağı sevgiden doğuyormuş.”

“Keşke ben de duyabilseydim.”

“Bir gün,” dedi Raphael, “zihinlerimiz gerçekten birleşebildiğinde, sen de kendi zihnini koruyacak kadar büyüdüğünde, şarkılarının anısını seninle paylaşırım.” Raphael’in en kıymetli hazinesiydi, verebileceği en büyük hediye.

Elena’nın gözleri o karanlıkta bile pırıl pırıl olunca Raphael avcısının onu anladığını anladı. *Bir gün.*

Gecenin geri kalanı boyunca o şekilde sarmaş dolaş kaldılar. Elena birden fazla kez ondan medet ummuştı ve Raphael de seve seve ona istediği boşluğu vermişti.

Ertesi sabah Elena yanında yürüyen meleğe bakıp bakıp duruyor, gerçek olduğundan şüpheye düşüyordu. Saçları pus rengiydi, güneşin göz kamaştırıcı merkeziydi. Elena'nın hayatında gördüğü en açık sarı saçtı, kendisinin saçından daha beyazdı. Elena mecbur kalsa bu renge beyaz altın derdi ama o bile bir renkti. Bu meleğin saçında renk yoktu, sadece güneş ışığında sanki her bir tel pırlantayla kaplı gibi parlıyordu.

Teni de saçına uygun renkteydi. Açık, çok ama çok açıktı fakat onu taştan yaşayan ve nefes alan bir adama çeviren altın tonu kaplıydı. Güneş ışığı vurmuş mermer, diye düşündü Elena, herhalde meleğin cildinin rengi böyle tasvir edilebilirdi.

Sonra bir de gözleri.

Siyah bir gözbebeği, kristalimsi mavi ve yeşille dışarı doğru kırılıyordu. O gözlere sonsuza dek bakabilir, kendi görüntünüzün bin kere size yansımalarını görebilirdiniz. Netten, şeffaftan öteydiler ama aynı zamanda içine işlenemez güzellikteydiler.

Kanatları da beyazdı. Mutlak ve saçıyla aynı pırlanta parıltısına sahiplerdi. Parlak kış güneşinde ısıtıldılar, Elena gözlerini kaçırmak istedi. Melek güzel olmalıydı. Ve güzeldi de. Göz kamaştırıcı bir varlıktı, bin yıl da geçse insan zannedilemezdi. Fakat adeta bir heykele ya da müthiş bir sanat eserine hayranlık duyduğunuzu hissettiren, mesafeli bir his taşıyordu.

Bu melek de Raphael'in Yediler'inin sonuncu üyesiydi. Adı Aodhan'dı ve sırtında dikey bir kılıfın içinde yan yana iki kılıç taşıyordu, kılıçların kabzaları Galler kültürlerindeki bir düğüme benzer bir sembol dışında işlenmez ama kendi çapında eşsiz bir tasarıma sahipti. Elena aslında ona bunları sorardı ama Aodhan o kadar az konuşuyordu ki, Elena

henüz meleğin sesindeki tınıyı çözememişti. Illium'un mi-
ralından, Zehir'in laf sokuşlarından ve Dmitri'nin tensel
tehditlerinden sonra bu sessizlik Elena'ya garip geldi. An-
cak Elena'nın hiç kesintisiz etrafına odaklanmasına olanak
tanıdı.

Elena'nın gözleri, kısa bir merdivenin en alt basama-
ğındaki oymaya takıldı. Yürümeye devam edince kendini
ana avluyla aynı seviyede buldu, sol tarafında yapraklarını
dökmüş bir ağaç, sağında oymalı ahşaplar vardı. Elena da
onu *görmezden geliyormuş* gibi yapan saraylıları görmezden
gelerek ilgisini o oymaya verdi.

Tek dokunuşla çok eski olduğunu anladı. Elena her za-
man bir şeylerin yaşını tahmin edebiliyordu, özellikle de
binaların. Ve bu panel en az birkaç asır yaşındaydı. Kılı
kırk yaran bir özenle oyulmuştu, sarayda bir gün manzara-
sı işlenmişti. Lijuan tahtta oturuyordu ve altında saraylılar
dans ediyor, akrobatlar numaralar sergiliyordu. Olağandı-
şı hiçbir şey yoktu... ama yine de.

İşte.

"Uram bu." Ölü başmeleğin resmini bulmak Elena'yı
şok etmeliydi aslında. "Onu hiç bu şekilde görmemiştim."
Son derece ilgi uyandıran varlığı Lijuan'ın yanında kara
bir güzellik sergiliyordu. "Tek görebildiğim, nasıl bir ca-
navar olduğuydu."

Aodhan konuşunca Elena şaşırdı, meleğin sesinde yeşil
tepeler ve peri köyleriyle dolu bir diyarın melodisi gizliy-
di. "Daha o zamanlar canavardı."

"Evet," dedi Elena, böylesi bir ahlaksızlığın bir kişiye
bir gecede çökmeyeceğinin farkındaydı. "Sadece sanırım o
zaman daha iyi saklıyordu."

Elena tam dar bir patikaya girmek üzereydi ki, içgüdü-
leri aniden uyandı. Topuğunun üstünde dönünce bir mele-
ğin ona doğru yürüdüğünü gördü. Gözleri kehribar rengi,

kanatları da aynı tonda, teniyse Naasir'den koyuydu.

Elena onunla hiç tanışmamıştı ama kim olduğunu biliyordu. *Nazarach.*

Ashwini ondan bahsederken sesi nasıl da fısıltılı bir dehşet saklamıştı.

"O saraydaki çığlıklar, Ellie." Ürpermişti, koyu kahve gözleri kapkara olmuştu. "Acıdan zevk alıyor o, hayatımda tanıdığım herkesten çok zevk alıyor."

"Raphael'in avcısı." Melek hafifçe başını salladı.

"Elena." Elini cebine sokup hemen tabancasını kavradı. Galen ile birlikte Elena'nın stiline en uygun olduğuna karar verdikleri kısa kılıç da belinden sağ uyluğuna doğru sarkıyordu.

"Ben Nazarach." O belirgin kehribar gözler Aodhan'a çevrildi. "Seni on yıllardır ortalık yerde görmemiştim."

Aodhan cevap vermedi fakat Nazarach ihtiyaç duymadı zaten, dikkatini hemen Elena'ya çevirdi. "Seninle dans etmeyi iple çekiyorum, Elena."

Elena o ellerin hiçbir yerine değmesini istemediğinden emindi. Belki Ashwini'nin başına bela olan aşırı hassas duyularla doğmamıştı ancak Nazarach'ın ona bakışı... Adeta Elena'yı çığlıklar atarken hayal ediyordu. "Kusura bakma ama Raphael hepsi üstünde hak sahibi."

Elena'nın dışı içgüdülerine uyarı naraları attıran bir tebessüm etti melek. "Ben de kolay kolay pes etmem."

"O zaman bu gece görüşürüz."

"Evet." Bakışları sağ tarafa kaydı. "Adamlarımla konuşmam lazım."

Elena, Nazarach yürüyüp gittikten sonra Aodhan'a bakınca meleğin sırtının kazık gibi dik durduğunu fark etti. "İyi misin?"

Aodhan şaşırarak döndü ona. Ardından başını hafifçe öne eğdi.

Nazarach'ın, Yediler'den birinin bile tüylerini diken diken etmeye yettiğini fark eden Elena onları Nazarach'ın şimdiki pozisyonundan uzaklaştıracak dar patikayı işaret etti. "Hadi bu taraftan yürüyelim."

Aodhan tek kelime etmeden onu takip etti, döndükleri sırada kanatları birbirine değdi. "Pardon," dedi Elena, hızlıca yana adım atıp.

Aodhan aniden irkilip kanatlarını sırtında topladı.

Sanki Aodhan *gerçekten* kanatlarına değilmesini istemiyordu. Kanatlarına... ya da herhangi bir yerine. Elena geç kalmış bir şekilde Raphael'in onu tanıştırdığından beri meleğin hiç kimseye temas etmediğini fark etti. Elena mesafesini korumayı aklının bir köşesine not edip geçidin diğer tarafındaki aydınlıkta ışığa alışmak için gözlerini kırptırdı.

İncecik desenlerle renklendirilmiş, ahşap duvarlarla dolu, küçük, boş bir meydana çıkmışlardı, her tahta parçası Yasak Şehir dışından bir manzarayı gösteriyordu, tarlalarda çalışan çiftçilerden pazarda koşan kızlara, güneşli bir günde dışarıda oturan yaşlı bir adama kadar. Burada huzur vardı, bir sürü küçük herdem yeşil ağaç sakinleştirici bir gölge ve güneş ışığı karışımı yaratacak şekilde dikilmişti. Kaldırımlara renkler vuruyordu ve Elena kafasını kaldırıp bakınca o rengin kaynağını buldu, eski bir vitray camla karşılaştı.

Güzel. Ve dikkat dağıtıcıydı.

İşte o yüzden aldığı kokuların fazla yakınında bulunduklarını çakmada, yakındaki bir ağacın gövdesine gömülmüş küçük nesnenin bir Lonca hançeri olduğunu... ve zar zor duyduğu sesin, tetiği çekilen bir yaylı tüfek olduğunu anlamada bir saniyecik gecikti.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

“Eğil!” diye bağırdı Elena yaylı tüfekler ateşlenirken.

Bir de değil. *İki* yaylı tüfekti.

Aodhan onu korumak için harekete geçti ama hata etmişti. Kanadından bir darbe aldı ve darbenin etkisiyle duvara çakıldı, Elena ise yüzüstü eğilirken kafasının tepesinden bir başka yayın geçtiğini hissetti. Başını kaldırıncaya Aodhan’ın fırlatılan yayı kanadından çektiğini gördü. Daha başarılı olamadan bir başka atış diğer omzundan onu duvara çaktı.

Elena, artık kanatları olduğu için kendine yeniden öğretmek zorunda kaldığı bir hareketle yana doğru yuvarlanıp Aodhan’dan çok uzakta olmayan ağaçlardan birinin gölgesine girdi. İlk içgüdüsel tepkisi silaha sarılmaktı fakat kurşunlar melek kanatlarını parçalamak için yapılmıştı. Vampirler üstünde nasıl bir etki yaratacağını bilmiyordu ama eğer normal kurşun görevi görürlerse, Elena bir ihtimal incinebilir bir noktayı vurur, ona saldıranları öldürürdü ve bu meselenin arka planını açığa çıkarmak için onlara canlı canlı ihtiyaçları vardı.

Elena kararını verip kolundaki kında duran bıçakları eline indirdi, arkasındaki ağaç gövdesine giren yaylara aldırmadı... ve odaklandı.

Her şey dingindi, sanki dünya ağır çekimde dönüyordu ve güneşin parlak ışığı göz kamaştırıcı bir bulanıklıktı. Bir kez daha yaylı tüfeğin gerildiğini duydu, sürgüsü yerine takıldı. Ama işitme duyusu hiçbir zaman Elena'nın en güçlü duyusu değildi.

Şekerle karışık mürver meyvesi.

Elena hedef alıp fırlattı.

Buzlu cam çatlayarak yere binlerce renk saçtı. İkinci bıçağı da havadaydı, camın arkasındaki vampiri boynundan vurdu. Elena gayzer gibi kan fışkırdığını gördü ancak dikkatini hemen ikinci nişancıya çevirdi. Vampir küçük, sağlam bir duvarın arkasında saklı pozisyonunda bekledi. Güvendeydi. Ama aynı zamanda kendini darbeye maruz bırakmadan atışa devam edebilirdi.

Elena saklandığı yerden toparlanıp Aodhan'a koştu, kanadındaki yayı çıkardı, Aodhan da omzundakinin icabına baktı. "Duvarın arkasın-" Mürver meyvesi kokusu hareket etmeye başlayınca Elena hemen başını kaldırdı. Bir saniye sonra, yoğun bir acı kahve kokusu diğer kokuya katıldı.

Elena küfrederek kandan yapış yapış olmuş yaylı tüfek okunu alıp meydanın bir tarafından çıkan merdivenlere koştu, dikey uçuş gerçekleştiremediği için içinden küfretti. Aodhan tam arkasında havalandı, Elena vampirlerin saklanmakta kullandığı üst kattaki çardağa ulaşırken meleşin yükselişinin yarattığı rüzgâr tenine değdi. Kahve kokusu yoğundu, mürver meyveleri kokusu kan lekeliydi.

Diğer taraftaki merdivenlerden inmişlerdi.

Elena geri geri yürüyüp koşmaya başladı ve havalandı. Her uçuşla birlikte duyduğu müthiş heyecan ve yaşam sevinci doldu içine. Sadece hava akımını takip ederek uçma

dürtüsüne karşı koyup aşağı baktı. Tepeden bakıldığında Yasak Şehir yerde olduğundan daha büyük görünüyordu, narin köprülerin birleştirdiği, geniş alt ve üst avlulardan oluşuyordu ve her çeşit yöne ayrılan dar sokaklarla doluydu. Hepsi de zarif biçimli binalara ve özel kapalı kapılara doğru gidiyordu.

Omzu kanayan, kanatlarından biri yara almış ama hâlâ iş gören Aodhan ana avlunun üstünde Elena'yı yakaladı. "Aşağıdaki saraylılar arasına karışıp kayboldular."

"Sanırım ava çıkma zamanı. Arkamı kolla." Elena duyularını daraltıp yaralı vampire odaklanmaya karar verdi. Daha yavaş olurdu, onu yere devirmesi daha kolay olurdu.

Binlerce renk haresi gibi döndü kokular.

Menekşe. Güçlü. Tatlı. Boğucu.

Odun. Yeni kesilmiş.

Güneşli bir günde yağan yağmur. Parlak. Yeni.

Buruşuk çarşaflar ve şampanya. Ağır. Feminin.

En koyu kırmızıyla damlayan mürver meyveleri.

Avin heyecanı kanında çağlayarak mürver meyvesi kokusu duyduğu alana doğru hızla inişe geçti. Çantada keklikti. Vampir tavuskuşu mavisi giyinmiş, kendine benzer bir grubun ortasında, boynunda ipek bir fularla oturuyordu. Fular ıslaktı, yaşam sıvısından sınılsıklam olmuştu.

Tam Elena onu Aodhan'a işaret edecekti ki, vampir sarılıp yere yapıştı, sanki çok kötü bir nöbet geçirmeye başlamış gibi debelenip kıvrandı. Diğer saraylılar kederli bağırışlarla birden çil yavrusu gibi dağıldı. Vampirin titreyen ve atan bedeninin yanına inip adamı yana çevirdi Elena, vampirin ağzından köpüklü kanlar çıkıyordu. "Çenesini açık tut!" dedi Aodhan'a, melek inerken. "Eğer dilini yutarsa boğulur..."

Vampirin bedeni ellerinin içinde kıpırtısız kaldı.

Vampirler birçok şeyden sonra hayatta kalırdı ancak Elena bu vampirin can verdiğini anladı, bir savaş kaybı haline gelen bir araçtı. "Boku bokuna ziyan oldu." Gencecikti. Daha vampirliğin ilk on yılını ya yaşamış, ya yaşamamıştı. Suratından anlaşıldığı kadarıyla yirmili yaşlarının sonlarında Yaratılmıştı. "Hay böyle ölümsüzlüğü ben..."

Aodhan kafasını kaldırıp baktığında gözleri matlaşmıştı. "Diğerinin izini sür. Hemen arkadayım."

"Cesede ihtiyacımız var."

Kısa bir kafa sallayışla onayladı Aodhan.

Elena tabancası elinde ayağa kalkıp yüzünü rüzgâra çevirdi. Kokular şimdi değişmiş, korku ve bir nevi cinsel uyarılmayla karışmıştı. Şiddet bir uyuşturucu niyetineydi, bazıları için ölümsüzlüğün kaçınılmaz yan etkisiydi adeta. Elena aklından geçen bu alakasız düşünceden silkinip meydanda yürümeye, ikinci nişancının izini yerde sürmeye başladı.

Epey bir mesafe kat etmişti adam, bütün avluyu baştan başa geçmiş, güneşli bir açıklığa çıkan süslemelerle dolu, uzun, kıvrımlı ve dar bir yoldan ilerlemişti, merdivenleri çıkmış, minik köprülerden geçmiş ve ardından şehrin çok özel bir bölgesine doğru inmişti. Elena'nın görebildiği tek ağaçtan sallanan fener bile yoktu. Hünerle indirdikleri yelpazelerin arkasından fingerdekçe göz süzen kadınlar yoktu. Müzik çalmıyordu.

Tüm bunların yerine, kış yeşili yapraklı o ağacın altındaki mermer bankta tek melek oturuyordu, ayaklarının dibinde de bir vampir vardı. Elena ne olacağını tahmin edemedi. Bir saniye öncesinde, vampir göğsü inip kalkarak diz çöküyordu. Bir sonraki saniyeyse, pervasız bir rahatlıkla kesiliveren kafası yuvarlanıp Elena'nın ayaklarının dibine düştü.

“Aptal,” diye mırıldandı Anoushka, pis kıvrık bıçağını bankta yanına koyup beyaz eteğine bulaşan ve işlemelere eklenmiş minik aynaları kaplayan kan damlalarının farkında değilmiş gibi elbisesini silkeledi. “Seni doğruca bana getirdi.”

Elena ayağına değen kafayı görmezden gelememi, saç telleri ayakkabısının siyah derisine doğru saçılmıştı. Anoushka’nın dudaklarının yukarı doğru kıvrıldığını, meleğin yana doğru bir adım attığını gördü. “Herkesi böyle gelişi güzel öldürürverirsen, hiç adamın kalmaz,” dedi, diğer meleğin oturuşunu göz önüne alarak Anoushka’yı kanadından vurabilir mi diye hesap ederken.

Sonuç: Belirsiz.

Kaçmak da bir seçenek değildi. Sirtına bir hançer saplanması istemiyorsa tabii.

“Eğer kemikleri kırılanı bekliyorsan,” dedi Anoushka, “uzaklaştırıldı. Maalesef destek kuvvet çağıramadan hem de.” Melek ayağa kalktı. “Duyuyor musun?”

Sessizliğin bu kadar ağır olabilmesi tüyler ürperticiydi. “Neden beni hedef aldın?”

“Sen de çok iyi biliyorsun ama beni oyalamaya çalışıyorsun. Seni eğlendireyim mi?” Anoushka kanatlarını arkasında sımsıkı kapalı tutarak silahını seçerken Elena’yı hâlâ net hedeften yoksun bırakıyordu. Bir meleğin vücuduna kurşunla atış yapmak, Vivek’in özel kurşunlarıyla bile olsa, sıfır şanstı. Sinek kovan aletlerle kendinizi savunmanız aynı şeydi. Melekler sadece kanatlardan vurulunca incinebilirlerdi.

Elena’nın gözleri bıçağa kaydı. Lonca Akademisi’ndeki silah türleri dersinden hatırlıyordu. Buna *kukri* deniyordu, tek keskin kenarı bulunan, kıvrık bıçaktı. Bir kafayı vücuttan ayırmak gibi bir amaca hizmet edecekseniz, biçilmiş kaftandı.

Anoushka'nın sıradaki sözleri de aynen o yöndeydi. "Gerçekten çok pratik. On'lar Meclisi'nin bir sonraki toplantısına elimde kellenle girdiğimde insanların diyeceği gibi, kimsenin burun kıvrımayacağı bir sükse yapmış olacağım. Aslında baloda yapmayı planlamıştım ama bazen değişen koşullara ayak uydurmak gerekir." İç geçirdi. "Ne yazık ki vaktimiz çok az. Eğer başka bir ortam olsaydı, seni gerçekten sevebilirdim." *Kukri* elinde bulanıklaştı.

Ve Elena prensesin, o bıçakla işini çok iyi bildiğini fark etti.

Elena, melek kıpırdar kıpırdamaz, kanatları azıcık açılırken silahını Anoushka'ya çevirip ateşlemekte hiç tereddüt etmedi. Fakat Neha'nın kızı, o sürüngen hızıyla hareket ederek kanatlarını kurşun değmeden aniden kapatıverdi. Kurşun etrafa plastikler saçarak karşı duvara zararsızca saplandı. *Siktir!* Elena tekrar ateş etti, Anoushka'nın bacağından kan fışkırdığını görme tatminini yaşadı ama melek hiç aldırmadan Elena'nın kemer sandığı nesneye elini attı.

Kemer değilmiş.

Kırbaç, bir yılan dili gibi hızlıca Elena'nın bileğine sarılıp kemiklerini kıracak kadar sıkı. Elena düşerken ateş edince elini kurtarmaya yetecek kadar Anoushka'nın dikkatini dağıttı. Fakat silahta kurşun tükenmişti, tıpkı Galen'in bir keresinde onu uyardığı gibi, karşısında öldürmek için saniyenin çeyreğine ihtiyaç duyan bir rakip varken yeniden doldurmaya vakti yoktu.

Elena işe yaramaz metali yere atıp yuvarlanarak doğruldu, eline bir bıçak düşüverdi.

"Eee," dedi Anoushka, sol kanadının üstünde onu acıyla tıslatan bir yanık izi kalmıştı. "Raphael'in, Yediler'i arasında tutmakta ısrar ettiği o hergele sana bir şeyler öğretmiş demek."

“Ben doğuştan avcıyım,” dedi Elena, melek elindeki bıçakla oynarken Anoushka’nın dengesini bozmak için yer değiştirerek.

Anoushka da kıvrıla kıvrıla onunla birlikte hareket ediyordu.

Zehir’in küçük numarasını hatırlayıp bakışını hafifçe sola doğru çevirdi Elena. Anoushka kahkahalarla güldü. “Ah, demek zekisin. Aileni kurtaramayacak kadar küçük olman ne kadar yazık olmuş.”

Elena tekme yemiş gibi irkildi, bir saniyenin onda biri kısılğında gardı düştü. Anoushka hemen saldırdı ve Elena önünden kaçamadan koluna derin bir kesik attı. Elena yanma hissine aldırmaksızın, meleğin sözlerinin yarattığı gönül yarasını duymaksızın boş eliyle ikinci bıçağı aldı. “Ölümüne öyleyse, ha?”

“Sen başka türlüsünü mü sandın gerçekten?” Anoushka *kukri* ile öne doğru atladı, hareketleri takip edilemeyecek hızdaydı.

Elena iki bıçağı da fırlattı, Anoushka’nın birisini bıçakla savuşturduğunu, diğerinin önünden kıvrılarak kaçtığını duydu. Yine de melek Elena’nın temiz kalan koluna kesik atmayı başarmıştı.

Sürtük karı onunla oyun oynuyordu.

Elena fark etti ki, bu onun tek zafiyetiydi. Bir bu, bir de kendini başmelek olmaya layık gören egosu. “Senin kanın zehir diyorlar.”

“Thomas seni korkutmaya gitmeden önce benden içti.” Bıçağın ucuyla süratli bir hamle sonucu Elena yere düştü ve Anoushka kanadından bir parçayı kesip koparmadan önce hızla yuvarlanıp önünden çekildi. “Etkileyici.” Alay ederek öne eğildi, sanki son derece medeni bir şekilde atışıyorlardı.

Elena kollarındaki derin kesiklerin yarattığı kan kaybının etkisini hissetmeye başladı. Sakatlayıcı derecede değildi. Henüz. Ama yakında onu yavaşlatırdı. "Thomas'ın ölümü, zehre karşı gecikmiş bir tepki miydi?"

"Damarlarımdan içmesine izin verince diğerlerinden üstün tutulma şerefine nail olduğunu sandı."

"Yani ne olursa olsun, beni bulmasa da ölecekti zaten?"

"Biraz fazla sahiplenici olmaya başlamıştı, tatlı şey." Anoushka iç çekti. "Erkekler öyle aptaldır işte. Raphael bile seni ilk tanıştığı gün öldürmeliydi. Şimdi onun zayıf noktası oldun."

Elena o saniye Anoushka'nın yüz ifadesinde bir değişiklik sezdi ve ölümün suratına baktığını anladı. Bir bıçağı fırlattı. Anoushka kaçınca bıçak zarar vermeden yere yapıştı... fakat o hamleyle doğrudan güneş ışığına çıktı ve yarım saniye güneş gözünü aldı. Elena'nın diğer iki bıçağı Anoushka'nın göz yuvarlarına girip meleği geriye doğru savurdu.

Anoushka çığlık çığlığa bağırarak *kukri*'yi elinden attı. Elena ona aldırmaksızın kemerindeki kısa kılıcı çekti. Düşünmeye vakit ayırmadan, kılıcı meleğin kalbine saplayarak onu toprağa çiviledi. Anoushka'nın beyaz bluzundan kan fışkırdı ve Elena o sırada zihnini açıp bağırdı. *Raphael!* Başka kim ya da ne bok onu duyarsa duysun umurunda değildi, yeter ki Raphael duysundu.

Anoushka açıkça öfkeden kudurarak bıçakları gözlelerinden çekip kenara savurdu. Onu yere mihlayan bıçağa rağmen hızla ayağa fırlarken pençelerini çıkardı ve Elena, Anoushka'nın annesinin kızı olduğunu hatırladı. Kılıpayı kenara çekilmeden önce meleğin vücudunda kalmış bıçağı çevirip kanıttı. Anoushka kanı donduran, incecik bir feriyat kopararak tekrar yere düştü, zehirli parmakları kaldırmı taşlarına tutunmaya çalıştı. Elena midesindeki bulan-

tıyla savaşarak bıçağı bir kez daha kanırtıp meleğın kalbini püreye çevirdi.

Organ yenilenip tekrar eski haline dönecekti ancak şimdilik Anoushka yerde kıvranıyor, seğiriyordu, şekil değış-tirmiş gözlerinden yanaklarına kırmızılar akıyordu.

Annesinin gözleri, tıpkı onunkiler gibi çok güzeldi, görmüyordu ve yamulmuştu, damarları beyazın üstünde kıpkırmızıydı.

Elena bu anısından kendini kurtardı, onu içine çekme, umarsız bırakma tehdidi taşıyan o boşluğa düşmemek için direndi.

"Yeterince güçlü değılim. Beni affedin, yavrularım."

Elena o fısıltılı sözleri duymamak için çabalamıştı. O gece yarı uyukluyordu, Beth hâlâ ufacıktı, yanında yatı-yordu. Küçük kardeşi yeni Büyük Evleri'ndeki odasında hep tek başına korkuyordu. Ama Elena'nın onu güvende tutup koruyacağından eminmiş gibi o gece mışıl mışıl uyumuştu. Sadece Elena annelerinin odaya girdiğini duymuş, sadece Elena anlamaya çalışmıştı.

Elena.

Rüzgârın, yağmurun kokusunu alıp ürperdi Elena. Rahat bir oh çekip dikkatini gevşetti ve Anoushka çığılıklar atarak acilen kalkarken, Elena'yı tekmeleyerek taşlara savurup pençeleriyle saldırırken vücudu tamamen savunmasız kaldı.

Elena'nın uyluğundan ateş gibi bir ağı geçti. Yere düştü, neredeyse aynı anda da Anoushka'nın vücudunun tak diye taş duvara çarptığını duydu. Bir saniye sonra Raphael bacağına dokundu... ve Elena o bacadaki bir şey hissedemediğini anladı.

"Raphael," diye fısıldadı panikleyerek. Uyuşma hissi yayılıyor, vücuduna değıru çıkıp kalbini titretiyordu.

Raphael öne değıru yaklaşırken kanatları Elena'yı sakladı. "Ufak bir çizik."

Elena daha fazlası olduğunun farkındaydı. Etinin koptuğunu hissediyordu ama mesajı aldı. Başını sallayarak alt dudağını ısırdı ve sakin kalmaya çalıştı. Öne doğru eğilip bakınca Raphael'in iki eliyle yarayı kavradığını gördü. Elleri masmavi ışık saçıyordu.

Elena'nın içinde korkusu yükseldi ama bunun melek ateşi olmayacağını anladı. Canını acıtmıyordu çünkü. Hatta tam o bölgede yumuşacık bir sıcaklık hissediyordu. Elena gözleri yuvalarından fırlayarak izlerken yaradan kaldırım taşlarının rengini bozan, koyu kahve renkli bir sıvı akıyordu. "Yüce Tanrım." Ses çıkarmadan fısıldamıştı adeta. Bu madde taşı eritiyordu.

"İyisin, Elena. Sadece şok geçirdin." *Hiçbir zayıflık gösterme.*

Elena, Raphael'in onu ayağa kaldırmasına ses çıkarmadı, bu sırada ayağını rengi değişen kaldırım taşının üstünde sürüdü. Raphael kanatlarını katlayıp kaldırırken iki şey Elena'nın dikkatini çekti. Birincisi, kollarındaki pençeleme izleri ve kesiklerin kanaması durmuştu ve iki, bütün On'lar Meclisi de Raphael ile birlikte oraya gelmişti. Neha kızının yığılmış bedeninin yanına çömelmişti, kılıcı kenara fırlatmıştı ve kırmızı bir leke taşların üstüne yayılıyordu. Kızının kanı, başmeleğin mat cildinin üstünde kıpkırmızı parlardı ve Neha buz gibi gözlerle arkasına baktı. "Ölecek."

Elena, Neha'nın Anoushka'yı kastettiğini düşünmüyordu.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Raphael'in yüzü ifadesizdi. "Bir çocuğun şiddete uğraması eylemini düzenleyen Elena değildi."

Birisi aniden nefesini tuttu ve Elena bunun, Michaela olduğunu fark etti, dişi başmelek her ne kadar Raphael'in solunda dursa da, vücudu Anoushka'ya doğru eğilmişti.

"Yalan," dedi Anoushka, bedeni iyileştikçe soluk alıştı düzelerek. "Avcı, bir meleği öldürerek nam yapmaya çalıştı."

Cevabı öylece çıkıverdi. "Ben bir başmeleğin öldürülmesine yardım ettim. Kendimi kanıtlama ihtiyacım yok."

Neha evcil hayvan diye beslediği pitonlar kadar ipeksi, kıvrak bir hareketle ayağa kalktı. "Bana zihnini ver."

Raphael melek ateşiyle elini havaya kaldırıncaya Elena birden rüzgârın ve denizin kokusu içinde boğuldu. "Kimse Elena'ya dokunmayacak. Aramanız gereken, Anoushka'nın zihnidir."

Tepelerinde bir hareketlenme oldu, derken Aodhan hemen Elena'nın yanına indi, gerçi hangi sınıftan bir melek olduğu göz önüne alınırsa Michaela ve Raphael'in ortasına inmesi daha kolay olurdu. Melek o kadar kan

revan içindeydi ki, pırlanta rengi kanatları pash görünüyordu. Ancak avludakileri dondurup susturan bu değildi. Aodhan'ın kucağında bir vampir vardı. Vampir bütün uzuvlarını kaybetmişti. Ama hâlâ yaşıyordu.

Elena dehşetini belli etmemek için savaşı verdi. Bir vampiri en son bu biçimde gördüğünde adam bir nefret grubu tarafından günlerce işkenceye maruz kalmış bir kurbandı.

"Efendim." Aodhan elindeki yükü taşlara bıraktı. "Anoushka'nın Baş Güvenlik Görevlisi tarafından alıkonuldum. Zihninde gerçekler sabit."

Anoushka'nın yüz ifadesine bakılırsa, vampirin kimliğinin doğruluğu su götürmez bir gerçektir. Elena çok iyi gördü, çünkü doğrudan Prenses'e bakıyordu. Acı ve kaybın ateşi parladı. Melek sahiden bu vampire karşı bir şey hissediyordu. Ama yeterli değildi. Yerinden kalkıp sürün-genimsi hareketiyle *kukri*'yi aldığı gibi vampirin boynuna fırlattı.

Raphael bıçağın ucundan yakaladı, vampirin şiddete uğramış göğsüne kanı aktı. "Favashi, Titus, zihnini alın."

Sessiz İranlı başmelek gözlerini kapadı. Büyük, siyah başmelek de aynısını yaptı. Bir saniyeden uzun sürmedi.

"Suçlu," diye fısıldadı Favashi, Neha'ya hitaben. "Astaad cariyesinin öldürülmesini bağışlasa bile, Titus topraklarından çalınan kızın öldürülmesini bağışlasa bile, Raphael adamına işkence edilmesini, eşinin canına kastedilmesini bağışlasa bile, onu kurtaramazsın."

"En yüce kanunumuzu çiğnemiş." Titus'un sesi, bu kadar iri yarı bir erkeğe göre son derece alakasız bir biçimde yumuşacıktı, göğüs kasları bağrının çelik grisi sert düzlüğü üstünde göz alıyordu.

"Bir çocuk istismarı," diye mırıldandı Astaad, neredeyse akademik bir tonlamayla, iki parmağıyla kısa, düzgün sakalını sıvazlayarak, "elimizde kalan belki de son tabu. O

çizgiyi aşarsak, hepimizi kovalayan karanlığa teslim olduk demektir."

"Çocuk ölmedi ama," cevabını verdi Neha.

"Cinayet ya da feci saldırı, cezası aynıdır. Ayrıca çocuk ölmeye o kadar yakındı ki, bir farkı yoktu." Sesinde demir ağırlığı olan, gözleri altın kahverengi bir başmelek konuşmuştu. Elijah. "En kötüsü de, bunu tek başına yapmamış. Başkalarına da, bir masumun acısından zevk almayı öğretmiş."

"On'lar Meclisi'ne girdikten sonra başka melek çocukları almayı planlıyormuş," dedi Favashi, kederli ancak esnek olmayan bir sesle, "çocuklarını rehin alarak meleklere hükmedecekmiş."

"Tanık olundu." Titus'un yumuşak sesi.

"Ben bile," diye mırıldandı Lijuan, şaşkınlık içinde, "o raddeye kadar gitmedim." Gün ışığında gözleri neredeyse yok olmuştu. "Sen ne doğurdun öyle, Neha?"

Sırada olanlarsa bir sis bulutuydu. Michaela acımasızca sert bir hareketle elini kıpırdattı. Anoushka'nın kafası bir saniyede vücudundan kopup düştü, atar damarlarından püsküren kanı pınar gibi fışkırdı. Elena'nın yüzü, kıyafetleri ıslandı ama Michaela o ölümcül kesme hareketlerini yapmaya devam ettikçe Neha çığlıklar atarak kalkarken, tırnakları uzayıp kararırken Elena olduğu yerde durdu.

Tatlı merhamet. Anoushka parça parça doğranıyordu.

Neha hiçbir faninin ulaşamayacağı bir hızla hareket ederek Michaela'nın suratını pençeledi, siyah bir iz bıraktı. Michaela da elini Neha'nın göğsüne koyup sertçe geri itti onu. Yüzündeki siyah izler zararlı, mide bulandırıcı bir yeşile dönüştü... sonra zehir reddediliyormuş gibi geri kapandılar. Neha ayağa kalktığı anda Michaela'nın suratı yeniden eski halindeydi, zehir damlaları avlunun kare kare kesilmiş taşlarına damlıyordu.

Neha gözlerinde keder ve ıstırapla kızına doğru döndü.
“Daha yaşı-”

Anoushka’dan geriye kalanları soğuk ve mavi melek ateşi sardı. Elena, Raphael’in yüzünün sert hatlarına bakakaldı, hiçbir merhamet yoktu, yargıyı infaz eden bir başmelekti. Öldürülme hızı Elena’yı derinden sarstı ama katılmıyor değildi. Sam’in eciş bücüş olmuş, kan içindeki vücudunun anısı sonsuza dek hafızasından silinmeyecekti.

Neha’nın çığlıkları havayı deldi, o kadar kulak tırma-
layıcıydı ki, *başka bir şeydi*, algıların ötesindeydi. Yılanlar, Zehirler Kraliçesi avlunun ortasında dizlerinin üstüne çöktü, pençeleri uzamış elleriyle saçını başını yoldu. Raphael bir adım geri atıp Elena ile göz göze geldi. Gitme vaktiydi. Hepsi yürüyerek oradan ayrıldılar, Lijuan bile. Sessiz bir hürmet göstermişlerdi.

Ana avlunun göz kamaştırıcı aydınlığına çıkınca bile kimse konuşmadı. Bomboştı, Elena burada geçirdiği bunca zaman içinde burayı ilk kez böyle görüyordu. Bir saniye sonra güneşin düştüğü yeri gölgeler doldurdu, doğudan ağır bir bulut tabakası yaklaşıyordu. Elena kafasını kaldırıp bakınca omurgasından aşağı buz gibi bir hissin indiğini hissetti.

Daha her şey bitmemişti.

Elena, Raphael’in arkasından odalarına girdi, Aodhan da en arkadan geliyordu. Jason, Anoushka’nın Baş Güvenlik Görevlisi’ni şifacılarla götürmek üzere nadiren gündüz vakti ortaya çıkmıştı, böylece Aodhan da onlarla birlikte dönebilmişti. “Efendim,” dedi melek, kapıları kapattıktan sonra. “Ben yaralıyım.” Sakin bir ifade kullanmıştı.

Melek kanlı gömleğini sıyrıp neredeyse vücudunu ikiye ayıracak kadar derin atılmış yarığı gösterdi. “Tanrım.

Sen nasıl bize uçtun?"

Aodhan cevap vermedi, tam karşısında dikilen Raphael ile konuştu. "Bu gece biraz yavaş olabilirim."

"Dur," dedi Raphael, elini kaldırıp avucundan o sıcak mavi alevi çıkardı.

Aodhan'ın yüzünde ilk kez bir duygu okundu. Panik, öfke, korku, gözlerinin içinde kıvrımlanan bir hiddet vardı. Ama kıpırdamadan bekleyip Raphael'in ona dokunmasına izin verdi, yüzünü buruşturduğunu çok yakından bakmasanız anlamanız imkânsızdı. Raphael birkaç dakika sonra elini çekti. Meleğin göğsündeki yarık eskisi kadar cılk yara, eskisi kadar kırmızı görünmüyordu.

Aodhan rahat bir oh çekti ama Elena, yaranın iyileşme yolunda ilerlemesinden dolayı olup olmadığından emin değildi. Aodhan odasına geri dönmek için çıkana kadar da konuşmadı. "Temastan hoşlanmıyor."

"Hayır," diye teyit etti Raphael, kendi gömleğini çıkarıp kanlı ellerini kumaşa silerek.

Elena acaba bir ölümsüze ne ya da *kim* bu derece zarar verdi de en sıradan bir dokunuştan bile irkiliyor diye merak ederek elinde kalan silahları çıkardı. "İyi ki yanıma yedek almışım." Uyluğuna şöyle bir bakınca yaranın hâlâ pembe olduğunu, sarılması gerektiğini fark etti. "Duş?"

"Evet."

İkisi de duş aldıktan ve sıcacık bir suyla dolu küvete girme ihtiyacını tatmin ettikten sonra konuştu Elena, "Sam'in herkesin tahmininden daha hızlı toparlanmasının sebebi sensin." Feci bir gururla yüreği şişip taşıyordu.

"Evrim geçirdim," dedi Raphael, gözlerinde kayıp bir bakışla. Sudan çıkardığı elinin etrafında mavi bir alev parladı. "Yeni ve zayıf bir yetenek. Sam'i tamamen iyileştiremiyorum, gerçi çok sefer geri döndüm."

“Ama süreci hızlandırıyorsun.” Elena suda hareket edip Raphael’in suratını avuçlarının arasına alarak alnını alnına dayadı. “Terazinin kolları dengelendi, Raphael.”

“Hayır,” dedi Raphael. “Hiçbir zaman dengelenemezler. Sessizlik içindeyken neye dönüştüğümü asla unutmamalıyım.”

Elena bu gece hükmün ne kadar çabuk uygulandığını, güçle zulüm arasındaki ince çizgiyi ve Raphael’in haklı olduğunu düşündü. “Eh, bir şey kesin; bu gece burada olmadıydın, ben ölmüştüm.”

Raphael’in gözleri, Elena’ya başka bir gezegene düştüğünü hissettiren biteviye, engin maviye dönüştü. “Neha’nın sana dokunmasına asla izin vermemelisin,” dedi, ensesinden tutup onu iyice kendine çekerek. “Anoushka’nın zehrini durdurabildim, çünkü sadece yüzeydeydi. Neha’nın ki ondan bin kata daha zararlıdır.”

Elena başmeleğin asla itiraf etmeyeceği korkusunu sezinleyerek dokunuşuna karşı koymadı. Hayatının onun için o kadar önemli olduğunu bilmesi, Elena’yı farklı duygulara sürüklüyordu. Bir yanı, hâlâ o Büyük Ev’in basamaklarında oturan o ödü patlamış yeniyetme olan yanı Raphael’in ondan bıkmasından, sevgisinin ona yetmemesinden o kadar korkuyordu ki.

“Çok fazla kâbus,” diye fısıldadı Raphael, Elena ata biner gibi üstüne otururken sırtını okşayarak.

“Beni terk etti,” diye fısıldadı Elena da. “Beni seviyordu ama terk etti.”

“Ben seni asla terk etmeyeceğim, Elena.” Hükmetsmeye, kontrol etmeye alışkın başmelek gözünün önündeydi. “Ve gitmene asla izin vermeyeceğim.”

Başka kadınlar olsa böyle bir iddia karşısında kafa tutabilirdi fakat Elena daha önce kimseye ait olmamıştı. Şimdi öyle olduğu için bu bilgi içindeki bazı kırıkları onarıyordu.

"Her şey karşılıklı, Başmelek," diye hatırlattı Elena.

"Sanırım bir avcı tarafından sahiplenilmek hoşuma gidiyor." Güçlü ve talepkar ellerini kalçalarına koydu. "Gel, beni içine al. Bizi bir yap."

Sözleri narindi ama organının sertçe itiş i hiç öyle değ il-di. Elena ellerini Raphael'in omuzlarına koyup kara ateş i-nin üstüne kayd ı, o talepkâr uzantısını içine alırken teni ürpererek titredi. "Raphael." Bedeni başmeleğ inkine kap-anırken ağzının içine fısıldamış tı.

Raphael'in nefesi kesildi, bir an iç in baş ı yana dü ştü. Dudakları Elena'nın boynundaki nabza sürtünürken diş le-rini hissetti Elena. Bir ısırık. Hafif değ ildi. Raphael acıttığı ufak noktayı yalarken, ağzını boynundan çenesine doğ ru kaldırırken Elena puf diye nefes verdi. *Anoushka saldırınca bana seslenmedin.*

Elena parmaklarını Raphael'in saçlarına dolayıp baş-melek baş ını kaldırınca alt dudağ ını ısırdı. *Seni ihtiyacım olduğ u zaman çağ ırdım.*

Zamanın durduğ u bir an gözleri kenetlendi.

Adeta Raphael kalbinin içine, ruhuna, Elena'nın ben-liğ inin tam özünün içine bakıyordu. Ancak Elena da onu gördü, güç le, acaba bir gün öğrenecek miyim, diye merak ettiğ i derin ve çok eski sırlarla dolu o ihtiş amlı varlığı gö-rüyordu.

Öpüş meleri Elena'nın kalbini, düşüncelerini, her şeyini çaldı. İnleyerek parmaklarını Raphael'in kanatlarının yay gibi kırıld ığı noktada gezdirdi, içinde müthiş bir şekilde büyüyüp sertleş tiğ ini hissetti. Hatta neredeyse kaldırama-yacaktı. Vücudu acı çektirir gibi bir yavaş lıkla onu dışarı çıkararak yükseldi, Raphael ise ağzıyla Elena'yı yakaladı, avcının tüm duyularını zevkle çatlatarak onu tensel bir va-ratığ a çevirdi.

Belini daha da sıkarak tekrar aşağı bastırdı Elena'yı. Elena da bu samimi sürtünmeye, somut zevke hasret şeklinde indi. "*Raphael.*" Raphael öpüşmeyi sonlandırıp tek eliyle Elena'nın göğsünü avuçladı, başparmağını suyun üstünde kalan meme ucunda şöyle bir gezdirdi.

Ona dokunuşunu izlemek son derece erotikti, Raphael'in gözleri ona çakılmıştı, parmakları uzun ve kendinden emindi. Elena da elini Raphael'in kanadına koyup sabırsızca vücuduna sürtündü. Raphael'in gözleri mücevherler gibi parlayarak kafası aniden yukarı kalktı. Elena'nın sırtındaki el yer değiştirdi, kanatların iç kısmındaki çok hassas bölgeyi okşamaya başladı.

"Kes şunu," dedi Elena, başmeleğin dudaklarının üstünden, Raphael'e değen etinin sıcak, yumuşak okşamasına engel olamadı, kalbini küt küt attıran sıkı bir boşalma duydu.

Çok hassassın, hbeebti.

Elena anlamadı ama anladı. Raphael yalnızca bulanık rüyalarında duyduğu bir dilde bir şey söylemişti, her zaman ne kadar acı ve kayıpla özdeşleşse de sevgi anlamına gelen bir dilde konuşmuştu.

Elena, Raphael'in elini alıp dudağına götürdü. Avucunun ortasına yumuşacık bir öpücük kondurunca başmeleğin tepkisi kobalt bir kıvılcım çakmak oldu. Sonrasındaysa kelimelere yer kalmadı. Yalnızca zevk vardı. Kemiklerine kadar işleyen, kavurucu zevk. Elena asla düşmesine izin vermeyecek bir başmeleğin kollarına yığıldı.

"Anne?" Annesinin topuklu ayakkabısının teki neden girişteki taşlarda yere atılmış duruyordu? Annesi... uzun zamandır topuklu ayakkabı giymemişti. Muhtemelen canı sıkılmış ve ayağından fırlatmıştı. Evet, kesin öyleydi. Ama annesi tekrar giymeye

başlamışsa... belki de her şey düzelirdi, annesi gülümserdi ve gerçek olurdu.

Acılı bir umutla yandı göğsü.

Büyük Ev'in, babasını tanımadığı bir adama dönüştüren yeni evin serin ve zengin içine adımını atıp yana yatık vaziyette terk edilmiş ayakkabıya uzandı Elena. İşte o zaman gördü o gölgeyi. İncecikti, hafifçe sallanıyordu.

Anlamıştı.

Anlamıştı.

Anlamak istememişti.

Kalbi dikenli telden feci bir düğüme dönüşerek kafasını kaldırıp baktı. "Anne." Çığlık atmadı. Çünkü anlamıştı.

Çakıl taşlarının üstünde fren yapan tekerin sesini duydu, Beth'i ilkokuldan eve getirmişlerdi. Elena çantasını yere fırlatıp koştu. Anlamıştı. Ama Beth asla anlamamalıydı. Beth asla görmemeliydi. Kardeşinin minicik bedenine sarılıp bir zamanlar babası olan adamı iterek geçti ve bulutsuz yaz gününde güneş ışığına çıktı.

Ve keşke o da anlamasaydı.

Balonun olduğu gece Elena sessiz sessiz, kararlı bir edayla giyindi. Ancak geçmiş, üstüne kalın bir battaniye seriyor, onu boğup havasız bırakıyordu. Elena boynunu tırmalamak istedi, hava almak için kesik kesik solumak istedi ama o zaman zayıflığını ele vermiş olurdu. Üstelik de burada en ufak bir zayıflık, şehre bulaşmış müziğin altında daireler çizerek dolaşan köpekbalığının burnuna gelen kan kokusuydu.

Arkasını dönüp terzinin balo için tasarladığı mavi kumaşı gördü. Elbiseydi. Ama bir savaşçı için biçilmiş bir elbiseydi. Elena uyluklarına kadar çıkan, çivi topuk çizmele-ri ve iç çamaşırını giymiş, silahlarını vücuduna kuşanmış

vaziyette elbiseyi aldı, kumaşı parmaklarının arasından su gibi kaydı.

“Adamı ölümlü günahlarına sevk edersin sen.”

Başmeleğini göğsü çıplak, altında resmi siyah pantolonuyla görünce nutku tutuldu. “Diyene bak.” Raphael zamanın yonttuğu bir güzellik, asırlar boyunca sivriltilmiş bir bıçaktı.

Elena elbiseyi tutup bacaklarını üstten geçirdi. Kumaşın üst kısmı kalçalarında toplanıp vücudunu güzelce sardı. Raphael yırtıcı bir hayvan gibi ona yürüdü ve gözleriyle çıplak göğüslerini süzdü. Bakışlarından sahipleniciliği okunuyordu ve fırtına gibi öpücüğü, parmaklarının dokunuşu öncesi tek uyarısı bu oldu... Elena’nın tüm gözeneklerini melek tozu doldurdu.

Raphael ayrılacakken Elena öpüşmeyi sürdürdü. “Daha değil.” Sonra başmeleğini aldı, damarlarını doldurana, hücrelerini tıkayana kadar tadını kana kana içti.

“Sen,” dedi Raphael, Elena nihayet dudaklarını serbest bırakınca, “bu gece beni böyle öpeceksin.”

Elena bu emirle yaşayabilirdi. “Anlaştık.”

Raphael iki eliyle göğüslerini okşayarak aşağı indi ve kumaşı boynun altından çapraz bağladıktan sonra omzunun üstünden geçirip ensesinde düğüm atmaya başladı.

“Sanırım,” dedi Elena, dudaklarını yalayıp bacaklarını sıkarak, “artık makyaj yapmama gerek kalmadı.” Teninde pırlanta gibi ışıltılı melek tozu parlıyordu.

Raphael düğümün sağlam atıldığından emin olduktan sonra tek elini Elena’nın karnının açıkta kalan kısmına koyup Elena’nın tepede sıkıca topuz yaptığı için çıplak duran ensesini öptü. Elena topuza çubuk takmayı düşünmüştü ama saçları aksesuar tutmayacak kadar kaygandı. Onun yerine vahşi bir çiçek biçiminde bir toka tutturmuştu.

Sade. Kusursuz. Öldürmesi zor.

Sara'nın hediyesiydi bu toka, Elena'nın arkadaşından sipariş etmesini istediği yüzüğün yanında gönderilmişti. Kehribar yüzük Elena'ya bir iyilik borçlu olan bir simsardan gelmişti, Elena'nın aldığı yüzük adamın koleksiyonunda gördüğü özel bir parçaydı. Ballı denen adam şeref meselesi yaptığı için iyiliğin karşılığını vermişti ama içinin acıdığını biliyordu Elena. Elbette kehribar taşının nereye gittiğini gördüğünde... Adamın yuvarlak yüzünde güller açtığını düşününce sevindi Elena.

Raphael parmaklarını Elena'nın karnının üstünde gezdirdiçe yüzüğü ışıpta parladı. "Yaraların?"

"Endişelenecek bir şey yok." Bacakları Anoushka'nın saldırısını hatırlayacak kadar ağrıyordu ama kolundaki kesikler kabuk bağlamıştı mesela.

"Kıpırdayabilir misin?"

Elena birden bir hamleyle bu gece protokolün anasını satıp koluna uluorta taktığı, tereyağı gibi yumuşacık siyah deri kılıfta saklı bıçakları çıkardı. Elbisenin etekleri sıvı gibi ikiye ayrıldı, adeta her hareketine uyumluydu. Elena onu izleyen başmeleğe bıçak çekti.

Raphael öldüresiye kolaylıkla tutup bıçağı geri fırlattı. Elena da bıçağı hemen kolundaki kınuna geri soktu ve bacağına sarılı tabancayı çıkarmak ne kadar zor diye test etti. Hiç zor değildi. "Sorun yok."

Elena doğrulurken tuvalet vücuduna dikişsiz oturdu, tüm girinti çıkıntıları saklıydı. "Bu gece silahlarımı kullanmaya ihtiyaç duymama ihtimalim nedir?"

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Balo açıkavada, çevresi ışık, yemek ve müzisyenlerle dolu binalarla sarılı, devasa bir avludaydı, havada *ehru'*nun hipnotik tınları geziyordu. Elena etrafına bakınca nefes kesici sadeliğe hayran kaldı. İnce, dikdörtgen parke taşları dans ederek coşan saraylıların ayakları altında kremimsi beyaz olana kadar parlamıştı, bütün alan binlerce farklı tonda ufacık fenerle aydınlatılmıştı ve ışıkları yıldızlarla dolu gece göğünü yansıtıyordu.

Tamamen *-imkânsız olsa da-* çiçek açmış vişne ağaçları pespembe canlı dallarını saraylıların üstüne doğru uzatmıştı, kolları pırlanta gibi parlayan ışıklarla bezeliydi. Elena saçına düşen kusursuz açmış tek çiçeği aldı. "Altından fısıldayan gerçeği hissedebiliyorum," dedi, azıcık bir çürüme ve ölüm kokusu alarak, "ama yüzeyde her şey büyüdü."

"Bir kraliçe, kendisinden çok söz ettiren bir saraya sahiptir. Bir tanrıçaysa asla unutulmayan bir saraya."

Sıra sıra melekler zarif bir hareketle yere indikçe Elena'nın görüş açısını kanatlar doldurdu, hepsi fanilerin bilgi dağarcığı ötesindeki varlıklarıyla hoşluklarını perçinleyen elbiseler giymişlerdi. Hatta suratları en güzel simetri

konusunda ders niteliği taşıyan vampirlerin bile ağzı açık kaldı. Davet edilmiş ya da birilerinin yanında getirilmiş birkaç fani gözünü dikip bakmamak için savaşıyordu ama kazanamıyorlardı.

Elena da aynı tepkiyi verebilirdi aslında, salondaki en göz alıcı adamın yanında durmasaydı eğer. Raphael bu gece siyahlara bürünmeyi seçmişti, bu ağır renk gözlerini çakır gibi ortaya çıkarıyordu. Bir zamanlar dünyadan kopuk bir güzellikti, kan dökmekte tereddüt etmeyen savaşçı bir kraldı.

“Onun baloya katılmasını beklemiyordum.”

Elena, başmeleğin bakışlarını takip edince Neha’yı gördü, işlemez beyaz ipek kumaştan bir sarı giymiş, saçlarını ağırbaşlı bir tarzda topuz yapmıştı. O kara gözleri Michaela’ya dimdik bakarken kin ve nefretle yanıyordu.

Michaela hiç orali olmadı, gün batımı renklerinde, ayak bileğine kadar vücudu saran, çok şık bir elbise giymiş, parmaklarını Dahariel’in ön koluna koymuştu. Erkek melek gülümsemedi, yüz ifadesi kanatlarının akla getirdiği yırtıcı hayvan kadar mesafeliydi. Fakat ikisi arasındaki cinsel sıcaklık bariz ortadaydı.

Elena bakışlarını kaçırınca Neha ile göz göze geldi, Hindistan Başmeleği onunla Raphael’i süzüyordu çünkü. Elena bu temasla donakaldı. Neha’nın içinde yaşayan şey, medeniyetten yaşlıydı, ruhu ya da duyguları olmayan, soğuk bir yaratıktı. Elena kanı buza dönerek Neha’nın her zamanki kendinden emin zarafetinin aksine, kesik kesik adımlarla onlara doğru yaklaşmasını izledi.

Aodhan ve Jason gecenin içinden ortaya çıkıp yanlarına gelirken kanat hışırtıları oldu.

Neha, Raphael haricinde kimseyle ilgilenmedi. “Seni affedeceğim, Raphael.” Tonlamasız, dümdüz sözler etti. “Anoushka en büyük yasamızı ihlal etti. Bu yüzden de öldü.”

Raphael sessizliğini korurken Neha dönüp başka tek laf etmeden yanından ayrıldı ve kadim bir sıcaklık, ormanlarında kol gezen vahşi kaplanlar gibi gizli bir şiddeti andıran, kahverengi gözlü ve tenli bir grup vampirin yanma gitti.

“Söylediklerinin ne kadarında,” dedi Elena, elini tabancasının kabzasından çekerek, “ciddiydi?”

“Hiçbirinde ve hepsinde.” *Neha bir başmelek olabilir ama kin ruhunda bir zehirdir.*

Elena tuttuğunun farkında olmadığı nefesini verip bakışlarını ileri, sorgusuz sualsiz bir tahta doğru çıkan basamaklara çevirdi. Lijuan neredeyse tamamı fildişienden oluşan, ustalıklı oyulmuş bir koltukta oturuyordu. Yanında üç adam dikiliyordu: Gri üstü kırmızı çizgili kanatlı Xi, kusursuz suratlı Çinli bir vampir ve ilk gece Elena ile Raphael’e hizmet eden dirilmiş. Ancak artık türünün tek örneği değildi.

Kalabalığın çevresinde ayakta duruyorlardı, tüm hareketleri takip eden sessiz bir orduydular. Bakışlarında tuhaf bir donukluk, Elena’nın içgüdülerini alarma geçiren bir açlık saklıydı. Et, diye düşündü Jesaamy’nin günlük güneşlik sınıfında otururken okuduğu raporu anımsayıp, etle besleniyorlardı. “Dirilmişleri etrafımızı sardı,” dedi Elena, diğer misafirlerin çürüme ve bozulmuş mezarların küf kokusunu nasıl almadıklarını merak ederek.

Raphael bakışlarını Lijuan’dan ayırmadı ama sözleri, etraflarındaki her şeyin bilincinde olduğunu anlatıyordu ona. “Kanatsız bir melek kötürüm bir yaratıktır, yere indirilmiş avdır.”

Elena derin bir nefes çekti, aklına kır çiçekleriyle dolu bahçedeki gün batımı, Illium’un kılıcının gümüş bir gölge gibi inişi, Michaela’nın korumasının kanatlarını kesişi geldi. Bir kez daha dikkatini tahta çevirmeden önce içgüdüsel bir hareketle kanatlarını sımsıkı kapattı.

Bir de baktı, Lijuan gözlerini dosdoğru ona dikmişti.

Elena bu uzaklıktan bile o bakışın kemik-kıran etkisini duyumsadı. Başmelek ayağa kalkınca ve tüm toplananlar sus pus kesilince hiç şaşırmadı.

“Bu gece,” dedi Lijuan, sesi tüyler ürpertici sıcaklıkta hava akımlarını rahatlıkla taşıyarak, “ırkımız için yeni bir başlangıcı, bir meleğin Yaratılmasını kutluyoruz.”

Tüm kafalar dönüp Lijuan’ın bakışını takip etti ve Elena dört bir yandan bakışların ağırlığını üstünde hissetti. Bazıları meraklıydı, bazıları sinirli, bazıları menfur. Ve birisi... Ensesindeki tüyler dikildi. *Kötüydü*. Her bir soluğuyla karşı koymak istediği, hain bir öpücük tüm bedenini okşadı. Ancak Elena hareket etmeden, suskunca durdu. Bırakın fark etmediğimi sansınlar, bırakın beni kolay lokma sansınlar.

“Elena,” diye devam etti Lijuan, merdivenlerden inip onlara doğru yaklaşmaya başlayarak, “eşi benzeri olmayan bir yaratım, ölümlü kalbine sahip bir ölümsüz.” Kalabalık ikiye ayrılıp ilerleyişini izledi... yeterince hızlı önünden çekilemeyen, ağzı açık kalmış bir insan/vampir çift hariç. “Adrian.” Bir fısıltıdan bile alçaktı sesi.

Yeniden doğan, derisinde savanların rengini barındıran erkek insan kadının kalbini söküverdi, hemen aynı saniye azı dişlerini boynuna saplayıp şahdamarını yırtarak açtı. Adrian uzanıp erkeğin gırtlığını parçalarken kadın hâlâ ayakta duruyordu, zavallı erkek vampir yere atılmış bir et yığınının dönmeden önce elleriyle vücudunu paramparça etti. Ölü insan kadınsa et yığınının yanında yatıyor, iç organlarından duman tütüyordu, Adrian ise bir saniye tennine sıçrayan kanı yalasam mı diye tereddüde düşüp bir mendil çıkarak etrafı temizlemeye koyulmuştu.

Kesilip doğranmış çiftin yanından hiçbir şey olmamış gibi devam eden Lijuan, gelip Elena’nın tam karşısında

durdu. "O ölümlü kalp, bazılarına göre, Raphael'in sana verdiği armağanı elinden çalacak bir zayıflık."

"Hiçbir şey hissetmeyen bir kalp olmaktansa," dedi Elena sessizce, "ölümlü bir kalp olmayı yeğlerim."

Neredeyse küçük bir kız gibi, bu yüzden de iyice berbat görünen bir tebessüm etti. "İyi dedin, Elena. İyi dedin." Lijuan elini bir kere şaklatarak sözsüz bir emir verdi. "Bu günün şerefine, bu kadimle yeni doğmuş meleğin buluşmasını unutulmaz kılmak adına, sana hep hatırlayacağın bir hediye sunacağım. Eskiden yeniye bir armağan, öylesine özel, öylesine eşsiz ki, kendi sarayımdan bile sakladım."

Lijuan'ın son hediyesinin yaşattığı acı hâlâ ruhunu ekşitse de, Elena dimdik durup kendini hazırladı, ayaklarını yere bastı, bir sınavdan geçeceğini anladı ya da varlığının sonuna dek Raphael'in bir zamanlar ölümlü olan oyuncağı diye küçük görülecekti.

"Phillip." Çinli vampirin yürek yakan güzellikteki suratına bir bakış attı.

Phillip kalabalığa karıştı.

"Bir saniye sürer." Lijuan dikkatini Raphael'e çevirdi. "Keir nasıl? Asırlardır görmedim onu."

Havadan sudan sohbet etme girişimiydi ama tuhaf bir biçimde yavan kaldı, sanki Lijuan yüzüne oturmayan bir maske takmaya çalışıyordu. Elena, Raphael'in cevap verdiğini duydu ancak gözleri Phillip'in kaybolup karıştığı gölgeye odaklanmış, sırtından bir damla ter akarken kalbi salyangoz yavaşlığında atıyordu.

Geçen her saniye o hain kötülük yakınlaşıyordu, sonunda Elena neredeyse tadını dilinde alacak kadar oldu.

Toprak, bütün dirilmişlerle birlikte gelen o tatlı çürüme.

Adını koyamadığı bir baharat, bir parça zencefil, ılık bir güneş ışığı.

Phillip yanında yakışıklı, abanoz siyahı saçlı, en koyu kahve gözler bahşedilmiş, bir kadını ayartan gözlere sahip adamla birlikte yeniden ortaya çıkmadan önce Elena dehşetin ne olacağını anlamıştı. Yaratılmadan önce bir film yıldızıydı. Genç kızlar yatak odalarının duvarlarına posterlerini asar, kıkırdaşa kıkırdaşa ondan bahsederlerdi.

Gözleri, Elena'ya kenetlendi.

"Gel buraya, küçük avcı. Tadına bak."

Sözler Elena'nın zihninin içinde buğulu bir fısıltıydı, bütünleşip bir olmuş bin çığlıktı. Elena, Lijuan'ın onunla konuştuğunu anladı ama tek duyabildiği, neredeyse yirmi yıldır başına musallat olmuş o şarkılı sestti.

"Koş, koş, koş." Ari'nin ölmeden önce bir gayret Elena'ya yardım etmeye çalışmasının taklidini yapan ses. "Koşmayacak. Hoşuna gidiyor, görüyor musun."

Elena kâbusun girdaplar gibi dönerek beyninden dışına çıktığını hissetti, içinden hiç kurtulamayacağı dipsiz bir kuyuydu. Elena'yı içine çekti, canavarın gözlerindeki kahkahayla, yüz ifadesindeki mide bulandırıcı keyifle kirlenmişti. *Sanki bir bağları vardı, sanki onun üstünde hak sahibiydi.* Elena bacaklarının titrediğini hissetti, kendini yeniden yerde buldu, kayan ellerle gene kanlı fayansların üstünde debeleniyordu, yüreği ağzına gelip onu o manzaraya hapsetti. Islaktı, soğuktu ama Ari'nin gözleri...

Kafasına aniden yağmur boca etti, lekesiz ve kuvvetliydi, gümbür gümbür deniz, rüzgâr diye bağırان bir koku oldu. *Elena, yanındayım.*

Gelgitin amansız kuvvetiyle çeşnilendirilmiş, ani, keskin bir farkındalıktı; Elena o odada yalnız değildi. Artık değildi. Bu gerçeği idrak edip yuvarlandığı boşluktan çıktı, şimdiye adımını attı ve Lijuan'ın yanında, Slater Patalis denen o tiksінçliği gördü.

Tişörtütün V yakasının altında lekesiz, pürüzsüz teni görünüyordu, bir Lonca patolojisinin yaptığı otopsi sırasında açtığı Y şeklindeki çirkin kesik izinden eser yoktu. Elena bu videoyu defalarca seyretmiş, sonunda adamın ölü olduğuna ikna olmuştu. Ondan çaldıklarına karşılık, adalet yerini bulmamıştı ama yine de bir *nevi* adalet uygulanmıştı. Lijuan'ın bunu silmeye hakkı yoktu, Belle ve Ari'nin ölümlerini, iki saniyeliğine ilgisini çeken bir eğlenceye malzeme yapmaya hakkı yoktu.

Elena'nın tüm bedeni net ve parlak bir öfkeyle doldu. Daha önce hiç bilmediği bir saflıkla çağıladı içinde. *Ablaları mezarlarında ölü yatarken, annesinin cesedi sonsuza dek Elena'nın beyninin duvarlarında asılı kalırken, asla unutmaya-çağı bir gölge olurken canavar gülmüştü.*

Yas ocaklarında dövülmüş bir demir gibi sertleşti sırtı. "Aodhan," dedi, Lijuan'ın, niyetini asla çakmayacağından emin halde, tahmin etmeye cesaret edemezdi çünkü, "zahmet olmazsa, bir çömelebilir misin?"

Melek bir saniye sonra diz çöker pozisyona geçip başını eğdi... Elena'nın, sırtında çaprazlama duran kılıçlara uzanmasına olanak sağladı. Elena ölümcül keskinlikteki kılıçlardan birini kınından çıkarıp Slater Patalis'in sırttan başını temiz bir hamleyle tek seferde kesiverdi, onlarca yıllık ıstırabı gücünü körüklemişti.

Vampirin atardamarından pınar gibi fışkıran kanla yüzü ıslandı, vişne ağaçlarındaki çiçekler karardı ama Elena bıçağı hemen dönüp adamın kalbine saplamış, posasını çıkarana kadar kanırtıyordu. Adamın seğiren bedeni tak diye yere düştü ve Elena kıpkırmızı olmuş bıçağı çıkardı. "Bundan sonra da onu diriltebilir mi?" diye sordu Raphael'e, sesinde en ufak bir merhamet, en ufak bir insaf olmaksızın. Slater onun duygularını bile hak etmiyordu, uzun süre gecikmiş adaletin soğuk eline layıktı sadece.

"Olabilir." Raphael'in elinde mavi bir alev belirdi. "Ama bu kalıcı ölümü kesinleştirir."

Yaşayanların anısındaki en beter katil vampirden kalanlar gri bir kül yığınınna dönüştü.

Tüm olay birkaç saniye sürmüştü. Elena elinde hâlâ kılıcı tutarak Lijuan'ın gözlerinin içine baktı. "Özür dilerim," dedi, çöken ağır sükûneti bozarak, "ama hediyen hiç ağzıma layık değildi."

Çinli başmelek, saçları o hayalet rüzgârla arkaya doğru savrularak Elena'nın tam karşısında durdu, Slater'ın bedeninden kalan küller ortalarındaydı. "Eğlencemi kısa kestir."

"Eğer bundan böyle seni tek eğlendiren şey ölümse," Raphael'in keskin bıçaklı sesi duyuldu, "belki de artık senin de yaşayanlar dünyasına burnunu sokmayı kesmenin zamanı gelmiştir."

Lijuan, Raphael'in gözlerinin içine bakarken kendi gözleri o kadar donuktu ki, iris yoktu, gözbebeği yoktu, sadece mutlak incimsi beyazdı. "Hayır, benim Uyku zamanım gelmedi." Bir elini havaya kaldırıp tersini, yaklaşp yanında duran esmer tenli dirilmişin yüzünün önünden geçirdi. "Adrian da ölmeye hazır değil."

Havayı güç doldurdu, elektriği Elena'nın yüzünde kıvılcım gibi çaktı. Elena, Raphael'in parlamaya başladığını hissetti, Aodhan'ın ayağa kalktığını duydu, arkasında kalan diğer kılıcı kınından çıkaramadan Jason gölgelerin içinden fırladı ve bu savaşın, hepsinin sonunu getirebileceğini anladı. *Onu durdurmak için ölmek, ufak bir bedel ödemektir*, diye düşünce gönderdi Raphael'e.

Ne kadar cesursun, avcım. Bu da Raphael'den bir öpücüktü.

Elena kılıcını Aodhan'a iade ederken, bir vampiri durduramayacak ancak bir başmeleği belki bir saniyecik vaşlatabilecek silahını çıkarırken Raphael'in sağ tarafında

bir güç infilakı, daha önce tadına baktığı bir güç gördü. Michaela. Raphael'ın yanındaydı.

Bir güç daha çaktı. Sonra bir tane daha, bir tane daha, bir tane daha.

Elijah, Titus, Charisemnon, Favashi, Astaad.

Diğer başmelekleri Lijuan'a karşı birleşmeye iten her neyse, bir araya gelmiş güçleri bir alev patlamasıydı, Elena, Raphael ve Aodhan'ın ortasında olmasa onu dairenin dışına fırlatacak bir kuvvetti bu.

Serin, sepserin bir rüzgâr. Güç, ölesiye güç. Hepsı de ölümle kaplıydı.

Lijuan kahkaha attı. "Demek hepiniz bana karşı duruyorsunuz." Her bir hecesinden aldığı keyif akıyordu. "Benim ne olduğumu hayal bile edemezsiniz."

Lijuan'ın gücü diğerlerinin sıcaklığı karşısında soğuktu, frijitti. Raphael haklıydı, diye fark etti Elena, başmeleklerin en yaşlısı belki de en gerçek ölümsüz olmuştu, ölümün elinin çok ötesindeydi artık. Sanki tam bu düşünce aklından geçerken Adrian ile göz göze geliverdi Elena.

Kara sıvı gibi gözleri ne kadar sakın, ne kadar sabırlı ve... ne kadar keder doluydu. Biliyor, diye düşündü Elena, ne olduğunu artık çok iyi anlıyordu. Yine de her şeye rağmen, sadakati sönmez bir ateş gibi yanıyordu, buna tanık olanın yüreğini acıtabilirdi. Elena bakarken Adrian, Lijuan'ın arkasında kımıldadı, başmeleğin saçlarını boynundan çekti. Lijuan fark etmemiş gibiydi. Ya da belki de öylesine ona ait bir yaratıktı ki, Lijuan onu hava gibi kanıksamıştı.

Dolayısıyla Adrian başını öne eğip ağzını Lijuan'ın boynuna koyunca Elena bunun dehşetengiz bir öpücük olduğunu, tanrıçasına dua olduğunu düşündü. Derken Adrian'ın geceyarısı teninden damlayan tek parlak gözyaşı gözüne çarptı. Lijuan'ı seviyordu, diye düşündü içi sızlayarak ama Çinli başmeleğin ona bahsettiği sessiz kabu-

ğün içine hapsolmuş halde, onu tüm dehşetiyle cıvılcıplak da görebiliyordu. Adrian'ın gözyaşı çenesine ulaşmadan Lijuan kanamaya başladı, iki incecik iz vücudundan aşağı aktı ve elbisesinin yarı saydam kumaşına değdi, beyaz gücün ortasında çarpıcı bir renk patladı.

Lijuan sendeledi. "Adrian?" Bu şaşkınlığı içinde neredeyse bir ölümlü gibi konuşmuştu. "Ne yapıyorsun?"

"Seni öldürüyor," dedi Raphael. "Kendi ölümünü yarattın."

Lijuan tek elle onu ittirdi. Adrian'ın bedeni uçup Favashi'ye çarparak ikisini birden yere devirdi. İranlı başmelek saniyeler içinde ayaklandı ancak yeniden doğan adam yerde kaldı.

"Ben zaten ölümüm," dedi Lijuan, elbisesine kan sızmaya devam etse bile sesi yine aynı kuvvetine kavuşarak. "Bu topraklarda hakkınız yok. Gidin, yoksa benden günah gider."

Elijah olumsuz anlamda başını salladı. "Yeniden doğanların bulaşıcı."

Elena bu başmeleğin bakışını takip etti ve Adrian'ın öldürdüğü dişi kadının şimdi ayaklanmak için debelendiğini, çevredekilerin inanamayan bakışları arasında fayansları tırmalaya tırmalaya kalkmaya çalıştığını görünce gözleri yuvalarından fırladı.

Yüce Tanrım.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

"Bu hastalığın topraklarıma yayılmasına izin vermem." Lijuan'ın en yakın komşusu Neha sonunda dairenin ortasına adımı attı, öfkesi bir hedef bulmuştu.

Lijuan tek elini savurdu ve dairede yer alan bütün başmeleklerin yüzleri, göğüsleri kesilip kanamaya başladı. "Belki de artık dünyada tek başmelek olmasının zamanı gelmiştir."

Elena içinden acaba Lijuan'ın da hâlâ kanadığını fark eden var mı, diye merak etti. Ayrıca kanı koyulaşılıyor, neredeyse siyaha dönüyordu. Elena gözlerini Adrian'ın cansız bedenine çevirdi. Meleklerle zararlı bir toksinin pompalanmasıyla bir vampir Yaratılmış oluyordu. Olayların doğal akışı içinde bu toksin insanı vampire çeviriyor, sonra zararsız hale geliyordu. Fakat... *Bir vampir ölümden geri döndürülürse o toksine ne oluyor? Yeniden doğarsa?*

Raphael'in kanatları sessiz bir anlaşmayla ona süründü. *Görünüşe göre o toksin de yeniden doğuyor. Ve daha garip, daha ölümcül bir biçimde yeniden doğuyor.*

Onu öldürür mü peki?

Hayır. Ama belki yenilmesini kolaylaştırabilir. Zihnine bir

dokunuş hissetti Elena. *Sen bu savaştan sağ çıkmazsın. Patlama alanından ayrıl, diğerlerini de yanına al.*

Elena'nın kalbi parçalandı. *Sen ölürsen, ona seni geri getirtirim.*

Bana bunu yapmayacaksın, Elena. Tüm duyularını deniz, rüzgâr kapladı. Ama ölmeye hiç niyetim yok. Daha seninle melekler gibi dans etmedik bile.

Hemen ardından da Elena'nın zihninden gitmişti. Elena sıkıntılarını, acılarını bastırıp başmeleğin ondan ricasını yerine getirmeye hazır halde Aodhan'a bir baş işareti yaptı. Jason ile ve inanılmaz bir biçimde Nazarach ve Dahariel ile birlikte çalışıp saraylıların altını ateşe vermeyi başardılar. Çoğu oradan çıktı. Yeniden doğanlar oyalandılar.

"Öldürün," diye emretti Elena, merhametini karanlık bir köşeye fırlatıp. "Eğer onları çağırarak kadar çok düşünüyorsan..."

"Raphael ve On'lar Meclisi üyelerini sakatlayabilir." Jason, Elena'nın elindeki tabancaya baktı. "En hızlı metot kelle uçurmaktır." Elena'nın o ana dek görmediği, sırtında saklı duran bir kının içinden ışıldayan siyah bir kılıç çıkardı. "Kalplerini sök, Elena. Biz geri kalanı yapıp öldüklerinden emin oluruz."

"Bana uyar." Elena vurmaya başladı. Anlaşılan melek kanatlarını lime lime etmek için yapılmış silah, dirilmişlerin -vampir ve insan olanların- kalbi üstünde normal bir silah kadar etkili değildi ama iş gördü. Elena mermileri tükenince bıçaklara geçti.

Elindeki görev çok kasvetli... ve üzücüydü. Lijuan'ın aktif rehberliği olmayınca dirilmişler ne yapacaklarını bilmiyordu. Dolayısıyla çoğu bön bön duruyordu. Birkaç tanesi kaçmaya çalıştıysa da, o bile çok cılız bir çabaydı. Yaptığı eylemden ötürü Elena'nın içi rahat etmiyordu ama mecburdu. Çünkü eğer dirilmişler beslenmeye başlarsa

kurbanlarını ölü ama bütün bırakırlarsa, o kurbanlar da ayaklanırdı. Dolayısıyla yeniden doğanlar tüm dünyaya cinayetle dolu bir akım gibi yayılırdı.

İçlerinden biri bile bunu fark etse...

Tam kolunu kaldırmışken bir çift yorgun göz, gözle-
rinin içine baktı. Bıçağı tam isabet saplanırken o gözler
minnetle bakıyordu. Jason'ın kılıcı bir saniye sonra kafa-
sını kesti, siyah bıçak yeniden doğarı on saniye içinde kor
haline getiren bir ateşle doluydu. Elena bıçağa, karanlığa
meyilli meleğe bakakaldı.

"Bitti." Jason'ın yakıp kül etmediklerini parça parça
doğrayan Aodhan kendi kılıçlarını yerine koydu.

Nazarach ve Dahariel de kendi yöntemlerini kullanmış-
tı ama sonuç olarak avluda On'lar Meclisi ve küçük grup-
ları haricinde yaşayan kimse kalmamıştı.

"Bence artık gitme vakti." Nazarach elini uzattı. "So-
nunda bir dans."

"Kendim uçarak çıkabilirim." Elena onunla bir yere git-
meden önce kendi boğazını keserdi daha iyi.

Kehribar gözlü melek başını öne eğdi. "O halde bu dansı
bir sonraki karşılaşmamıza saklarsın umarım." Havalandı.

Dahariel, Nazarach'ın gitmesini bekleyip konuştu,
"Eğer Raphael sağ çıkarsa, ona söyle satın almak istediği
vampiri hizmetine alabilir. Çocuk artık o kadar yamuldu
ki, benim işime yaramaz." Son kelimesi ağzından dökülür-
ken gökyüzüne yükselmeye başlamıştı.

"Gitmeliyiz," dedi Jason, gepgergin bir sesle, Elena onu
zor anladı.

Elena arkasına baktı, beyaz bir sıcaklık parlaması dışın-
da bir şey göremedi, zihniyle Raphael'e ulaşmaya çalışınca
da cızırtılı parazitte karşılaştı. Yüreği daraldı. Ama oradan
ayrıldı. Çünkü başmeleği ondan bunu istemişti. Eğer ken-
disi hayatta kalır ki hayatta *kalacaktı* ve onun öldüğünü gö-

rürse, çok sinirlenirdi. Kaçarlarken arkalarından üstün bir hızla güç yükseldi, kavurucu bir yangınla üstlerine dökülen bir dalga gibi alevler parladı.

Elena kısa basamaklı bir merdiveni çıkarken Jason ve Aodhan yanında koşuyorlardı. "Çok alçak!" diye bağırdı Elena, asla başaramayacağını anlayıp.

Sol kolunun altından bir el tuttu, diğer el sağ kolunun altından. Elena kıl payı kanatlarını açtı. Muazzam bir *ses yokluğu* –dışarı doğru genişlemeden önce vakumla içine çekilen güç– havayı doldururken Jason ve Aodhan havalandı. Üstlerine çarpmak üzereydi ama iki melek bir şekilde havaya kalkmayı başardı.

"Hadi!"

Fakat Jason ve Aodhan onu bırakmadan önce üç saniye beklediler. Elena içgüdüsel bir hareketle açtı kanatlarını, uçları onlara doğru yaklaşan ölümden kaçarak içe kıvrıldı. Isı dalgaları havayı yaladı, her biri bir öncekinden daha tehlikeliydi. Elena kaçarken yerlere düşen vampirler gördü, insan evleri yanıp tutuşurken çığlıklar işitti, meleklerin kaçmak için daha da yükseğe uçtuğunu gördü. Fakat Elena daha zayıf, çok daha yavaş olmasına rağmen, Jason ve Aodhan inatçı bir şekilde yanında kaldılar.

Ateş ensesindeydi. Omzunun üstünden geri dönüp bakınca kavurucu yangının onlardan birkaç saniye uzak olduğunu gördü Elena. "Atın!" diye bağırdı. "Atın!"

Patlama iki tonluk bir kamyon gücüyle çarptı, kanatlarını kırıp onları bir cam parçası gibi yeryüzüne savurdu.

Lijuan'ı öldürmek imkânsızdı. Raphael başmeleğin gücünün ilk dalgasıyla anladı bunu. Ölüm ve hayatın iç içe geçmiş haliydi tadı, iki dünyanın tepesine binmiş bir varlıktı Lijuan.

Omzundan aşağı siyah ve yapış yapış kan akmaya devam etse de, gücü arttı, kanatları o ışıkla arkadan aydınlandı, sonunda yok oldular. On'lar Meclisi üyeleri de onunla beraber ayaklandı, tüm dünyayı yıkabilecek, gözleri kör eden dalgaya engel oldular. Muhtemelen şimdiden binlerce kişi ölmüştü bile. Eğer dururlarsa, eğer Lijuan'm gücünün dinmeyen öfkesini salıvermesine izin verirlerse, o zaiyat milyonları bulabilirdi. Milyarları.

Fakat Raphael'in yandaşı başmelekler bu yüzden savaşmıyordu. Çoğu için insan hayatı önemli değildi. Onlar kendi hayatları için mücadele ediyordu, çünkü Lijuan bir hata yapmıştı. Adrian'ın, Lijuan tarafından büyülenme talihsizliğine sahip vampiri lime lime doğrayışını izlemişlerdi. Kan, ölüm, hiçbirisi yeni değildi. Fakat Lijuan'ın dirilmişler üstündeki kontrol etkisi, o dirilmişlerin vampirler üstündeki gücü... Hiçbir başmelek böyle bir orduyla karşılaşmak istemezdi. Üstelik o ordunun hepsinin kökünü kazıyabilecek bulaşıcı bir hastalık olduğu gerçeği, bardağı taşıran son damlaydı.

Zaptedilmeyeceğim. Zaptedilemem ben.

Lijuan'ın sesi beyinlerindeydi, dışarıdan bakıldığında akli yerinde gibi görünüşü Uram'ın New York tepelerindeki son dakikalarında sergilediği hiddetinden çok daha rahatsız ediciydi. Şimdi Pekin, tam altlarında yanıyordu ve Elena o molozların altında bir yerdedi. Raphael'in en ilkel merkezi yanarak ona doğru uzandı. Ama Raphael olduğu yerde kaldı. Çünkü savaşçısı, o ölümlü kalbiyle ondan daha azını beklemezdi.

Üst üste, defalarca, kırbaç gibi vuran bir gücün etkisi altında sol kanadındaki tendonlardan birinin koptuğunu hissetti. Yalnızca ondan daha genç olan Favashi, buna benzer hasar belirtisi sergiliyordu.

"O zaman o seni öldürür. Seni fani yapar."

Raphael olması gerekenden daha zayıftı ama aynı zamanda daha güçlüydü. Kafasını kaldırıp Lijuan'ın yüzüne, maskesi düşmüş, altında çığlıklar atan karanlık ortaya çıkmış yüzüne bakıp Lijuan'ı arayan başmeleklerle konuşarak dedi ki, "Şimdi," Lijuan'ın duyamayacak kadar uzakta olduğunu biliyordu. *Şimdi!*

Vahşi bir güç akımı aynı anda tek ortak hedefe odaklandı. Gücün darbesiyle Lijuan'ın bedeni iki büküm oldu, gökyüzü şaşırtıcı bir an için gündüz gibi oldu. Tekrar gece dönerken Zhou Lijuan yok olmuştu, Yasak Şehir kara bir kraterden ibaretti, Pekin ölümlü ve ölümsüzlerin zihninde bir anı kalmıştı.

Ölenlerin ızdırabı, yalnızca ölümlerin sessizliği tarafından yutuldu.

Yediler'inden ikisinin kanatları altına gömülmüş halde buldu onu Raphael. Jason ve Aodhan baygındı, bacaklarındaki kemikler yamuktu. İkisinin de aldığı yaralar, o yaştaki ölümsüzler için hiçbir şeydi. Yaşayacaklardı. Elena çok, çok daha gençti.

Ama doğuştan avcı iradesine sahipti.

Raphael, Elena'nın kırık dökük bedenini fırladığı yerden alıp kucağına kaldırırken inatçı yaşam ateşini duydu. Elleri yarılmıştı, suratı yaralıydı ama vücudu... Raphael şöyle bir eliyle okşayınca birkaç kırık hissetti. Ufak tefek kırıklar. Bu kadar genç bir melek için ufak tefek sayılırdı. Onu dinlenmesi için rahat bırakmalıydı ama sessizliğe dayanamazdı.

Elena.

Elena kirpiklerini kırıştırdı.

Raphael, Elena'nın iyileşmesini hızlandıramadı, çünkü Lijuan ile savaşırken kendi yeteneğini yakıp tüketmişti.

Toparlanması zaman alacaktı.

Benim avcım.

Uçuk gümüş gözler, gözlerinin içine baktı.

Aşk, diye düşündü Raphael, Elena'yı kalbinin üstüne bastırırken, tahayyül edilemez bir acı ve cefaydı.

SONSÖZ

Raphael, Barınak'ın hemen ilerisinde yağmur suyuyla birikmiş bir gölün berrak yüzeyinde Lijuan'ın görüntüsünün belirdiğini görünce hiç şaşırmadı. Elena yüzünü doğan güneşin sıcak ışınlarına çevirmiş, bir battaniyeye sarınmış otururken suyun yanma diz çöktü. Fakat Lijuan belirir belirmez, Elena'nın da ondan tarafa baktığını hissetti Raphael, gerçi bu mesajı göremezdi.

"Ben yaşıyorum, Raphael." Lijuan'ın sesinde bir milyon çığlık ve bitmek bilmeyen sessizlik vardı. "Korkmuyor musun?"

"Evrildin artık," dedi Raphael, Lijuan'ın elinin pusla kaybolduğunu, suratının gözden yitip geri döndüğünü gördü. "Artık ete ihtiyacın yok. Endişelerimiz arasında de-ğilsin."

Bir kahkaha, bir fısıltı ve dahası, sıcak ve koyu bir kan akışı altındaki sarılmalardan bahseden bir şey daha. "En son dirilmişimi de öldürdüm." Kolu cisimleşti, neredeyse normal göründü. "Bazen ete ihtiyaç duyuyorum."

"Neden bana söylüyorsun?" diye sordu Raphael. "On- lar senin zafiyetin."

“Seni severim, Raphael.” Gülüşü göletteki suyu dondurdu, serap görüntüsü buzlandı. “Ve avcın, evet, hâlâ çok ilgimi çekiyor.”

Raphael ölümsüzlüğü çoktan aşmış o gözlerin içine bakıp hakikati merak etti. “Evrilmek için ölmen mi gerekiyordu sahiden?”

“Bana bu soruyu bir sonraki görüşmemizde sor. Belki cevap veririm.”

“Sen yaşamla ölüm arasında yürüyorsun,” dedi Raphael. “Ne görüyorsun?”

“Gizemler, cevaplar, dünler ve yarınlar.” Bilmece gibi güldü Lijuan. “Tekrar konuşuruz. Senden gerçekten çok hoşlanıyorum, Raphael.”

Lijuan’ın görüntüsü kaybolurken sözleri havada yankılanıp kaldı. Raphael doğrulup Elena’nın uzattığı eli tuttu ve onu yavaşça ayağa kaldırdı. Elena ona bakarken gözlerinin içi sıkıntılıydı. “Lijuan mı?”

“Bir tehdit değil.” Raphael avcıya iyice sarıldı. “Bence şimdilik Lijuan dünya dertlerine pek kafa yormuyor.” Yaşlı başmeleğin yüzünde yeni hayatı, yeni varoluş alanına karşı korkunç derecede çocuksu bir neşe gizliydi.

“Bana bu kadarı yeter.” Elena derin bir nefes alıp kollarını battaniyeden çıkararak Raphael’e sardı. “Eve gitmek istiyorum, Başmelek.”

Raphael eliyle Elena’nın kalçasının sıcak kıvrımını okşayarak acaba New York, meleğe dönüşmüş avcıya hazır mı, diye merak etti. “İlk gün doğumunda yola çıkarız.”

TEŞEKKÜR

Bu kitabı yazmak çok eğlenceliydi, özellikle de *Meleklerin Kanı* kitabına okuyuculardan aldığım müthiş karşılıktan sonra. Bu yeni seriye bir şans verdiğiniz, ayrıca e-postalar, mektuplar ve hepsinden de ötesi, hayatıma getirdiğiniz gülümsemeler için çok teşekkürler.

Fas Arapçası konusundaki yardımından dolayı Tiazza'ya; Fransızca sözlerdeki yardımı için Helen ve Pamela'ya ve farklı bıçak biçimleri (hiçbir kelime oyunu yapmıyorum) hakkında verdiği bilgiler için Travis'e özel bir teşekkürü borç bilirim. Hepsi konusunu çok iyi biliyor. Herhangi bir hata varsa bana aittir.

Son teslim tarihime yetişmeye çalışırken sürekli yanımda olan annemle babama ve aklımı başımda tutmama yardım eden çılgınlığı için kız kardeşime koskocaman, kocaman bir teşekkür. Aynısı RWNZ'deki ve internetteki arkadaşlarım için de geçerli. Harikasınız. Çalışmalarına verdiği müthiş destekten dolayı bir derinden teşekkür de Hari Aja için.

Son olarak da, Knight Agency'deki ve Berkley Sensation'daki herkese, özellikle temsilcim Nephele Tempest'a ve editörüm Cindy Hwang'a tüm yaptıklarınız ve yapmamı mümkün kıldıklarınız için teşekkürler. Sizin emekli olmanıza izin vermiyorum. Asla.